

Book-a-month

Club

ERNAKULA

Rs 50
1530

വളഞ്ഞൊഴുകുന്നു

5

പ്രതിമാസ ശുദ്ധ ഭൂഷ്
പിറന്നൊരു

സുപ്രസിദ്ധ . സാഹിത്യകാ
രൻ, വിമർശകൻ, പ്രാസംഗിക
ൻ, കഥാകൃത്തു—മോൺ: ജേക്ക
ബ്ബ് നടുവത്തുശേരി മലയാളവാ
യനക്കുറുപ്പു സുപരിചിതനാണ്.
“പാപ്പായുടെ ആധിപത്യ”ത്തെ
ക്കുറിച്ചുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ വി
മർശങ്ങൾ ചരിത്രം സൃഷ്ടിച്ചവ
യാകുന്നു. ‘സത്യഭീപ’ത്തിന്റെ
ആരംഭം മുതൽ അദ്ദേഹം അതി
ന്റെ പത്രാധിപരാണ്. ഏറെ
നാൾ പ്രസ്തുതിലയിൽ നടന്നി
രുന്ന ‘കഥാചന്ദ്രിക’മാസികയു
ടെ പത്രാധിപരും അദ്ദേഹമായി
രുന്നു. കട്ടികളെ ഉദ്ദേശിച്ചുള്ള
“ഇശോമിശിഹായുടെ ജീവചരി
ത്രം”, ദൈവാസ്തികൃത്തെയും
ക്രൈസ്തവസിദ്ധാന്തങ്ങളുടെ സ
ത്യവചനത്തെയും തെളിയിക്കുന്ന
“യുക്തിയിൽനിന്നു വിശ്വാസ
ത്തിലേക്കു” എന്നിവ അദ്ദേഹ
ത്തിന്റെ പ്രസിദ്ധകൃതികളാക
ുന്നു. 69 വയസ്സായ മോൺ: നടു
വത്തുശേരിയുടെ തുലിക അക്ഷീ
ണജന്മ്യോടെ ഇന്നും വിഹരിച്ചു
കൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

പ്രതിമാസ ഗ്രന്ഥകൂട്ടം

എറണാകുളം

No. 3

വള്ളത്തോൾകണ്ട റബ്ബി

ഗ്രന്ഥകുത്തം

മോൺ. ജേക്കബ് നടുവത്തുശ്ശേരി

Member's Copy

DHARMARAM VIDYAKSHETRAM

LIBRARY

Ac. No. ~~11061992~~

Call No. ~~11061992~~ /N126

All Rights Reserved
Secretary, Book-A-Month Club,
Ernakulam

Cancelled. M/910.5
NAD

Printed at the
Mar Louis Memorial Press, Ernakulam
and Published by
K. P. Ittyerah, Secretary, Book-A-Month Club,
Ernakulam
1952

ഒറ്റപ്രതി 2 ക. 8 ണ.

പ്രതിമാസഗ്രന്ഥശുദ്ധി,

എറണാകുളം

പ്രസിഡൻറ്

ശ്രീ. ചാക്കോള ലോനപ്പൻ തൃശ്ശൂർ

ജനറൽ എഡിറ്റർ

വെ. റവ. മോൺ: നടുവത്തുശേരി

എഡിറ്റർമാർ

റൈറ്റർ. റവ. മോൺ: പോൾ കാക്കശ്ശേരി

പി. എച്ച്. ഡി., ഡി. ഡി.

വെ. റവ. ഫാദർ സഖറിയാസ്, കെ. സി. ഡി.

ഡോ: പി. ജെ. തോമ്മസ്, എം. ഏ., പി. എച്ച്. ഡി.

ഷെവലിയർ ജോസഫ് പെട്ട, എം. ഏ.

റവ. ഫാദർ സി. കെ. മററം,

എം. ആർ. ഏ. എസ്., എം. ആർ. എസ്. ഏ.

പ്രൊഫ: കെ. ജെ. അഗസ്റ്റിൻ, എം. ഏ., എൽ. റി.

ശ്രീ. കെ. ഇ. ജോബ്, എം. ഏ., എൽ. റി.

റവ. ഫാ. തിയഡോഷ്യസ്, റി. കെ. സി. ഡി., എം. ഏ.

റവ. ഫാദർ ചെന്നാട്ട്, പി. എച്ച്. ഡി.

ശ്രീ. കെ. സി. ചാക്കോ,

എം. ഏ., ബി. ജെ. എച്ച്., എം. പി. ഇ.

റവ. ഫാ. എസ് തേർമറം, എം. കെ. എൽ.

പ്രതിമാസഗ്രന്ഥകളുടെ

ഏകാങ്കരൂപം

മുദ്രണശാല

കൊച്ചി

കേരള സർവ്വകലാശാല

പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്ന

വാർഷികവരിസംഖ്യ

24 രൂപ മാത്രം

സെക്രട്ടറി

പ്രതിമാസഗ്രന്ഥകളുടെ

എറണാകുളം

മുഖപുര

പ്രതിമാസഗ്രന്ഥകൃഷ്ണിന്റെ രണ്ടാംപുസ്തകമായി വിജ്ഞാപനം ചെയ്തിരുന്ന ഈ ഗ്രന്ഥം എത്രയോ മുൻപു പുറത്തുവരേണ്ടതായിരുന്നെന്ന് കൃഷ്ണ ഭാരവാഹികൾക്കു നല്ല ബോദ്ധ്യമുണ്ട്. അവരുടെ നിയന്ത്രണത്തിൽപെടാൻ സാദ്ധ്യമല്ലാതിരുന്ന ചില സാഹചര്യങ്ങളാൽ പ്രതീക്ഷിച്ച സമയത്ത് അതു പ്രസിദ്ധം ചെയ്യാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ഈ കുറവ് കൃഷ്ണിന്റെ വരികാരും ഗുണകാംക്ഷികളും സദയം ക്ഷമിക്കണമെന്ന് ആദ്യമായി അഭ്യർത്ഥിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

മഹാകവി വള്ളത്തോൾ റഷ്യയിൽ പോയി മടങ്ങി വന്നശേഷം ചെയ്ത രഹസ്യവും പരസ്യവുമായ ചില പ്രസ്താവങ്ങളെ വിമർശിച്ച് "സത്യദീപ"ത്തിൽ ചില ലേഖനങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. "വള്ളത്തോൾ കണ്ട റഷ്യ" എന്ന ഗ്രന്ഥനാമത്തിൽനിന്നും, ആ ലേഖനങ്ങളും ഈ ഗ്രന്ഥവും ഒരേ തൂലികയിൽനിന്നാകയാലും രണ്ടിന്റേയും ഉള്ളടക്കം ഒന്നുതന്നെയാണെന്നും, ആ ലേഖനങ്ങളുടെ ഒരു സമാഹാരം മാത്രമാണ് ഈ ഗ്രന്ഥമെന്നും വായനക്കാരിൽ ചിലർക്കു കിലും ഒരു ധാരണയുണ്ടായേക്കാം. ആ ധാരണ അയഥാർത്ഥമാണെന്ന് പ്രസ്താവിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. ഒരു പുതിയ കൃതി എന്നു തികച്ചും പറയാൻതക്കവിധം അത്ര വളരെ കാര്യങ്ങൾ, സോവ്യറ്റ് റഷ്യയുടെ ആരംഭചരിത്രത്തേയും ആദ്യം മുതലുള്ള സ്ഥിതിവിവരങ്ങളേയും സംബന്ധിച്ച്, ഗ്രന്ഥം ഉൾക്കൊള്ളുന്നുണ്ട്.

ഗ്രന്ഥകാരനാകട്ടെ, വായനക്കാരിൽ ആരുംതന്നെയാകട്ടെ (പുരക്കും ചില വ്യക്തികളൊഴിച്ച്) സോവ്യറ്റ് റഷ്യ സന്ദർശിച്ചിട്ടില്ല. പിന്നെ എങ്ങനെയാണ് ഗ്രന്ഥം

സോവ്വറൻ റഷ്യയുടെ യഥാർത്ഥ ചിത്രമാണെന്ന് ഗ്രന്ഥകാരന്മാർ പറയുവാനും, വായനക്കാർക്കു വിശ്വസിക്കുവാനും കഴിയുക? വള്ളത്തോളിന്റെ പ്രസ്താവങ്ങൾ റഷ്യയ്ക്കു നുകൃലമായ പ്രചരണമാണെങ്കിൽ, ഈ ഗ്രന്ഥം റഷ്യയ്ക്കു പ്രതികൂലമായിരിക്കുമോ? സോവ്വറൻ റഷ്യയ്ക്കു അനുകൂലങ്ങളും പ്രതികൂലങ്ങളുമായ പ്രസ്താവങ്ങളെ, നീതിന്യായക്കോടതിയുടെ മുമ്പാകെ വാദിപ്രതികൾ ഉന്നയിക്കുന്ന വാദങ്ങളോടു ഏതാണ്ട് ഉപമിക്കാം. ആ വാദങ്ങൾ പരസ്പരം വിപരീതങ്ങളാണെങ്കിലും, ഏതു ശരി ഏതു തെറ്റു്, ഏതു സത്യം ഏതു് അസത്യം, എന്നു കോടതിക്കു യഥാർത്ഥം പലപ്പോഴും വിധിക്കുവാൻ കഴിയുന്നുണ്ടല്ലോ. അതിനു കോടതിയെ പ്രാപ്തമാക്കുന്ന മാർഗ്ഗം ഇരുകക്ഷികളുടേയും രേഖകളിലും സാക്ഷിമൊഴികളിലും നിന്നു ലഭിക്കുന്ന "തെളിവുകൾ"കുന്നു.

ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ അനേകം രേഖകളും സാക്ഷിമൊഴികളും ഹാജരാക്കിയിട്ടുണ്ടു്. അവയുടെ കർത്താക്കളിൽ ചിലർ, "യുണൈറ്റഡ് പ്രസ്സ്" എന്ന ജഗൽപ്രസിദ്ധമായ വാർത്താവിതരണസംഘടനയുടെ ലേഖകന്മാരായി, വളരെക്കാലം മോസ്കോയിൽ വസിച്ചിട്ടുള്ളവരാണ്; വേറെചിലർ സോവ്വറൻ റഷ്യയുടെ പുതിയ സാമ്രാജ്യികപരീക്ഷണപ്രസ്ഥാനങ്ങളാൽ ആകൃഷ്ടരായി, അവിടെ ചെന്നു് ഉദ്യോഗങ്ങൾ വഹിച്ചു ജീവിച്ചിട്ടുള്ളവരാണ്; കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടിയുടെ അംഗങ്ങളായോ അനുഭാവികളായോ സോവ്വറൻ റഷ്യയിൽ ചെല്ലുകയും, അവിടെ താമസിച്ച് പല പ്രവർത്തനങ്ങളിലും പങ്കെടുക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ളവരാണ് മൂന്നാമതൊരു കൂട്ടർ; സോവ്വറൻ റഷ്യയോടു് മമതയും അനുഭാവവും ഉള്ളവരെന്നനിലയിൽ അവിടത്തെ അധികാരികളാൽ ക്ഷണിക്കപ്പെടുകയും, ആ രാജ്യത്തിൽ മിക്കവാറും എല്ലായിടങ്ങളിലും സ്വതന്ത്രമായി സഞ്ചരിക്കുവാനും അവിടത്തെ സ്ഥിതിഗതികൾ ഉള്ളതുപോലെ കണ്ടറിയു

വാന്നം സൗകര്യം ലഭിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ളവരും ഉണ്ടു്! ഈ നാലാമത്തെ ഗണത്തിൽപെട്ട അഖിലലോകപ്രസിദ്ധിയുള്ള ഒരു സാഹിത്യകാരന്റെ വിവരണങ്ങളാണ് ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ അവസാനത്തെ അദ്ധ്യായത്തിൽ ചേർത്തിട്ടുള്ളതു്. ഇങ്ങനെയുള്ള മതിമാന്മാർ രചിച്ചിട്ടുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളും ചെയ്തിട്ടുള്ള പ്രസ്താവങ്ങളും സോവ്യാറ്റ് റഷ്യയുടെ കാര്യത്തിൽ നിഷ്പക്ഷങ്ങളും തന്നിമിത്തം വിശ്വാസയോഗ്യങ്ങളുമായ തെളിവുകളല്ലയോയെന്നു് വായനക്കാർ വിധിച്ചാലും.

സോവ്യാറ്റ് യൂണിയൻ ഒരു “സോഷ്യലിസ്റ്റ്”രാജ്യമാണെന്നും, സോഷ്യലിസത്തെ വിജയിപ്പിക്കുവാൻ പര്യാപ്തങ്ങളായ സ്വാതന്ത്ര്യങ്ങൾ— മതപരവും രാഷ്ട്രീയവും സാമ്പത്തികവും സാംസ്കാരികവുമായ സ്വാതന്ത്ര്യങ്ങൾ— മാത്രമേ അവിടെ അനുവദിക്കുകയുള്ളുവെന്നും സ്റ്റാലിന്റെ പുതിയ ഭരണഘടന ശ്രദ്ധിച്ചുവായിച്ചാൽ കാണാം. അങ്ങനെയുള്ള ഒരു മഹാരാജ്യത്തു് സാമ്പത്തികമായ സുസ്ഥിതിയും അഭിവൃദ്ധിയും ഉണ്ടാകുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ലെന്നു് മനുഷ്യസ്വഭാവം അറിഞ്ഞിട്ടുള്ള ആർക്കും ബോദ്ധ്യമാകാതിരിക്കുകയില്ല. തത്പത്തിൽനിന്നുള്ള യുക്തിപൂർവ്കമായ ഈ നിഗമനം പ്രയോഗത്തിൽ സ്ഥിരീകൃതമാണെന്നേ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിലെ ഉള്ളടക്കത്തിൽനിന്നു ഗ്രഹിക്കേണ്ടതുള്ളൂ.

സോവ്യാറ്റ് റഷ്യ തൊഴിലാളികളുടേയും മറ്റു പാവങ്ങളുടേയും “മാതൃഭൂമി”യാണെന്നും അവിടത്തേ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് ഭരണം ഈ രാജ്യത്തു നടപ്പായാൽ ഇവിടത്തെ തൊഴിലാളികളുടേയും മറ്റു പാവങ്ങളുടേയും ജീവിതനിലവാരം വളരെ വളരെ ഉയരുമെന്നും, അങ്ങനെ സമത്വസുന്ദരമായ ഒരു സാമൂഹികവ്യവസ്ഥിതി ഇവിടെ ഉടലെടുക്കുമെന്നും ഒരു ബോധം കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാട്ടിയുടേയും അവരുടെ ഏജൻറന്മാരുടേയും പ്രചർണപ്രസ്ഥാനം സംജാതമാക്കിയിട്ടു

ണ്ടല്ലോ. ആ മിഥ്യാബോധത്തിന്റെ ഫലം ഇക്കഴിഞ്ഞു; തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ നാം കണ്ടുകഴിഞ്ഞു. അങ്ങനെ വഞ്ചിതരായ പാവങ്ങളിൽ ഒരാളുടെയെങ്കിലും കണ്ണുതുറക്കാൻ ഈ ഗ്രന്ഥം ഉപകരിച്ചാൽമതി, അതിന്റെ രചയിതാവ് കൃതകൃത്യനാവൻ. ആ അനുഗ്രഹം അനേകമനേകം ആളുകൾക്കു് കൈവരാൻ സർവ്വശക്തനായ ദൈവം ഇടവരുത്തട്ടെ എന്ന പ്രാർത്ഥനയോടുകൂടി ഇനിയും അപൂർണ്ണമായ ഈ ഗ്രന്ഥം പൊതുജനസമക്ഷം സമർപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

ഗ്രന്ഥകർതാവ്

വിഷയസൂചി

I	ജനകീയവിപ്ലവം	1—14
	<p>ഈ വിപ്ലവം സാധിച്ചതു ഫാക്ടറിതൊഴിലാളികൾ അല്ല— റഷ്യൻ ട്രേഡ് യൂണിയനുകളും അല്ല— തൊഴിലാളികളുടെ ദുരിതവും പീറ്റേഴ്സ് ബർഗ്ഗിലെ വെടിവെയ്പ്പും— വ്യാപാരമുന്നോടികൾ കർഷകരുമായിരുന്നില്ല— കർഷകരുടെ ദുരിതം— വിപ്ലവത്തിന്റെ മുന്നോടികൾ ആരായിരുന്നു?— അഭ്യസ്തവിദ്യർ— ഇടത്തരക്കാർ (Middle class)— റഷ്യ കീഴടക്കി ഭരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ഇതരജാതിക്കാർ— യഹൂദന്മാർ</p>	
II	ബോൾഷെവിക് വിപ്ലവം	15—28
	<p>ലെനിന്റെ ആഗമനം — ബോൾഷെവികുകാർ അധികാരത്തിൽ— പ്രതിനിധിസഭയെ തച്ചടച്ചു— കള്ളപ്രചാരണം</p>	
III	സോവ്യറ്റ് റദ്ദ്ജനറം	29—36
	<p>ഭാവനാശക്തി കാട്ടു കയറുന്നു— പ്രചരണത്തിനു പ്രേരണ</p>	
IV	മതമർദ്ദനം	37—51
	<p>ആദ്യത്തെ മതവിരുദ്ധനിയമം— വിവിധ പീഡനോപായങ്ങൾ— സ്റ്റാലിന്റെ ഭരണഘടനയിലും— ഗവൺമെന്റിന്റെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ നിരീശ്വരസംഘടനകൾ— മറ്റു കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് രാജ്യങ്ങളിലെ പീഡനം— ഹങ്കറി— പോളൻഡ് — ചെക്കോസ്ലൊവാക്വിയ— യുഗോസ്ലാവിയ— അൽബേനിയ— ബർമുദോസ്— റൂമേനിയ— ലൈന— വടക്കെ കൊറിയ— തെക്കുകിഴക്കെ ഏഷ്യ</p>	
V	രാഷ്ട്രീയമർദ്ദനം	52—75
	<p>രഹസ്യപ്പോലീസ്— തുദ്ധികർമ്മപ്രസ്ഥാനം— തൊഴിലാളിപത്രത്തിന്റെ അപല</p>	

II

പനം— ലാസ്സിയുടെ സാക്ഷ്യം— പൗരവ
കരണീഷേധം— മൊരിസന്റെ അപലപ
നം— മഹാകവിയുടെ ആശയക്കുഴപ്പം

VI	സാമ്പത്തികമദ്ദനം	76—105
	തൊഴിലാളിയുടെ ദുരിതം— കുർഷകന്റെ ദുരിതം— പഞ്ചവത്സരപദ്ധതി— ചില കണക്കുകൾ— വിലക്കയറ്റം— ഡ്രൈയു ണിയനുകൾ— വള്ളത്തോൾ	
VII	അടിമവേലക്കാർ	106—116
	കുലാക്കുകൾ— യുദ്ധത്തടവുകാർ— ഐ ക്യൂറഷ് സേമിതിയുടെ സാക്ഷ്യം	
VIII	സാംസ്കാരികമദ്ദനം	117—135
	കലാകാരന്റെ സാക്ഷ്യം— വിദേശരേഡി യോ— ഐക്യരഷ് സേമിതി— ശാസ്ത്രം— ഭാഷാശാസ്ത്രം	
IX	വക്ത്രവ്യത്യാസം	136—155
	ഉയർന്നവർഗ്ഗക്കാർ— ക്രൈംലിൻ ആസ്സതി— യൗതുകളിലെ പ്രളതപം— നാട്ടിൻപുറം വസതികൾ	
X	സാർവ്വലൗകികവിപ്ലവം	156—179
	ഭോജനകൃതിരനയം— കൊമിൻഫോം— സ്റ്റാലിന്റെ ശപഥം— സ്റ്റാലിന്റെ അ ഞ്ചാംപത്തികൾ— അമേരിക്കയിൽ— ഇൻ ഡ്യയിൽ— സാമ്രാജ്യദുർമ്മോഹം— യുദ്ധത ല്പരത— ആര്യ വിദേശയുദ്ധങ്ങൾ— പോള ൻറിനെതിരായി— ചൈനയ്ക്കെതിരായി— വീനും പോളൻറിനെതിരായി— ഫിൻല ൻറിനെതിരായി— കിഴക്കെ യൂറോപ്പിനെ തിരായി— ജപ്പാൻ എതിരായി— കോളോ ണിയലിസം	
XI	പ്രചരണതന്ത്രം	180—187
XII	രാഷ്ട്ര സന്ദർശിച്ച കമ്മ്യൂണിസതല്പരൻ	188—206
	ഉപസംഹാരം	207—208

ഗ്രന്ഥകർത്താവ്.

ധാരണയോ സൗഹാർദ്ദബന്ധമോ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. തന്മൂലം രഷ്യൻ സാമ്രാജ്യം വിപ്ലവപ്രസ്ഥാനങ്ങൾക്ക് ഏറ്റവും പറ്റിയ ഒരു ശക്തിയായി പരിണമിച്ചു. കേന്ദ്രവമെൻ്റ അതിശക്തമായിരുന്നിടത്തോളംകാലം ആ വിപ്ലവശക്തികളെ അടിച്ചമത്തുവാൻ സാധിച്ചു. അതിൻ്റെ ശക്തി ക്ഷയിച്ചതോടുകൂടി വിപ്ലവം പൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ടു; കൊടുങ്കാറ്റായി രൂപം പ്രാപിച്ചു. ചക്രവർത്തിഭരണത്തെത്തന്നെ തച്ചടയ്ക്കുവാൻ അതിനു പ്രയാസമുണ്ടായില്ല. ജപ്പാനുമായുണ്ടായ യുദ്ധത്തിലും തുടർന്നുണ്ടായ ഒന്നാം ലോകമഹായുദ്ധത്തിലും രഷ്യയ്ക്കു നേരിട്ട അപജയങ്ങൾ കേന്ദ്രവമെൻറിൻ്റെ ശക്തിക്ഷയത്തിനു കാരണമായി. ഒടുവിൽ 1917 മാർച്ചമാസത്തിൽ വിപ്ലവകൊടുങ്കാറ്റ് ഉഴുകയും, അതിൻ്റെ തള്ളലേറ്റ് ചക്രവർത്തിഭരണം അസ്തമിക്കുകയും ചെയ്തു.

എന്നാൽ ഈ വിപ്ലവം സാധിച്ചതു

ഫാക്ടറി തൊഴിലാളികൾ അല്ലാ

രഷ്യ ഒരിക്കലും ഒരു വ്യവസായ രാജ്യമായിരുന്നില്ല. ഈപ്പോഴും അങ്ങനെ തന്നെ. തന്നിമിത്തം ഫാക്ടറി തൊഴിലാളികൾ—രഷ്യൻ വിപ്ലവത്തിൻ്റെ മുൻനിരയെന്നു രഷ്യൻ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ്കാർ ചെണ്ടകൊട്ടി പ്രകീർത്തിക്കുന്ന ദേശീയതൊഴിലാളികൾ—രഷ്യയിലെ ജനസംഖ്യയുടെ ഒരു നിസ്സാരഭാഗം മാത്രമേ ആയിരുന്നുള്ളൂ. 1917-ൽ തന്നെ, വിശ്വാസ്യമായ സ്ഥിതിവിവരക്കണക്കനുസരിച്ച്, വലുതും ചെറുതുമായ വ്യവസായങ്ങളിലും തൊഴിലുകളിലും ഏറ്റെടുത്തിരുന്ന തൊഴിലാളികളുടെ സംഖ്യ 3,000 000-ൽ (മുപ്പതുലക്ഷത്തിൽ) കവിഞ്ഞിരുന്നില്ല. 1700 ലക്ഷത്തോളമുണ്ടായിരുന്ന അന്നത്തെ ആകെ ജനസംഖ്യയിൽ ആറിലൊന്നു മാത്രമായിരുന്നു ഇ

വർ. ബാക്കി ജനസാമാന്യം മുഴുവനും കൃഷിയെമാത്രം ആശ്രയിച്ചാണ് ജീവിച്ചിരുന്നത്.

1905-നശേഷം മാത്രമേ റഷ്യയിലെ വ്യവസായ വികസനം ഗുരുഗതിയിൽ പുരോഗമിച്ചു തുടങ്ങിയുള്ളൂ. എങ്കിലും ഇതരരാജ്യങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ച് ആ പുരോഗമനം വളരെ വളരെ പിന്നിലായിരുന്നു. ഈ വികസനം തന്നെയുണ്ടായത് ഗവൺമെന്റിൽനിന്നു സൈനിക ലക്ഷ്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടി വിദേശകടവായ പകളുടെ സഹായത്താൽ, തീവണ്ടിപ്പാതകൾ വിസ്തൃതമാക്കുകയും ഖനികൾ കഴിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ജോലി ഏറ്റെടുത്തുകൊണ്ടുമാത്രമാണ്. തന്മൂലം ഈ ഗണം ചക്രവർത്തിഭരണത്തെ തച്ചടയ്ക്കുന്നതു പോയിട്ട്, അതിനായി ഏതെങ്കിലും ഒരു ശ്രമം ചെയ്യുന്നതിനുപോലും ശക്തമായിരുന്നില്ല.

റഷ്യൻ ട്രേഡ് യൂണിയനുകളും അല്ലാ

വ്യവസായ പുരോഗമനത്തോടുകൂടി റഷ്യയിലും പല ട്രേഡ് യൂണിയനുകൾ സ്ഥാപിതമായി. പക്ഷേ അവ എല്ലാം തന്നെ തൊഴിലാളികളുടെ ജീവിതസ്ഥിതി നന്നാക്കുവാൻ വേണ്ടിമാത്രം പണിപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരുന്നവയാണ്. വിപ്ലവമനസ്ഥിതിയോ ഗവൺമെന്റുവിരോധമനുഭാവമോ അവയ്ക്കു ഒട്ടുംതന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അവയെല്ലാം തന്നെ സാർ ചക്രവർത്തിയെമാത്രമാണ് അവരുടെ സംരക്ഷകനായി വീക്ഷിച്ചിരുന്നത്. ഗവൺമെന്റിനു പല പ്ലോഴ്സ് വലിയ ട്രേഡ് യൂണിയനുകളെ സ്വന്തം സരക്ഷണയിൽ സംഘടിപ്പിക്കുവാൻ സാധിച്ചുവെന്ന യഥാർത്ഥ സ്മൃത തന്നെ തൊഴിലാളികളുടെയിടയിൽ വിപ്ലവവാദിയുടെ ചൊരികൾപോലും അക്കാലത്തു പ്രവേശിച്ചിരുന്നില്ലെന്നു തെളിയിക്കുന്നുണ്ട്.

ഗ്രാമവാസികളായ പാവപ്പെട്ട ബഹുജനങ്ങളും അവരിൽനിന്നു വന്നുചേർന്ന ഫാക്ടറി തൊഴിലാളികളും അവ

രുടെ ഭരിതങ്ങളിലും അജ്ഞതയിലും ആണ്ടു ഇനിയും അർക്കോദ്യമായിട്ടാണ് കഴിഞ്ഞിരുന്നത്. ഇവർ ചക്രവർത്തി ഭരണം സൃഷ്ടിച്ചപ്പോൾ അപ്രാപ്യവും അദ്ദേഹവുമായ ഒരു സ്ഥാനമായിട്ടേ സ്വതന്ത്ര വീക്ഷിച്ചിരുന്നുള്ളൂ.

അങ്ങനെ, രച്യയിലെ വിപ്ലവത്തിനു കാരണക്കാർ അവിടത്തെ വ്യവസായ തൊഴിലാളികളാണെന്നും രച്യൻ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർ പ്ലാനറുമഹാരങ്ങളിൽനിന്നും മുദ്രാലയങ്ങളിൽനിന്നും പുറപ്പെടുവിക്കുന്ന ഉൽപ്പാദനം കേവലം കെട്ടുകഥയാണ്. അതു വിവിധ രാജ്യങ്ങളിലെ ദരിദ്രരായ ഫാക്ടറി തൊഴിലാളികളെ വശീകരിക്കുന്നതിനും, അധികാരം പിടിച്ചെടുക്കുവാനുള്ള മോഹം അവരിൽ കുത്തിവയ്ക്കുന്നതിനും, വിപ്ലവമനോഭാവം അവരിൽ സംജാതമാക്കുന്നതിനും വേണ്ടിയുള്ള കള്ളപ്രചരണം മാത്രമാണ്.

തൊഴിലാളികളുടെ ദരിതവും

പീറ്റേഴ്സുബർഗിലെ വെടിവെയ്പ്പും

വാസ്തവത്തിൽ രച്യയിലെ മുതലാളിത്തം മറ്റൊല്ലാ രാജ്യങ്ങളിലേയുംപോലെ ആരംഭമേയിൽ തൊഴിലാളി വർഗ്ഗങ്ങളെ ജിഹ്വയാക്കിയായി മൂഷണം ചെയ്തിരുന്നു. അനിയന്ത്രിതമായ ജോലിസമയങ്ങൾ, ഏറ്റവും ദയനീയമായ ക്രമസമ്പ്രദായം, അതിർകവിഞ്ഞ ശിക്ഷണരീതി അതിന്റെ ഫലമായി കൂടുകൂടെ ഉണ്ടായിരുന്ന അസഹനീയമായ ക്രമവെട്ടിക്കരയ്ക്കൽ, ഏറ്റവും വൃത്തികെട്ടു പാപ്പിട സാഹചര്യങ്ങൾ — ഇവയെല്ലാം തൊഴിലാളികൾ അനുഭവിക്കേണ്ടിവന്നിരുന്ന സാമാന്യ ഭരിതങ്ങളായിരുന്നു. ഫാക്ടറിയിലെ ഫോർമാനായിലും മാനേജരന്മാരിലും സാങ്കേതികങ്ങളായ ആവശ്യങ്ങൾ പ്രമാണിച്ചു തൊട്ടുതേച്ചിരുന്ന പാശ്ചാത്യവിദ്യാഭ്യാസം, ഉദ്യോഗസ്ഥരുടെ പ്രഭുക്കളിൽനിന്നു അവർക്കു ലഭിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന അവഹേളനാവരമായ പെരുമാറ്റത്തിൽ അവരെ അതുപുറം കുപിതമാക്കി.

ഇക്കാരണങ്ങളാൽ തൊഴിലാളികളുടെയിടയിൽ വിപ്ലവമനോഭാവം കത്തിച്ചെത്തി അവരെ സംഘടിപ്പിക്കുവാൻ സാധ്യതകൾ ഉണ്ടാകാതിരുന്നില്ല. എങ്കിലും ചക്രവർത്തിമാരുടെ പരമ്പരാഗതമായ ഭരണത്തിൽ ഇനിയും വിശ്വാസമുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും ഈ കൂട്ടർ കഴിഞ്ഞു പോന്നത്. അതുകൊണ്ടത്രേ സോഷ്യലിസ്റ്റ് പ്രചരണം തൊഴിലാളികളുടെയിടയിൽ കടന്നുകൂടിയതിനുശേഷവും, ഗവണ്മെന്റിന്റെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ തൊഴിലാളിപ്രസ്ഥാനം സംഘടിപ്പിക്കുവാനും പോലീസിന്റെ ദൃഷ്ടി ആ സംഘടനകളുടെ നേരെ കണ്ണടയ്ക്കാൻമുടിയായത്. ചക്രവർത്തി തങ്ങളുടെ പിതൃസമാനനായ ഭരണകർമ്മവാദനങ്ങളെ പച്ചപ്പുരമാതൃതയോടുകൂടിയ വിശ്വാസത്താൽ പ്രേരിതരായി. 1905- ജനുവരിയിലെ ഒരു ഞായറാഴ്ച തൊഴിലാളികൾ ഒരു വലിയ ഗണമായി തങ്ങളുടെ ആവലാതികൾ ബോധിപ്പിക്കുവാൻ ഉച്ചപ്പാടുണ്ടാക്കി പീറ്റേഴ്സ് ബ്ലാറ്റിലെ കൊട്ടാരത്തിന്റെ മുമ്പിൽ തടിച്ചുകൂടി. ഈ ജനസംഘത്തെ വിപ്ലവകാരികളെന്നു തിരഞ്ഞെടുത്ത് ഗവണ്മെന്റ് വികാരികൾ അവരുടെ നേരെ നിറയൊഴിയ്ക്കുവാൻ പട്ടാളക്കാർ ഉത്തരവു കൊടുത്തു. രക്തപങ്കിലമായ ആ ദിവസം മുതൽ ചക്രവർത്തിയുടെ ഗവണ്മെന്റ് തങ്ങളുടെ താല്പര്യങ്ങൾക്കായി നിലകൊള്ളുകയാണെന്നുള്ള തൊഴിലാളി വർത്തിന്റെ വിശ്വാസത്തെ എന്നേയ്ക്കുമായി കെട്ടുതീക്കുളഞ്ഞു.

വിപ്ലവ മുന്നോടികൾ കർഷകരുമായിരുന്നില്ലാ

ആകെ ജനസംഖ്യയിൽ ആറിൽ അഞ്ചുഭാഗം വന്നിരുന്ന റഷ്യയിലെ കർഷകർ നഗരങ്ങളിൽനിന്നും അകന്ന ഗ്രാമങ്ങളിൽ പാതുർച്ചപോന്നു. റഷ്യയിലെ ഗ്രാമജീവിതം വിപ്ലവം നടന്ന 1917-ൽ ഹോളം പരമ്പരയാ സാമൂഹ്യമായ വ്യവസ്ഥിതിയിൽ കെട്ടിപ്പടുത്തുന്നതായിരുന്നു.

1905-ലെ രാജകീയ വിളംബരത്താൽ, ബഹുസഹസ്രം കർഷകജനം അടിമപ്പെടിയന്മാർ (Serfs) എന്ന നിലയിൽനിന്ന് വിമോചിതപ്പെടുകയും അതോടുകൂടി ഭൂവുടമസ്ഥനായ പരിഷ്കരിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടും, പരമ്പരാഗതമായ പ്രസ്തുത അടിമപ്പെടിയന്മാരുടെ നിലയ്ക്കു സാരമായ മാറ്റമുണ്ടായില്ല. ഭൂവുടമ പരിഷ്കരിക്കപ്പെട്ടതിന്റെ ഫലമായി 1917-ൽ 2,000,000 (ഇരുപതുലക്ഷം) കർഷകർ സ്വകാര്യവസ്തുവുടമസ്ഥന്മാരായിത്തീർവാൻ സാധിച്ചു. എന്നുവരികിലും പാവപ്പെട്ട കർഷകവൃത്തികൾ ഭൂവുടമക്കാരായി പരിണമിക്കുന്ന പദ്ധതി സാധനത്തിലേ പുരോഗമിച്ചുള്ളൂ. 1905-നും 1913-നും ഇടയ്ക്ക് റഷ്യയിലെ ഭൂമിയിൽ 7 ശതമാനം മാത്രമാണ് സാധാരണ കർഷകവൃത്തികളുടെ ഉടമയിലേക്കു കൈമാറിയത്. ബാക്കി മുഴുവനും റഷ്യയിലെ പ്രഭുവർഗ്ഗമായ വൻകിടജന്മിമാരുടെയോ ഗ്രാമസമൂഹങ്ങളുടെയോ കൈവശം അമന്നിരുന്നു. സർക്കാരിന്റേയും റഷ്യയിലെ ഓർത്തഡോക്സ് സഭയുടേയും വകയായിരുന്ന കൃഷിഭൂമി 3%-ൽ (ഏറ്റവും മൂന്നുവീതം) കവിഞ്ഞിരുന്നില്ലെന്നുള്ളത് പ്രസ്താവ്യമാണ്. എന്നാൽ 1913 നും 1916 നും ഇടയ്ക്ക് വിലയ്ക്കു വാങ്ങിയതോ മറ്റു വിധത്തിൽ സ്വന്തമാക്കിയതോ ആയ പ്രൈവറ്റ് ഫാമുകളുടെ വർദ്ധനവു ധൃതഗതിയിലായി. അക്കാലത്തിനിടയ്ക്കു ആകെത്തന്നെ കർഷകഫാമുകൾ (Farm) കളുടെ 45 ശതമാനത്തോളം വൃത്തികളുടെ ഉടമയിൽ ചെന്നു ചേർന്നു. ഗ്രാമസമൂഹങ്ങളുടെ ഭൂമികൾ ധൃതഗതിയിൽ ഉടഞ്ഞുടഞ്ഞു വൃത്തികളുടെ ഉടമയിൽ ചെന്നു പറ്റിയെങ്കിലും, തദ്പാരാ 'ക്രൂലാക്ഷ'കൾ എന്നറിയപ്പെടുന്ന ഒരുതരം ധനികരായ ചെറുകർഷകർ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. എങ്കിലും പ്രൈവറ്റ് ഉടമയുടെ പാരമ്പര്യം റഷ്യയിൽ വിപ്ലവം നടന്നുകാലത്തും വേരൂന്നിയിരുന്നില്ല. ഭൂമിയുടെ പ്രൈവറ്റ് ഉടമയെപ്പറ്റിയുള്ള ബോധ്യതയ്ക്കു റഷ്യയിൽ പുത്തരിയ്ക്കിയിരുന്നു.

അനേകകാലംകൊണ്ടു മാത്രം അവിടെ സ്ഥായിയായിത്തീര
വാൻ കഴിയുന്ന ഒരു ബോധമായിരുന്നു അതു്.

റഷ്യൻഗ്രാമങ്ങളിലെ ഭൂമിയുടെ കൈകാര്യകർതൃത്വം പാരമ്പര്യമായി വഹിച്ചിരുന്നതു് ഗ്രാമസമൂഹങ്ങളായിരുന്നു. ആ സമ്പ്രദായം ഒന്നു പ്രത്യേകവുമായിരുന്നു. അവിടത്തെ നീതിന്യായപരിപാലനംപോലും ഗ്രാമസമൂഹമാണു് നടത്തിയിരുന്നതു്. ഓരോ ഗ്രാമവാസിയും അവൻ നിശ്ചയിച്ചുകൊടുത്തിരുന്ന ഭൂമി കൃഷിചെയ്യണം. ഗ്രാമകർത്തവ്യങ്ങൾ നിർവ്വഹിക്കുവാൻ ഉപേക്ഷ കാണിക്കുന്നവൻ സമൂഹത്തിന്റെ ശിക്ഷയ്ക്കുപാത്രമാകും. കൊല്ലംതോറുമോ ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കോ ഗ്രാമഭൂമി അവിടത്തെ കുടുംബങ്ങൾക്കു്, കൃഷിജോലി നടത്താൻ പ്രാപ്തരായ അവയിലെ അംഗങ്ങളുടെ എണ്ണമനുസരിച്ചു്, പുനർവിഭജനം ചെയ്യുകൊടുത്തിരുന്നു. ഗ്രാമവാസികൾക്കു് അപരിഷ്കൃതരീതിയിൽ മാത്രമേ കൃഷിനടത്താൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നുള്ളൂ. തന്നിമിത്തം വിളവു കൊല്ലംതോറും കുറഞ്ഞുവരികയും; അതിവിപുലമായ പ്രകൃതിവിഭവങ്ങൾക്കിടയിൽ വസിച്ചിരുന്ന അവരുടെ ഇടയിൽ ഭാരിദ്രവ്യം അരിഷ്ടതയും നടമാടുകയും ചെയ്തിരുന്നു. 1903-ൽ റഷ്യയിലെ കർഷകകുടുംബാംഗങ്ങളുടെ സംഖ്യ 100 ലക്ഷമായിരുന്നെന്നാണു് കണക്കാക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്. എന്നാൽ അവരിൽ 35 ലക്ഷത്തിനും നിലം ഉഴുവാനുള്ള കുതിരകളുണ്ടായിരുന്നില്ല. അനേകം കർഷകർ ഭാരിദ്രവ്യ നിമിത്തം കൈവശമുള്ള നിലത്തിൽ ഒരു ചെറിയഭാഗം മാത്രം സാമാന്യന കൃഷിചെയ്തിരുന്നുള്ളൂ. ബാക്കിഭാഗം ധനികരായ കർഷകക്കു് പാട്ടത്തിനു കൊടുത്തുശേഷം അന്യരുടെ ഭൂമികളിൽ കൂലിയ്ക്കു വേല ചെയ്യുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ഇത്ര ദയനീയസ്ഥിതിയിൽ കഴിഞ്ഞിരുന്ന കർഷകജനത്തിനു സംഘടിച്ചുനിന്നു് ഗവർമ്മെണ്ടിനെ അടിമപ്പെടുത്താൻ സാധിക്കുമായിരുന്നോ?

ഇങ്ങനെ ഉണ്ടായപ്പോൾ ഗ്രാമസമൂഹങ്ങൾക്കു് തിരക്കു

കർഷകരുടെ ദുരിതം

സ്ഥാപിതതാല്പര്യക്കാരായ ഗവർണ്മെന്റധികാരികൾ കർഷകജനസാമാന്യത്തിന്റെ ഉപതന്ത്രരാഹിത്യവും വൻകിട ജന്മിമാരുടെ പ്രഭുത്വവും തങ്ങൾക്ക് താങ്ങായി നിലകൊള്ളുമെന്ന് വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. തന്മൂലം ഈ രണ്ടു ഗണങ്ങളേയും താലോലിച്ചു പാർശ്വത്തിൽ വയ്ക്കുവാൻ മാത്രമാണ് അവസാനംവരെ അവർ ശ്രമിച്ചത്. അവരെമാത്രം തൃപ്തിപ്പെടുത്തുവാൻ സംരക്ഷിക്കുവാനുള്ള നടപടികളാണ് അവർ സ്വീകരിച്ചതും. പലപ്പോഴും ആ ഇരുവർഗ്ഗങ്ങളുടേയും താല്പര്യങ്ങൾ തമ്മിൽ സംഘട്ടനമുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ അവരിലാരെയും തൃപ്തിപ്പെടുത്തുവാൻ ഗവർണ്മെന്റിനു എളുപ്പമായിരുന്നില്ല. രാജ്യത്തിന്റെ സാമ്പത്തിക സുസ്ഥിതിയ്ക്കു മാത്രമല്ല, സാമ്പത്തികസംവിധാനത്തിനതന്നെയും അവശ്യാവശ്യമായിരുന്ന കർഷിക പരിഷ്കരണങ്ങൾപോലും തന്നിടാതെ നീട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി. അടിമക്കടിയൊന്നാക്കിയെന്ന കർഷകരെ 1861-ൽ വിളംബരംമൂലം വിമോചിതരാക്കിയപ്പോൾ, ആ സാധുക്കളെ അക്കാലംവരെ ചൂഷണംചെയ്തിരുന്ന വൻകിട ജന്മിമാരുടെ അതൃപ്തിക്കു പരിഹാരമുണ്ടാക്കേണ്ടതായിവന്നു. 1905-ൽ കർഷകവ്യക്തികൾക്കു ഉടമനൽകുന്ന ഭൂനയ പരിഷ്കരണം ഏർപ്പെടുത്തിയപ്പോൾ, അവർക്കടുത്തുകൊടുത്ത ഭൂമികളുടെ മുൻകൈവശക്കാരായിരുന്ന ജന്മിമാരുടെ അതൃപ്തിയ്ക്കും നിവാരണം വരുത്തേണ്ടിയിരുന്നു. ഇതിനു മാറ്റമായി ഗവർണ്മെന്റ് ചെയ്ത തീരുമാനം, ജന്മികൾക്ക് സ്വീകാര്യമായ വിലകൊടുത്തു അവരിൽനിന്നും ഭൂമികൾ നിർബന്ധമായി എടുക്കണമെന്നും, വിലയുടെ തുക കർഷകർ പല കൊല്ലങ്ങളിലായി നിർബന്ധപൂർവ്വം അടച്ചുകൊള്ളണമെന്നുമായിരുന്നു. കൈവശമുള്ള ഭൂമിയിൽനിന്ന് ആദായം കുറവാകയാൽ കൂടുതൽ ഭൂമി ലഭിക്കുവാനുള്ള കോതി കർഷകർക്കുണ്ടായി. സകല ഭൂമികളും തങ്ങളുടെ

വകയാണെന്നുള്ള വിശ്വാസവും, സകല ഭൂമികളും ചക്രവർത്തി ഒരുക്കാത്തു് തങ്ങൾക്കു വീതിച്ചുതരുമെന്നുള്ള പ്രതീക്ഷയും കാർഷികപരിഷ്കരണത്തിന്റെ ഫലമായി കർഷകരിൽ സ്ഥിരപ്പെട്ടു. ചക്രവർത്തിയെ തങ്ങളുടെ സംരക്ഷകനായി അവർ പരിഗണിക്കുകയുചെയ്തു. ഒന്നാം അലക്സാണ്ടർ ചക്രവർത്തിയെ അന്നത്തെ വിപ്ലവകാരികൾ വധിച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിധേയത്തിൽ ഏറ്റവും മധ്യകം വിലപിച്ചതു് കർഷകരായിരുന്നു. എന്നാൽ കാർഷികപരിഷ്കരണങ്ങൾ കർഷകരുടെ ജീവിതം നന്നാക്കുവാൻ ഉപകരിച്ചില്ല. അപരിഷ്കൃതമായ കൃഷിസമ്പ്രദായംമൂലവും, കൈവശമുള്ള ഭൂമി മുതൽമുടക്കി നന്നാക്കുവാനുള്ള കോശസ്ഥിതിയുടെ അഭാവത്താലും, കർഷകർ് അവരുടെ ഭൂമിയിൽനിന്നും ലഭിച്ചിരുന്ന വിളവു് നിസ്സാരമായിരുന്നു. പതിവുള്ള നികുതി കൊടുക്കേണ്ടതിന്നും പുറമേ ജന്മിമാർക്കു തവണകളിലായി സംഖ്യകൾ നിർബന്ധപൂർവ്വം അടയ്ക്കേണ്ടിയുമിരുന്നതു് കർഷകർക്കു താങ്ങാൻ വഹിയാത്ത ഭാരമായി പരിണമിച്ചു. അവരിൽ പലരുടേയും ഭൂമി സ്വന്തം ഉടമയിൽ വന്നുചെന്നിട്ടു് അധികം കഴിയുന്നതിനുമുമ്പു് കൈവിട്ടുപോയി. ക്രൂരമാക്കൾ എന്നറിയപ്പെടുന്ന ഒരു പുതിയ തരം ധനിക കർഷകർ സംഖ്യയിൽ വർദ്ധിച്ചുവരികയുചെയ്തു.

വിപ്ലവത്തിന്റെ മുന്നോടികൾ ആരായിരുന്നു?

ഭരിതസമ്പൂർണ്ണവും തന്നിമിത്തം അസ്വസ്ഥതാബഹുലവുമായ സാമ്രാജ്യത്തിലെ ഈ സ്ഥിതിഗതികൾ മൂഷണം ചെയ്യുവാൻ ആളുകളും പാർട്ടികളും ഉണ്ടാകാതിരുന്നില്ല. ചക്രവർത്തിമാരുടെ സ്വേച്ഛാധിപത്യം അവസാനിപ്പിക്കുവാനും തൽസ്ഥാനത്തു് പശ്ചിമയൂറോപ്പ്യൻ രാജ്യങ്ങളിലെപ്പോലെ ജനകീയഭരണസമ്പ്രദായം നടപ്പിൽവന്നുകാണുവാനും ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നവരായിരുന്നു അവർ. ഈ വിപ്ലവമനസ്ഥിതിക്കുരപ്പുററി ഇനി അല്പം പ്രസ്താവിക്കാം.

അഭ്യസ്തവിദ്യർ

ഒരു ചെറിയ രാജ്യമായിരുന്ന രച്യ മഹാസാമ്രാജ്യമായി വളർച്ച പ്രാപിച്ചപ്പോൾ ബുദ്ധിമത്തുക്കളായ അതിന്റെ ഭരണാധിപന്മാർ മനസ്സിലാക്കി. അത്ര വിപുലമായ പ്രദേശങ്ങളുടെ നിലനില്പിനും സുസ്ഥിതിയ്ക്കും കാലോചിതവും കാര്യക്ഷമവുമായ ഒരു ഭരണകൂടം അത്യന്ത്യാവേക്ഷിതമാണെന്നു്. തന്നിമിത്തം മഹാനായ പീഠർ ചക്രവർത്തി സൈന്യത്തിന്റേയും സിവിൽവകുപ്പിന്റേയും ഭരണരീതി പാശ്ചാത്യയൂറോപ്യൻ മാതൃകയിൽ രൂപീകരിക്കുവാൻ നിശ്ചയിച്ചു. ഇതിനു പാശ്ചാത്യ വിദ്യാഭ്യാസം രച്യയിൽ ഏറ്റെടുത്തേണ്ടതു് അവശ്യവശ്യകമായിത്തീർന്നു. ഭരണം നടത്തുവാൻ വേണ്ട ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ സൃഷ്ടിക്കണമെന്നു മാത്രമായിരുന്നു ഈ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം. ഈ പരിധിയ്ക്കുള്ളിൽ പാശ്ചാത്യവിദ്യാഭ്യാസം രച്യയിൽ ഒരുക്കി നില്ക്കുവാൻ സാധിക്കുമെന്നാണു് ചക്രവർത്തിമാർ വിശ്വസിച്ചതു്. ഇതസ്സാദ്ധ്യമാണെന്നു് സൃഷ്ടിമാണല്ലോ. യഥാർത്ഥത്തിൽ ആ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഫലം ഗവൺമെൻറുദ്യോഗത്തിനു കൊള്ളുന്ന അഭ്യസ്തവിദ്യരെ സൃഷ്ടിക്കുക മാത്രമായിരുന്നില്ല. ഏറ്റവും നവീനമായ യൂറോപ്പിലെ ലിബറൽ ആശയങ്ങളാലും ആദർശങ്ങളാലും എരിപിരികൊണ്ടു സമാതന്ത്ര്യകാംക്ഷികളെ അതു വളർത്തുകയും ചെയ്തു.

ഈ ബുദ്ധിജീവികൾക്കു് ചക്രവർത്തിമാരുടെ സേവനമായിപത്രം സ്വീകാർച്ചമായില്ല. അതിന്റെ ഇടുങ്ങിയ പാരമ്പര്യങ്ങളും പുതിയ ലിബറൽ മനസ്ഥിതിയും തമ്മിൽ പൊരുത്തമുണ്ടാകുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ലല്ലോ. എന്നാൽ ആ സംഘട്ടനത്തിന്റെ ഘോഷ ഗ്രഹിച്ചു് അതൊഴിച്ചുവയ്ക്കുവാനും ആവശ്യമായ പരിഷ്കാരങ്ങൾ രാഷ്ട്രീയരംഗത്തു വരുത്തുവാനും ചക്രവർത്തിമാരുടെ ഗവൺമെൻറു് കൂട്ടാക്കിയില്ല. തൽഫലമായി ഈ ബുദ്ധിജീവികളും ഭരണാധികാരി

കളും പരസ്പരം ശത്രുക്കളായി പരിണമിച്ചു. അവർ രാഷ്ട്രീയപരിഷ്കരണത്തിനായി മുറവിളി കൂട്ടുവാനും ബഹുജനങ്ങളോടൊന്നിച്ച് തുടങ്ങി. അവരെ സ്ഥാപിതതാല്പര്യക്കാരായ വൻകിട ജനികളുടേയും മറ്റും പിൻതുണയോടുകൂടി അടിച്ചമർത്തുവാനായിരുന്നു ഗവണ്മെന്റിന്റെ ശ്രമം. എന്നാൽ മദ്ദനം എതിരാളികളുടെ പരിഷ്കരണവാഞ്ഛയെ കൂടുതൽ ശക്തിപ്പെടുത്തുകയും, വഴിപിഴച്ചമാർഗ്ഗങ്ങളോലും ഭീകര പ്രവർത്തനങ്ങളാൽ തന്നെയും ലക്ഷ്യപ്രാപ്തി കൈവരുത്തുവാൻ അവരെ സന്നദ്ധരാക്കുകയാണുണ്ടായത്. ഇവരായിരുന്നു റഷ്യയിലെ വിപ്ലവശക്തിയുടെ പ്രാരംഭകന്മാർ.

ഇടത്തരക്കാർ (Middle class)

ഏകദേശം ഇവരോട് അഭിപ്രായ യോജിച്ചുള്ളവരായിരുന്നു റഷ്യയിലെ ഇടത്തരക്കാർ. അവർ പരമ്പരാഗതമായ സേവകോടിയപത്യം സ്വീകാര്യമായിരുന്നില്ല. കച്ചവടത്തിലും വ്യവസായത്തിലും മറ്റുതൊഴിലുകളിലും ഏറ്റെടുത്തുവന്ന ഈ ഗണത്തിന് വളരെ സാമൂഹ്യനത്തിലും കെട്ടുപിണഞ്ഞും ചലിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥദാമ്യപ്രഭുത്വത്തിന്റെ നയതന്ത്രങ്ങളും തങ്ങളുടെ തൊഴിലിന്റെ പുരോഗമനത്തിന് വിഘാതമായി തോന്നി. പാശ്ചാത്യയൂറോപ്പിലെ വളർന്നുകൊണ്ടിരുന്ന ഇടത്തരക്കാരുടെ സഹായത്തോടൊപ്പം ഇവരുടെ എതിർപ്പിന് മുഖ്യകൂട്ടി. അക്കാലത്തേ നാഗരികതയുടെ ഗതിയനുസരിക്കുന്നതും വ്യക്തിസ്വാതന്ത്ര്യത്തേയും ജനപ്രതിനിധികളേയും അംഗീകരിക്കുന്നതും ബ്രിട്ടീഷ് പാർലമെന്റിന്റെ മാതൃകയിലുള്ളതുമായ ഒരു ബുർഷ്വാദരണരീതിയാണ് അവർ ആവശ്യപ്പെട്ടത്. മുതലാളിത്തം നിർമ്മാധം വികസനം പ്രാപിക്കുന്നതിന് അത്തരം ഭരണമേ പ്രയോജനപ്പെടുകയുള്ളവെന്നായിരുന്നു അവരുടെ ബോധ്യം. തന്മൂലം ഈ ഇടത്തരക്കാരും വിപ്ലവശക്തികളുടെ ഗണത്തിൽ എണ്ണപ്പെടുവാൻ ഇടയായി.

രഷ്യ കിഴക്കി ഭരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ഇതരജാതികൾ.

രഷ്യൻ സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ ഉത്ഭവസ്ഥാനമായിരുന്ന പ്രദേശങ്ങളിലെ നിവാസികളായ “വലിയ രഷ്യാക്കാർ” (Great Russians) കാണ്മാനുണ്ട് സാമ്രാജ്യത്തിൽ പ്രഥമസ്ഥാനം ലഭിച്ചിരുന്നത്. ഇതരസംസ്ഥാനങ്ങൾ സാമ്രാജ്യത്തോടു ചേർക്കപ്പെട്ടശേഷം അവടങ്ങളിലെ നിവാസികൾ ഏതോ താഴ്ന്ന വർഗ്ഗക്കാരായി ഗണിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. അവരോടു വലിയ രഷ്യാക്കാർ പെരുമാറിയത് അവജ്ഞയോടുകൂടിയാണ്. അവരിൽ ബൈബിൾ രഷ്യയിലെ “വെളുത്ത രഷ്യാക്കാരുടെ”, യൂക്രെയിനിലെ “ചെറിയ രഷ്യാക്കാരുടെ” സാമ്രാജ്യത്തിലെ ശക്തിയേറിയ ന്യൂനപക്ഷങ്ങളായിരുന്നു. അവർ സംസാരിച്ചിരുന്ന ഭാഷ രഷ്യാക്കാരുടേതിൽനിന്നു മിക്കവാറും വ്യത്യസ്തവുമായിരുന്നു. രഷ്യൻസാമ്രാജ്യത്തിന്റെ അധികാരികളുടെ പിടിവിട്ട് സ്വതന്ത്രരാകണമെന്ന ആഗ്രഹം അവരെ ഒരിക്കലും വിട്ടുപിരിഞ്ഞില്ല. കറേക്കൂടി പടിഞ്ഞാറായി കിടന്നതും സാമ്രാജ്യത്തോടു പിന്നീടു ചേർക്കപ്പെട്ടതുമായ ബാൾട്ടിക് രാജ്യങ്ങളിലെ നിവാസികളും ദേശീയപ്രബുദ്ധതയുള്ളവരായിരുന്നു. തങ്ങളുടെ സ്വന്തം സംസ്കാരവും ഭാഷയും നിലനിർത്തിക്കൊണ്ടുപോകാനാണ് അവർ ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നത്.

കോക്കസസ് പ്രദേശങ്ങളിൽ പാർത്തിരുന്ന ടാർട്ടാർ, മംഗോൾ, ടർക്കി എന്നീ മിശ്രവർഗ്ഗങ്ങൾക്കും സ്വന്തം മതവും സംസ്കാരവുമുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ അവർക്കും രഷ്യയുടെ നുകത്തിൻകീഴ് ജീവിക്കുവാൻ സമ്മതമുണ്ടായിരുന്നില്ല. യൂറേസിയൻ, ട്രാൻസ് മതലായ സാമ്രാജ്യത്തിലെ മറ്റു വർഗ്ഗക്കാരുടെ ഇതേവിധംതന്നെ അക്ഷമരായാണ് കഴിഞ്ഞുകൂടിയിരുന്നത്. സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ ഏറ്റവുംപടിഞ്ഞാറെ ഭാഗത്തു വസിച്ചിരുന്ന പോളണ്ടുകാർ കത്തോലിക്കരായിരുന്നു. അകത്തോലിക്കരായ ചക്രവർത്തിമാരുടെ കീഴിൽ തങ്ങൾ അനുഭവിക്കുന്ന ദേശീയമായ അധിമതവസ്ഥ അവർക്കുവേണ്ടി

ദൃസ്സഹമായിട്ടാണ് തോന്നിയിരുന്നത്. ഈ വർഗ്ഗക്കാരെല്ലാം സന്ദർഭാനുസാരം സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനായി എതിർത്തിരുന്നവെങ്കിലും സാമ്രാജ്യശക്തി അപ്പോടെല്ലാം അവരെ ഏറ്റവും കൂറുമായി അടിച്ചമർത്തുകയാണുണ്ടായത്.

യഹൂദന്മാർ

ഇവക്കെല്ലാം പുറമെ സാമ്രാജ്യത്തിൽ 3,000,000 യഹൂദന്മാർ ചിന്നിച്ചിതറി വസിച്ചിരുന്നു. രാഷ്ട്രീയവും പൗരപരവുമായ അവകാശങ്ങൾ നിഷേധിക്കപ്പെട്ടിരുന്നതിനാൽ അവർ സാർ ചക്രവർത്തിയേയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗവൺമൻറിനേയും ഏറ്റവും വലിയ വെറുപ്പോടും ശത്രുതയോടും കൂടിയാണ് വീക്ഷിച്ചിരുന്നത്. “ജയിഷ് സോഷ്യലിസ്റ്റ് പാർട്ടി” എന്നൊരു സംഘടനതന്നെ ഭേദിയ വിമോചനത്തിനായി വളരെ മുമ്പുതന്നെ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. റഷ്യയിലെ ഏതു വിഭാഗത്തിൽപ്പെട്ട വിപ്ലവ സംഘടനകളിലും യഹൂദന്മാർ പങ്കെടുക്കുവാൻ തയ്യാറായിരുന്നു.

ഇപ്രകാരം കലങ്ങിമറിഞ്ഞിരുന്ന സാഹചര്യങ്ങളിലാണ് ഒന്നാം ലോകമഹായുദ്ധം പൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ടത്. ജർമ്മനിയ്ക്കും ആസ്ട്രിയായ്ക്കുമെതിരായി ഇംഗ്ലണ്ടിന്റേയും ഫ്രാൻസിന്റേയും പക്ഷത്തു ചേർന്ന് റഷ്യ യുദ്ധത്തിൽ പങ്കെടുത്തു. സൈനികമായ സജ്ജീകരണങ്ങളോ സാമ്പത്തികമായ സംവിധാനങ്ങളോ കൂടാതെ പെട്ടെന്ന് റഷ്യ യുദ്ധത്തിൽ ചാടിവീണതിനാൽ അവർക്ക് തുടരെത്തുടരെ ഭീമമായ പരാജയം അനുഭവപ്പെട്ടു. അതോടുകൂടി പട്ടാളക്കാരിലും തൊഴിലാളികളിലും കർഷകരിലും മാത്രമല്ല ഇടത്തരക്കാരായ ജനങ്ങളിലും അസ്വസ്ഥത വർദ്ധിച്ചു. 1917 മാർച്ച് മാസം ആദ്യത്തിൽ ഭക്ഷ്യവിഭവങ്ങളുടെ ഭയങ്കരമായ കുറവുനിമിത്തം തെരുവുകളിൽ ബഹളങ്ങളും കയ്യേറ്റങ്ങളും നടന്നു. അവയെല്ലാം അമർച്ച ചെയ്യുവാൻ പീറ്റേഴ്സ്

ബസ്സിലെ പട്ടാളത്തിന് ഉത്തരവു നൽകി. അവരുകളെ ബഹുമാനിക്കാതെ അമർച്ച ചെയ്യുന്നതിനപകരം അവരുടെ ഭാഗത്തു ചേരുകയാണുണ്ടായത്. പട്ടാളത്തിന്റെ ഈ ഏതിപ്പോടുകൂടി രാജ്യത്തു വിപ്ലവത്തിന്റെ മണിനാദം മുഴങ്ങി. യുദ്ധരംഗങ്ങളിൽതന്നെയും സൈന്യം സമരം ചെയ്യുവാൻ വിമുഖരായി. സേനാനായകന്മാർ ചക്രവർത്തിയുടെ പിൻതുണ നില്ക്കാൻ വിസമ്മതിച്ചു. അധികാരം പ്രതിപക്ഷക്കാരുടെ കരങ്ങളിൽ പതിച്ചു. അങ്ങനെ ചക്രവർത്തിഭരണം റാഷ്യയിൽ അവസാനിക്കുകയും, കെറൻസ്കിയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ ഒരു പ്രോവിഷണൽ (താൽക്കാലിക) ഗവണ്മെന്റ് അധികാരത്തിൽ വരികയും ചെയ്തു.

ബോൾഷെവിക് വിപ്ലവം

മാർച്ചമാസത്തിലെ ജനകീയവിപ്ലവത്തിൽ പങ്കെടുത്ത സംഘടനകളും പാർട്ടികളും പലതുമുണ്ട്. ഹാക്സറി തൊഴിലാളികളുടേയും പട്ടാളക്കാരുടേയും പ്രതിനിധികൾ എന്നു സ്വയം വിളിച്ചിരുന്ന കുറെ ആളുകൾ പീറ്റേഴ്സ് ബർഗിൽ സ്ഥാപിച്ചതും, ക്ഷണേണ രഷ്യയിലാകമാനം വ്യാപിച്ചതുമായ “സോവ്യാറ്റ്” (യോഗം എന്നർത്ഥം) എന്ന സംഘടനയാണ് അവയിലൊന്ന്; പണ്ടുമുതൽ ചക്രവർത്തിഭരണത്തിനെതിരായിനിന്ന് ഭീകരപ്രവർത്തനങ്ങൾ പോലും നടത്തി ഭരണകൂടത്തെ ലിബറൽ മാതൃകയിൽ പരിഷ്കരിക്കണമെന്നു ബഹുളം കൂട്ടിച്ചിരുന്ന ബുദ്ധിജീവികളും, ഭൂവുടമ പരിഷ്കരണത്തിനായി വാദിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന സോഷ്യലിസ്റ്റുകാരും ഉൾപ്പെട്ട സോഷ്യൽ റെവല്യൂഷണറി പാർട്ടിയായിരുന്നു വേറൊന്ന്; ഡുമാ എന്നു പേരുള്ളതും ചക്രവർത്തിയുടെ കാലത്തുണ്ടായിരുന്നതുമായ പ്രതി

നിധിസഭയിൽ പ്രധാന പ്രതിപക്ഷമായി നിന്നിരുന്ന ഇടത്തരക്കാരുടെ സംഘടനയായിരുന്നു മൂന്നാമത്തേതു്; സ്വതന്ത്രങ്ങളായ തൊഴിലുകളിൽ ഏറ്റെടുത്തിരുന്ന അഭ്യസ്ത വിദ്യാർത്ഥികളെക്കൊണ്ടുമാത്രം മറ്റും അടങ്ങിയതും, “കെഡെസ്” എന്ന നാമം സ്വീകരിച്ചതുമായ കോൺസ്റ്റിറ്റ്യൂഷണൽ ഡെമോക്രാറ്റിക് പാർട്ടിയായിരുന്നു നാലാമത്തേതു്.

ഈ പാർട്ടികളും സംഘടനകളുമെല്ലാം പ്രൊവിഷണൽ ഗവണ്മെന്റിനെ സ്വീകരിക്കുകയും അതിൽ പങ്കെടുക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. രാഷ്ട്രീയ വ്യവസ്ഥിതി പാശ്ചാത്യ യൂറോപ്യൻ രാജ്യങ്ങളിലെ മാതൃകയിൽ രൂപീകരിക്കണമെന്നുള്ള ആഗ്രഹമായിരുന്നു ഇവർക്കെല്ലാവർക്കും ഉണ്ടായിരുന്നതു്. പാശ്ചാത്യമാതൃക സ്വീകരിക്കുന്നതു് എത്രത്തോളം വേണമെന്ന കാര്യത്തിൽ മാത്രമേ അവർ തമ്മിൽ അഭിപ്രായവ്യത്യാസമുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. ചിലർ പുതിയ വ്യവസ്ഥിതി കൂടുതൽ ലിബറൽ ആദർശത്തോടുകൂടിയതായിരിക്കണമെന്നു തോന്നി; മറ്റുചിലർ അതു കൂടുതൽ സോഷ്യലിസ്റ്റ്, ആദർശത്തോടുകൂടിയതായിരിക്കണമെന്നു് താല്പര്യമുണ്ടായി. ഇതിന്റെയൊക്കെ ഫലമായി സാർവത്രികമായ വേട്ടവകാശത്തോടുകൂടിയ തിരഞ്ഞെടുപ്പുവഴി പുതിയ ഭരണഘടന നിർമ്മിക്കുന്നതിനും, രാഷ്ട്രീയവും സാമൂഹികവുമായ പരിപാടികൾ നിശ്ചയിക്കുന്നതിനും ഒരു നാഷണൽ അസംബ്ലി സ്ഥാപിക്കണമെന്നു് പ്രൊവിഷണൽ ഗവണ്മെന്റ് തീരുമാനിച്ചു. തിരഞ്ഞെടുപ്പു് ആരംഭിക്കുകയും ചെയ്തു.

ലെനിന്റെ ആഗമനം.

കാമക്സിന്റെ അനുഗാമികളായ ഒരു ഗണം വിപ്ലവകാരികൾ റഷ്യയിലുണ്ടായിരുന്നു. അവർ 1897-ൽ സ്ഥാപിച്ച സോഷ്യലിസ്റ്റ്, മാർക്സിസ്റ്റ് പാർട്ടിയിൽ 1903-ൽ പിളർപ്പുണ്ടായി. “മെൻഷെവിക്സ്” എന്നും

“ബോംബെവിഷ്” എന്നും പേരുകളോടുകൂടിയ രണ്ടു വിഭാഗമായി അവർ പിരിഞ്ഞു. ലെനിൻ, ആദ്യം ബോംബെവിഷ്ഗ്രൂപ്പിന്റെ അംഗവും, അനന്തരം അതിന്റെ നേതാവുമായിരുന്നു. ജനകീയ വിപ്ലവം നടക്കുകയും പ്രോവിഷണൽ ഗവൺമെന്റ് അധികാരത്തിൽ വരികയും ചെയ്തപ്പോൾ, ലെനിൻ പണ്ടു നാടുകടത്തപ്പെട്ടവനായി, സ്വീറ്റ്സർലണ്ടിൽ പാർക്കുകയായിരുന്നു. അദ്ദേഹം പൊട്ടുന്നമ്പേ, ഏപ്രിൽ ഒന്നാംതീയതി, പീറ്റേഴ്സ് ബുക്രിൽ പ്രത്യക്ഷനായി. രാജ്യത്ത് കൂടുതൽ കഴപ്പുണ്ടാക്കി, സൈനികശക്തിയെ അടിപ്പെടുത്തി, റഷ്യയെ യുദ്ധത്തിൽ തോല്പിക്കണമെന്ന ഉദ്ദേശമുണ്ടായിരുന്ന ജർമനിയുടെ സഹായത്താൽ, ജർമൻ സൈന്യാധിപഗണത്തിന്റെ സ്പെഷ്യൽ പെർമിറ്റോടുകൂടി, അടച്ചുപൂട്ടിയ തീവണ്ടിയിൽ യാത്ര ചെയ്ത് ലെനിൻ റഷ്യയിൽ എത്തിയെന്നാണ് പറയപ്പെടുന്നത്. ബോംബെവിഷ് പാർട്ടി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആഗമനംവരെ പുതിയ പ്രോവിഷണൽ ഗവൺമെന്റിനോടു ചേർന്നു നിന്നിരുന്നു. ലെനിന്റെ വലംകയ്യായിരുന്ന ടോട്ട്സ്കിയുടെ സാക്ഷ്യം വിശ്വസിക്കാമെങ്കിൽ, സ്റ്റാലിൻ പോലും അതിനോടു വിശ്വസ്തയിൽ വർത്തിച്ചിരുന്നു. ലെനിനെ സ്വീകരിക്കുവാൻ റെയിൽവേ സ്റ്റേഷൻ പ്ലാറ്റ് ഫോറത്തിൽ കൂടിയിരുന്ന സോവ്യാറ്റ് മഹാസംഘടനയുടെ പ്രതിനിധികളെ അദ്ദേഹം സമ്പ്രദാന ചെയ്ത് പറഞ്ഞതിങ്ങനെയാണ്:-

“ഞാൻ നിങ്ങളെ വിജയികളായ റഷ്യൻ വിപ്ലവകാരികളായി അഭിവാദ്യം ചെയ്യുന്നു. ലോകമഹാവിപ്ലവത്തിന്റെ മുന്നണിസേനയായി ഞാൻ നിങ്ങളെ അഭിവാദ്യം ചെയ്യുന്നു. യൂറോപ്പാകെ നടമാടുന്ന ബുർഷവാ (മുതലാളി) യുദ്ധത്തിന്റെ ഉത്ഭവം ചൂഷണാത്മകമായ സാമ്രാജ്യത്വമാണ്. മുതലാളി ചൂഷകന്മാക്കിതിരായി ജനങ്ങൾ അവരുടെ ആയുധങ്ങൾ പ്രയോഗിക്കുന്ന മണിക്കൂർ വിദൂരത്തിൽ

ലല്ല. ഈ രാജ്യൻവിപ്ലവം അതിനാരംഭമിടുകയും ഒരു പുതിയ യുഗം തുറക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുകയാണ്. സോഷ്യലിസ്റ്റ് സാർവലൗകിക വിപ്ലവം നീണ്ടു വിജയിക്കട്ടെ."

ഒരു ലേറിയിൽ കയറി പിറേഴ്സ് സ്ബർഗ്ഗിന്റെ തെരുവുകളിൽക്കൂടി പാർട്ടിയുടെ സെൻട്രൽ ആഫീസിലേയ്ക്ക് അദ്ദേഹത്തെ കൊണ്ടുപോകുമ്പോൾ ലേനിൻ സകല തെരുവുകളുടേയും മുക്കിൽ വണ്ടി നിർത്തിച്ച് പ്രസംഗം ചെയ്തിരുന്നു. അതിൽ അദ്ദേഹം ഉൽബോധിപ്പിച്ചത്, സമ്രാജ്യത്വം മുതലാളിത്തത്വമായി അവശ്യം പരിവർത്തനം ചെയ്യുന്നതിൽ താൻ എതിരായിരുന്നില്ലെന്നും. അന്നു രാത്രി പാർട്ടിയിലെ സമഗ്രപ്രവർത്തനങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ തന്റെ രാഷ്ട്രീയപരിപാടി മുഴുവനും അദ്ദേഹം വിശദീകരിച്ചു. ശ്രോതാക്കളിൽ പലരും അത്യന്തമായ ആശപ്തം പ്രകടിപ്പിക്കുകയാണുണ്ടായത്. കാരണം, ഒരു പാർലമെൻററി റിപ്പബ്ലിക് ബുർഷ്വ ഡെമോക്രസി അന്നാവശ്യമാണെന്നും, തൊഴിലാളികളും പട്ടാളക്കാരും ഭരിതകർഷകരും ഉൾപ്പെട്ട സോവ്യറ്റ് പാർട്ടി അധികാരം പിടിച്ചെടുക്കാൻ പ്രയത്നിക്കണമെന്നും അദ്ദേഹം വാദിച്ചു. മുരുകത്തിൽ അവിടെ നടന്നുകഴിഞ്ഞയാതിരി ഒരു രാഷ്ട്രീയവിപ്ലവമല്ല, പ്രത്യേക, സാർവലൗകിക സോഷ്യലിസ്റ്റ് വിപ്ലവമാണ് വേണ്ടതെന്നായിരുന്നു ലേനിൻ വിശദീകരിച്ച ആശയവും പരിപാടിയും. ശ്രോതാക്കൾക്കെല്ലാം ഇതൊരു ഇടിവെട്ടുപോലെ തോന്നി.

ലേനിൻ തന്റെ ബോധ്യപ്പെടുത്തലുകൾ പാർട്ടിയെ കൂടുതൽ കൂടുതൽ ശക്തിപ്പെടുത്തുവാൻ ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. യുദ്ധം അവസാനിപ്പിക്കണമെന്നും രാജ്യത്തിൽ മൗലികമായ പരിവർത്തനം ഉണ്ടാക്കണമെന്നും ദൃഢനിശ്ചയം ചെയ്തിരുന്ന സാർവദേശീയസോഷ്യലിസ്റ്റ് തൊഴിലാളികൾ ഉൾപ്പെട്ട ഒരു ഗണം ലേനിന്റെ ഭാഗത്തു ചേർന്നു. അവരിൽ ഒരാളായിരുന്നു ടോട്സ്കി. രാജ്യത്തു നടമാടിയിരുന്ന

അരാജകത്വത്തെ ഭൂരികരിക്കുന്നതിനും, ഭൂവുടമ പരിഷ്കരണത്തിനായി മുറവിളി കൂട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്ന കർഷകരുടെ ഇടയിലുണ്ടായ അസ്വസ്ഥതയെ ശമിപ്പിക്കുന്നതിനും പ്രൊവിഷണൽ ഗവണ്മെന്റ് ശക്തമാകുന്നില്ലെന്നു കണ്ടപ്പോൾ, അതിനോടു വിരോധം തോന്നി പ്രതിപക്ഷമായി നിന്ന സകലരും ബോർഡ് ഷെവിക് പാർട്ടിയുടെ കൊടിക്കീഴിൽ ഒന്നിച്ചുകൂടി. ഭൂരിതാനുഭവങ്ങൾ നിമിത്തം എതിർപ്പുണ്ടാക്കിക്കൊണ്ടിരുന്ന സാമാന്യ ജനങ്ങളും, യുദ്ധം ഉടൻ വന്നു സമാധാനം കൈവന്നുകാണുവാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടിരുന്നവരും യുദ്ധം ചെയ്യാൻ മനസ്സില്ലാതെ സൈന്യത്തിൽനിന്നു സ്വയം വിട്ടുപിരിഞ്ഞുപോന്ന പട്ടാളക്കാരും ബോർഡ് ഷെവിക് പാർട്ടിയേയാണ് അവരുടെ ഹിതാനുവർത്തികളായി കണ്ടത്.

ഇങ്ങനെ ലെനിന്റെ അതിസമത്വമായ നേതൃത്വത്തിൽ, ലക്ഷ്യം സാധിക്കുവാൻ ഏതുപാഠങ്ങളും സ്വീകരിക്കുവാനുള്ള സന്നദ്ധതയോടെ ബോർഡ് ഷെവിക് പാർട്ടി പ്രൊവിഷണൽ ഗവണ്മെന്റിനെതിരായി നിന്നവരുടെയെല്ലാം, പട്ടാളക്കാരുടെ പ്രത്യേകിച്ചും, കൂട്ടുപിടിച്ചു. നടന്നുകഴിഞ്ഞ വിപ്ലവത്തിന്റെ ഫലമായി തങ്ങൾക്ക് ലഭിക്കുമെന്ന് തൊഴിലാളികൾ പ്രതീക്ഷിച്ച ഭൗമികപദഭീസം കൈവരുത്തിക്കൊടുക്കാമെന്ന് അവർ വാഗ്ദാനം ചെയ്തു. അധികാരികളോടെതിർത്തുനിന്ന കരസൈന്യവിഭാഗത്തേയും കപ്പൽസൈന്യവിഭാഗത്തേയും അവർ സ്വാധീനപ്പെടുത്തി. “സോവ്യറ്റുകാർക്ക് സകല അധികാരവും” എന്ന മുദ്രവാക്യം അവർ ഉൽഘോഷിച്ചു. സോവ്യറ്റ് സംഘടനയിൽ സ്വാധീനം ചെലുത്തിയിരുന്ന മിതവാദിനേതാക്കന്മാരെ ക്രമേണ ബഹിഷ്കരിക്കുവാൻ അവർക്ക് സാധിച്ചു. പ്രാദേശികങ്ങളായ സോവ്യറ്റുകളിൽ അതിപ്രധാനമായവ, പീറ്റേഴ്സ് ബർഗിലും മോസ്കോയിലുമുള്ളവ പ്രത്യേകിച്ചും, അവരുടെ പിടിച്ചിലമൻ. ഈ സോവ്യറ്റുകൾ, ടോട്സ്കിയുടെ അദ്ധ്യക്ഷ

തയിൽ വർത്തിച്ചിരുന്ന പീറ്റേഴ്സ് ബർട്ടിലേതു വിശേഷിച്ചും, ബോർഷേവിക് പാർട്ടിയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ ബലപ്രയോഗത്താൽതന്നെ അധികാരം പിടിച്ചെടുക്കുവാൻ, വിപ്ലവശ്രമങ്ങളെ പാരസ്യമായി സഹജിപ്പിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. പീറ്റേഴ്സ് ബർട്ടിലെ സോവ്യാറ്റുകൾക്ക് പ്രോവിഷണൽ ഗവർണ്മെന്റിന് വിധേയത്വം നിഷേധിക്കുവാൻ റോട്ട്സ്കിതന്നെ അധികാരനൽകി.

ബോർഷേവിക്കാർ അധികാരത്തിൽ

പ്രത്യക്ഷത്തിൽ വർദ്ധമാനമായിക്കൊണ്ടിരുന്ന ഈ വിപ്ലവപ്രസ്ഥാനത്തെ നേരിടുവാൻ പ്രോവിഷണൽ ഗവർണ്മെന്റ് അശക്തമായി ഭവിച്ചു. തങ്ങളുടെ വിശ്വസിക്കാവുന്ന സൈനികശക്തി അവരുടെ സ്വാധീനത്തിൽ ഇല്ലാതായി. ഗവർണ്മെന്റിനെ അപ്പോഴും പിന്താങ്ങിയിരുന്ന സൈനികോദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്കുപോലും അതിനോടു് താല്പര്യമുണ്ടായിരുന്നില്ല. കെറൻസ്കിയുടെ മുൻബലഭരണം അവസാനിക്കുകയും ബോർഷേവിക്കാർ അധികാരത്തിൽ വരികയായപ്പോൾ സുശക്തമായ ഒരു ഗവർണ്മെന്റ് രംഗപ്രവേശം ചെയ്യുമെന്നാണ് അവർ വിശ്വസിച്ചിതു്. രാജ്യത്തിലെ അരാജകത്വം അടിക്കടിവർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. സൈന്യം കൂടുതൽ കൂടുതൽ ചരിന്നുപോകുകയും, ഭൂരിപക്ഷം ജനങ്ങളും ഭാവിയിലപ്പറ്റി ചിന്തിക്കാതെ പരിപൂർണ്ണമായ അലസതാഭാവം സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ സാഹചര്യങ്ങളിൽ താരതമ്യേന ഏറ്റുത്തിൽ കുറവെങ്കിലും, ഏറ്റവും സുസംഘടിതമായ ഒരു ഗ്രൂപ്പിന് കെറൻസ്കിയേയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗവർണ്മെന്റിനേയും അടിപെടുത്താൻ സാധിക്കുമെന്ന നില വന്നു.

ഏതു വിപ്ലവത്തേയും നീതീകരിക്കേണ്ടതു് കർഷകരും തൊഴിലാളികളും പട്ടാളക്കാരുംമുൾപ്പെട്ട സോവ്യാറ്റു സമിതികളുടെ അധികാരത്തെ ആസ്പദമാക്കി വേണമെന്ന വാദം ബോർഷേവിക് പാർട്ടി ഉന്നയിച്ചു. അധികാര

ത്തിന്റെ പ്രാതിനിധ്യം വഹിക്കുന്നത് തങ്ങളാണെന്നു അവർ സ്വയം നിശ്ചയിച്ചു. തൻമൂലം തങ്ങൾ ഒറ്റടിയ്ക്കു അധികാരം പിടിച്ചെടുക്കേണ്ടതു് അഖിലറഷ്യൻസോവ്യറ്റുകോൺഗ്രസ്സിന്റെ രണ്ടാമതു സമ്മേളനം നടക്കുന്ന സന്ദർഭത്തിലായിരിക്കണമെന്നു അവർ പഠാൻ ചെയ്തു. ടോട്സ്കിയുടെ “വിപ്ലവയുദ്ധകമ്മിറ്റി” പട്ടാളത്തെ തയ്യാറാക്കിനിർത്തിയിരുന്നു. മുൻകൂട്ടി നിശ്ചയിച്ചിരുന്ന ഒരു നിമിഷത്തിൽ പട്ടാളം വിപ്ലവകാഹളം മുഴക്കി മുന്നേറി. പ്ലാനറസരിച്ചു, ബോർഷേവിക്കാരുടെ പിടിച്ചിരിക്കുന്ന നാവികസേന അവരോടു ചേർന്നു. 1917 നവംബർ 7-ാംനു- കാര്യമായ സമരമൊന്നു കൂടാതെ ഈ വിപ്ലവകാരികൾ പീറ്റേഴ്സ് ബർഗ്ഗിലെ “വിൻറർ പാലസ്” എന്ന പ്രധാന കെട്ടിടം കൈവശപ്പെടുത്തി. അതോടു കൂടി മിഷവാറും സകല പട്ടാളക്കാരും പ്രൊവിഷണൽ ഗവർണ്മെണ്ടിനെ കൈവെടിഞ്ഞു. പീറ്റേഴ്സ് ബർഗ്ഗിലെ ഈ സംഭവം രാജ്യമൊട്ടാകെ വിപ്ലവത്തിനായുള്ള മണിയടിയായിരുന്നു. സോവ്യറ്റു സമിതികൾ, അവരിൽ ഭൂരിപക്ഷമായിരുന്ന ബോർഷേവിക്കാരോടൊന്നിച്ചു, എല്ലാ സ്ഥലങ്ങളിലുമുള്ള പബ്ലിക് കെട്ടിടങ്ങളും താക്കോൽ സ്ഥാനങ്ങളും പിടിച്ചെടുത്തു. മോസ്കോയിലെ പ്ലോലെ പുരുക്കും ചില സ്ഥലങ്ങളിൽ മാത്രം തെരുവുസമരം നടന്നു. അങ്ങനെ പ്രൊവിഷണൽ ഗവർണ്മെണ്ടു് അപ്രത്യക്ഷമാകുകയും ബോർഷേവിക്സ് ഗവർണ്മെണ്ടു് അധികാരത്തിൽവരികയും ചെയ്തു.

എന്നാൽ ഈ പുതിയ ഗവർണ്മെണ്ടിന്റെ നിലയും സുരക്ഷിതമായിരുന്നില്ല. അതിനൊരു പ്രധാന കാരണം ബോർഷേവിക്സ് പാർട്ടിയിൽ തന്നെയുണ്ടായിരുന്ന അഭിപ്രായവ്യത്യാസമാണു്. കമറേവു്, സിറൊവിവു് മുതലായ നേതാക്കന്മാർ ഉൾപ്പെട്ട ഒരു വിഭാഗത്തിനു് പാർട്ടി കൗൺസിലുകളിൽ വളരെ സ്വാധീനശക്തിയുണ്ടായി

രുന്ന. സായുധവിപ്ലവാ പാടില്ലെന്നായിരുന്നു അവരുടെ അഭിപ്രായം. എന്നാൽ അതു സംഭവിക്കുകയും വിജയിക്കുകയും ചെയ്തപ്പോൾ ലെനിന്റെ ആദർശവും പരിപാടിയുമനുസരിച്ചുള്ള ബോൾഷെവിക് ഭരണരീതി നടപ്പിൽ വരുത്തുന്നതിൽ അവർ വൈമുഖ്യം പ്രദർശിപ്പിച്ചു. മിതവാദികളുൾപ്പെട്ട സകല സോഷ്യലിസ്റ്റ് പാർട്ടികളുംകൂടിയ ഒരു കോയലീഷൻ (സംയുക്ത) ഗവൺമെന്റാണ് വേണ്ടതെന്നുള്ള സോഷ്യലിസ്റ്റ് പാർട്ടി നേതാക്കന്മാരുടേയും ഭേദധ്യുണിയനുഭോഗസ്ഥന്മാരുടേയും ആഗ്രഹം സ്വീകരിക്കുവാനാണ് അവർ സന്നദ്ധരായത്. തനി ബോൾഷെവിക് ഗവൺമെന്റ് ഫലത്തിൽ രാഷ്ട്രീയമായ ഭീകരപ്രവർത്തനമായിരിക്കുമെന്ന് അവർ വിശ്വസിക്കുകയും തന്മൂലം അവരതു നിരസിക്കുകയും ചെയ്തു. ഡെമോക്രസി സമ്പ്രദായം വേണമെന്നായിരുന്നു അവരുടെ വാദം. എന്നാൽ ലെനിന്റെ കപ്രസിദ്ധമായ നയോപായങ്ങളാൽ തനി ബോൾഷെവിക് ഗവൺമെന്റുതന്നെ വേണമെന്ന് തീരുമാനിക്കപ്പെട്ടു. മാക്സ്വുൻ വിരുദ്ധമായ ആശയങ്ങളോടുകൂടിയ പ്രതിപക്ഷവിഭാഗത്തെ അദ്ദേഹം അപഹസിച്ച്. മുറയ്ക്ക് ബോൾഷെവിക് പരിപാടി നടപ്പിൽ വരുത്തുവാൻ ആരംഭിക്കുകയും ചെയ്തു.

പ്രതിനിധിസഭയെ തച്ചടച്ചു

ഇതിനിടയ്ക്ക് നാഷണൽ അസംബ്ളിയിലേക്കുള്ള തിരഞ്ഞെടുപ്പു നടന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. അസംബ്ളി സമ്മേളിക്കുവാൻ കാലമാകുന്നതിനുമുമ്പുതന്നെ ലെനിൻ അതിന്റെ അധികാരത്തെ നിരസിച്ചുകൊണ്ടുനിന്നത്. “സകല അധികാരവും തൊഴിലാളികൾക്കും അവരുടെ പ്രതിനിധികളായ സോവ്യറ്റുകൾക്കും” എന്ന മുദ്രവാക്യത്തെ കൂടുതൽ ഫലപ്രദമായി അദ്ദേഹം ഉപയോഗിച്ചു. അസംബ്ളി തൊഴിലാളിവർഗ്ഗങ്ങളുടേയും അവരുടെ പ്രാതിനിധ്യം വഹിക്കുന്ന സോവ്യറ്റുകളുടേയും ഭാഗത്തു ചേർന്നു നില്ക്കുന്ന

മെന്റ് നിഷ്കർഷിക്കുന്ന ഒരു വിളംബരം ബോർഡ്‌ഷെവിക് സെൻട്രൽ കമ്മിറ്റി പുറപ്പെടുവിച്ചു. അസംബ്ളിയുടെ സമ്മേളനം നീട്ടിവയ്ക്കുവാൻ ഗവണ്മെന്റ് ശ്രമം നടത്തി. പീറ്റർഗ്ഗ് സബ്ബ്ലിയിൽ 400 സാമാജികന്മാർ ഒന്നിച്ചു കൂടുന്നതിനുമുമ്പ് അസംബ്ളി സമ്മേളിക്കുകയാണെന്നായിരുന്നു അവരുടെ ഉത്തരവ്. ഗതാഗതവൈഷമ്യങ്ങൾ ആശ്വര്യകരമാവിധം വർദ്ധിച്ചിരുന്ന ആ കാലഘട്ടത്തിൽ ഈ വ്യവസ്ഥ നിരവേററുവാൻ അസാധ്യമായിരുന്നുതാനും.

79 ഇലക്ട്രൽ ഡിസ്ട്രിക്റ്റുകളിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ടതും, യൂറോപ്യൻറഷ്യ, സൈബീരിയ, ടർക്കി സ്ഥാൻ മുതലായ സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെട്ടതുമായ 56 ഡിസ്ട്രിക്റ്റുകളിലേയും തിരഞ്ഞെടുപ്പുഫലം ജനുവരി ആരംഭത്തിൽ അറിവായി. ഏകദേശം 36,000,000 ആളുകൾ വോട്ടുചെയ്തു. അതിൽ സോഷ്യൽ റെവല്യൂഷണറി പാർട്ടിയ്ക്ക് മൊത്തത്തിൽ 58 ശതമാനവും, ബോർഡ്‌ഷെവിക് പാർട്ടിയ്ക്ക് 25 ശതമാനവും, എതിർ വിപ്ലവകാരികൾ എന്നു ഗണിക്കപ്പെട്ട കെഡററ്റ് പാർട്ടിയ്ക്ക് 5 ശതമാനവും വോട്ടുകൾ ലഭിച്ചു. തിരഞ്ഞെടുപ്പിന്റെ ഈ ഫലം ബോർഡ്‌ഷെവിക് സമ്മതമായില്ല. തിരഞ്ഞെടുപ്പിലെ ഒരു ഭാഗം നവംബറിലെ വിപ്ലവത്തിനുമുമ്പു നടന്നു കഴിഞ്ഞിരുന്നതിനാലും അതിലെ സ്ഥാനാർത്ഥികൾ പഴഞ്ചൻ ലിസ്റ്റിൽ പെട്ടവരായിരുന്നതിനാലും അതിൽ ജനഹിതം പ്രതിഫലിക്കുന്നില്ലെന്ന് അവർ വാദിച്ചു. ഇങ്ങനെ നാഷണൽ അസംബ്ളി സമ്മേളിക്കുന്നതിനുമുമ്പുതന്നെ അവർ അതിനെ ത്യാജ്യംകോടിയിൽ തള്ളിക്കളഞ്ഞു.

എങ്കിലും 1918 ജനുവരി 18-ാംനാ- നാഷണൽ അസംബ്ളി ഉൽഘാടനം ചെയ്യപ്പെട്ടു. അസംബ്ളിയിലാകെയുള്ള 601 സാമാജികന്മാരിൽ ബോർഡ്‌ഷെവിക് റൂടെ പ്രതിനിധികൾ 156 മാത്രമായിരുന്നു. സോവ്യ

റദ് എക്സിക്യൂട്ടീവ് കമ്മിറ്റിയിൽനിന്ന്, തൊഴിലാളിവർഗ്ഗത്തിന്റെ മൗലികാവകാശങ്ങൾ വിവരിക്കുന്ന ഒരു പ്രസ്താവന ബോർഡ് ചെയർമാന് നേതാക്കന്മാർ സമ്പാദിച്ചു വെച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ബോർഡ് ചെയർമാൻമാർ ഇതിനകം സ്വീകരിച്ച ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട നടപടികളെല്ലാം അതിൽ നിയമരൂപത്തിൽ കൊള്ളിക്കുകയും അവയ്ക്കു പ്രചരണത്തിനുപറ്റിയ രൂപം കൊടുക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. തൊഴിലാളിവർഗ്ഗത്തിന് സമുദായത്തിന്റെ മേൽ നിയന്ത്രണമുണ്ടെന്നു കാണിക്കുവാൻ ഉപകരിക്കുന്നതും, രാജ്യത്തിലെ കടവായ്പകൾ നിർമ്മാജനം ചെയ്യുക, വിപ്ലവകരമായ ഭൂവുടമെരിഷ്കരണപ്രസ്ഥാനം അംഗീകരിക്കുക, ബാങ്കുകളെല്ലാം രാഷ്ട്രസോൽക്കരിക്കുക മുതലായി സോവ്യറ്റുകൾക്ക് സമുദായത്തിന്റെമേൽ പിടിയുണ്ടെന്നു വാദിക്കുവാൻ പ്രയോജനപ്പെടുന്നതുമായ പലതുമാണ് അതിലുൾപ്പെട്ടിരുന്നത്. നാഷണൽ അസംബ്ലി ഉൽഘാടനം ചെയ്യപ്പെട്ട സന്ദർഭത്തിൽ എക്സിക്യൂട്ടീവ് കമ്മിറ്റിയുടെ പ്രസിഡൻറായിരുന്ന ബോർഡ് ചെയർമാൻ നേതാവ് മൗലികാവകാശങ്ങളുടെ ഈ പ്രസ്താവന പുറത്തെടുത്തു. അസംബ്ലിയുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് അതുമാനേണ്ഡമായി സ്വീകരിക്കപ്പെടണമെന്ന് ആവശ്യപ്പെടുകയും ചെയ്തു.

ബോർഡ് ചെയർമാൻ ഗവൺമെന്റിനെ എതിർത്തു നില്ക്കുവാനുള്ള ശക്തി നാഷണൽ അസംബ്ലിക്കുണ്ടായിരുന്നില്ല. തന്മൂലം അവസാനമില്ലാത്ത തർക്കവാദങ്ങൾ നടന്ന ഒരു ഒരു യോഗം കഴിഞ്ഞശേഷം ബോർഡ് ചെയർമാൻമാർക്ക്, അസംബ്ലിയെ വിലയില്ലാത്തതെന്നു താറടിച്ചു പിരിച്ചുവിടുവാൻ പ്രയാസമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അസംബ്ലിക്കു ഗാട്ടറിൽക്കാണ് പട്ടാളത്തെ ഗവൺമെന്റിൽനിന്ന് ഏറ്റെടുത്തിയിരുന്നത്. അതുമില്ലാത്ത വാദപ്രതിവാദങ്ങൾക്കൊണ്ടു തങ്ങൾ മുഷിഞ്ഞിരിക്കുകയാണെന്നു പറഞ്ഞു, നിന്ന

നിലയിൽ തന്നെ അവർ സമ്മേളനം നിർത്തിവെച്ചിട്ടുണ്ട്. സാമൂഹികമായ തിരഞ്ഞെടുപ്പു മുഖേന ഏറ്റെടുത്തപ്പോൾ നാഷണൽ അസംബ്ലി അധികാരത്തിൽ വന്നേക്കാമെന്നുണ്ടായിരുന്ന അപകടം ബോധശേഷി ഗവണ്മെന്റിന് അങ്ങനെ നീങ്ങിക്കിട്ടിട്ടില്ല.

അസംബ്ലി പിരിച്ചുവിട്ടതോടുകൂടി, സോവ്യറ്റ് സമിതികളുടെ പിൻബലത്താൽ, അതുവരെ താല്പാലികമായി ഭരണം നടത്തിയ ബോധശേഷിപാർട്ടിയ്ക്ക് അതു മുതൽ അധികാരത്തിൽ സ്ഥിരമായ നിലകിട്ടി. ഏകപക്ഷീയ നാഷണൽ അസംബ്ലി വഴിയായി പാശ്ചാത്യയുറോപ്യൻ രാജ്യങ്ങളിലെ മാതൃകയനുസരിച്ചുള്ള പ്രജായത്തഭരണം കൈവരുത്താമെന്നുണ്ടായിരുന്ന ആശയമുഴുവനും അറുപോകുകയും, മാക്സ് സ്വൻ സിദ്ധാന്തമനുസരിച്ചുള്ള ഏറ്റവും കടുത്ത സോവിയറ്റിസം തൊഴിലാളിവർഗ്ഗങ്ങളുടെ വ്യാജനാമത്തിൽ രാജ്യയിൽ സംസ്ഥാപിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു.

കുറേ പ്രചരണം

കഴിഞ്ഞ (1951) ജൂൺ മാസത്തിൽ ബ്രിട്ടീഷ് വിദേശകാര്യമന്ത്രിയായിരുന്ന മിസ്റ്റർ മൊരിസൺ ഒരു പ്രസ്സ് അസോസിയേഷനിൽ പ്രസംഗിക്കവെ, രാജ്യത്തോടായി ചോദിച്ചു. താനോ പ്രധാനമന്ത്രി ആറാലിയോ ചെയ്യുന്ന പ്രസ്താവനകൾ അതേപടി അവരുടെ പത്രങ്ങളിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്താമോയെന്നു്. ഈ വെല്ലുവിളി മോസ്കോയിലെ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടി പത്രമായ "പ്രവ്ല" സമീകരിച്ചു. 1500 വാക്കുകളടക്കി മൊരിസൺ ഒരു ലേഖനമെഴുതിയപ്പോൾ ആ പത്രം ആഗസ്റ്റ് ഒന്നാം തീയതി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി. 2500 വാക്കുകളടങ്ങിയ ഒരു മറുപടിയും അതേ ലക്കത്തിൽ തന്നെ അതു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി.

രാജ്യയിലെ പൗരന്മാർ ഒന്നടങ്കം അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന നാനാവിധങ്ങളായ അസ്വസ്ഥതകളെ മൊ

രിസൻറെ ലേഖനത്തിൽ ഏറ്റവും സ്പഷ്ടമായി വിവരിച്ചിരുന്നു. അതിനു മറുപടിയായി പ്രവ്ലാ അതിൻറെ ലേഖനത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിരുന്നതിൽ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടിയുടെ ഭരണത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ഭാഗം ഇപ്രകാരമായിരുന്നു:-

“റഷ്യൻ ജനത യു. എസ്. എസ്. ആറിൽ വിപ്ലവ പ്രസ്ഥാനങ്ങൾ നടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്ന കാലത്തു് അവിടെ സ്ഥിതിചെയ്തിരുന്ന സകല പ്രധാനപാർട്ടികളുടേയും പ്രവർത്തനങ്ങൾ പരീക്ഷിച്ചറിഞ്ഞുശേഷമാണു് റഷ്യയിൽ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടി ഭരണാധികാരമുള്ള ഏക പാർട്ടി എന്ന സ്ഥാനം സ്വീകരിച്ചതു്. തങ്ങളുടെ രാജ്യത്തിലെ ജനങ്ങൾ സകല ബുദ്ധിപാർട്ടികളുടേയും തുത്തടിച്ചു മാറ്റിക്കൊണ്ടു് കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടിയെ തങ്ങളുടേതായി തിരഞ്ഞെടുത്തു. കാരണാ, ആ പാർട്ടിയേയാണു് ജന്മിവിരുദ്ധവും മുതലാളി വിരുദ്ധവുമായ ഏക പാർട്ടിയായി അവർ പരിഗണിച്ചതു്. ചരിത്രപരമായ ഈ വസ്തുതയ്ക്കു തിരായി മി. മൊരിസൻ എന്തുപറയാൻ കഴിയും?”

കുറുപ്പൻ, മോസ്കോ പത്രത്തിൻറെ കപ്രചരണം!

30-ൽ പരം കൊല്ലങ്ങൾക്കുമുമ്പു് റഷ്യയിൽ നടന്ന വിപ്ലവത്തെയും, അതിൻറെ സ്വഭാവത്തെയും, അതിൽ റഷ്യൻ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് (ബോൾഷെവിക്) പാർട്ടി സ്വീകരിച്ച തന്ത്രങ്ങളേയും, അതുവഴി കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടി അധികാരം പിടിച്ചെടുത്ത വസ്തുതയേയും മുകളിൽ വിവരിച്ചുവെല്ലാം. അതിൻറെ വെളിച്ചത്തിൽ പ്രവ്ലായുടെ ഈ മറുപടി എത്ര സത്യവിരുദ്ധം! ഒരു പുരുഷാന്തരത്തിനുമുമ്പു നടന്ന സംഭവങ്ങളെ, അവയെപ്പറ്റി അനുഭവജ്ഞാനം ഉണ്ടാകാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്ത റഷ്യയിലെ ഇന്നത്തെ പുരുഷാന്തരത്തെ എത്രമാത്രം വഴിപിഴപ്പിച്ചാണു് ആ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പത്രം ഹരിപ്പിക്കുന്നതെന്നു നോക്കുക.

ലോകത്തിലെ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ്

പത്രമാണ് പ്രവേശന സകലകർമ്മങ്ങൾ. അതിന്റെ പ്രതികരം കോടിക്കണക്കിന് അച്ചടിച്ച പ്രചരിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. പബ്ലിക് ബുള്ളറ്റിൻ ബോർഡുകളിലും ലൈബ്രറികളിലും ഹാക്ടറികളിലും ക്ലബ്ബ് റൂമുകളിലും കോടിക്കണക്കിന് അതിന്റെ പ്രതികരം വായിക്കപ്പെടുന്നു. കിഴക്കെ യൂറോപ്യൻ രാജ്യങ്ങളിൽ റഷ്യൻ ഭാഷ സുപരിചിതമായിത്തീർന്നിരിക്കുകയാണ് അവിടങ്ങളിലും അതിനു പ്രചാരമുണ്ട്. മോസ്കോ റേഡിയോയുടെ പതിവനുസരിച്ച പ്രവേശിലെ ഈ ലേഖനങ്ങൾ രാജ്യത്തിനുള്ളിലും വെളിയിലും പ്രക്ഷേപണം ചെയ്യുമെന്നുള്ളതിനും സംശയമില്ല. തന്മൂലം പ്രവേശിയുടെ ഈ വ്യാജപ്രചരണത്തിന്റെ ഉദ്ദിഷ്ടഫലം ഏതവളരെയെന്നു സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. പ്രവേശിലെ രണ്ടു ലേഖനത്തേയും വിമർശിച്ചുകൊണ്ട് മദ്രാസിലെ "ഹിന്ദു" 1951 ആഗസ്റ്റ് 3-ാംനം-യിലെ ലക്കത്തിൽ ഒരു മുഖപ്രസംഗമെഴുതിയിരുന്നു. അതിലെ ഒരു ഭാഗം കേട്ടാലും:-

“റഷ്യൻ ജനത സകലബുദ്ധിപാപാട്ടികളേയും തുത്തടിച്ചുമാറ്റിക്കളഞ്ഞെന്നും, കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാട്ടിയെ തിരഞ്ഞെടുത്തെന്നുമുള്ള പ്രവേശിയുടെ വാദം ചരിത്രപരമായി സാധ്യതമുള്ളതല്ല. വാസ്തവത്തിൽ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് കർമ്മ കോൺസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ടന്റ് അസംബ്ലിയെ നിർത്തലാക്കുകയും, ബലപ്രയോഗത്താൽ അധികാരം പിടിച്ചെടുക്കുകയും, അവരുടെ പ്രതിപക്ഷങ്ങളെ ബഹിഷ്കരിക്കുകയും, ഇതര പാർട്ടിയിലെ നേതാക്കളെ ഇല്ലാതാക്കുകയുമാണു ചെയ്തത്.”

പ്രവേശിൽ കണ്ട തരത്തിലുള്ള കള്ളപ്രചരണമാണ് സോവ്യറ്റ് യൂണിയൻ ലോകമാസകലം നടത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. ഇതരരാജ്യങ്ങളിലുള്ള കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാട്ടികളേയും, അവരുടെ അനുഭാവികളേയും ഈ ഭാഷപ്രചരണത്തിനായി കൂട്ടുപിടിക്കുന്നുണ്ട്. അതിലേക്ക് അവർ

സോവ്യാറ്റ് റഷ്യൻ.

സോവ്യാറ്റ് യൂണിയൻ സന്ദർശിച്ച മടങ്ങിയെത്തിയ ഇന്ത്യയിലെ സാഹിത്യകാരന്മാരിലൊരാളായ മഹാകവി വള്ളത്തോളിനോടു് ഇന്നാട്ടിലെ ഒരു കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പത്രത്തിന്റെ ലേഖകൻ ചോദിച്ച ചില ചോദ്യങ്ങളും, അവയ്ക്കുദ്ദേശം നൽകിയ മറുപടിയും ആ പത്രത്തിൽ കാണുകയുണ്ടായി. “സോവ്യാറ്റ് യൂണിയനെപ്പറ്റി ഇന്നു പ്രചാരത്തിലിരിക്കുന്ന പല സംശയങ്ങളും ദുരീകരിക്കാൻ ഈമറുപടി സഹായകമാകുമെന്നു്” ആ പത്രത്തിന്റെ അധികൃതന്മാർ “വിശ്വസിക്കുന്നു.” എന്നാൽ സോവ്യാറ്റ് യൂണിയനിലെ യഥാർത്ഥസ്ഥിതി വിശ്വാസ്യമായ ഗൃമായ മറുപടിക്കു് അറിയാവുന്നവരുടെ വിശ്വാസം, ആ മറുപടി പ്രസ്തുത സംശയങ്ങളെ സ്ഥിരീകരിക്കുവാൻ സഹായകമാകുമെന്നാണു്. അതിന്റെ കാരണങ്ങളിൽ

പ്രധാനമായ ഒന്ന് സോവ്യറ്റ് യൂണിയൻ സന്ദർശിച്ച മഹാകവിക്കും മറ്റു സഹിത്യകാരന്മാർക്കും അവിടത്തെ സ്ഥിതിഗതികൾ ശരിയായി അന്വേഷിച്ചറിയുവാൻ സാധിച്ചില്ലെന്നും, അറിഞ്ഞവതന്നെയും തുറന്നുപ്രസ്താവിക്കുവാൻ സാമാന്യമായ ആതിഥ്യമുമാർ അവരെ അനുവദിക്കുന്നില്ലെന്നും ഉള്ളതുതന്നെ. മഹാകവിയുടെ മരുപടിയിലെ വാക്കുകളാണ് ഈ പ്രസ്താവത്തിനടിസ്ഥാനം. “ക്ഷണിക്കപ്പെട്ട ഞങ്ങൾ 16 വേരിൽ ഒരാൾക്കു പോലും രഷ്യൻഭാഷ അറിഞ്ഞുകൂടായിരുന്നു.....അവർ ഞങ്ങളെ രാജോചിതമാവണം സ്വീകരിച്ച്, ഉപചരിച്ച്, സൽക്കരിച്ചു” എന്നാണ് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞത്.

മഹാകവിയെ ചെറുതുരുത്തിയിലുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ വസതിയിൽവെച്ച് വേറൊരു കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പത്രത്തിന്റെ പ്രത്യേകലേഖകൻ കാണുകയും ദീർഘനേരം സംഭാഷണം നടത്തുകയും ചെയ്തു. അതിനിടയിൽ സോവ്യറ്റ് രഷ്യയെപ്പറ്റി മഹാകവി ചെയ്ത ചില പ്രസ്താവങ്ങൾ ആ പത്രത്തിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിക്കണ്ടു. “വെടിവെച്ചാൽ പോലും കേൾക്കാൻ വയ്യാത്തവിധം നമ്മുടെ മഹാകവിയെ ബാധിച്ചിട്ടുള്ള ബധിരത സംഭാഷണങ്ങൾക്കു വിലങ്ങുതടിയായി” നിൽക്കാതിരിക്കുവാൻ സ്വീകരിച്ച മാർഗ്ഗം, സന്ദർശകരുടെ ചോദ്യങ്ങൾ മഹാകവിയുടെ ഒരു ശിഷ്യൻ “കഥകളിയിലെ മുദ്രക്കൈകൾ” പ്രയോഗിച്ച് “ആടിക്കാണിച്ച് അദ്ദേഹത്തെ മനസ്സിലാക്കിക്കൊടുക്കുകയും അതിനു മരുപടി മഹാകവി പറയുകയും” ആയിരുന്നു. മഹാകവിയുടെ പ്രസ്താവങ്ങൾ ഇങ്ങനെ ആരംഭിച്ചു:—

“ഞാൻ ഇന്ന് ഒരു മഹാഭാഗ്യവാനാണെന്നു അവകാശപ്പെടുന്നു. മനുഷ്യനു ദുഃഖം എന്നൊന്നില്ലാത്ത ഒരു ലോകം ഞാൻ കണ്ടുല്ലോ. ജീവിതം സുഖദുഃഖസമ്മിശ്രമാണെന്നു നാം ധരിച്ചിരിക്കുക. എന്നാൽ ദുഃഖം എന്നൊന്നില്ലാത്ത ഒരുവസ്തു മനുഷ്യനു സൃഷ്ടിക്കാൻ കഴിഞ്ഞ ഒരു

പുതിയ ലോകം കാണാൻ കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇതൊരു മഹാഭാഗ്യമായിത്തന്നെ ഞാൻ കരുതുന്നു.....”

ഭാവനാശക്തി കാടുകയറുന്നു

സത്യത്തിന്റെ സകല വശങ്ങളും മനോഹരമായി വിതീകരിച്ചു കാണിക്കുവാൻ കഴിയാത്ത ഭാവനാശക്തിയെ മഹാകവിയുടെ കൈകൾക്കുപോലും അസത്യപ്രചരണത്തിനുവേണ്ടി കാടുകയറാൻ സാധിക്കുമെന്നുള്ളതിന് ഈ വാക്കുകൾ ഉത്തമദൃഷ്ടാന്തമാണ്. അവ വഴിയായി മഹാകവി വച്ചു വെടി കുറിക്കുകയുള്ള കയ്യും ചെയ്യും. പ്രസ്തുത വാക്കുകളെ വലിയ അക്ഷരത്തിൽ നെററിപ്പട്ടമായി ചേർത്തു വായനക്കാരന്റെ കണ്ണുകളെ ഹാദകർഷിച്ചുകൊണ്ടാണ് മൂന്നു പേരോളം നീണ്ട പ്രസ്തുത സംഭാഷണത്തിന്റെ റിപ്പോർട്ട് ആ പത്രത്തിൽ അതിന്റെ അധിപർ ചേർത്തിട്ടുള്ളത്. “മാവേലിനാടുകണ്ട മഹാകവി” എന്നൊരു തലക്കെട്ട് നെററിപ്പട്ടത്തിന്റെ മുകളിൽ വലിയ വെണ്ടയ്ക്കോ അക്ഷരങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം സ്വന്തമായി ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. ജീവിതത്തിലെ യഥാർത്ഥമായ സുഖഭുക്തികൾ എന്താണെന്നുള്ള ശരിയായ ബോധം “ആവേശഭരിതനായി തന്റെ അനഭവങ്ങളെ വിവരിക്കുന്നു” ബലപ്പെട്ടിടത്ത് മഹാകവി കൈവെടിഞ്ഞു കളഞ്ഞതായി തോന്നുന്നു. സാക്ഷാൽ മനുഷ്യത്വമുള്ള, മനുഷ്യവേഷം ധരിച്ച മൃഗങ്ങളല്ലാത്ത, സകലമാനപേരും വിലമതിക്കുന്നതും വിലമതിക്കേണ്ടതുമായ പൗരസ്വാതന്ത്ര്യങ്ങളുടെ—മതപരവും രാഷ്ട്രീയവും സാമ്പത്തികവും സാംസ്കാരികവുമായ സ്വാതന്ത്ര്യങ്ങളുടെ—സമൃദ്ധമായ നിഷേധം ഏറ്റവും ഭീകരമായി ന്ദത്തം ചെയ്യുന്ന ഭൂലോകനരകമാണ് സോവ്യറ്റ് റഷ്യയെന്ന്, റഷ്യയിൽ സോവ്യറ്റ് റഷ്യയിൽ കഴിയുന്നവർക്കുവേണ്ടി എന്തൊന്നും ചെയ്യാതെ പലകൊല്ലങ്ങൾ താമസിക്കുകയും അവിടത്തെ സ്ഥിതിഗതികൾ ശരിക്കറിയുവാൻ ഔദ്യോഗികനിലയിൽത്തന്നെ സ

നർഭം ലഭിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ള മാന്യമഹത്തുകളുടെ അറിവ്
 ഘേദ്യങ്ങളായ സാക്ഷ്യങ്ങളിൽനിന്ന് നമുക്കറിയാം. ആ
 സോവ്യറ്റ് രഷ്യയേയാണ് മഹാകവി വള്ളത്തോൾ “ഘോഷം
 എന്നെന്നാണില്ലാത്ത ഒരു പുതിയ ലോകം” എന്നു പ്രകീർത്തി
 ച്ചിരിക്കുന്നത്. സകലവിധമായ അടിമത്തത്തിന്റേയും
 ഭീകരരംഗമായ രാജ്യത്തെ ഇപ്രകാരം പ്രശംസിക്കുന്ന സക
 ലരേയും പരേതനായ മഹാകവി കമാരനാശാൻ പണ്ടേ
 ഭ്രമിച്ചുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. കേരളീയർക്കു സുപരിചിത
 മായ ആ വരികൾ വള്ളത്തോളിനെ അനുസ്മരിപ്പിക്കണമെ
 നുണ്ടോ?

“സ്വാതന്ത്ര്യം തന്നെയമൃതം
 സ്വാതന്ത്ര്യം തന്നെജീവിതം
 പാരതന്ത്ര്യം മാനികൾക്കു
 മുതിയേക്കാൾ ഭയാനകം.”

വള്ളത്തോൾ മഹാകവി ഈ മാനികളിൽ പെടുന്നില്ലായിരിക്കാം!

സോവ്യറ്റ് രഷ്യയ്ക്കുവേണ്ടി നമ്മുടെ മഹാകവി ഈ
 വിധം പ്രചരണം നടത്താൻ കച്ചകെട്ടിയിറങ്ങിയതു്
 എന്തുകൊണ്ടായിരിക്കാമെന്നു് സ്വാഭാവികമായി സ്വയം
 ചോദിക്കുന്ന വായനക്കാരെ അതിനു സമാധാനം നൽകി
 അദ്ദേഹം തൃപ്തിപ്പെടുത്തുന്നുണ്ടു്. “ഞങ്ങളുടെ പർവ്വതത്തി
 ന്റെറ ചെലവുകൾ വഹിച്ചതെല്ലാം അവിടത്തേ സംസ്കാ
 രിക സംഘടനയാണു്.....പലയിടത്തും മീററീംഗുക
 ളിൽ ഞാൻ പ്രസംഗിച്ചു. മൂന്നു റേഡിയോ പ്രഭാഷണം
 നടത്തി. എനിക്ക് മലയാളമല്ലാതെ ഏതു ഭാഷയാ അറി
 യുക. കേരളഭാഷ അവരും ആദ്യം കേൾക്കുക. റേഡി
 യോ പ്രസംഗത്തിനുംമറ്റും ധാരാളം പണംകിട്ടി. ഞങ്ങളെ
 ഷണിച്ച സംസ്കാരികസമിതി സംഭാവനയായും ഒരു
 വലിയ തുക തന്നു്.” ഇതുപോരേ, സോവ്യറ്റ് രഷ്യയ്ക്കു

വേണ്ടി പ്രചരണം നടത്തുന്നതിന് മഹാകവികളേപ്പോലും പ്രേരിപ്പിക്കുവാൻ?

സോവ്യറ്റ് റഷ്യയിലെ കലാസമിതികളുടെ പരമമായ ലക്ഷ്യവും യഥാർത്ഥമായ സ്വഭാവവുമെന്തെന്ന് ഇന്ത്യയിൽ വന്ന രണ്ടു സോവ്യറ്റ് കലാകാരന്മാരിൽ ഒരാൾ മദ്രാസിൽ ചെയ്ത പ്രസംഗത്തിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കാം. (അതിനെപ്പറ്റി പിന്നാലെ പറഞ്ഞുകൊള്ളാം.) സ്റ്റാലിൻറെയും കൂട്ടരുടേയും ഇംഗിതങ്ങളനുസരിച്ചായിരിക്കണം സോവ്യറ്റ് കലാകാരന്മാരുടെ സകല സിദ്ധാന്തങ്ങളും നടപടികളും. അല്ലെങ്കിൽ മൃഗങ്ങളെപ്പോലെ അവരോടു പെരുമാറും. ഇങ്ങനെയുള്ള സാംസ്കാരികസംഘടനയാണു മഹാകവിയേയും കൂട്ടുകാരേയും ക്ഷണിച്ചതും, അവരുടെ പശ്ചനത്തിന്റെ ചെലവുകൾ വഹിച്ചതും, അദ്ദേഹത്തിനു സംഭാവനയായി വലിയ തുക നൽകിയതും. ആ സ്ഥിതിക്കു് ഇന്ത്യയിൽ മടങ്ങിയെത്തിയശേഷം സോവ്യറ്റ് റഷ്യയ്ക്കുവേണ്ടി സ്വന്തം നില മറന്നുകൊണ്ടുപോലും പ്രചരണം നടത്താതിരിക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനു സാധ്യമാണോ?

പ്രചരണത്തിനു പ്രേരണ

പത്രപ്രതിനിധിയും മഹാകവിയുടെ പുത്രൻ സ: ബാലകൃഷ്ണക്കുറുപ്പുംകൂടി ആലോചിച്ചു് ഇങ്ങനെ ഒരു കുറിപ്പെഴുതി അദ്ദേഹത്തിന്റെ കയ്യിൽ കൊടുത്തുവെന്ന് റിപ്പോർട്ടിൽ പറയുന്നു. “ചോദ്യോത്തരങ്ങളായാൽ അതു ചുറ്റെ പരിമിതവും നിശ്ചിതവും ആയിപ്പോകും. ഒരു ലേഖനംതന്നെ എഴുതിതന്നാൽ കൊള്ളാം.—” അതുവായിച്ചിട്ടു് മഹാകവി പറഞ്ഞു:- “അങ്ങനെ ഒരു ലേഖനമൊന്നും എഴുതിയാലാവല്ല. ശ്ലീ പറയാനുണ്ട്. ഒരു പുസ്തകം തന്നെ എഴുതണം. സകലതിനും ഡയറിക്കുറിച്ചുകൾ അപ്പഴപ്പോൾ തയ്യാറാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ഉടനെതന്നെ പുസ്തകം എഴുതി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്താം.” റിപ്പോർട്ടു് തുടരുന്നു: “ഇതവർത്ത്

ഞങ്ങളെ അത്യധികം ആനന്ദിപ്പിച്ചു. ഞങ്ങൾ മഹാകവിയോടു നന്ദിപ്രകടിപ്പിച്ച് നമസ്കരിച്ചു യാത്രപറഞ്ഞു."

കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പ്രണയികളുടെ ഈ ആനന്ദവും നന്ദിയും നമസ്കാരവും വളരെ അത്ഭവത്തായിട്ടുണ്ട്. ഇവിടെ തിരഞ്ഞെടുപ്പ് അടുത്തിരിക്കുന്ന കാലം. കേരളത്തിലെ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് നേതാക്കന്മാർ പലരും ജയിലിനകത്തായിരിക്കുകൊണ്ടും, കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടിയുടെമേലുള്ള നിരോധനം നീങ്ങിക്കിട്ടുമോയെന്നു സംശയമുള്ളതുകൊണ്ടും, പാർട്ടിക്കു വേണ്ടിയുള്ള പ്രചരണകാലാവലങ്ങൾ അസാധ്യമായിരിക്കുകയാണ്. ഈ സാഹചര്യങ്ങളിൽ മഹാകവിയുടെ പ്രസ്തുത പുസ്തകം പുറത്തുവരികയും കേരളീയരുടെയിടയിൽ പ്രചാരമായി പ്രചരിക്കയും ചെയ്യുന്നത്, പുസ്തകത്തിനു യാതൊരു നിരോധനവും ഭയപ്പെടാനില്ലാത്തതിനാൽ പ്രത്യേകിച്ചും സോവ്യറ്റ് രാഷ്ട്രയ്ക്കു വേണ്ടിയുള്ള കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാട്ടിയുടെ പ്രചരണത്തിനു എത്രവളരെ സഹായകമായിരിക്കും!

പുസ്തകം ഉടനൊന്നെ എഴുതി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതിൽ ഒട്ടും അമാന്തം കാണിക്കാതിരിക്കാൻ മഹാകവിക്ക് ഏറ്റവും വലിയ പ്രേരണയുണ്ടുതാനും. സംഭാഷണമദ്ധ്യേ അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്: - "(രാഷ്ട്രയിൽ) ഏറ്റവും പണം കൂടുതൽ കിട്ടുന്നവർ സാഹിത്യകാരന്മാർ, കാലാകാരന്മാർ, ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ, ഡോക്ടർമാർ, എഞ്ചിനീയറന്മാർ ഇവരൊക്കെയാണ്. ഒരു സാഹിത്യകൃതിക്ക് വരി ഒന്നിനു ഏഴ് രൂബിൾ മുതൽ അതിന്റെ ഗുണപര ഷ്കല്യമനുസരിച്ച് ഇരുപതു രൂബിൾ വരെ കിട്ടും." (1 രൂബിൾ = 1 ക. 2 റൂ.) രാഷ്ട്രയിൽ മലയാളഭാഷ അറിഞ്ഞുകൂടാത്തവർക്കായി മലയാളത്തിൽ നടത്തിയ പ്രസംഗങ്ങൾക്ക് അവിടത്തെ സാംസ്കാരികസമിതിക്കാർ മഹാകവിക്ക് തൃപ്തിവരുത്തുകവണ്ണം പണവും സമ്മാനവും നൽകിയെങ്കിൽ, രാഷ്ട്ര മാവേലി നാടാണെന്ന് ഒരു പുസ്തകം തന്നെയെഴുതി കേരളീയരെ വിശ്വസിക്കാൻ

തന്റെ ഭാവനാശക്തി വിനിയോഗിക്കുന്ന മഹാകവിക്കു പുസ്തകത്തിലെ വരിയെണ്ണിത്തന്നെ ആ സമിതിക്കാരിൽ നിന്നു കിട്ടുന്ന പണവും സമ്മാനവും എന്തായിരിക്കും!

“സദ്യേഗുണാ കാഞ്ചനമാത്രയന്തി.”

പണത്തിന്റെ മുമ്പിൽ

പിണവും വാ പൊളിക്കും.

സോവ്യറ്റും റഷ്യയുടെ ക്ഷണപ്രകാരം അവരുടെ ചെലവിൽ അവരുടെ പരിപാടിയനുസരിച്ചു കുറിക്കപ്പെട്ട സ്ഥലങ്ങളും സ്ഥാനങ്ങളും മാത്രം സന്ദർശിച്ചു തിരിച്ചുവരുന്ന ചിലരുടെ റിപ്പോർട്ടുകളുടെ കഥയില്ലായ്മയെ റഷ്യയിലെ ഇപ്പോഴത്തെ അമേരിക്കൻ സ്ഥാനപതി മി. ആലൻജി-കേഴ്സ് ഈ ഒക്ടോബർ 19-ാംനൂ- ന്യൂയോർക്കിൽവെച്ചു ചെയ്ത ഒരു പ്രസംഗത്തിൽ ഇപ്രകാരം ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു:-

മോസ്കോയിൽനിന്നും ഒരു നിശ്ചിതപരിധിവിട്ടു സഞ്ചരിക്കാൻ ഒരു വിദേശിയേയും അവർ അനുവദിക്കുകയില്ല. ചില വ്യാപാരസംഘക്കാരെയോ കലാസമിതിക്കാരെയോ മാത്രം ഇതിനനുവദിക്കും. അവർ അവരുടെ അതിഥികളുമായിരിക്കും. റഷ്യൻ അധികാരികൾ നിശ്ചയിക്കുന്നതാണ് ഇവരുടേയും പരിപാടി. ഇവരെ നയിക്കുന്നതും റഷ്യാക്കാർതന്നെ.

പര്യടനപരിപാടി നിശ്ചയിച്ചു അവർ ഈ സംഘക്കാരെ കൊണ്ടുപോകും. വളരെ ദൂരംകൊണ്ടു പോകും. യാത്ര തിടക്കത്തിലായിരിക്കും. ഒരിടത്തുനിന്നു തിരിച്ചാൽ ലക്ഷ്യത്തിലെത്തിക്കഴിയുമ്പോൾ സഞ്ചാരികൾ യാത്രാക്ലേശത്താൽ വിവശരായിരിക്കും. സാഹചര്യനിരീക്ഷണത്തിലും പഠനത്തിലും വളരെ പ്രാവീണ്യമില്ലാത്ത ഇക്കൂട്ടർ ഈ മിന്നൽ യാത്രയിൽ ലഭിക്കുന്ന അറിവുകളെ അടിസ്ഥാനമാക്കി സ്വദേശത്തു തിരിച്ചെത്തുമ്പോൾ നൽകുന്ന നിരൂപണങ്ങളെ സൂക്ഷിച്ചുവേണം സ്വീകരിക്കുവാൻ.

“ഒരു വിദേശിയെ ഒന്നു സന്ദർശിക്കുവാനോ, ഒന്നു

ക്ഷണിച്ചു സൽക്കരിക്കുവാനോ, എന്നു വേണ്ട ഒന്നുപരിചയപ്പെടുവാൻപോലുമോ ഒരു സോച്യർപുരനെ സോച്യർ അധികൃതർ അനുവദിക്കാറില്ല.”

അമരിക്കൻ സ്ഥാനപതി ഈ വാക്കുകളിൽ ചിത്രീകരിച്ചിരിക്കുന്നത് നമ്മുടെ മഹാകവിയേയും കൂട്ടരേയുമല്ല യോയെന്നു വായനക്കാർ അത്ഭുതപ്പെട്ടേക്കാം. അത്രയ്ക്കു് ആ വാക്കുകളോടു് ഒതുപോകുന്നുണ്ടു് തന്റെ രാജ്യാസനം നത്തെ വിവരിക്കുന്ന മഹാകവിയുടെ വാക്കുകൾ. അദ്ദേഹം പറയുന്നു:-

“രണ്ടു മാസക്കാലം രാജ്യയിൽ സഞ്ചരിച്ചു് 8,000 മൈൽ യാത്ര ചെയ്തു ലക്ഷോപലക്ഷം ജനങ്ങളെ കണ്ടതിനിടയിൽ ഒരൊറ്റയാളിന്റെ മാത്രം ഉടുപ്പിന്റെ തോറുഭാഗം ലേശം ഒന്നു കീറിയിരിക്കുന്നതുപോലെ കാണാൻ കഴിഞ്ഞു. അതു അത്രാധിയിൽ പററിപ്പോയതാകണം.”

ഭക്ഷണം, ഉറക്കം, വിശ്രമം മുതലായ അത്യാവശ്യദിനചര്യകൾക്കായും, സന്ദർശിച്ച സ്ഥാപനങ്ങൾ നോക്കിക്കാണുവാനും ആളുകളുമായി സംഭാഷിക്കുവാനും മറ്റു മായും ചിലവഴിക്കേണ്ടിയിരുന്ന സമയാ കഴിച്ചാൽ സാക്ഷാൽ യാത്രക്കായി ദിവസത്തിൽ അഞ്ചുമാണിക്കൂറിലധികം മഹാകവി വിനിയോഗിച്ചിട്ടുണ്ടായിരിക്കുകയില്ലല്ലോ. ആ കണക്കനുസരിച്ചു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ 8,000 മൈൽ യാത്ര എത്രവേഗത്തിലായിരുന്നിരിക്കണം! ആ മിന്നൽ യാത്രയിൽ കണ്ടുമുട്ടിയ ലക്ഷോപലക്ഷം ജനങ്ങളിൽ ആരെക്കിലും ഒന്നു സൂക്ഷിച്ചുനോക്കുവാൻപോലും സാദ്ധ്യമാണോ? എന്നിരിക്കെ അവരെ ഓരോരുത്തരേയും പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം കണ്ടുമുട്ടി കേശദിവാലം സൂക്ഷ്മപരിശോധന നടത്തിയാലെന്നുപോലെ അവർ ധരിച്ചിരുന്ന വസ്ത്രങ്ങളേയും മറ്റും കുറിപ്പു് അദ്ദേഹം നൽകുന്ന വിവരണത്തെപ്പറ്റി സാഹസം! പ്രചരണം! എന്നല്ലാതെ എന്തുപറയട്ടെ!

മതമദ്ദിനം

“സോവ്വറദ് യൂണിയനെപ്പറ്റി ഇന്നു പ്രചാരത്തിലിരിക്കുന്ന പല സംശയങ്ങളിൽ” ഏറ്റവും വലിയതു് അവിടെ മതസ്വാതന്ത്ര്യം അനുവദിക്കപ്പെടുന്നില്ലെന്നാണല്ലോ; പോര, മതത്തേയും മതാനുയായികളേയും ഭയങ്കരമായി പീഡിപ്പിക്കുന്നുവെന്നാണ്. തന്മൂലം പ്രസ്തുത പത്രലേഖകൻ മഹാകവിയോടു് ആദ്യം ചോദിച്ചതു് ഈ വിഷയത്തെപ്പറ്റിയായിരുന്നു. “സോവ്വറദ് റഷ്യയിൽ മതസ്വാതന്ത്ര്യം അനുവദിക്കപ്പെടുന്നുണ്ടോ, ഉണ്ടെങ്കിൽ അതിന്റെ പരിധി എത്രത്തോളം?” ഈ ചോദ്യത്തിനു് മഹാകവി ഇങ്ങനെ മറുപടി നൽകി: “സോവ്വറദ് യൂണിയൻ മതത്തെ നിരസിക്കുന്നില്ല, അത്ര ആരാധിക്കുന്നുമില്ല. അതിനെ വ്യക്തികളുടെ മനോഭൂതിക്കു വിട്ടുകൊടുത്തിരിക്കുകയാണെന്നു തോന്നുന്നു. ഒരു നാട്ടിൻപുറ

തു് ഒരു പള്ളി പുതുക്കിപ്പണിയുന്നതു ഞാൻ കണ്ടു. എ
ന്നാൽ പള്ളിയിൽപോകുന്നവരുടെ സംഖ്യ കുറഞ്ഞു വരിക
യാണു്.”

മഹാവലിയ രാജ്യമായ സോവ്യറ്റ് യൂണിയനിൽ
സഞ്ചരിച്ച മഹാകവിക്ക് “ഒരു” നാട്ടിൻപുറത്തു് “ഒരു”
പള്ളി പുതുക്കിപ്പണിയുന്നതുമാത്രം കാണാൻ ഇടയായ
തിൽ അദ്ദേഹത്തിനു് ആശ്ചര്യമുണ്ടോ ആവോ? അതി
ന്റേയും, പള്ളിയിൽ പോകുന്നവരുടെ സംഖ്യ കുറഞ്ഞുവ
രുന്നതിന്റേയും കാരണമെന്തെന്നു് അദ്ദേഹം ആലോചി
ക്കുകയോ അന്വേഷിക്കുകയോ ചെയ്തോ ആവോ? സോവ്യ
റ്റ് യൂണിയൻ മതത്തെ വ്യക്തികളുടെ മനോവൃത്തിക്കു
വിട്ടുകൊടുത്തിരിക്കുകയാണെന്നാണോ ഈ കാര്യങ്ങളിൽനി
ന്നു് അദ്ദേഹത്തിനു സ്വായമായി തോന്നേണ്ടതു്?

മതത്തെ വ്യക്തികളുടെ മനോവൃത്തിക്കു വിട്ടുകൊടു
ത്തിരിക്കുന്ന, മതേതരമായ പല രാജ്യങ്ങളും അദ്ദേഹം
അറിയുകയും കാണുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടല്ലോ. അവിടങ്ങളിലെല്ലാം
പള്ളികൾ സോവ്യറ്റ് യൂണിയനിലെപ്പോലെ
അത്ര ചുരുക്കമാണോ? പള്ളിയിൽപോകുന്നവരുടെ സം
ഖ്യ കുറഞ്ഞുവരികയാണോ? അങ്ങനെയല്ലെങ്കിൽ സോവ്യ
റ്റ് യൂണിയനിൽമാത്രം അങ്ങനെ കാണുന്നതിന്റേ കാര
ണമെന്തായിരിക്കാം? ഈ പ്രശ്നങ്ങളൊന്നും മഹാകവി
യുടെ മനസ്സിൽ ഉദിച്ചില്ലെന്നോ? ഉദിച്ചെങ്കിലും അവയ്ക്കു
സമാധാനം കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞി
ല്ലെന്നോ? ഇങ്ങനെയെല്ലാമാലോചിക്കുമ്പോൾ മതസ്വാ
തന്ത്ര്യം അനുവദിക്കപ്പെടുന്നില്ലെന്നു് സോവ്യറ്റ് യൂണി
യനെപ്പറ്റി ഇന്നു പ്രചാരത്തിലിരിക്കുന്ന സംശയത്തെ
മഹാകവിയുടെ മറുപടി സ്ഥിരീകരിക്കുകയാണു ചെയ്യുന്ന
തെന്നു് ആ വിഷയത്തെപ്പറ്റി യാതൊന്നും മറുവഴിക്കു്
അറിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത ഏതൊരു വായനക്കാരൻ പോലും വി
ശ്വസിക്കാതിരിക്കുകയില്ല.

എന്നാൽ മഹാകവിയുടെ മറുപടിയിൽ അർദ്ധസത്യമാണ് അടങ്ങിയിരിക്കുന്നതെന്ന് സോവ്യറ്റ് യൂണിയന്റെ മതമദ്ദനത്തോടൊന്നി അവരുടെ ഔദ്യോഗിക രേഖകളിൽനിന്നുതന്നെ അറിയാവുന്നവർക്കു തുറന്നുപറയാതെ ഗത്യന്തരമില്ല. സോവ്യറ്റ് യൂണിയന്റെ സ്ഥാപകനായ ലെനിന്റെ സിദ്ധാന്തമനുസരിച്ച് “മതം ജനങ്ങളുടെ മനം മയക്കുന്ന കറുപ്പാണ്.” തന്മൂലം മതത്തിനെതിരായി നിരന്തരമായ സമരം നടത്തണമെന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ നയം. ഈ സമരമാകട്ടെ “കേവലം സിദ്ധാന്തപരമായ പ്രസംഗങ്ങളിൽ ഒരുക്കിനിർത്താൻ പാടുള്ളതല്ലെന്നും.....മതത്തിന്റെ സാമൂഹികമായ വേരുകളെത്തന്നെ പഠിച്ചുകളയണമെന്നുള്ള ലക്ഷ്യത്തോടുകൂടി വഴ്ന്ന സമരപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ പ്രാദേശികപരിപാടിയിൽ ഉൾപ്പെടേണ്ടതാണെന്നും.....പ്രസ്തുത സമരത്തിൽ തൊഴിലാളികളുടെ പാർട്ടി (കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടി) നേതൃത്വം വഹിക്കേണ്ടതാണെന്നും” ലെനിൻ ഉദ്ബോധിപ്പിച്ചു.

ആദ്യത്തെ മതവിരുദ്ധ നിയമം

ലെനിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ ബോൾഷെവികുകാർ റഷ്യയിലെ ഭരണാധികാരം ബവപ്രയോഗത്താൽ പിടിച്ചെടുത്തശേഷം 1918-ൽ തയ്യാറാക്കപ്പെട്ട നഷൽ ഭരണഘടനയിൽ “മതം പൗരന്മാരുടെ രഹസ്യകാര്യമാണ്” എന്ന പ്രമേയം ഉൾക്കൊള്ളിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ ലെനിൻ അതു സ്വീകരിച്ചില്ല. അതിനുപകരം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആജ്ഞാനുസരിച്ച് “മതത്തിന് അനുകൂലമായ പ്രചരണവും മതത്തിനു പ്രതികൂലമായ പ്രചരണവും നടത്തുവാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം ഉണ്ടായിരിക്കുമെന്ന്” ഭരണഘടനയിലെ 11-ാം വകുപ്പിൽ വ്യവസ്ഥ ചെയ്തു. മതവിരുദ്ധ പ്രചരണം സോവ്യറ്റ് ഗവണ്മെന്റിന്റെ നിരന്തരമായ സഹായത്താൽ ആദ്യം മുതൽ റഷ്യയിൽ വളരെ ശക്തിപ്പെട്ടു

കൊണ്ടിരുന്നെങ്കിലും, മതപ്രചരണസ്വതന്ത്ര്യം ഭരണഘടനയിൽ അനുവദിച്ചിരുന്നതിന്റെ ഫലമായി അപ്രതീക്ഷിതമായവിധം മതപരമായ ജീവിതത്തിന് വികസനമുണ്ടായി.

മതസഭ (Church) സാംസ്കാരികവും സാമൂഹികവുമായ ഒരു കേന്ദ്രമായി പരിണമിച്ചു. ഈ പുതിയ വികസനം വേരോടെ പിഴുതുകളയുവാൻ പോണ്ടി 1929 ഏപ്രിൽ 8-ാം തീയതി സോവ്യറ്റ് ഗവണ്മെന്റിൽനിന്ന് ഒരുത്തരവു പറഞ്ഞു. അതിന്റെ ഫലമായി മതപരമായ സംഘടനകളുടെമേൽ, പ്രത്യേകിച്ചും അവയുടെ സാംസ്കാരികവും സാമൂഹികവുമായ പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ മേൽ, പുതിയ നിയന്ത്രണങ്ങൾ ചുമത്തപ്പെട്ടു. പരസ്പരസഹായ സംഘടനകൾ സ്ഥാപിക്കുന്നതു നിരോധിക്കപ്പെട്ടു. ആരാധനാകർമ്മങ്ങൾ അനുഷ്ഠിക്കുന്നതിനല്ലാതെ മറ്റുദ്ദേശ്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടി മതപരമായ സംഘടനകൾ അവയുടെ സ്വത്തുക്കൾ ഉപയോഗിക്കുവാൻ പാടുള്ളതല്ലെന്നു വിലക്കുപിടിച്ചു.

മതസംഘടനയിലെ അംഗങ്ങൾക്കു ഭൗതികസഹായം നൽകുക, കുട്ടികൾക്കു യുവജനങ്ങൾക്കു സ്രീകൾക്കു വേണ്ടി സമ്മേളനങ്ങൾ നടത്തുക, പ്രത്യേക പ്രായ്ക്കനാചടങ്ങുകളോ ബൈബിൾ ക്ലാസുകളോ ഏർപ്പെടുത്തുക; ഗൃഹങ്ങളും മറ്റും രൂപീകരിച്ചു വിനോദസഞ്ചാരങ്ങൾ നടത്തുക, കളിസ്ഥലങ്ങളും വായനശാലകളും തുറക്കുക, ആരോഗ്യരക്ഷാകേന്ദ്രങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്തി വൈദ്യസഹായം നൽകുക, ഇവയെല്ലാം നിരോധിക്കപ്പെട്ടു.

ഒടുവിൽ ഈ നിരോധനം 1929 മേയ് 22-ാംനു ഭരണഘടനയിൽ ഒരു ഭേദഗതിയായി ഉൾക്കൊള്ളിക്കപ്പെട്ടു. മതത്തിന് അനുകൂലമായ പ്രചരണവും മതത്തിന് വിരുദ്ധമായ പ്രചരണവും നടത്തുവാനുള്ള സ്വതന്ത്ര്യം ഭരണഘടനയിൽ അതുവരെ പ്രഖ്യാപിക്കപ്പെട്ടിരുന്നതു നീക്കിക്ക

ഉണ്ടായിട്ട്, അതിന്റെ സ്ഥാനത്തു് “മതപരമായ ആരാധനയ്ക്കുള്ള സ്വതന്ത്ര്യവും മതവിരുദ്ധപ്രചരണത്തിനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യവും” പ്രഖ്യാപിക്കപ്പെട്ടു. ഭരണഘടനയിലെ ഈ ഭേദഗതിയുടെ ഔദ്യോഗികമായ വ്യാഖ്യാനപ്രകാരം “മതത്തിന്റെ അനയാധിക്യമായി പതിയ ഗണം തൊഴിലാളികളെ, പ്രത്യേകിച്ചും കുട്ടികളെ, ചേർക്കുന്നതും, മതസഭകളുടേയും മതാനുസാരികളായ ആളുകളുടേയും ഭാഗത്തുനിന്നുള്ള ഏതുവിധ പ്രചരണവും” നിരോധിക്കപ്പെട്ടു.

റഷ്യൻ കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി നേരിട്ടുള്ള അനുഭവത്തോടുകൂടി വളരെയധികം എഴുതിയിട്ടുള്ള അമേരിക്കക്കാരനായ ചെമ്പർലിന്റെ വാക്കുകളിൽ പറഞ്ഞാൽ, “മതവിരുദ്ധങ്ങളായ അസംഖ്യം പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളിൽ മതത്തിനെതിരായി നടത്തപ്പെടുന്ന ആക്രമണങ്ങൾക്കു പ്രസംഗത്തലോ പ്രബന്ധത്താലോ മറുപടി പറയുവാൻ മതസഭയുടെ യാതൊരു പ്രതിനിധിക്കോ, മതവിശ്വാസിയായ യാതൊരു വ്യക്തിക്കോ മേലിൽ അനവാദമില്ലാതായി.”

വിവിധ പിന്മുദ്രകൾ

സോവ്യറ്റ് റഷ്യയിൽ മതവിരുദ്ധനം നടത്തുവാൻ പലതരം ഉപായങ്ങളാണ് ആദ്യനം സ്വീകരിച്ചുപോന്നിട്ടുള്ളതു്. 1) പ്രത്യക്ഷമായ അക്രമപ്രയോഗം:- വൈദികരേയും പ്രവർത്തനോത്സുകരായ അന്തേനികളേയും കഠിനാഹ്വരത്തിലടയ്ക്കുകയോ വധിക്കുകയോ ചെയ്യുക; ദേവാലയങ്ങൾ ബലപ്രയോഗത്താൽ അടച്ചുപൂട്ടുകയും, ആ കെട്ടിടങ്ങൾ പലപ്പോഴും മതപരമല്ലാത്തതോ മതവിരുദ്ധംതന്നെയോ ആയ സമ്മേളനങ്ങൾക്കും മറ്റുമായി വിനിയോഗിക്കുകയും ചെയ്യുക; വിശുദ്ധസ്ഥലങ്ങളും തിരുപ്പാത്രങ്ങളും നശിപ്പിക്കുകയും അശുദ്ധമാക്കുകയും ചെയ്യുക.

2) ക്രൈസ്തവസഭകളുടെ ജീവിതം തടസ്സപ്പെടുത്തുന്നതിനുള്ള കൈകടത്തൽ:- ക്രിസ്തീയസഭകൾക്കു

നിയമപരവും സാമ്പത്തികവുമായ ജീവിതം നയിക്കുവാൻ ആവശ്യമായ മാർഗ്ഗങ്ങൾ ഇല്ലാതാക്കുക; വൈദികമണ്ഡലത്തിൽ ഉയർന്നുപിടിച്ചു താഴ്ന്നുപിടിച്ചുവെച്ചു ആളുകൾ തമ്മിലുള്ള സഹായമായ ബന്ധങ്ങൾക്കു ഭംഗമുണ്ടാകുക; ക്രിസ്തീയസഭകളിൽ പിളർപ്പ് (ശീശ്ശ) ഉണ്ടാക്കുവാൻ സഹായിക്കുക; ക്രിസ്തീയ സഭകളുടെ പരസ്പരവും സാംസ്കാരികവും സാമൂഹികവുമായ പ്രവർത്തനങ്ങളെ നിരോധിക്കുക.

3) മതത്തിനെതിരായുള്ള വ്യത്യസ്തപരിഗണന:- വൈദികർക്കെതിരായി ഔദ്യോഗികവും ദുരവ്യാപകവുമായ വ്യത്യസ്ത പരിഗണനയോടുകൂടി പെരുമാറുക; ഔദ്യോഗികമായിട്ടല്ലെങ്കിലും ഏറ്റവും ഫലപ്രദമായിത്തന്നെ പ്രവർത്തനം നടത്തുന്നതായ അൽമേനികൾക്കെതിരായി വ്യത്യസ്തപരിഗണനയോടുകൂടിയ നടപടികൾ സ്വീകരിക്കുക.

4) മതപരമായ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഉൽമൂലനം:- സ്കൂളുകളിൽനിന്നു മാത്രമല്ല, ദേവാലയങ്ങളുൾപ്പെടെയുള്ള സകല വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങളിൽനിന്നും മതപരമായ ബോധനം വേരോടെ പഠിച്ചു കളയുക.

5) മതപരമായ ജീവിതത്തിനുചേർന്ന ഭക്താനുഷ്ഠാനങ്ങൾ തടസ്സപ്പെടുത്തുക.

സ്റ്റാലിന്റെ ഭരണഘടനയിലും

ഇപ്പോൾ രാജ്യയിൽ നിലവിലിരിക്കുന്നതും സ്റ്റാലിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ നിർമ്മിച്ചതുമായ ഭരണഘടനയിൽ മതസ്വാതന്ത്ര്യത്തെപ്പറ്റി കൊള്ളിച്ചിട്ടുള്ള വ്യവസ്ഥ ഇങ്ങനെയാണ്:- “പൗരന്മാർക്കു മതസ്സാക്ഷിസ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടായിരിക്കുമെന്ന് ഉറപ്പുകൊടുക്കുവാനായി യു. എസ്. എസ്. ആറിൽ മതസഭ രാഷ്ട്രത്തിൽനിന്നും, സ്കൂൾ മതസഭയിൽനിന്നും വേർപെടുത്തപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. മതപരമായ ആരാധനാസ്വാതന്ത്ര്യവും മതവിരുദ്ധപ്രചരണത്തിനു

ഉള്ള സ്വാതന്ത്ര്യവും എല്ലാ പൗരന്മാർക്കുമായി അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.” മതപരമായ ആരാധന നടത്തുവാനല്ലാതെ മതപരമായ പ്രചരണത്തിനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം ഇതിൽ അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല. നേരെ മറിച്ച് മതവിരുദ്ധമായ പ്രചരണത്തിനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.

മുകളിലുദ്ധരിച്ച ഭരണഘടനാഭേദഗതികളുടേയും ഗവൺമെന്റുത്തരവുകളുടേയും അവയനുസരിച്ചുണ്ടായ മതമദ്ദനത്തിന്റേയും വെളിച്ചത്തിൽ പുതിയ ഭരണഘടനയിലെ മതാരാധനാ സ്വാതന്ത്ര്യം ഫലശൂന്യമാണെന്ന് സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. പുതിയഭരണഘടനയ്ക്കുശേഷം നടത്തപ്പെട്ട, മുൻപ്രസ്താവിച്ച തരത്തിലുള്ള, മതപീഡനം അതു തെളിയിക്കുന്നുമുണ്ട്. 1937-ൽ തന്നെ 1100 ഓത്തുഡോക്സ് ശീശ്ശപ്പള്ളികളും, 240 കത്തോലിക്കാപള്ളികളും, 61 പ്രോട്ടസ്റ്റന്റ് പ്രാർത്ഥനാലയങ്ങളും, 110 മുസ്ലിം പള്ളികളും അടച്ചുപൂട്ടി. 1938-ലെ കണക്കുകൾ കാണുന്നില്ല. എന്നാൽ ആ രണ്ടു കൊല്ലങ്ങളിലായി ആകെക്കൂട്ടികുറഞ്ഞുപോയ മതസംഘടനകളുടെ എണ്ണം ഏകദേശം 10 000 ആയിരുന്നു.

1941-വരെ രാജ്യയിലെ ഓത്തുഡോക്സ് സഭയെ സ്റ്റാലിൻറെ ഗവൺമെന്റ് മിക്കവാറും നാമാവശേഷമാക്കിയിരുന്നു. എന്നാൽ അക്കാലത്തിൽ ശേഷിച്ചവയെ പുനരുദ്ധരിക്കുന്നതിനും അതു വഴിയായി ഗവൺമെന്റിന്റെ ഉപകരണമായി ഓത്തുഡോക്സ് സഭയെ പുനസ്ഥാപിക്കുന്നതിനും സ്റ്റാലിൻ നിർബന്ധനമായി. കാരണം, നാസിജർമ്മനിയുടെ ആക്രമണത്തെ നേരിടാൻ മതാനുയായികളുടെ സഹായം ആവശ്യമായിരുന്നു. ആ ഘട്ടം കഴിഞ്ഞശേഷം പുതിയ രാജ്യങ്ങൾ പിടിച്ചടക്കുവാൻ മതപരമായ വശത്തുകൂടി ഓത്തുഡോക്സ് സഭയെ ഉപകരണമായി ഉപയോഗിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്.

രാജ്യയുടെ പിടിയിലമന്ന് കിഴക്കെ യൂറോപ്യൻ രാജ്യങ്ങളിലെ ക്രിസ്തീയസഭകളെ കത്തോലിക്കാ ഐക്യത്തിൽ നിന്നു വേർപെടുത്തുവാനും, അതാതു ഗവണ്മന്റുകളുടെ കീഴിലുള്ള ദേശീയ സഭകളാക്കുവാനും ഓർത്തഡോക്സ് സഭയെ ആയുധമാക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണെന്ന് ലോകത്തിനിപ്പോൾ അറിവായിട്ടുണ്ട്. ആകയാൽ സോവ്യറ്റ് യൂണിയനിൽ സ്റ്റാലിന്റെ ഉപകരണമായി ഓർത്തഡോക്സ് സഭ ഇപ്പോൾ വർത്തിക്കുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതു് അവിടത്തെ മതസ്ഥാരന്ത്ര്യത്തെല്ല, മതത്തിന്റെ അടിമത്തത്തെയാണു് തെളിയിക്കുന്നതു്.

ഗവണ്മന്റിന്റെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ നിരീശ്വരസംഘടനകൾ

രാജ്യയിൽ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് ഗവണ്മന്റിന്റെ സ്പഷ്ടമായ അംഗീകരണത്തോടുകൂടി 1926-ൽ “സമരസന്നദ്ധരായ നിരീശ്വരന്മാരുടെ യൂണിയൻ” സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടു. പത്തുകൊല്ലത്തിനുശേഷം പ്രസ്തുത യൂണിയൻ 50,000 പ്രവൃത്തുന്മുഖമായ പ്രാദേശികസംഘടനകളും 5,000,000 അംഗങ്ങളുമുണ്ടായി. യൂണിയൻ ഒരു പ്രത്യേക യുവജന വിഭാഗവുമുണ്ട്. അതിൽ അന്ന് 2,000,000-ത്തിൽപരം അംഗങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. യൂണിയന്റെ പ്രസിഡൻറ് ലെനിന്റെ ഒരു സ്നേഹിതനായിരുന്ന ഏമേലിയൻ യാറോസ്ലാവസ്കി ആയിരുന്നു. അന്ന് ഏകദേശം 4,000,000 പ്രവൃത്തുന്മുഖരായ നിരീശ്വരന്മാർ രാജ്യയിലുണ്ടെന്ന് ഇദ്ദേഹം അവകാശപ്പെട്ടു.

ഈ ചരിത്രവും വസ്തുതകളുമെല്ലാം ഒരു പക്ഷെ മഹാകവി വളർത്തോളിനു് അജ്ഞാതമായിരിക്കാം. പള്ളികളുടേയും പള്ളിയിൽ പോകുന്നവരുടേയും സഞ്ച്യ കുറഞ്ഞിരിക്കുന്നതായി അദ്ദേഹം സോവ്യറ്റ് യൂണിയനിൽ കണ്ടതിന്റെ കാരണങ്ങൾ ഇതൊക്കെയാണു്. ആകയാൽ സോവ്യറ്റ് യൂണിയനിലെ മതസ്ഥാരന്ത്ര്യത്തെപ്പറ്റി

ചോദിച്ച ലേഖകനോട് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞ മറുപടി അല്പ സത്യമാണ്. അർദ്ധസത്യം മുഴുവനായ അസത്യത്തെക്കാൾ ആപൽക്കരമാണതാനും. അറിഞ്ഞുകൂടാത്ത കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി, അഥവാ അറിയാമെങ്കിലും ഉള്ളതു പറയാൻ ആതിഥ്യമത്യാദയാൽ വൈമനസ്യമുള്ള കാര്യത്തെപ്പറ്റി, മൗനമവലംബിക്കുകയാണു മഹാകവികൾക്കുപോലും ഭ്രഷണം.

മറ്റു കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് രാജ്യങ്ങളിലെ പീഡനം

സോവ്യറ്റ് യൂണിയനിൽ മാത്രമല്ല, അതിന്റെ പിടിയിൽ അമരുകയും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് കാർ ഭരണയന്ത്രം പിടിച്ചെടുക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ള രാജ്യങ്ങളിലും മതപീഡനം ഏറ്റവും ഭയങ്കരമായിത്തന്നെ നടക്കുന്നുണ്ട്. വത്തിക്കാനിൽനിന്ന് ഏകദേശം ഒരു കൊല്ലത്തിനുമുമ്പ് പരസ്യം ചെയ്ത കണക്കനുസരിച്ചുള്ള വിവരങ്ങളാണ് താഴെ ചേർക്കുന്നത്:-

ഹങ്കറി:- ഹങ്കറിയിലെ ആകെ ജനസംഖ്യ 9,201,000; ഇവരിൽ കത്തോലിക്കർ 6,356,300; കഴിഞ്ഞ ജൂൺ ആരംഭംവരെ 538 വൈദികർ വധിക്കപ്പെടുകയോ, കാരാഗൃഹത്തിലടയ്ക്കപ്പെടുകയോ നാടുകടത്തപ്പെടുകയോ ചെയ്തു. ജൂണിൽ ഏകദേശം 1000 സന്യാസികളും സന്യാസിനികളും തടങ്കൽ ക്യാമ്പുകളിൽ അടയ്ക്കപ്പെട്ടു. 80 വൈദികരോളം രാജ്യത്തുനിന്ന് ഓടിക്കൊല്ലപ്പെട്ടു. ആ രാജ്യത്തിലെ തിരുസഭാഭ്യക്ഷനായ കർദ്ദിനാൾ മിൻസെന്തി ജീവപര്യന്തം തടവിനു വിധിക്കപ്പെട്ടു. ഒരു മെത്രാൻ “പട്ടാളക്കാരാൽ അപഹരിക്കപ്പെട്ട സ്ത്രീകളേയും ബാലികമാരേയും സംരക്ഷിച്ചു” എന്ന കുറ്റം ചുമത്തി സോവ്യറ്റ് സൈനികാധികാരികളാൽ വധിക്കപ്പെട്ടു.

പോളൻറ്:- പോളൻറിലെ ആകെ ജനസംഖ്യ 23,781,000; ഇവരിൽ കത്തോലിക്കർ 21,712,000; ചുരുങ്ങിയത് 7000 വൈദികർ രാഷ്ട്രീയപോലീസുകാ

രാൽ ഉപദ്രവിക്കപ്പെട്ടു. ഈ വൈദികരിൽ 1000 തോളം വെടിവെച്ചുകൊല്ലപ്പെടുകയോ തടങ്കൽപ്പാളയങ്ങളിൽ അടയ്ക്കപ്പെടുകയോ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

ചെക്കൊസ്സൊവാക്കിയ:- ചെക്കൊസ്സൊവാക്കിയായിൽ ആകെ ജനസംഖ്യ 12,338,000; ഇവരിൽ കത്തോലിക്കർ 10,988,300; ഈ രാജ്യത്തിലെ സകല കത്തോലിക്കാസംഘടനകളും പിരിച്ചുവിടപ്പെട്ടു. സകല കത്തോലിക്കാ സ്കൂളുകളും അടച്ചുകളഞ്ഞു. സർക്കാർ സ്കൂളുകളിൽ മതബോധനം നിർത്തലാക്കപ്പെട്ടു. കുറഞ്ഞത് 300 വൈദികർ കാരാഗൃഹത്തിലടയ്ക്കപ്പെട്ടു. പ്രേഗിലെ മെത്രാപ്പോലീത്താ ജോസഫ് ബീറൻ തിരുമേനിയെ സ്വവസതിയിൽ തന്നെ തടവുകാരനായി പാർപ്പിക്കുകയായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ അവിടെനിന്നും ബഹിഷ്കരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണ്.

യൂഗോസ്ലാവിയാ:- യൂഗോസ്ലാവിയായിലെ ആകെ ജനസംഖ്യ 15,752,000; ഇവരിൽ കത്തോലിക്കർ 5,262,500; യൂഗോസ്ലാവിയായുടെ ഭരണാധിപനായ മാർഷൽ ടിറ്റോ സ്ലാവിനും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് സർവ്വരാജ്യസംഘടനയായ കമിൻഫോമിനും എതിരായി സ്വരാജ്യത്തിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനഭേദി നിലകൊള്ളുകയാണെങ്കിലും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ കീഴിൽ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടിയാണ് അവിടെ ഭരണം നടത്തുന്നത്. കുറഞ്ഞത് 1,954 വൈദികർ വധിക്കപ്പെടുകയും, കാരാഗൃഹത്തിലടയ്ക്കപ്പെടുകയോ, നാടുകടത്തപ്പെടുകയോ ചെയ്തുകയും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഇവരിൽ 156 പേർ യാതൊരു വിചാരണയും കൂടാതെയാണ് വധിക്കപ്പെട്ടത്. 32 പേർ ജനങ്ങളുടെ കോടതികളിൽ സമരി വിചാരണയ്ക്കുശേഷം വധിക്കപ്പെട്ടു. ആ രാജ്യത്തിലെ തിരുസ്സഭാദ്ധ്യക്ഷനായ സ്റ്റേപ്പിനാക്ക് മെത്രാപ്പോലീത്ത 16 കൊല്ലത്തെ തടവുശിക്ഷ അനുഭവിക്കുകയാണ്. *

* ഇവയുടെ യൂഗോസ്ലാവിയൻ ഗവൺമെന്റ് അദ്ദേഹത്തെ മോചിപ്പിക്കുകയുണ്ടായി.

അൽബേനിയ:- അൽബേനിയയിലെ ആകെ ജനസംഖ്യ 1,128,000; അവരിൽ കത്തോലിക്കർ 104,200; രണ്ടു മെത്രാന്മാർ വധിക്കപ്പെട്ടു. ദുരന്ദേശാലിലെ മെത്രാപ്പോലീത്താ 20 കൊല്ലത്തെ തടവുശിക്ഷയ്ക്കു വിധിക്കപ്പെട്ടു. ബാക്കിയുള്ള സകല മെത്രാന്മാരും, 715 കത്തോലിക്കാ വൈദികരും “ജനശത്രുക്കളായി അറസ്റ്റ് ചെയ്യപ്പെട്ടു.

ബൾഗേറിയ:- ബൾഗേറിയയിലെ ആകെ ജനസംഖ്യ 7,048,000; അവരിൽ കത്തോലിക്കർ 45,700; അവിടെ സകല കത്തോലിക്കാ സ്ഥാപനങ്ങളും നിയമവിരുദ്ധമാക്കപ്പെട്ടു. കുറഞ്ഞത് 120 വൈദികർ കാരാഗൃഹത്തിലടക്കപ്പെട്ടുകയോ നാടുകടത്തപ്പെട്ടുകയോ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. വത്തിക്കാനുമായി യാതൊരു ബന്ധവും പാലിക്കപ്പെടുന്നില്ല.

റുമേനിയ:- റുമേനിയയിലെ ആകെ ജനസംഖ്യ 15,873,300; ഇവരിൽ കത്തോലിക്കർ 1,700,000; കുറഞ്ഞത് 700 കത്തോലിക്കാ വൈദികർ വധിക്കപ്പെട്ടു. ബാക്കി ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന വൈദികർ എല്ലാം തടവിലടയ്ക്കപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണ്. വത്തിക്കാനുമായുള്ള സകല ബന്ധങ്ങളും മുറിച്ചുകളഞ്ഞു. റുമേനിയയിലെ കത്തോലിക്കർിൽ അധികവും ബിസെൻറയിൻ (ഗ്രീക്ക്) റീത്തിൽപ്പെട്ടവരാണ്. ഇവരെല്ലാം ഗ്രീക്ക് ഓർത്തഡോക്സ് (ശീശ്ശ) സഭയിൽ ചേരുകയാൽ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് ഗവൺമെന്റ് നിർബന്ധിക്കുകയുണ്ടായി. പ്രസ്തുത സഭ രാഷ്ട്രത്തിന്റെ പാവമാത്രമായിട്ടാണ് കഴിഞ്ഞുകൂടുന്നത്. ബിസെൻറയിൻ റീത്തിലെ കത്തോലിക്കാസഭ, മെത്രാന്മാരും മുതൽ ഏറ്റവും ചെറിയ ഇടവക വരെ, നിർബന്ധങ്ങൾ ഔദ്യോഗികമായ ഉത്തരവുപോലും പുറപ്പെടുവിച്ചു. ഈ ഉത്തരവു പ്രയോഗത്തിൽ വരുത്തുവാൻവേണ്ടി കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പോലീസ് അധികാരികൾ ഇടവക വികാരിമാരെ ഓരോരുത്തരെയും സന്ദർശിച്ച് അച്ചടിച്ച ഒരു ഫോറം അവർക്കു കൊ

ടുത്തുവന്നു. “എന്റെ സ്വന്തം മനസ്സാലെ, ആരുടേയും നിർബന്ധം കൂടാതെ, ഓർത്തഡോക്സ് സഭയിൽ ചേരുന്നതിന് ഞാൻ തീരുമാനിച്ചിരിക്കുന്നു” എന്നാണ് അതിലെഴുതിയിരിക്കുന്നത്. ഈ മതത്യാഗത്തിനു പ്രേരിപ്പിക്കുവാൻ പണവും സ്ഥാനമാനങ്ങളും അവർക്കു വാഗ്ദാനം ചെയ്തിരുന്നു. അതിനു വഴിപ്പെടാത്തവരെ നാടുകടത്തൽ, കാരാഗൃഹവാസം, പട്ടിണി എന്നിവയാൽ ഭീഷണിപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. ഫോറത്തിൽ ഒപ്പുവെക്കാൻ വിസമ്മതിച്ച പലരേയും ദേഹോപദ്രവമേല്പിച്ചിരുന്നു.

ചൈനാ:- ചൈനയിലും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റു ഭരണം മതപീഡനനയം സ്വീകരിച്ചിരിക്കുകയാണ്. വിദേശ മിഷ്യനറിമാരെ വിദേശീയ “സാമ്രാജ്യ ഭംഷ് പ്രഭുത്വ”ത്തിന്റെ പ്രതിനിധികളായി മുദ്രയടിച്ചാണ് പീഡിപ്പിച്ചുവരുന്നത്. പക്ഷേ ഏതദ്ദേശീയരായ ക്രിസ്ത്യാനികളും പീഡിപ്പിക്കപ്പെടുന്നു. “സെൻറ് ജോൺ ബാപ്റ്റിസ്റ്റിന്റെ സഹോദരന്മാർ” എന്നറിയപ്പെടുന്ന സന്യാസസംഘം ചൈനക്കാർ തന്നെ അംഗങ്ങളായിരുന്നതും സാധുജനസംരക്ഷണത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതുമാണ്. ആ സംഘത്തിലെ സഹോദരന്മാർ അത്യന്തം കൂര്മായ വിധത്തിൽ നാമാവശേഷമാക്കപ്പെട്ടു. ഇഴയുടെ അവിടത്തേ ഇൻറർനാഷിയലിയോടേയും വേറൊരു മെത്രാന്മാർപ്പോലീത്തായേയും നാടുകടത്തി.

വടക്കെ കൊറിയ:- വടക്കെ കൊറിയയിലെ ബോനിഫെസ് സാവൂർ എന്ന മെത്രാൻ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റു കാരാഗൃഹത്തിൽ പെട്ടു കഴിഞ്ഞുകൊല്ലം മരിച്ചു. വാർദ്ധക്യവും അനാരോഗ്യവും അവർഗണിച്ചുകൊണ്ട്, 122 മിഷ്യനറി വൈദികരും സന്യാസികളും കമ്പ്രാസ്മികളുമൊരുമിച്ച്, അദ്ദേഹത്തെ കാരാഗൃഹത്തിലേയ്ക്കു യജ്ഞം കഴിഞ്ഞുവെച്ചു. ഈ മെത്രാൻ അംഗമായിരുന്ന ബെനഡിക്ടൻ സന്യാസസഭ

യുടെ സകല വസ്തുക്കളും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ്കാർ പിടിച്ചടക്കി. മെത്രാൻ വസിച്ചിരുന്ന ആശ്രമം സ്ഥലത്തെ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് ലസ്ഥാനമാക്കുകയും ചെയ്തു. അവിടത്തേ സെമ്മിനാരി കർഷകവിദ്യാലയമായും, ഘോഷലയം പോലീസ് തലസ്ഥാനമായും രൂപാന്തരപ്പെടുത്തി.

തെക്കുകിഴക്കേ ഏഷ്യ:- ഇന്റേറാ ചൈനയിലെ ഒരു വികാരി അപ്പസ്തോലിക്കാരായ മെത്രാനെ വധിക്കുവാൻ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ്കാർ 3 പ്രാവശ്യം ശ്രമം നടത്തി. ആ രാജ്യത്തിലെ അനേകം പട്ടക്കാർ വധിക്കപ്പെട്ടു. 1945-ൽ അവിടെ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ്, വിപ്ലവം ഉണ്ടായതു മുതൽ സകല വൈദികർക്കും ജീവാപായംവരെയുള്ള അപകടങ്ങൾ നിമിത്തം, കഴിഞ്ഞുകൂടുവാൻ അസാദ്ധ്യമായിരിക്കുകയാണ്.

ഇതാണ് കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ്, ഭരണമുള്ള സകല രാജ്യങ്ങളിലേയും സ്ഥിതി. നിരീശ്വരത്വം നിർമ്മതത്വം നിർബന്ധമായി സ്ഥാപിക്കുക ജീവിതാദർശമായി സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്ന കമ്മ്യൂണിസം സകല മതത്തേയും പീഡിപ്പിക്കുന്നതിൽ ആശ്രയമില്ലല്ലോ. സകല മതങ്ങളിലുപയുക്തതോലിക്കാമതം വിശ്വാസമെന്നുമുള്ളതുകൊണ്ട് അതിനോടാണ് കമ്മ്യൂണിസത്തിനു പ്രത്യേക വിധത്തിലുള്ള വിരോധം.

സോവ്യറ്റ് ഗവണ്മെന്റിൽനിന്ന് 1923-ൽ പരസ്യപ്പെടുത്തിയ “മതവിരുദ്ധ പ്രചരണത്തിന്റെ ഉദ്ദേശങ്ങളും പരിഹാസികളും” എന്ന പ്രമാണരേഖയിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിങ്ങനെയാണ്:-

സോവ്യറ്റ് ഗവണ്മെന്റിന്റെ മതവിരുദ്ധമായ സമരപ്രസ്ഥാനം രഷ്യയിൽ ഒതുക്കിനിർത്തുവാൻ പാടുള്ളതല്ല. അതു ലോകമാസകലം നടത്തപ്പെടണം. ഈ സമരം, ഒരേ ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടിയും ഒരേ മാർഗ്ഗങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചും, മുസ്ലിംരാജ്യങ്ങളിലേക്കും കത്തോലിക്കാരാജ്യങ്ങളിലേക്കും വ്യാ

വിക്കപ്പെടുന്നു. വല്ല വ്യത്യാസമാണ്ടെങ്കിൽ അതു്, ചില രാഷ്ട്രങ്ങളിൽ മറ്റു രാജ്യങ്ങളിലേക്കാൾ സമരം നീണ്ടുനില്ക്കുമെന്നുള്ളതു് മാത്രമാണു്.

ഇംഗ്ലണ്ടിലെ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടിയുടെ നാവായ “ഡെയിലി വർക്കർ” എന്ന പത്രം 1930 ഫെബ്രുവരി 26-ാംനാ-യിലെ ലക്കത്തിൽ ഇങ്ങനെ പ്രസ്താവിച്ചിരുന്നു:-

“നമ്മുടെ പാർട്ടി മതത്തിനെതിരായ സമരം ഈ നിമിഷത്തിൽ തന്നെ ആരംഭിക്കേണ്ടതാണു്.”

കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടിയുടെ കേരളകമ്മറ്റി “മതത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടിയുടെ നില” എന്ന തലക്കെട്ടിൽ 1949-ൽ ഒരു പ്രസ്താവന പുറപ്പെടുവിച്ചു. അതിന്റെ തുടക്കത്തിലെ വാചകം ഇങ്ങനെയായിരുന്നു:-

“കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് തത്വശാസ്ത്രത്തിൽ വിശ്വസിക്കുന്ന ഒരാൾക്കു മതത്തിലോ മതപരമായ ചിന്താഗതിയുള്ളവർക്കു കമ്മ്യൂണിസത്തിലോ വിശ്വസിക്കുക സാദ്ധ്യമല്ല..... ആശയപരമായി മതത്തിന്റെ ആത്മീയ തത്വശാസ്ത്രത്തോടും അതിന്റെ നാമരൂപ ഭേദങ്ങളോടും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടി സന്ധിയില്ലാത്ത സമരം നടത്തും.”

എന്നാൽ പിന്നെ എന്തുകൊണ്ടാണു് ഇന്നാട്ടിലെ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടി അവരുടെ പിടിയിൽ നില്ക്കുന്ന തൊഴിലാളികളുടെ മതകാര്യങ്ങളിൽ ഇടപെടാത്തതെന്നു ചോദിച്ചാൽ. ഇതിനു സമാധാനം ലഭിക്കാത്തതെന്നു പറയുന്നുണ്ടു്:-

പണിമുടക്കു സമരത്തിൽ തൊഴിലാളികളെ നിരീശ്വരന്മാരെന്നു ക്രിസ്ത്യാനികളെന്നും രണ്ടു ഭിന്ന ഗണങ്ങളായി വിഭാഗിക്കരുതു്. അത്തരം വിഭജനം ഉണ്ടാകാകുന്ന സാഹചര്യങ്ങളിൽ നിരീശ്വരത്വം പ്രസംഗിക്കുന്നതു് ഉപദ്രവകരമാണു്. അങ്ങനെയുള്ള സാഹചര്യങ്ങളിൽ നിരീശ്വരത്വം പ്രസംഗിച്ചാൽ ക്രൈസ്തവ സഭയുടേയും പുരോഹിത

V

രാഷ്ട്രീയമദ്ദനം

I

സ്റ്റാലിന്റെ ഏകാധിപത്യത്തിൽ രഷ്യൻ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് (ബോൾഷെവിക്) പാർട്ടി ഭരിച്ചുപോരുന്ന സോവ്യറ്റ് യൂണിയൻ യു. എസ്. എസ്. ആർ. എന്ന നാമത്തിലാണല്ലോ അറിയപ്പെടുന്നത്. ഈ നാലക്ഷരങ്ങൾ “യുണൈറ്റഡ് സോവ്യറ്റ് സോഷ്യലിസ്റ്റ് റിപ്പബ്ലിക്സ്” എന്ന നാല് ഇംഗ്ലീഷ് പദങ്ങളുടെ ആദ്യത്തെ അക്ഷരങ്ങളാണ്. സോവ്യറ്റ് യൂണിയനിൽ സാക്ഷാൽ രഷ്യയെ കൂടാതെ, അതിനോടു തൊട്ടും തുടർച്ചയായും കിടക്കുന്ന വേറെ ചില രാജ്യങ്ങളും ഉൾപ്പെടുന്നു. ഇവയെല്ലാംകൂടി ഒന്നായി രാഷ്ട്രീയ ബന്ധത്താൽ സംയോജിപ്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവെന്ന് കാണിക്കുന്നതാണ് “യുണൈറ്റഡ്” എന്ന പദം. “സോഷ്യലിസ്റ്റ്” എന്നു വിളിക്കുന്നത് അവയിലെല്ലാം കമ്മ്യൂണിസത്തിന്റെ ആദ്യത്തെ പടിയായി ഗണിക്കപ്പെടുന്ന സോഷ്യലിസ്റ്റ് വ്യവസ്ഥിതി നടപ്പിൽ വ

രുത്തിയിരിക്കുന്നതിനാലാണ്. തൊഴിലാളികളും കർഷകരും ഉൾപ്പെട്ടതും, 1917-ലെ വിപ്ലവത്തിനുമുമ്പുതന്നെ റഷ്യയിലാകെ വ്യാപിച്ചതുമായ “സോവ്യറ്റ്” എന്ന മഹാസംഘടനയുടെ മുന്നണിസേനയാണ് തങ്ങളെന്ന് സ്വയംവാദിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ ലെനിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ ബോൾഷെവിക് പാട്ടി അന്നുത്തെ പ്രൊവിഷണൽ ഗവണ്മെന്റിനേയും നാഷണൽ അസംബ്ലിയേയും തള്ളിച്ച് അധികാരം പിടിച്ചെടുത്തത്. ആ ജനകീയ സംഘടന തന്നെയാണ് ഇന്നും രാജ്യം ഭരിക്കുന്നതെന്ന് ലോകരെ ബോധ്യപ്പെടുത്തുവാൻവേണ്ടി “സോവ്യറ്റ്” എന്ന പദം സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. സോവ്യറ്റ് യൂണിയനിൽ നിലവിലിരിക്കുന്നത് സ്വേച്ഛാധിപത്യമല്ല, പ്രത്യേക ജനാധിപത്യമാണ് എന്ന നാട്ടുത്തിനു പിൻതാങ്ങായിട്ടാണ് “റിപ്പബ്ലിക്” എന്ന പദം പേരിന്റെ അവസാനത്തിൽ ചേർത്തിരിക്കുന്നത്. എന്നാൽ സോവ്യറ്റ് യൂണിയൻ റിപ്പബ്ലിക്കല്ലെന്നും, തദ്വിപരീതമായ ഏറ്റവും കടുത്ത സ്വേച്ഛാധിപത്യമാണെന്നും ആദ്യമായി പറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ.

റിപ്പബ്ലിക്കിന്റെ പ്രധാന ലക്ഷണം ജനങ്ങൾ അവർ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്ന പ്രതിനിധികൾ വഴിയായി ഭരണം നടത്തുന്നുവെന്നതാണല്ലോ. അവർ വോട്ടവകാശം ഏറ്റവും സ്വതന്ത്രമായി ഉപയോഗിച്ച് പ്രതിനിധികളെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നു. വോട്ടിംഗിൽ ഭൂരിപക്ഷം കിട്ടുന്ന പ്രതിനിധികൾ അടങ്ങിയ പാർട്ടിയിൽനിന്നു മന്ത്രിസഭ രൂപീകരിക്കപ്പെടുന്നു. ആ മന്ത്രിമാർ അവർ മേധാവിത്വം വഹിക്കുന്ന ഭരണവകുപ്പിലെ അദ്ധ്യക്ഷന്മാരേയും കീഴ്വോഗസ്ഥന്മാരേയും നിയന്ത്രിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. തന്നിമിത്തം ജനങ്ങൾ തന്നെയാണ് പരോക്ഷമായിട്ടെങ്കിലും അവിടത്തേ ഭരണയന്ത്രം തിരിക്കുന്നതെന്നു പറയാം. എന്നാൽ സോവ്യറ്റ് യൂണിയനിൽ ഭരണയന്ത്രം മുഴുവനും പിടിച്ചടക്കിയിരിക്കുന്നത് കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടിയാണ്. അവിടെ മറ്റൊരു പാ

ട്ടിപ്പകും സ്ഥാനമേയില്ല, സ്ഥാനമുണ്ടെന്നു ഭാവിച്ചാൽ അവരുടെ ഗതി നാടുകടത്തലോ ജീവഹാനിയോ ആയിരിക്കും. മറ്റു പ്രജായത്തരാജ്യങ്ങളിലേപ്പോലെ സോവ്യറ്റ് യൂണിയനിൽ തെരഞ്ഞെടുപ്പു നടക്കുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതു് വാസ്തവം. എന്നാൽ ആ തെരഞ്ഞെടുപ്പിന്റെ സ്വഭാവം ആലോചിച്ചാൽ കാണാം അതിന് രെഗു്മവുമില്ലെന്ന്; അവിടെയുള്ള ജനങ്ങളുടെ കണ്ണിൽ പൊടിയിടാൻ മാത്രം ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടതും ഉപകരിക്കുന്നതുമായ ജാലവിദ്യയാണതെന്നു്.

സോവ്യറ്റ് മഹാസംഘടനയെപ്പറ്റി പ്രസ്താവിച്ചുവല്ലോ. അടുത്തടുത്തുള്ള പ്രാദേശികങ്ങളായ സോവ്യറ്റ്കൾ മുതൽ കേന്ദ്രത്തിലെ സുപ്രീം സോവ്യറ്റ്വരെ ഈ സംഘടന വ്യാപിച്ചുകിടക്കുന്നു. രാജ്യത്തിലെ പരമാധികാരം സോവ്യറ്റ് സംഘടനയിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നുവെന്നും, പ്രധാനമന്ത്രി സ്റ്റാലിനും സഹമന്ത്രിമാരും മുതൽ കീഴോട്ടുള്ള സകല ഐക്യീകൃട്ടിവു് ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും ഭരണാധികാരം ലഭിക്കുന്നത് അതിൽ നിന്നാണെന്നുമാണ് സങ്കല്പം. അതനുസരിച്ചു് സോവ്യറ്റ് സംഘടനയിലേയ്ക്കാണ്, പ്രാദേശികങ്ങളിലേക്കും കേന്ദ്രത്തിലേക്കും, ഇടയ്ക്കിടെ തിരഞ്ഞെടുപ്പു നടക്കുന്നത്.

പ്രാദേശിക സോവ്യറ്റിലേക്കുള്ള തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ സ്ഥാനാത്ഥികളെ നാമനിർദ്ദേശം ചെയ്യുന്നത് ആ സോവ്യറ്റിലെ അംഗങ്ങളല്ല; പിന്നയോ ആ പ്രദേശത്തുള്ള കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടി ഗൂപ്പിലെ നേതാക്കന്മാരാകുന്നു. അവർ അവരുടെ മേലുള്ള കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടി നേതാക്കന്മാരുടെ നിർദ്ദേശങ്ങളനുസരിച്ചു് സ്ഥാനാത്ഥികളുടെ ഒരു പട്ടിക തയ്യാറാക്കുന്നു. ആ പ്രദേശത്തുള്ള ഹാക്ടറിയിലേയോ ഹാമുകളിലേയോ വേലക്കാരുടെ ഒരു പൊതുസമ്മേളനം വിളിച്ചുകൂട്ടി, പ്രസംഗങ്ങളും ചിലപ്പോൾ പ്രഘോഷണങ്ങളും കഴിഞ്ഞശേഷം, ആ പട്ടിക അവരുടെ മുമ്പിൽ വയ്ക്കുന്നു. ജി

വനിൽ വേടിയുള്ളവരാരും ആ പട്ടികയിലെ സ്ഥാനാത്ഥി കൾക്കെതിരായി ശബ്ദിക്കുവാൻ ധൈര്യപ്പെടുകയില്ല. വോട്ടു ചെയ്യാൻ ബാലട്ട് പെട്ടിക്കടുത്തു ചെല്ലുമ്പോൾ ഈ സ്ഥാനാത്ഥികളുടെ പേരുകളെഴുതിയ കടലാസാണ് കയ്യിൽ കിട്ടുക. അവരിൽ ആർക്കെങ്കിലും അല്ലാതെ അവരിൽപ്പെടാത്ത മററാർക്കും വോട്ടു ചെയ്യാൻ സമ്മതിദായകനാ സഹായമില്ല. വോട്ടിങ്ങിനു പോകാതിരിക്കാനോ, പോയശേഷം ബാലട്ടു കടലാസിലുള്ള സകല പേരുകളും വെട്ടിക്കളയാനോ അയാൾക്കവകാശമുണ്ട്. അങ്ങനെ ചെയ്യുക വളരെ ചുരുക്കമാണ്. തന്മൂലം പലപ്പോഴും 99.9 ശതമാനം ഭൂരിപക്ഷത്തോടുകൂടി ഔദ്യോഗികലിസ്റ്റിൽപ്പെട്ട സ്ഥാനാത്ഥികൾ എല്ലാപ്പോഴുംതന്നെ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുന്നു. ഇങ്ങനെ രാജ്യമാസകലം തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുന്ന സോവ്യറ്റ് പ്രതിനിധികളടങ്ങിയതാണ് റഷ്യയിലെ സുപ്രീം സോവ്യറ്റ് എന്ന പരമാധികാരസഭ.

മോസ്കോയിൽ "ക്രൈംലിനിൽ" സമ്മേളിക്കുന്ന ഈ സഭയിലെ വാദപ്രതിവാദങ്ങളിൽ സാമാജികന്മാർക്ക് പങ്കെടുക്കാം. അവരുടെ പ്രദേശങ്ങളിൽ നടക്കുന്ന അഴിമതികളെപ്പറ്റി അറിവു കൊടുക്കുവാനും, അവയെ ഭൂതീകരിക്കേണ്ട മാർഗ്ഗങ്ങൾ നിർദ്ദേശിക്കാനും അവർക്ക് തടസ്സമില്ല. എന്നാൽ നേതാക്കന്മാർ ഹാജരാക്കുന്ന ഏതൊരു പദ്ധതിയും നിയമവും ഏകകണ്ഠമായിത്തന്നെ അവരെല്ലാപ്പോഴും വോട്ടുചെയ്തു പാസാക്കുന്നു. ഏതെങ്കിലും ഒരു സാമാജികൻ എതിരായി വോട്ടു ചെയ്താൽ അത്വന്ത തടങ്കൽ ക്യാമ്പിലേക്കുള്ള കുറച്ചുവഴിയായിരിക്കും. ആകയാൽ ഈ പരമാധികാരസഭ കേവലം ഒരു പാവമാണെന്നും അതിലെ വാദപ്രതിവാദങ്ങളും വോട്ടെടുപ്പും ഒരു പ്രഹസനം മാത്രമാണെന്നും സ്പഷ്ടമാണ്. ആ പാവയുടെ ചരുകൾ മുറുക്കിപ്പിടിച്ചിരിക്കുന്നത് റഷ്യയിലെ ഏകരാഷ്ട്ര സംഘടനയായ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടിയാകുന്നു. 200,000,000 തോളം

വരുന്ന സോവ്യറ്റ് യൂണിയനിലെ ജനസംഖ്യയിൽ ഏകദേശം 7,000,000 അംഗങ്ങളാണ് കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടിയിലുള്ളത്. ആകെ ജനസംഖ്യയിൽ പ്രായപൂർത്തിയാകാൻ 110,000,000 ആണെന്നു കണക്കാക്കുന്നപക്ഷം അവരിൽ ഏകദേശം 15-ന് 1 വീതമേ സക്ഷാൽ രാഷ്ട്രീയാധികാരമുള്ള കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടിയിൽ ഉൾപ്പെടുന്നുള്ളൂ. ഈ ഒരാൾ ബാക്കി 14 പേരെ ഭരിക്കുകയാണ്.

കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടിയിലെ സാധാരണ അംഗങ്ങൾക്കു തന്നെയും ഭരണകാര്യങ്ങളിൽ കാര്യമായ സ്വാധീനമൊന്നും ചെലുത്താൻ കഴിയുകയില്ല. പ്രാദേശിക പാർട്ടികളുടെ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ അംഗങ്ങൾ തിരഞ്ഞെടുക്കുകയല്ല, മേലധികാരത്തിൽ നിന്നു നിയമിക്കുകയാണ്. ആ മേലധികാരികൾ അവർക്കു മുക്തിലുള്ളവരാൽ നിയമിക്കപ്പെടുന്നു. ഇങ്ങനെ പ്രയോഗത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടിയാണ് രാജ്യത്തിലെ സമസ്താധികാരവും വഹിക്കുന്നത്. അനേകം നിലകളോടുകൂടിയതും, ഉയരത്തോറും കൂർത്തുവരുന്നതുമായ സൂര്യഗ്രന്ഥം (Pyramid) പോലെയാണ് ഈ പാർട്ടിയിലെ അധികാരികളുടെ ഘടന. അടിയിലെ ഓരോ നിലയിലുള്ളവരുടേയും അധികാരം അതിനു മുക്തിലുടത്ത നിലയിലുള്ളവരുടെ അധികാരത്തിന് അടിമപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. എല്ലാത്തിനും മുക്തിലായി സ്റ്റാലിൻ ആണ് അഗ്രമായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത് "പൊളിറ്റ് ബ്യൂറോ" എന്നു വിളിക്കപ്പെടുന്ന പരമാധികാര സമിതിയാണ്. മാർഷൽ സ്റ്റാലിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ 14 പേരുടേണിയതാണ് ഈ സമിതി. അതിലെ അംഗങ്ങൾ അവരുടെ സ്ഥാനം വിടാതെ എന്നും തുടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അതിലെ അംഗങ്ങൾക്ക് സഖാവു സ്റ്റാലിനുമായി വാദപ്രതിവാദം നടത്താൻ വിടരായമില്ല. എന്നാൽ അവസാനതീരുമാനം സ്റ്റാലിനാണ് ചെയ്യുന്നത്. ആ തീരുമാനം സ്വീകരിക്കാതെ ധിക്കാരികളായ അംഗങ്ങളും അവരുടെ കീഴുള്ള

ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും ശുദ്ധികർമ്മപ്രസ്ഥാനത്തിന് വിധേയരായി നാമാവശേഷമാക്കപ്പെടും.

II

രഹസ്യപ്പോലീസ്

കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് നേതാവായ ശ്രീ. ഏ. കെ. ഗോപാലൻ ഈയിടെ തിരു-കൊച്ചി സന്ദർശിച്ചപ്പോൾ ഇവിടത്തെ പോലീസ് അദ്ദേഹത്തെ ഇടവിടാതെ പിൻതുടന്നിരുന്നുവെന്നും, അതു പൗരാവകാശ വിരുദ്ധമായ നടപടിയാണെന്നും അദ്ദേഹം ചീഫ് മിനിസ്റ്റർക്ക് ഒരു തുറന്ന കത്തുപോലും എഴുതി മുക്തകണ്ഠം ആക്ഷേപിക്കുകയുണ്ടായല്ലോ. സെപ്റ്റംബർ 16-ാംനു- തിരുവനന്തപുരത്തു കൂടിയ കോൺഗ്രസ് പാർലമെൻറി പാർട്ടി എക്സിക്യൂട്ടീവ് കമ്മറ്റിയുടെ യോഗത്തിൽ ചീഫ് മിനിസ്റ്റർ അതിനു സമുചിതമായ മറുപടിയും പറഞ്ഞു.

“പോലീസ് പിൻതുടർന്നു ശരിയാണ്. ഒളിവിലിരിക്കുന്ന നേതാക്കന്മാർ പലരും എ. കെ. ജി. യെ സമീപിക്കാൻ സാധ്യതയുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ പോലീസ് പിൻതുടർന്നതാണ്. ഗോപാലനെ ഞാൻതന്നെ കണ്ടു കാര്യങ്ങൾ തുറന്നുപറഞ്ഞിരുന്നു.”

ഗോപാലനെ ഈ നാട്ടിൽ പിൻതുടർന്നത് പരസ്യപ്പോലീസായിരുന്നു. എന്നാൽ സോവ്യറ്റു യൂണിയനിൽ സകല പൗരന്മാരേയും ഉന്നതസ്ഥാനികളായ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെപ്പോലും, അവരുടെ നിഴലേന്നപോലെ രഹസ്യപ്പോലീസ് സർവ്വലാ സർവ്വത്ര പിൻതുടരുകയാണ് പതിവ്.

സോവ്യറ്റു രഷ്യയിൽ ആരംഭം മുതൽക്കേ ഭീകര പ്രവർത്തകരായ ഒരുവക രഹസ്യപ്പോലീസ് സഹായം ഉണ്ടായിരുന്നു. ആദ്യം “ചെക്ക” (Cheka) എന്നും, പിന്നീട് “ജി. പി. യു.” (G. P. U.) എന്നും, അനന്തരം “എൻ.

കെ. വി. ഡി." (N. K. V. D.) എന്നും, ഇപ്പോൾ "എം. വി. ഡി." (M. V. D.) എന്നും മാറിമാറി പല പേരുകൾ ഈ സംഘത്തിന് കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. ഇവരുടെ സംഖ്യ എത്രയാണെന്ന്. ഖണ്ഡിതമായിപ്പറയാൻ സാദ്ധ്യമല്ലെങ്കിലും, 4,000,000 ആണെന്നാണ് സാധാരണമായി കണക്കാക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. ഇവർക്ക് ഫുൾടൈം എഞ്ചിനീയറായും അവസരംപോലെ അറിവു കൊടുക്കുന്നവരായും ലക്ഷോപലക്ഷം വേറെ ആളുകളുമുണ്ട്. ഈ സംഘടനയുടെ കീഴിൽ സ്വന്തം പട്ടാളവും, അവർക്ക് യന്ത്രത്തോക്കുകളും ഉണ്ട്. 1,000,000 തോളം വരുന്ന ഈ പട്ടാളക്കാർ സാധാരണ പട്ടാളക്കാരേക്കാൾ സജ്ജീകരണമുള്ളവരും ആനുകൂല്യങ്ങൾ അനുഭവിക്കുന്നവരുമാണ്. ഈ രഹസ്യപ്പോലീസിന്റെ അധികാരം ഗവണ്മെന്റിന്റെ സകല ശാഖകളിലും, പാർട്ടിയുടെ സകല ഘടകങ്ങളിലും, സകല സൈന്യവിഭാഗങ്ങളിലും, വ്യാപിച്ചുകിടക്കുന്നു. പരമാധികാരസഭയായ "പൊളിറ്റ് ബ്യൂറോ"യിലെ അംഗങ്ങൾപോലും, സ്റ്റാലിൻ ഒഴിച്ചു, അവരുടെ ഗ്രൂപ്പുപരിശോധനയ്ക്കു വിധേയരാണ്. ഗവണ്മെന്റിലേയും പാർട്ടിയിലേയും ഉന്നതോദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെമേലും സാധാരണ പൗരന്മാരുടെ ജീവന്റെ മേലും അവർക്ക് സ്വേച്ഛാധിപത്യം പ്രയോഗിക്കാവുന്ന അധികാരമുണ്ട്. ഓരോ വലിയ ഹാക്ടറിയുടേയും ഹാമിന്റേയും പരിസരങ്ങളിൽ ഈ രഹസ്യപ്പോലീസിന്റെ ആചീസ്യങ്ങളായിരിക്കും. ഗവണ്മെന്റിലും പാർട്ടിയിലും സാമ്പത്തികസംഘടനകളിലും ഇടയ്ക്കിടയ്ക്ക് ശുദ്ധിപ്രസ്ഥാനം നടത്തുന്നതു അവരാണ്. അവർക്ക്വേണ്ടി ആരുടേയും ഓരോ വാക്കും പ്രവൃത്തിയും സൂക്ഷിക്കുവാനും, അവയെപ്പറ്റി അവർക്ക് റിപ്പോർട്ടുകൾ കൊടുക്കുവാനും അസംഖ്യം ചരന്മാർ ഉണ്ട്. തൊഴിലാളിയോഗങ്ങളിലും ഗ്രാമങ്ങളിലും രഹസ്യസംസ്കൃതങ്ങളിലും നടക്കുന്നതിന്റെയെല്ലാം വിപുലമായ റിപ്പോർട്ട് ഈ രഹസ്യപ്പോലീസിന് ലഭിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുക

സാധാരണമാണ്. മാത്രമല്ല, ഇതേ ചാരവൃത്തി നടത്തുവാൻ പൗരന്മാർ ഓരോരുത്തരും നിർബന്ധിക്കപ്പെടുന്നു. അതിൽനിന്ന് ഒഴിഞ്ഞുമാറുവാൻ ആർക്കും സാധ്യമല്ല. "സോവ്യറ്റ് വിരുദ്ധ" പ്രസ്താവങ്ങളോ നടപടികളോ റിപ്പോർട്ട് ചെയ്യുവാൻ വിസമ്മതിക്കുന്നത് ആ വാതകങ്ങളിൽ പങ്കുകൊള്ളുന്നതായി ഗണിക്കപ്പെടും. ഉററ സംബന്ധികൾക്കോ ബന്ധുക്കൾക്കോ എതിരായിപ്പോലും റിപ്പോർട്ട് ചെയ്യാൻ വിസമ്മതിക്കുന്നത് രാജ്യദ്രോഹമായി ശിക്ഷിക്കപ്പെടും.

1946-മുതൽ മൂന്നുകൊല്ലത്തേക്കു സോവ്യറ്റ് യൂണിയനിൽ അമേരിക്കൻ സ്ഥാനപതിയായിരുന്ന ജനറൽ ബീറ്റി (Bedell Smith) ആ ഉദ്യോഗത്തിൽനിന്നും വിരമിച്ചശേഷം "മോസ്കോയിൽ എന്റെ മൂന്നു കൊല്ലങ്ങൾ" (My Three Years in Moscow) എന്ന ശീർഷകത്തിൽ ഒരു ഗ്രന്ഥമെഴുതി. അതിൽ അദ്ദേഹത്തിന് അനുഭവിച്ച ഒരു സംഭവം സോവ്യറ്റ് യൂണിയന്റെ "പോലീസ് രാഷ്ട്രശക്തി" കാണിക്കുവാൻ അദ്ദേഹം വിവരിക്കുന്നുണ്ട്. അതിന്റെ ചുരുക്കം ഇതാണ് :- ജനറൽ ബീറ്റി മോസ്കോയിലേക്കു യാത്ര ചെയ്തു പെട്ടെന്ന് ഇടയ്ക്കു ബർലിനിൽ നില്ക്കേണ്ടിയിരുന്നു. അന്നു ബർലിനിലെ റഷ്യൻ കമാൻഡർ മുൻപു റഷ്യൻ സൈനികോദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ മേധാവിയായിരുന്ന ഒരു മാർഷൽ (Marshal Sokolovsky) ആയിരുന്നു. മോസ്കോയിലുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാര്യക്കു കൊടുക്കുവാൻ ജനറൽ എയിസൺഹോവർ തന്നെ ഏല്പിച്ചിരുന്ന ചില സമ്മാനങ്ങളുമായിട്ടാണ് ജനറൽ ബീറ്റി ബർലിനിൽ ഇറങ്ങിയത്. മോസ്കോയിൽ ചെല്ലുമ്പോൾ ആ സമ്മാനങ്ങൾ ഭാര്യക്കു കൊടുക്കുവാൻ വേണ്ടി അവരുടെ വിലാസം ഭർത്താവായ മാർഷലിനോടു ജനറൽ ബീറ്റി ആവശ്യപ്പെട്ടു. രഹസ്യപ്പോലീസിന്റെ സാർവ്വത്രികമായ സാന്നിധ്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഭയപ്പാട്നിമി

ത്തം ഭാര്യയുടെ വിലാസം കൊടുക്കുവാൻ മാർഷൽ വിസമ്മതിച്ചു. പ്ലെയിനിലുള്ള ആ സമ്മാനങ്ങൾ തന്നെ ഏല്പിച്ചാൽ മതിയെന്നും, താൻ അവരെ മോസ്കോയിലുള്ള ഭാര്യയ്ക്കു നേരിട്ട് അയച്ചുകൊടുത്തുകൊള്ളാമെന്നുമാണ് മാർഷൽ നിദ്ദേശിച്ചത്. കണ്ടാലും, രഷ്യാക്കാരനായ സൈനികമേധാവികളോടൊപ്പം രഷ്യയിലെ രഹസ്യപ്പോലീസിനെപ്പറ്റിയുള്ള ഭയം എത്ര ഭയങ്കരം!

III

ശുദ്ധീകരണപ്രസ്ഥാനം

ഈ രഹസ്യപ്പോലീസുവഴി നടന്നിട്ടുള്ള ശുദ്ധീകരണത്തിന്റെ ഫലമായി അനേകലക്ഷംപേർ വധിക്കപ്പെടുകയോ കാരാഗൃഹത്തിലടയ്ക്കപ്പെടുകയോ നാടുകടത്തപ്പെടുകയോ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഇതിനൊന്നാംതരം തെളിവ് പുതിയ ഭരണഘടന വാസാക്കിയശേഷം സ്റ്റാലിൻ നടത്തിയ ശുദ്ധീകരണപ്രസ്ഥാനമാണ്. 1937-ൽ ചെമ്പടയിൽ നടത്തിയ ശുദ്ധീകരണം തന്നെ എടുക്കുക. 5 മാർഷൽമാരിൽ 3 പേർ; യുദ്ധവകുപ്പിലെ വൈസ്പ് കമ്മിസാറന്മാരിൽ 11 പേർ; ഹൈക്കമാൻറിലെ പലരേയും വിചാരണ ചെയ്തുശിക്ഷിച്ച സൈനികകോടതിയിലെ അംഗങ്ങളെന്നു പ്രസിദ്ധരായിരുന്ന 8 ജനറൽമാരിൽ 6 പേർ; ചെമ്പടയിലെ പരമാധികാരസൈനികകൗൺസിലിൽ ഉൾപ്പെട്ട ജനറൽമാരും അഡ്മിറൽമാരായിരുന്ന 80 സ്ഥാനികളിൽ 75 പേർ; ആകെയുള്ള ജനറൽമാരിൽ 90 ശതമാനം; ആകെയുള്ള കേണൽമാരിൽ 80 ശതമാനം; താഴ്ന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരിൽ ഏകദേശം 30,000 പേർ—ഇവരല്ലാം ശുദ്ധീകരണത്തിനു വിധേയരാകപ്പെട്ടു.

ബോൾഷെവിക് പാർട്ടിയുടെ ഭീകരഭരണം ആരംഭിച്ചതിന്റെ ഫലമായി രഷ്യയിൽ വലിയ എതിർപ്പുകളും

ഷം മറെറായ രാജ്യത്തുണ്ടായിട്ടില്ലാത്തവിധം ആരും
 അധികമായിട്ടാണ് സോവ്യറ്റ് റൂളിന്റെ ഗവണ്മെന്റ്
 വധശിക്ഷ നടത്തുകയും, രാഷ്ട്രീയ കാരണങ്ങൾ
 തടവിലിടുകയും, ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ പിരിച്ചുവിടുകയും
 തരം താഴ്ത്തുകയും ചെയ്തു. ലെനിന്റെ
 മരണകാലത്ത് കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് കക്ഷിയുടെ സുപ്രീം കമ്മിറ്റിയിലെ
 അംഗങ്ങളായിരുന്നവരിൽ സ്റ്റാലിൻ ഒഴിച്ച് മറ്റെല്ലാവരെയും
 സോവ്യറ്റ് ഗവണ്മെന്റ് വെടിവെച്ചുകൊല്ലുകയോ, നാടുകടത്തുകയോ,
 തടവിലിടുകയോ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഗവണ്മെന്റിന്റെ ഒരു
 ഭൗതികപ്രഖ്യാപനം സ്വീകരിക്കുന്നപക്ഷം, പഴയ ബോൾഷെവിക്
 നേതാക്കന്മാരുടെ വളരെയധികം കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് കാർ ജർമ്മനിയിൽനിന്നും ജപ്പാ
 നിൽനിന്നും കൈക്കൂലി വാങ്ങുകയും, അതിനു പ്രതിഫലമായി
 ഫാസിസ്റ്റ് കാർ സോവ്യറ്റ് റൂളിന്റെ ഒന്നിടവിടാതെ
 നടന്നുവന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ള സംഭവങ്ങളാണ് 20 വർഷത്തെ
 കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് ഭരണംകൊണ്ട് കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് നേതാക്കന്മാരിൽ
 യഥാർത്ഥത്തിലുണ്ടായ ഫലമെങ്കിൽ, സ്വാതന്ത്ര്യപ്രാപ്തിക്കും
 സൗഭാഗ്യലബ്ധിയിലും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പദ്ധതികളാണ് ശരിയായ മാർഗ്ഗമെന്ന്
 നാം ഇനിയും വിശ്വസിക്കണമോ? സോവ്യറ്റ് റൂളിന്റെ രാഷ്ട്രീയവും
 സാമൂഹികവുമായ സ്ഥിതിഗതികൾ, അവിടത്തെ അധികാരിഗണം
 പ്രസ്താവിക്കുന്നതുപോലെ ഇത്ര വഞ്ചനാഭരിതങ്ങളാണെങ്കിൽ,
 ഇക്കാര്യങ്ങളെല്ലാം അക്രമപ്രയോഗത്തെയാണ് ഗവണ്മെന്റ്
 ഒന്നാമത്തെ ഉപകരണമായി സ്വീകരിക്കുന്നതെങ്കിൽ,
 ആ രാജ്യത്തെ സോഷ്യലിസ്റ്റ് രാജ്യമെന്നു വിളിക്കുന്നവർ
 ആ പദത്തെ ഭൂപ്രയോഗിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. 20 കൊല്ലത്തെ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ്

ഭരണത്തിന്റെ ഫലം ഇത്ര വലിയ ഭരണഭവങ്ങളോ
ണെങ്കിൽ, ആ രാജ്യത്തു സ്വാതന്ത്ര്യമാകട്ടെ പ്രജാ
യത്തഭരണമാകട്ടെ ഇല്ലെന്നും, ഇനി ഭരണാധികാരി
കളായിത്തീരാനിരിക്കുന്നവർ തമ്മിലും ഭയാപൂർവ്വക
മോ നിതിപരമോ ആയ പെരുമാറ്റങ്ങൾ ഉണ്ടാക
ുന്നതല്ലെന്നും നാം വിശ്വസിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.”

ലാസ്തിയുടെ സാക്ഷ്യം

ബ്രിട്ടീഷ് ലേബർ പാർട്ടിയുടെ എക്സിക്യൂട്ടീവു ക
മ്മിറ്റി പ്രസിഡൻറായിരുന്ന പ്രൊഫസർ ലാസ്തി പാ
ട്ടിയുടെ ഒരു പ്രതിനിധിസംഘത്തിന്റെ നേതൃത്വം വ
ഹിച്ച നാലഞ്ചുകൊല്ലങ്ങൾക്കുമുൻപ്, ബ്രിട്ടനും രാജ്യവും
വളരെ സൗഹൃദതയിൽ കഴിഞ്ഞുകൂടിയിരുന്നപ്പോൾ, മോ
സ്കോയിൽ പോയി മടങ്ങിയശേഷം മദ്രാസിലെ “ഇൻ
ഡ്യൻ എക്സ് പ്രസ്സ്” പത്രത്തിൽ എഴുതിയിരുന്നത് ഇങ്ങ
നെയാണ് :-

“രാജ്യ ഒരേ ഒരു പാർട്ടിമാത്രമുള്ള രാഷ്ട്രമാണ്.
അവിടെ ഭരണത്തിനും മറ്റൊരു രാഷ്ട്രീയകക്ഷി ശ്ര
മിക്കാൻ ശ്രമിക്കാവുന്നതല്ല. അങ്ങനെ ചെയ്യ
ുന്നത്, ഫലത്തിൽ, രാഷ്ട്രത്തിനെതിരായ ദ്രോഹ
മായി കുറ്റാരോപണം ചെയ്യപ്പെടും. എന്നു വരി
കിലും അവിടെ ധാരാളം ചട്ടുകളും വിമർശനങ്ങളും
നടക്കുന്നുണ്ട്. പക്ഷെ അവയെല്ലാം കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ്
പാർട്ടി ഏറ്റെടുത്തിയിരിക്കുന്ന അവസാനപരിധി
ക്കുള്ളിൽ നിലകൊള്ളുന്ന ചട്ടക്കൂട്ടിൽ തെങ്ങിയിരിക്ക
ണം. രാഷ്ട്രത്തിലെ ജീവനാഡികളായ ഉദ്യോഗ
ങ്ങൾ സമസ്തവും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടിയുടെയുടേതാണെന്നു
വഹിക്കുന്നത്. ജീവനാഡികളായ സകല പ്രവർത്ത
നപദ്ധതികളും അവരാണ് നിർണ്ണയിക്കുന്നത്. പാ
ട്ടിയുടെ വിശ്വസ്തനേതാക്കന്മാരുടെ വലയത്തിന്

പുറത്തുള്ള മററാക്കും ആ പ്രവർത്തനപദ്ധതികളെ ചോദ്യം ചെയ്യാവുന്നതല്ല. റഷ്യയിലെ ഭരണാധികാരികൾ എന്ന നിലയിൽ നിന്നും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടിയെ നൈയാമികമായി നീക്കം ചെയ്യാവുന്ന യാതൊരു പരിതസ്ഥിതിയും ഇപ്പോൾ അവിടെയില്ല.

“കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് കാര്യങ്ങളാൽ ഒരാൾ സുപ്രിംസോവ്യറ്റിലേയും അതിന്റെ കീഴുള്ള രണ്ടു നിയമസഭകളിലേയും അംഗമായി തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടേക്കാം. എന്നാൽ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് കാക്ക് അവിടെ എല്ലായ്പ്പോഴും സ്ഥിരമായ ഭൂരിപക്ഷമുണ്ടായിരിക്കും. അവരുടെ വരുതിയിലാണ് ഭരണസമിതി ഇരിക്കുന്നത്. മന്ത്രിമാരുടെ പോർട്ടഫോളിയോകളെല്ലാം അവരുടെ കയ്യിലാണ്. മന്ത്രിസഭ യഥാർത്ഥത്തിലും കാര്യമായ സംഗതികളിലും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടിയിലെ എക്സിക്യൂട്ടീവ് കമ്മിറ്റിയുടെ ഉപകരണമാകുന്നു. ഈ കമ്മിറ്റിയിലാണ് റഷ്യൻ ഗവൺമെന്റിന്റെ ജീവനാഡിയായ ശക്തി സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നത്.

IV

പൗരാവകാശനിഷേധം

സോവ്യറ്റ് പൗരന് ഡെമോക്രസി നിലവിലുള്ള രാജ്യങ്ങളിലെ പൗരന്മാർ അവകാശപ്പെടുന്നവയോട് തുല്യമായ പല അവകാശങ്ങളും അനുഭവിക്കാൻ കഴിയുമെന്ന് കടലാസിൽ ഉറപ്പുകൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. സ്റ്റാലിന്റെ പുതിയ ഭരണഘടനയിൽ ഉൾക്കൊള്ളിച്ചിട്ടുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യങ്ങൾ ഇങ്ങനെയുള്ളവയാണ്.

ഭരണഘടനയുടെ 72-ാം വകുപ്പിൽ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു:—

“വേലക്കാരന്മാരുടെ താല്പര്യങ്ങൾക്ക് അനുയോജ്യമായും

സോഷ്യലിസ്റ്റ് വ്യവസ്ഥിതി ശക്തിപ്പെടുത്തുവാൻ വേണ്ടിയും യു. എസ്. എസ്. ആറിലെ പൗരന്മാർക്ക് താഴെ കാണുന്ന സ്വാതന്ത്ര്യങ്ങൾ ഉണ്ടായിരിക്കുമെന്ന് ഉറപ്പു നൽകിയിരിക്കുന്നു. a) സംസാരസ്വാതന്ത്ര്യം. b) പത്ര സ്വാതന്ത്ര്യം. c) സംഘടിക്കുന്നതിനും മറ്റാരുമില്ലാത്തതും കൂടുന്നതിനുമുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം. d) തെരുവുകളിൽ ഘോഷയാത്രകളും പ്രകടനങ്ങളും നടത്തുന്നതിനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം."

ഈ ഉദ്ധരണിയിൽ ഇതെഴുതുന്ന ആൾ അടിവരയിട്ടിരിക്കുന്ന വാക്കുകൾ പ്രത്യേകം സൂക്ഷിക്കണം. ആ വാക്കുകൾ പിന്നാലെ പറയുന്ന നാലു സ്വാതന്ത്ര്യങ്ങളേയും അർത്ഥമില്ലാതാക്കിത്തീർക്കുകയല്ലയോ? രാഷ്ട്രയിലെ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടി ഗവർണ്മെന്റ് ഏർപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്ന വ്യവസ്ഥിതിയെ ശക്തിപ്പെടുത്തുവാൻ സഹായിക്കുന്നവയാണെങ്കിൽ മാത്രമേ ആ സ്വാതന്ത്ര്യങ്ങൾ രാഷ്ട്രത്തിലെ പൗരന്മാർക്ക് അനുവദിക്കപ്പെടുകയുള്ളുവെന്നല്ലേ തെളിയുന്നത്? ഇങ്ങനെ അനുവദിക്കപ്പെടുന്ന സ്വാതന്ത്ര്യങ്ങൾ യഥാർത്ഥസ്വാതന്ത്ര്യങ്ങളാണെന്ന് സൂചിപ്പിക്കുകയല്ല സമ്മതിക്കുമോ?

യാതൊരു രാഷ്ട്രപൗരനും സുബോധമുണ്ടെങ്കിൽ പ്രസ്തുത അവകാശങ്ങൾ അക്ഷരംപ്രതി പ്രയോഗിക്കുവാൻ ധൈര്യപ്പെടുകയില്ല. ഭൂഖകരമായ അനുഭവംകൊണ്ട് അവനറിയാം സോവ്യറ്റ് വ്യവസ്ഥിതിയിൽ ഈ സ്വാതന്ത്ര്യങ്ങൾക്കും അവകാശങ്ങൾക്കും ചില പ്രത്യേകമായ അർത്ഥങ്ങളുണ്ടെന്ന്. അകാരാദികളിലോ സോവ്യറ്റിനു വെളിയിലുള്ള രാജ്യങ്ങളിലോ വിവക്ഷിക്കപ്പെടാത്ത അർത്ഥങ്ങളാണ് അവയ്ക്കുള്ളത്.

ഉദാഹരണമായി പത്രസ്വാതന്ത്ര്യമെടുക്കുക. സോവ്യറ്റ് രാഷ്ട്രത്തിലെ നടപ്പനുസരിച്ച് ഈ പദങ്ങളുടെ വിവക്ഷ, ഏതെങ്കിലും ജീവിതരംഗത്തിൽ അധികാരികൾ നൽകുന്ന

സംസാരസ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ കാര്യവും ഇതുപോലെ തന്നെയാണ്. ഗവൺമെന്റിലെ കീഴ്വോഴസ്ഥന്മാരുടേയും സ്ഥാപനങ്ങളുടെ മാനേജർമാരുടേയും നടത്തകളെ വിമർശിക്കുവാൻ വിരോധമില്ലെന്നാണ് ഈ പലങ്ങൾക്ക് നൽകപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന അർത്ഥം. ഇത്തരം സ്വയം വിമർശനത്തിന് പൗരന്മാരെ അധികാരികൾ ചിലപ്പോഴൊക്കെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. അഴിമതികൾ വെളിപ്പെടുത്തുന്നതിനും കാര്യക്ഷമതയില്ലായ്മയെ മൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നതിനും അതു സഹായകമാകുന്നു. ഈ ആയുധം പ്രയോഗിച്ചുകൊണ്ടാണ് കേന്ദ്രത്തിലെ അധികാരികൾ ശാഖോപശാഖകളായി വിസ്തൃതമായിക്കിടക്കുന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥവൃന്ദത്തെ നിയന്ത്രണത്തിൽ വെച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. എന്നാൽ ഗവൺമെന്റിനേയോ, കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടിയേയോ അവയുടെ നയപരിപാടികളെയോ, അവരുടെ അഭിപ്രായങ്ങളെയോ വിമർശിക്കുവാൻ ആർക്കും അനവാദമില്ല. അത് അട്ടിമറിപ്പൻ പ്രവൃത്തിയായും എതിർവിപ്ലവമായും പരിഗണിക്കപ്പെടുന്നു. ഒരു ഫാക്ടറിയിലെ ഉല്പാദനം 2% വർദ്ധിപ്പിക്കണമെന്ന് ഒരുത്തരവു പൊളിറ്റ് ബ്യൂറോയിൽനിന്ന് പുറപ്പെടുവിക്കുന്ന വിചാരിക്കുക. ആ ഉത്തരവു പ്രയോഗത്തിൽ വരുത്തുവാൻ അമാന്തം കാണിക്കുന്ന കൂട്ടുവേലക്കാരെയും ഫോർമന്മാരെയും ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെയും വെളിച്ചത്തു കൊണ്ടുവരേണ്ടത് അതിലെ ഓരോ തൊഴിലാളിയുടേയും അവകാശമാണ്. എന്നു മാത്രമല്ല, കർത്തവ്യവുമാണ്. എന്നാൽ ആ ഉത്തരവുതന്നെ ബുദ്ധിപൂർവ്വകമല്ലെന്ന്, പ്രയോഗത്തിൽ വരുത്താൻ അസാധ്യമാണെന്ന്, പറയുവാൻ ഒരുവൻ തുനിയുന്നപക്ഷം അവന്റെ കഥ കഴിഞ്ഞിരിക്കും.

നിയമദൃഷ്ടിയിൽ അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന പൗരസ്വതന്ത്രം കേവലം പൊള്ളയാണ്. നിലവിലുള്ള നിയമങ്ങളുടെ പ്രയോഗത്തെ തടയുവാനോ, പുതിയ നിയമങ്ങൾ

ഉത്തരവുകൾമൂലം ഏർപ്പെടുത്തുവാനോ അധികാരികൾക്കു സഹായത്തോടുമുള്ളപ്പോൾ അവയെക്കൂട്ടി വിലയാണുള്ളതു്? പ്രത്യേകിച്ചും ഭയങ്കരമായ പോലീസ് യന്ത്രം യാതൊരു നിയമത്തിനും കീഴ് പെടാതെ തിരിഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ? നീതിന്യായക്കോടതികളെപ്പറ്റിയാണെങ്കിൽ മോഷണം, കൊലപാതകം, വസ്തുതകൾ മുതലായി ക്രിമിനലും സിവിലും വകുപ്പുകളിൽ സാമാന്യം പെടുന്ന കാര്യങ്ങളെ വിചാരണചെയ്തു തീർപ്പു കല്പിക്കുന്നതിൽ അന്യായം നടക്കുന്നുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. നേരേ മറിച്ച് രാഷ്ട്രീയകാര്യങ്ങൾ വരുമ്പോൾ സകല അതിരുകളും തട്ടിനീക്കപ്പെടുന്നു. ഒരു പ്രവൃത്തി രാഷ്ട്രീയകരമാണെന്നു് പോലീസധികാരികൾ തീരുമാനിച്ചാൽ മതി, അതു് അങ്ങനെ ആയിത്തീരാം. രാജ്യയിൽ “ഹേബിയസ് കോർപ്പസ്” കേട്ടു കേൾവിപോലുമില്ലാത്ത നടപടിയായാണു്. ഒരു പൗരനെ പിടിച്ചു തടവിൽ വയ്ക്കുമ്പോൾ അവന്റെ കുറ്റമെന്താണെന്നു് അവനെ അറിയിക്കണമെന്നു നിർബന്ധമില്ല; അവനെത്തു സംഭവിച്ചുവെന്നു് അവന്റെ കുടുംബാംഗങ്ങൾ ഒരിക്കലും അറിഞ്ഞെന്നും വരികയില്ല. ഈ ദുരന്തഭവം സജീവശരീരങ്ങളെ മാത്രമല്ല ബാധിക്കുന്നതു്; വയശിക്കുയ്ക്കു വിധേയമായ നിർജീവ ശരീരങ്ങൾപോലും കുടുംബാംഗങ്ങൾക്കു തിരിയെ കിട്ടാറില്ല. പോലീസ് കഴുകൻ പൗരനായ നിങ്ങളുടെ വാസഗൃഹത്തിൽ പൊടുന്നനവേ പറന്നുവീണു്, ചൂന്നറിവോ വാണോ കൂടാതെ അതിലെ നിവാസികളെ റാബിയെക്കൊണ്ടു പോയെന്നുവരാം. നിങ്ങളുടെ ഏഴുത്തുകൾ തുറന്നു വായിക്കുവാനോ ഹോണിൽ വരുന്ന സംസാരങ്ങൾ കേൾക്കുവാനോ, ഏറ്റവും അടുത്ത സുഹൃത്തുക്കളേയും ചാർച്ചക്കാരേയും കുറിച്ച് ഒരുകൊടുക്കണമെന്നു് നിങ്ങളോടാവശ്യപ്പെടാനോ പോലീസിനു തടസ്സമില്ല. പല മാസങ്ങളോ വർഷങ്ങളോ കത്തിടപാടുകൾ ഒന്നും ചെയ്യാൻ നിവൃത്തിയി

ല്ലാതെ നിങ്ങളെ തടങ്കലിൽ വെച്ചേക്കാം; ഭേദഭണ്ഡങ്ങൾ ഏല്പിച്ചേക്കാം. അതിനു നിയമപരമായ യാതൊരു നിവാരണമാർഗ്ഗങ്ങളും നിങ്ങൾക്കുണ്ടായിരിക്കുകയില്ല.

രാജ്യത്തിനകത്തു സഞ്ചരിക്കുവാൻ അനുവാദം തരുന്ന ഒരു പാസ്പോർട്ട് നിങ്ങൾ എല്ലായ്പ്പോഴും കൂടെ കൊണ്ടു നടക്കണം. അതുകൊണ്ടുവേണം ഒരു സോവ്യറ്റ് പൗരനെന്നു് നിങ്ങളെ തിരിച്ചറിയുവാൻ. ഒരുജ്യോതികമായ അനുവാദംകൂടാതെ മൂന്നു ദിവസത്തിലധികം നിങ്ങൾക്ക് സ്വന്തം പട്ടണമോ നഗരമോ വിട്ടുപോകാൻ പറ്റാത്തല്ല. ഒരു പുതിയ ഗൃഹത്തിലേക്കോ സ്ഥലത്തേക്കോ മാറണമെങ്കിൽ ഗവർണ്മെന്റനുവാദം കൂടിയേ കഴിയൂ. രാജ്യം വിട്ടു പുറത്തു പോകുന്നതു്, അപകടകാരികളാകാതിരിക്കാൻ ചട്ടംകെട്ടുകൾ ചെയ്തു ഭദ്രമാക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്കും സേവകാർക്കുമായി നീക്കിവെച്ചിട്ടുള്ള പ്രത്യേകാവകാശമാണു്. അനുവാദംകൂടാതെ രാജ്യം വിട്ടുപോകാൻ ശ്രമിക്കുന്നവൻ വധശിക്ഷയ്ക്കു പാത്രമാകും. രാജ്യത്തിന്റെ അതിർത്തി തുറന്നിടുന്നതായാൽ അതിലെ ലക്ഷോപലക്ഷം നിവാസികൾ ഓടിരക്ഷപ്പെടാൻ മടിക്കുകയില്ലെന്നു് സോവ്യറ്റ് ധികാരികൾക്കറിയാം.

സോവ്യറ്റ് നിയമത്തിന്റെ തത്വവും പ്രയോഗവും മനുസരിച്ചു് ചർച്ചക്കാർ ചെയ്യുന്ന കുറ്റങ്ങൾക്കുവേണ്ടി നിങ്ങളെ ശിക്ഷിക്കാൻ തടസ്സമില്ല. അതിനു് അവരുടെ കുറ്റമെന്തെന്നു് നിങ്ങൾക്കറിവുണ്ടായിരിക്കണമെന്നു നിർബന്ധവുമില്ല. ആളുകളെ ജാമ്യക്കാരായി നിർബന്ധപൂർവ്വം പിടിച്ചുവയ്ക്കുന്ന ഏറ്റവും വിപുലമായ നടപടിയിൽ ഒരംശമാണതു്. ആ നടപടിയിനുസരിച്ചു് രഷ്ട്രയിലെ സ്വേച്ഛാധിപത്യത്തിനെതിരായ പ്രവൃത്തികൾ ചെയ്യുന്നവരുടെ ഭാര്യമാരുടേയും ഭർത്താക്കന്മാരുടേയും മാതാപിതാക്കന്മാരുടേയും മക്കളുടേയും സ്വാതന്ത്ര്യം അപകടത്തിലാകുന്നു. ഹിറ്റ്ലറുടെ ജർമ്മനിയിൽ

നാസികൾ ഈ നടപടിയിൽ കുറച്ചൊക്കെ അവലംബിച്ചു രാഷ്ട്രീയത്തിൽനിന്നു പകർന്നുകൊണ്ടുപോയാണു്.

മരണശിക്ഷ സാമാന്യമായ കൊലപാതകത്തിനു് നൽകിയിരുന്ന പതിവു് വളരെ മുമ്പു് നിർത്തലാക്കപ്പെട്ടു. എങ്കിലും അടുത്ത കാലംവരെ ഒരു നീണ്ട പട്ടികയിലുൾപ്പെട്ട രാഷ്ട്രീയകുറ്റങ്ങൾക്കു് അതു ബാധകമായിരുന്നു. ഉദാഹരണമായി സർക്കാർ വസ്തുവകകളുടെ മോഷണം മരണശിക്ഷയെ അർഹിക്കുന്നതായിരുന്നു. രാഷ്ട്രീയയിൽ മിക്കവാറും സമസ്തവും സർക്കാരിന്റെ വസ്തുവകകളാണുതാനും 1907 മേയിൽ പുറപ്പെടുവിച്ച ഒരുത്തരവിൽ രാഷ്ട്രീയ കുറ്റങ്ങൾക്കും മരണശിക്ഷ നൽകേണ്ടെന്നുവെച്ചു. 25 വർഷത്തേക്കുള്ള നിർബന്ധവേലയാണു് ഇപ്പോൾ ഏറ്റവും കൂടിയ ശിക്ഷയായി കരുതപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്.

മൊരിസൺറെ അപലപനം

രാഷ്ട്രീയലൈല ഇത്തരം പൗരാവകാശനിഷേധങ്ങൾ ഇന്നും പഴയപോലെ തുടർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണു്. അതിനു സാക്ഷി ബ്രിട്ടീഷ് വിദേശകാര്യമന്ത്രിയായിരുന്ന മൊരിസൺതന്നെ. അദ്ദേഹം പ്രവർത്തിലൈല ആ ലേഖനത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചതിങ്ങനെയാണു്:-

ബ്രിട്ടനിൽ കിട്ടാവുന്നിടത്തോളം വാർത്തകളും അഭിപ്രായങ്ങളും ജനങ്ങളുടെ അറിവിൽപെടുന്നതിൽ ഞങ്ങൾ ഒരു നിയന്ത്രണവും വയ്ക്കുന്നില്ല. തന്മൂലം ജനങ്ങൾക്കു് അവയെപ്പറ്റി അവരവരുടെ അഭിപ്രായമനുസരിച്ചു തീരുമാനങ്ങൾ ചെയ്യാം. അവരുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾ ആരും കരുപ്പിടിപ്പിച്ചുകൊടുക്കുന്നതല്ല, അടിച്ചേല്പിക്കുന്നതുമല്ല. രാഷ്ട്രീയലൈലകളെ നേരേമറിച്ചാണു്. അനേകം വസ്തുതകളും അഭിപ്രായങ്ങളും നിങ്ങളിൽനിന്നു മറച്ചുവയ്ക്കപ്പെടുന്നു. നിങ്ങൾക്കു് സംസാരസൗകര്യമില്ല. ലോകത്തിലൈല ഇത

രരാജ്യക്കാർ ജീവിക്കുന്നതും ചിന്തിക്കുന്നതും എങ്ങനെയാണെന്നറിയുവാൻ സ്വതന്ത്രമായ മാർഗ്ഗം നിങ്ങൾക്കില്ല. കൂടുതൽ ബ്രിട്ടീഷ് ജനങ്ങളെ നേരിട്ടുകാണുവാനോ ബ്രിട്ടനിലേക്കു സ്വതന്ത്രമായി യാത്ര ചെയ്യുവാനോ നിങ്ങൾക്കു കഴിഞ്ഞിരുന്നെങ്കിൽ ഈ അറിവില്ലായ്മ നീക്കിക്കളയാമായിരുന്നു. ഞങ്ങളുടെ നാട്ടുകാർ ലക്ഷക്കണക്കിനാണ് കൊല്ലത്തോറും വാഷ്വിക വിശ്രമങ്ങൾക്കായി അന്യരാജ്യങ്ങളിൽ സഞ്ചരിക്കുന്നത്. അവർക്കു വാദമുണ്ടാകുമായിരുന്നെങ്കിൽ ആ വിശ്രമദിവസങ്ങൾ അവർ സന്തോഷപൂർവ്വം സോവ്യറ്റുയൂണിയനിൽ കഴിക്കുമായിരുന്നു. നിങ്ങളുടെ ഗവണ്മെന്റ്, എന്തു കാരണങ്ങളാലാണെന്ന് എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ, നിർബാധം അന്യരാജ്യങ്ങളിൽ സഞ്ചരിക്കുവാൻ നിങ്ങളെ അനുവദിക്കുന്നില്ല. ബ്രിട്ടീഷ് പത്രങ്ങൾക്കു സോവ്യറ്റു യൂണിയനിൽ സ്വതന്ത്രമായ പ്രചാരം അനുവദിക്കുകയും, ബ്രിട്ടനിൽ നിന്നുള്ള റേഡിയോ പ്രക്ഷേപണങ്ങൾ ശ്രവിക്കുവാൻ റഷ്യാക്കാർക്ക് അനുവാദമുണ്ടായിരിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നെങ്കിൽ അവർക്കു കൂടുതൽ കാര്യങ്ങൾ അറിയാമായിരുന്നു. റഷ്യയിലേക്കുള്ള ബ്രിട്ടീഷ് പ്രക്ഷേപണങ്ങളെ കൃത്രിമമായും മനഃപൂർവ്വമായും സോവ്യറ്റുകാർ “ജാം” ചെയ്യുന്നു. (കേൾക്കാൻ പാടില്ലാത്തവിധം ശിഥിലമാക്കുന്നു). ആ പ്രക്ഷേപണങ്ങളെ നിങ്ങളുടെ ഗവണ്മെന്റ് എന്തിനു ഭയപ്പെടുന്നുവെന്ന് എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. ഞങ്ങളുടെ സമ്പ്രദായം നിങ്ങളുടെ ഗവണ്മെന്റ് അനുകരിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ എത്ര നന്നായിരുന്നു! സോവ്യറ്റു യൂണിയനിൽ നിന്നുള്ള ഇംഗ്ലീഷ് പ്രക്ഷേപണങ്ങൾ ബ്രിട്ടനിൽ ആർക്കും ശ്രവിക്കുവാൻ സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ട്. ബ്രിട്ടീഷ് കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടിയുടെ പ്രതിദിനപത്രംമാത്രമല്ല പ്രവർത്തനനെയും ബ്രിട്ട

നിൽ ആർക്കും വാങ്ങി വായിക്കാം. ബ്രിട്ടനിൽ വ്യക്തി സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന് വളരെ വില കല്പിക്കപ്പെടുന്നു. ബ്രിട്ടീഷ് പൗരന്മാരെ അവരുടെ ഗൃഹങ്ങളിൽനിന്നു ബലമായി പിടിച്ചുകൊണ്ടു പോകുന്നില്ല; അവരെ നാടുകടത്തുന്നില്ല; തൊഴിലാളികളുടെ തടങ്കൽപ്പാളയങ്ങളിലേക്കു അവരെ അയയ്ക്കുന്നില്ല, നേരം വെളുക്കുമ്പോൾ വാതുക്കൽ ഒരു മുട്ട കേട്ടാൽ അതു പോലീസുകാരാണെന്നുള്ള ഭയം ആർക്കുമില്ല. അതു പാൽക്കാരനോ തപാൽക്കാരനോ ആയിരിക്കുകയേ ഉള്ളുവെന്നായിരിക്കും വിചാരം. ഇക്കാര്യങ്ങളിൽ ഓരോ ബ്രിട്ടീഷ് പൗരനും ആസ്വദിക്കുന്ന വ്യക്തിപരമായ സുരക്ഷിതത്വത്തിന്റെ ബോധം നിങ്ങൾക്കുണ്ടാകുമെന്ന് നിങ്ങൾക്കെല്ലാവർക്കും പരമാർത്ഥമായി പറയുവാൻ കഴിയുമോയെന്നു എനിക്കു സംശയമുണ്ടു്. ബ്രിട്ടനിലെ പൗരസ്വാതന്ത്ര്യങ്ങളിൽ സംഘടിക്കുവാനുള്ള അവകാശവും, ഗവൺമെന്റിന്റെ പക്ഷത്തു ചേരുവാനോ പ്രതിപക്ഷത്തു ചേരുവാനോ ഉള്ള രാഷ്ട്രീയാവകാശവും ഉൾപ്പെടുന്നുണ്ടു്. ബ്രിട്ടനിൽ യാതൊരു ശൂന്യനും അധികാരത്തിന്റെ കരുതുകയില്ല.”

മൊരിസന്റെ ഈ അപലപനത്തിലടങ്ങിയിരിക്കുന്ന വസ്തുതകളെ പ്രവർത്തനത്തിന്റെ മറുപടിയിൽ നിഷേധിച്ചില്ല. അപലപിക്കപ്പെട്ട സ്വാതന്ത്ര്യനിഷേധങ്ങൾ റഷ്യയിലുണ്ടെന്നു സമ്മതിക്കുന്നു. “സ്വാതന്ത്ര്യം ജനശത്രുക്കൾക്കാണ് ഇല്ലാത്തതു്,” എന്നൊരു വ്യാഖ്യാനവും അതു കൊടുക്കുന്നു. ജനശത്രുക്കൾ ആരൊക്കെയാണെന്നു പത്രം വിശദീകരിക്കുന്നുമുണ്ടു്. “ജന്മിമാരും മുതലാളിമാരും ഭീകരപ്രവർത്തകരും മോഷ്ടാക്കളും കരുതിക്കൊലക്കാരും വിധവസകലപ്രവർത്തകരും യു. എസ്. എസ്. ആറിൽ മുതലാളിത്തം പുനഃസ്ഥാപിക്കുവാനും, മനുഷ്യനെ മനുഷ്യൻ മൂഷണം ചെയ്യുന്ന സമ്പ്രദായം വീണ്ടും ഏർപ്പെടുത്തുവാ

നം തൊഴിലാളികളുടേയും കർഷകരുടേയും രക്ഷത്തിൽ രാജ്യത്തെ കളിപ്പിക്കുവാനും പുറപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണ്. കാരാഗൃഹങ്ങളും തൊഴിലാളിതടങ്കൽ ക്യാമ്പുകളും ഇക്കൂട്ടക്കാര്യം അവർമാത്രമായാണ് സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത്. മൊരിസൺ സംസാരസ്വതന്ത്ര്യവും പത്രസ്വതന്ത്ര്യവും വ്യക്തിസ്വതന്ത്ര്യവും ആവശ്യപ്പെടുന്നതു തീർച്ചയായും ഈ വകക്കാർക്കുവേണ്ടിയായിരിക്കുകയില്ലല്ലോ”.

പ്രവേശ്യുടെ ഈ സമാധാനം മൊരിസന്റെ അപലപനത്തെ സ്ഥിരീകരിക്കുവാനേ പ്രയോജനപ്പെടുന്നുള്ളുവെന്നു വ്യക്തം. ജന്മിത്തത്തിന്റേയോ മുതലാളിത്തത്തിന്റേയോ കണികപോലും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുപാർട്ടിയുടെ ഭരണം മുതൽ രഷ്യയിലില്ലെന്ന് ആക്കാണറിഞ്ഞുകൂടാത്തതു? കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുപാർട്ടിയുടെ സ്വേച്ഛാധിപത്യത്തിനെതിരായി പ്രാഥമികങ്ങളായ അവകാശങ്ങളുടെ നാമത്തിൽ തലയുയർത്തുവാൻ അല്ലമെങ്കിലും ശ്രമിക്കുന്നവരെയാണ് പ്രവേശ്യ ജനശത്രുക്കളുടേയും മഹാപാതകികളുടേയും ഗണത്തിൽ കൊള്ളിച്ചിരിക്കുന്നത്. ആകയാൽ മൊരിസന്റെ അപലപനം സാധുവായിത്തന്നെയായിരിക്കുന്നു.

മഹാകവിയുടെ ആശയക്കുഴപ്പം

സോവ്യറ്റ് രഷ്യയിലെ രാഷ്ട്രീയ വ്യവസ്ഥിതി മേൽ വിവരിച്ച വിധത്തിലിരിക്കെ, അവിടത്തെ ഏകപാർട്ടി ഗവൺമെന്റിന്റെ അടിമകളെന്നവണ്ണം പൗരസഞ്ചയം രാഷ്ട്രീയമായ സ്വതന്ത്ര്യങ്ങളൊന്നും കൂടാതെ ജീവിക്കാൻ തടയാതെ, അതിനെല്ലാം വിപരീതമായി മഹാകവി വളത്തോരും പ്രസ്താവങ്ങൾ ചെയ്തത് ഏറ്റവും ആശ്ചര്യകരമായിരിക്കുന്നു. സോവ്യറ്റ് യൂണിയനിൽ ഗവൺമെന്റും ജനങ്ങളും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തേയും മറ്റും കുറിച്ചു ചോദിച്ച ലേഖകനോട് അദ്ദേഹം മറുപടി പറഞ്ഞതിങ്ങനെയാണ് :-

“ജനങ്ങൾക്കു ഗവൺമെന്റുമായി ഇടപെടേണ്ട കാര്യങ്ങൾ വളരെക്കുറവാണ്. അവരവർക്കു അവരവരുടെ ജനകീയസംഘടനകളുമായിട്ടാണ് ബന്ധം. ഗവൺമെന്റിനെക്കുറിച്ചുള്ള ഓർമ്മതന്നെ ജനങ്ങൾക്കുണ്ടാകുന്നില്ല. പിന്നെ വേണ്ട വിമർശിക്കാൻ. ജനങ്ങൾ തന്നെ ഗവൺമെന്റുമായി രൂപാന്തരപ്പെട്ടു ഇടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. നമ്മുടെ ശരീരത്തിന് നല്ല ആരോഗ്യമുള്ളപ്പോൾ ശരീരത്തെക്കുറിച്ച് നമുക്കോർമ്മയുണ്ടോ? മറിച്ച് കാലിൽ നീരുണ്ടായാൽ പിന്നെ അതിനെക്കുറിച്ച് തന്നെയായിരിക്കും ചിന്ത. അവരുടെ രാഷ്ട്രശരീരം നല്ല ആരോഗ്യമുള്ളതായിരിക്കണം. അവിടെങ്ങും വ്രണം പിടിച്ചപ്പോൾ നീരുകെട്ടിയോ അല്ല ഇരിക്കുക.....“

ഗവൺമെന്റും ജനങ്ങളും ഒന്നാണെന്നു പറയാവുന്നതു്, സാക്ഷാൽ ജനകീയഭരണം നടക്കുന്നിടത്തു മാത്രമാണ്. അവിടെ ജനങ്ങൾ ഏറ്റവും സ്വാതന്ത്ര്യമായി പ്രതിനിധികളെ തിരഞ്ഞെടുക്കുകയും, ആ പ്രതിനിധികൾ ജനങ്ങളോടു ഉത്തരവാദിത്വം വഹിച്ചുകൊണ്ട് ഭരണം നടത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. സോവ്യറ്റ് റഷ്യയിലാകട്ടെ ജനങ്ങൾ പ്രതിനിധികളെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും ആ തിരഞ്ഞെടുപ്പു വെറും ഒരു പ്രാമസനമാണെന്നു്. സാക്ഷാൽ ഭരണാനുഷ്ഠാന കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടി നിർദ്ദേശിക്കുന്ന സ്ഥാനാർത്ഥികൾക്കല്ലാതെ മാറാക്കാ വോട്ടു ചെയ്യാൻ അവർക്കു ലേശം പോലും സ്വാതന്ത്ര്യമില്ലെന്നു്, നാം കണ്ടുകഴിഞ്ഞു. സോവ്യറ്റ് റഷ്യയിൽ ജനങ്ങൾ ഗവൺമെന്റിനെ വിമർശിക്കുന്നില്ലെന്നുള്ളതു് യഥാർത്ഥമാണു്. എന്നാൽ അതിന്റെ കാരണം മറ്റൊരുവി പറയുന്നതല്ലെന്നുയുള്ള. ജനഹിതമനുസരിച്ച് ഗവൺമെന്റു ഭരണസംബന്ധമായ സമസ്തവും നടത്തുന്നതു കണ്ടു തൃപ്തരായിരിക്കുന്നതിനാലല്ല അവിടെ ജനങ്ങൾ ഗവൺമെന്റിനെ വിമർശിക്കാത്തതു്;

പ്രത്യുത സ്പേഷാലൈസേഷനായ ഗവണ്മെന്റിന്റെ നടപടി കൾക്കെതിരായി സപരമ്യത്താൽ ഡെവലപ്പ്മെന്റുകൾ ഗവണ്മെന്റ് ഇല്ലായ്മ ചെയ്യുമെന്ന ഭയം ജനങ്ങൾക്കുള്ളതു കൊണ്ടാണ്.

ഒരു രാഷ്ട്രശരീരത്തിന്റെ ആരോഗ്യം പ്രധാനമായും അടങ്ങിയിരിക്കുന്നത്; പൗരന്മാർ മതപരവും രാഷ്ട്രീയവും സാമ്പത്തികവും സാംസ്കാരികവുമായ സഹായങ്ങൾ നിർബന്ധം അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിലാണ്. സോവ്യറ്റ് റഷ്യയിലാകട്ടെ ആദ്യം പറഞ്ഞ രണ്ടു സഹായങ്ങൾ കണിക്കാണാൻ പോലുമില്ലെന്ന് സമർത്ഥിച്ചുകഴിഞ്ഞു. മറ്റു രണ്ടു സഹായങ്ങളുടെ കാര്യവും അപ്രകാരം തന്നെയാണെന്ന് ഇതിനുപരി തെളിയുന്നതാണ്. സോവ്യറ്റ് രാഷ്ട്രശരീരം "പ്രണവിപ്പിച്ചോ നീരുക്കെട്ടിയോ അല്ലാ ഇരിക്കുക" എന്ന പ്രസ്താവവും വാസ്തവവിരുദ്ധതയെന്നും മോശിസന്റെ ലേഖനത്തിനു പ്രവേശനം നൽകിയ മറുപടി മതി, അതു തെളിയിക്കുവാൻ. ജന്മികൾ, മുതലാളികൾ, ഭീകരപ്രവർത്തകർ, കള്ളന്മാർ, കുത്തിക്കൊലക്കാർ, വിധവ സഹായപ്രവർത്തകർ എന്നീ ജനശതകൾ സോവ്യറ്റ് റഷ്യയിലുണ്ടെന്നും, അത്തരം പാതകികൾ കാര്യഗ്രഹങ്ങളിലും തൊഴിലാളികളിലും അടയ്ക്കപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണെന്നും പ്രവേശനം സമ്മതിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. ഇതൊക്കെ റഷ്യൻ രാഷ്ട്രശരീരത്തിലുള്ള മഹാപ്രണങ്ങളല്ലയോ? ആകയാൽ മഹാകവിയുടെ ഏതൽപ്രസ്താവങ്ങൾ സോവ്യറ്റ് റഷ്യയ്ക്കു വേണ്ടിയുള്ള പ്രവരണം മാത്രമാണെന്ന് ആക്കാണറിഞ്ഞുകൊള്ളാതെ!

സാമ്പത്തികമട്ടണം

സ്റ്റോറിന്റെ പുതിയ ഭരണഘടനയിലെ ഒന്നാം അദ്ധ്യായത്തിന്റെ ഒന്നാം വകുപ്പിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്, യ. എസ്. എസ്. ആർ. “തൊഴിലാളികളുടേയും കർഷകരുടേയും സോഷ്യലിസ്റ്റ് രാഷ്ട്രം”മാണെന്നാണ്. “സോഷ്യലിസ്റ്റ് രാഷ്ട്രം” എന്നാലെന്താണെന്ന് 2, 4, 6 വകുപ്പുകളിൽ വിവരിച്ചിരിക്കുന്നു. “ഉല്പാദനത്തിനായുള്ള ഉപകരണങ്ങളുടേയും മാർഗ്ഗങ്ങളുടേയും സാമൂഹികമായി ഉടമയോടുകൂടിയ സാമ്പത്തിക വ്യവസ്ഥിതി”യാണത്. “ഉല്പാദനത്തിനായുള്ള ഉപകരണങ്ങളുടേയും മാർഗ്ഗങ്ങളുടേയും സ്വകാര്യ ഉടമ നിർത്തലാക്കുകയും” ചെയ്തിരിക്കുന്നു. തന്മൂലം “ഭൂമി, അതിലെ വിഭവങ്ങൾ, വെള്ളം, വനം, മിൽ, ഫാക്ടറി, ഖനി, റയിൽവേ, ഗതാഗതം, ബാങ്ക് മുതലായവയെല്ലാം സർക്കാരിന്റെ വകയാണ്.” ഇങ്ങനെ സോവ്യറ്റ് റഷ്യയിൽ സാമ്പത്തികജീവിതം സംബന്ധിച്ചു

ഉള്ളതും അതിനാവശ്യകവുമായ സമസ്തവും ഗവർണ്മെന്റിന്റെ ഉടമയിലും പരിപൂർണ്ണമായ നിയന്ത്രണത്തിലുമായിരിക്കുന്നതെന്ന് ഭരണഘടന സമ്മതിക്കുന്നു. അതേ സമയത്തന്നെ “യു. എസ്. എസ്. ആറിൽ സകല അധികാരവും പട്ടണത്തിലേയും ഗ്രാമത്തിലേയും പ്രയത്നക്കാർക്കാണ് ഉള്ളത്” എന്നും മൂന്നാം വകുപ്പിൽ പ്രസ്താവിക്കുന്നുമുണ്ട്.

സോവ്യറ്റ് രാജ്യയിൽ സകല അധികാരവും തൊഴിലാളികൾക്കും കർഷകർക്കുമാണുള്ളതെന്ന് ഭരണഘടന സമ്മതിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും, ലേനിൻ ആദ്യം മുതൽ അതൊരു മുദ്രാവാക്യമായി ഉദഘോഷിച്ചിരുന്നെങ്കിലും, പ്രയോഗത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അതു കേവലം അയഥാർത്ഥമാണെന്നും മൂന്നു മൂലയിൽ വിവരിച്ച രാഷ്ട്രീയമായ അസ്ഥിരത്വങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കണമെന്നുണ്ടല്ലോ. ഈ രാഷ്ട്രീയമന്ത്രത്തെ ഉഗ്രതരമാക്കാൻ ഏറ്റവും പറ്റിയതാണ് ഭരണഘടനയിൽ കൊള്ളിച്ചിരിക്കുന്ന സാമ്പത്തികവ്യവസ്ഥിതി. രാഷ്ട്രീയസ്ഥിരത്വത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം സാമ്പത്തികസ്ഥിരത്വമാണെന്ന് സകലരും സമ്മതിക്കും. മുതലാളിത്ത വ്യവസ്ഥിതിയിൽ പൗരന്മാർക്കു പൊതുവിലും തൊഴിലാളികൾക്കും കർഷകർക്കും പ്രത്യേകിച്ചും അനുഭവപ്പെട്ടിരുന്നതും, സോഷ്യലിസ്റ്റ്കാരുടെ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ്കാരുടെ മുക്തകണ്ഠം അപലപിച്ചിരുന്നതുമായ അടിമത്തത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം മുഴുവനും സാമ്പത്തികമായിരുന്നു. ഉല്ലാഭനേക്കോണ്ടു വേണമല്ലോ ഏതു മനുഷ്യനും ഉണ്ണുക, ഉടുക്കുക, പാർക്കുക മുതലായി ജീവസന്ധാരണത്തിന് അത്യാവശ്യമായ വക സമ്പാദിക്കുവാനും സജ്ജീകരിക്കുവാനും. മുതലാളിത്ത വ്യവസ്ഥിതിയിൽ ഉല്ലാഭനേത്തിനായുള്ള സകല ഉപകരണങ്ങളും മാർഗ്ഗങ്ങളും മുതലാളികളും ജനികളുമായ ഒരു ചെറിയ ന്യൂനപക്ഷം കയ്യടക്കി വെച്ചിരുന്നു. അവരുടെ ഇംഗിതങ്ങൾക്കു വിധേയരായി, അവരുടെ ചൊല്ലിടിക്കു കീഴ്പെട്ട്, ഫാക്ടറികളിലും ഭൂമിയിലും വേല ചെയ്ത് തൊഴിലാളി

കളും കർഷകരും കഴിഞ്ഞുകൂട്ടേണ്ടിവന്നു. ഉപഭോക്താക്കളായ പൗരസഞ്ചയം പൊതുവിലും അപ്രകാരം തന്നെ മുതലാളികൾക്കും ജനികൾക്കും പരോക്ഷമായിട്ടെങ്കിലും അടിമപ്പെടേണ്ടിയിരുന്നു. ഈ ദുസ്ഥിതി പാടെ മാറ്റി പൗരസഞ്ചയത്തിനു പൊതുവിലും തൊഴിലാളികൾക്കും കർഷകർക്കും പ്രത്യേകിച്ചും ജീവസന്ധാരണത്തിനാവശ്യമായ വക സ്വതന്ത്രമായി സമ്പാദിക്കുവാനും അനുഭവിക്കുവാനും സൗകര്യം ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കണമെന്നു വാദിച്ചുകൊണ്ടാണ് സോഷ്യലിസ്റ്റ് വ്യവസ്ഥിതി നടപ്പിലാക്കുവാൻ വിപ്ലവകാരികൾ രംഗപ്രവേശം ചെയ്തത്. ലേനിനും അനുഗാമികളായ ബോൾഷെവിഷുകാരും രാജ്യയിൽ വിപ്ലവം നടത്തി, പ്രൊവിഷണൽ ഗവണ്മെന്റിനെ അടിപ്പെടുത്തി, ബലാൽക്കാരേണ അധികാരം പിടിച്ചെടുത്തത് ഇതേ വാദം ഉന്നയിച്ചുകൊണ്ടാണല്ലോ. തദനന്തരം ഏറ്റവും ഭയങ്കരമായ ഭീകരപ്രവർത്തനങ്ങൾ വഴിയായി എതിരാളികളെയെല്ലാം നാമാവശേഷമാക്കിക്കൊണ്ടു് അവർ സോഷ്യലിസ്റ്റ് വ്യവസ്ഥിതി നടപ്പിലാക്കി. എന്നാൽ അതിന്റെ ഫലമെന്ത്? അനേകം മുതലാളിമാരുടേയും ജന്മിമാരുടേയും സ്ഥാനത്തു് സോവ്യറ്റ് ഗവണ്മെന്റാകുന്ന ഏകമുതലാളിയും ഏകജന്മിയും അധികാരത്തിൽ വന്നു. രാജ്യത്തിലെ പ്രകൃതിസമ്പത്തു മുഴുവനും, അവയിൽ പ്രയത്നം ചെയ്യുന്ന ഉല്പന്നങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കാൻ ആവശ്യമായ ഉപകരണങ്ങൾ സമസ്തവും, ഈ ഏക മുതലാളിയുടേയും ജന്മിയുടേയും കൈവശം അമൻ. ഏറ്റവും വലിയ സൈന്യശക്തിയും, രഹസ്യവും പരസ്യവുമായ പോലീസ് ശക്തിയും പിടിയിൽ വച്ചിരിക്കുന്ന ഈ ഏക മുതലാളിയോടും ജന്മിയോടും കണക്കു പറയാനോ വിലപേശാനോ ആർക്കാണ് സാധിക്കുക? രാജ്യത്തിലെ സകല പൗരന്മാരും ഈ മുതലാളിയും ജന്മിയും നിശ്ചയിക്കുന്ന ജോലി ചെയ്യണം, നൽകുന്ന പ്രതിഫലം വാങ്ങണം, സംവിധാനം ചെയ്യുന്ന പരിതസ്ഥിതികളിൽ

ഉണ്ണുകയും ഉടുക്കുകയും പാടുകയും ചരിയ്ക്കുകയും വേണം, എന്ന ഏറ്റവും കടുത്ത അടിമാവസ്ഥയാണ് സോവ്യറ്റ് റഷ്യയിൽ വന്നു ചേർന്നിരിക്കുന്നത്. അവിടെ തൊഴിലാളികളുടേയും കർഷകരുടേയും ജീവിതസ്ഥിതി എത്ര ദയനീയമാണെന്നു കണ്ടാലും!

I

തൊഴിലാളിയുടെ ദുരിതം

1947-ൽ സോവ്യറ്റ് റഷ്യയിലെ ഒരു ഫാക്ടറി തൊഴിലാളിയുടെ ശരാശരി കൂലി മാസത്തിൽ 480 റൂബിൾസ് ആയിരുന്നു. എന്നാൽ ഈ ശരാശരി തുക കണക്കാക്കുന്നതിൽ ഏറ്റവും മുകളിലുള്ള ഫാക്ടറി മാനേജരന്മാരുടെയും എൻജിനീയർമാരുടേയും ശമ്പളങ്ങളും സോവ്യറ്റ് അധികാരികൾ ഉൾപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. അവരിൽ പലരുടേയും ശമ്പളം മാസത്തിൽ 2500 മുതൽ 10,000 റൂബിൾസുവരെ എത്തുന്നു. അങ്ങനെ കണക്കാക്കുമ്പോൾ സോവ്യറ്റ് തൊഴിലാളികളിൽ മഹാഭൂരിപക്ഷത്തിനും ലഭിക്കുന്ന കൂലി മുൻപറഞ്ഞ ശരാശരി തുകയേക്കാൾ വളരെ താഴെയാണെന്നു കാണാം. നിങ്ങൾ 480 റൂബിൾസ് മാസം കൂലികിട്ടുന്ന തൊഴിലാളിയാണെന്നു വിചാരിക്കുക. അപ്പോൾ നിങ്ങളുടെ ജീവിതത്തോളം എന്തായിരിക്കും?

ഈ കൂലിയിൽനിന്ന് ആദായനികുതി, സോഷ്യൽ ഇൻഷുറൻസിനുള്ള ഭോഗം, യൂണിയൻ വരിപ്പണം മുതലായ വീതങ്ങൾ ഫാക്ടറി ആഫീസുകാർ ഈടാക്കിയെടുക്കും. അതെല്ലാംകൂടി ഏകദേശം 80 റൂബിൾസ് വരും. ആകയാൽ 48 മണിക്കൂർ ആഴ്ചയിൽ വേല ചെയ്തതിനു പ്രതിഫലമായി നിങ്ങൾക്കു മാസത്തോറും വീട്ടിലേക്കു കൊണ്ടുപോകാൻ സാധിക്കുന്നത് 400 റൂബിൾസ് ആയിരിക്കും. ഇതിൽനിന്നുപുറമെ കൊല്ലത്തോടുമുള്ള ദേശീയവായ്പബാങ്കിലേക്കും നിങ്ങൾ ഒരോഹരി കൊടുക്കണം. അത് ഇഷ്ടമു

ണ്ടെങ്കിൽ മതിയെന്നാണ് തത്പത്തിൽ വച്ചിരിക്കുന്നത്. എങ്കിലും പ്രയോഗത്തിൽ നിർബന്ധമാണ്. ആ തുക ഒരു മാസത്തെ ക്രമീകരണവും വരും. അപ്പോൾ മാസക്രമീകരണത്തിൽ നിന്ന് ആ ഇനത്തിൽ 40 റൂബിൾസ് പിടിച്ചുവെക്കും. കഴിച്ച് വീട്ടിൽകൊണ്ടുപോകാൻ കിട്ടുന്നത് 360 റൂബിൾസാണ്.

ഈ തുകകൾ 1947-ലെ മാറ്റവിധിയനുസരിച്ച് ഇന്ത്യൻ നാണയത്തിൽ എത്രവരുമെന്നു നോക്കാം. ഒരു ലക്ഷം രൂപയായ റേറ്റനുസരിച്ച് ഒരു റൂബിളിന് 10 അണയാണ് മാറ്റവിധി. രഷ്യയിൽ താമസിക്കുന്ന വിദേശികൾക്കായുള്ള നയതന്ത്രപരമായ റേറ്റനുസരിച്ച് അത് 4 1/2 അണയാണ്. എന്നാൽ ബ്ലാക്ക് മാർക്കറ്റിലാണ് റൂബിളിന്റെ ശരിയായ മാറ്റവിധി അറിയുന്നത്. അവിടെ കൂടിയവില രണ്ടോ രണ്ടരയോ അണയാണ്. ഈ തോതനുസരിച്ച് നിങ്ങൾ മാസത്തോറും വീട്ടിൽ കൊണ്ടുപോകുന്ന 360 റൂബിളിന്റെ വില 47 മുതൽ 56 വരെ രൂപയായിരിക്കും. ഈ തുകകൊണ്ട് ഒരു തൊഴിലാളിക്ക്, പ്രത്യേകിച്ചും അയാൾക്ക് ഒരു കുടുംബമുണ്ടെങ്കിൽ, എങ്ങനെ ജീവിക്കുവാൻ സാധിക്കുമെന്ന് ആശ്ചര്യപ്പെട്ടേക്കാം. അതിനു രണ്ടു മറുപടി പറയാനുണ്ട്.

ഒന്നാമതായി, അപ്പവും മറ്റു ചുരുക്കം ചില പ്രധാന ഭക്ഷ്യവിഭവങ്ങളും താരതമ്യേന കുറഞ്ഞ വിലയ്ക്കു റേഷൻ സമ്പ്രദായത്തിൽ കൊടുക്കുന്നുണ്ട്. സാധാരണ തൊഴിലാളി നിത്യാവശ്യത്തിനു വാങ്ങുന്ന സാധനങ്ങളിൽ പത്തിൽ ഒമ്പതു ഭാഗവും ഈ റേഷൻവഴി കിട്ടുന്നവമാത്രമായിരിക്കും. ആ വിഭവങ്ങൾകൊണ്ടു കേവലം പട്ടിണി കൂടാതെ ജീവിക്കാനേ അയാൾക്കു കഴിയൂ. രോഗം പിടിപെട്ടാൽ സൗജന്യമായ വൈദ്യസഹായം നിങ്ങൾക്കു ലഭിക്കും. എന്നാൽ അമേരിക്കയിലും മറ്റുമുള്ള ധർമ്മശുപത്രികളിലേതിനോടു താരതമ്യം ചെയ്താൽ അത് ഏറ്റവും

നിസ്സാരമായ സഹായമാണ്. ജോലിസ്ഥലത്തുവെച്ച് ഏതാണ്ടു ന്യായമായ വിലയ്ക്കു് ഒരു നേരത്തെ ഭരണക്ഷം നിങ്ങൾക്കു കിട്ടും. നിങ്ങളുടെ വീടുവാടക മിക്കവാറും കുറവായിരിക്കും. വലിയ പട്ടണങ്ങളിൽ റെൻഡിംഗ് 4.2 ചതുരശ്രമീറ്റർ താമസസ്ഥലത്തിന് അവകാശമുണ്ടു്. ആ കണക്കിന് 4 അംഗങ്ങളുള്ള ഒരു കുടുംബത്തിനു 10 അടി വീതി 15 അടി നീളമുള്ള ഒരു മുറി ആയിരിക്കും കിട്ടുന്നതു്. 4 സ്കൂലർ മീറ്റർ സ്ഥലത്തിനും, വെളിച്ചത്തിനും പൂടിനും ഉള്ളവക ഉൾപ്പെടുത്തിയും, അറകുറവണിക്കുള്ളവക ഉൾപ്പെടുത്താതെയും നിങ്ങളുടെ മാസവരുമാനത്തിന്റെ 14 ശതമാനം വാടക കൊടുക്കണം.

രണ്ടാമതായി, നിങ്ങളുടെ ഭാര്യയും മൂതിന് കുട്ടികളും നിങ്ങളോടൊപ്പം ജോലി ചെയ്യേണ്ടിവരും. ഇങ്ങനെ കുടുംബാംഗങ്ങൾ എല്ലാവരും ജോലി ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടാണ് കൂലി വളരെ കുറവാണെങ്കിലും സോവ്യറ്റ് റഷ്യയിൽ തൊഴിലാളിക്കുടുംബങ്ങൾ പട്ടിണികൂടാതെ കഴിഞ്ഞുകൂടുന്നതു്. ഒരു കുടുംബനായകൻ അവന്റെ വേലകൊണ്ടു മാത്രം കുടുംബം സരക്ഷിക്കുക എന്ന തത്വം സോവ്യറ്റ് റഷ്യയിൽ മിക്കവാറും വിസ്മരിക്കപ്പെടുകയാണുണ്ടായിട്ടുള്ളതു്. പുരുഷന്മാരോടൊപ്പം ഏറ്റവും കഠിനമായ വേലകൾ സ്ത്രീകളും ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന റഷ്യയിലെ സമ്പ്രദായം സ്ത്രീപുരുഷന്മാർ തമ്മിലുള്ള പുതിയതരം സമത്വം അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതിന്റെ ഫലമല്ല, പ്രത്യേക സംവത്സികമായ പുതീയൊരവശ്യം മാത്രമാണ്.

സാമാനങ്ങളുടെ വില മൂന്നു തരത്തിൽ ഉണ്ടു്. 1) റേഷൻ വില; 2) ഇടയ്ക്കാനുപയോഗ ക്രയവിക്രയം ചെയ്യാമെന്നു വിചാരിക്കപ്പെടുന്ന ചന്തയിലെ വില; ആവശ്യം കഴിച്ചു മിച്ചമുള്ള ധാന്യങ്ങൾ കർഷകർക്കും, വിശ്രമസമയങ്ങളിൽ ഉണ്ടാക്കുന്ന സാധനങ്ങൾ വ്യക്തിപരമായ കൈത്തൊഴിൽ നടത്തുന്നവർക്കും ഈ ചന്തകളിൽ കൊണ്ടുപോ

യി വില്ലാൻ അനുവാദമുണ്ട്. അവിടത്തെ വില പരമാവധി രേഷൻ വിലയേക്കാൾ പത്തു മുതൽ പന്ത്രണ്ടുവരെ ഇരട്ടിയാണ്. 3) കമേർഷ്യൽ സ്റ്റോറുകളിലെ വില; മുൻ പറഞ്ഞ ചന്തയിലേക്കാൾ വളരെ കൂടിയവിലയ്ക്ക് ഗവണ്മെന്റിന്റെ വകയായി വില്പന നടത്തുന്ന ഒരുതരം ബ്ലാക്ക്മാർക്കറ്റാണ് ഈ സ്റ്റോറുകൾ. പ്രത്യേകാനുകൂല്യങ്ങൾ അനുഭവിക്കുന്ന പൗരന്മാരിൽ മികച്ച നിലക്കുനവർക്കു മാത്രമേ അവിടെനിന്നു സാധനങ്ങൾ വാങ്ങാൻ സാധിക്കൂ.

1946 സെപ്റ്റംബറിൽ രേഷൻവില മിക്കവാറും മൂന്നിരട്ടിയായി ഉയർന്നു. രഷ്യാക്കാരുടെ പ്രധാനഭക്ഷണമായ കറുത്തഅപ്പത്തിന്റെ വില ഒരു കിലോഗ്രാമിനു (2.2 റാത്തൽ) ഒരു രൂബിളിൽനിന്ന് 3.40 രൂബിറുസായും, വെണ്ണയുടെ വില ഒരു കിലോഗ്രാമിനു 24 രൂബിറുസിൽനിന്നു 60 ആയും, ഇറച്ചിയുടെ വില 14-ൽ നിന്ന് 34 രൂബിറുസായും പൊന്തി ഒരു മുട്ടയുടെ വില 10 രൂബിറുസായിരുന്നു. ഒരു റാത്തൽ പഞ്ചസാര 150 രൂബിറുസു് കൊടുത്താൽ പോലും കിട്ടുമായിരുന്നില്ല.

1920-ന്റെ ആദ്യത്തിൽ സോവ്യറ്റ് തൊഴിലാളികൾക്കു കിട്ടിയിരുന്ന കൂലിയുടെ സാക്ഷാൽ ക്രയശക്തി (അതുകൊണ്ടു വാങ്ങാവുന്ന സാധനങ്ങളുടെ തുക) സാർ ചക്രവർത്തിമാരുടെ കാലത്തേക്കാൾ കൂടുതലായിരുന്നു. എന്നാൽ 1937—ലെ ശരാശരി ക്രയശക്തി 1913-ലേക്കാൾ 68 ശതമാനമായിക്കുറഞ്ഞു. മോസ്കോയിൽനിന്നുള്ള രേഖകളെ ആധാരമാക്കി ബ്രിട്ടീഷ്കാരുടേ അമേരിക്കക്കാരുടേ ഉൾപ്പെട്ട സമ്പത്തികശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ നൽകിയ കണക്കണിതു്. ജീവിതത്തോളകളുടെ കാര്യത്തിൽ വിദേശനായ ഡോക്ടർ കൊച്ചിൻക്ലാഷ് എന്ന അമേരിക്കക്കാരന്റെ കണക്കനുസരിച്ച് രഷ്യയിലൊരാൾക്കു് 1934-ൽ ലഭിച്ച ഭക്ഷ്യവിഭവങ്ങൾ 1913-ലേക്കാൾ 30 ശതമാനം കുറവായിരുന്നു.

റഷ്യയിൽ അനുഭവിക്കുന്ന കെട്ടിടയിൽ ജനങ്ങൾ അനുഭവിക്കുന്ന അസംഖ്യം കടുത്ത അവസ്ഥയിൽ ഉണ്ട്.
(ദി.പി.പി. പത്രം നോക്കുക)

1947-ൽ സുപ്രധാനമായ ഒരുഗണം സംവത്സിക ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ 34 രാജ്യങ്ങളിലെ, കഴിഞ്ഞ യുദ്ധത്തിനു മുൻപുള്ള, ജീവിതത്തോടുകൂടുന്ന പഠനം നടത്തിയതിന്റെ ഫലം വാഷിംഗ്ടണിൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടു. ആ രാജ്യങ്ങളുടെ പട്ടികയിൽ 28-ാം സ്ഥാനമാണ് റഷ്യയ്ക്കുണ്ടായിരുന്നത്; ചൈനയേയും ഇൻഡ്യയേയുംകാൾ അല്പം മെച്ചം എന്നു മാത്രം. യുദ്ധാനന്തരം റഷ്യയിലെ സ്ഥിതിഗതികൾ കൂടുതൽ മോശമായി. യുക്രെയിൻ, വൈറ്റ് റഷ്യ മുതലായ പ്രദേശങ്ങളിൽ മിക്കവാറും പട്ടിണിതന്നെയാണ് ലക്ഷോപലക്ഷങ്ങളെ ബാധിച്ചിരുന്നത്. സോവ്യറ്റ് കാരുടെ പ്രചരണവും സോവ്യറ്റ് യൂണിയനിലെ യഥാർത്ഥസ്ഥിതിയും തമ്മിൽ എത്ര വലിയ അന്തരം?

II

കർഷകന്റെ ദുരിതം

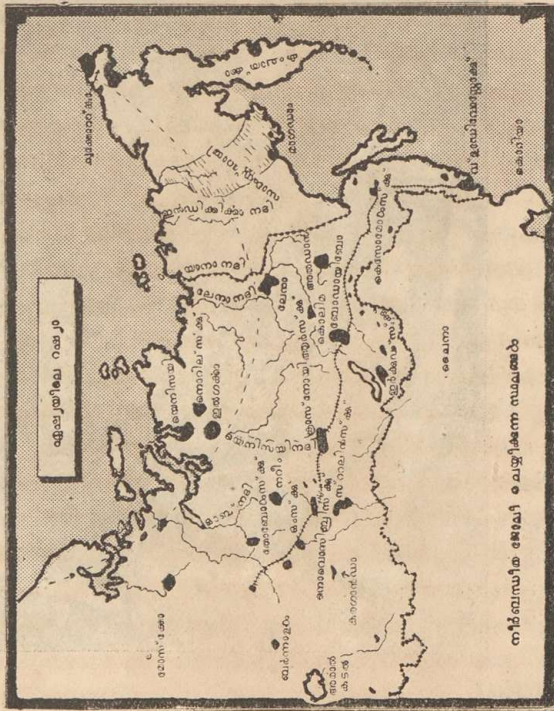
റഷ്യയിലെ ഭൂരിഭാഗം ജനങ്ങളും കൃഷിചെയ്യാണു് ജീവിതം നയിക്കുന്നത്. അവിടത്തെ കൃഷി മൂന്നുതരമായി വിഭജിക്കാം. 1. വ്യക്തികൾ എന്ന നിലയിൽ സ്വന്തമായി കൃഷിചെയ്യുന്ന ഡ്രൈവറുഫാമുകൾ. പുതിയ സോഷ്യലിസ്റ്റ് വ്യവസ്ഥിതിയിൽ ഇവ വളരെ ചുരുക്കമായി മാത്രം ഇപ്പോഴും അനുവദിക്കപ്പെടുന്നു. ആകെയുള്ള കൃഷിയിൽ ഇത്തരം ഫാമുകൾക്ക് നിസ്സാരമായ സ്ഥാനമേയുള്ളൂ. 2. സ്റ്റേറ്റ് ഫാമുകൾ. ഇവ ഗവർണ്മെണ്ടിൽ നിന്നു് ഫാക്ടറികളിലെപ്പോലെ കൂലിക്ക് ആളുകളെ നിർത്തി കൃഷിചെയ്യുന്നവരാണ്. 3. കോർകോസ് എന്നു വിളിക്കപ്പെടുന്ന കളക്ടീവ് ഫാമുകൾ. കൂട്ടുകൃഷി നടത്തപ്പെടുന്ന ഈ ഫാമുകളാണ് സോവ്യറ്റ് റഷ്യയിൽ ഏറ്റവുമധികം. പരമാവധി 10,000 ഏക്കർ വീതം വിസ്തൃതി

മുളള 4540 സ്റ്റേററ് ഫാമുകുമാണ് ഇന്നു രഷ്യയിലുള്ളത്. ശരാശരി ഏകദേശം 3000 ഏക്കർ വിസ്തീർണ്ണമുള്ള 246000 കളക്ടീവ് ഫാമുകളുണ്ട്.

കൂട്ടുകൃഷി എന്നു കേൾക്കുമ്പോൾ നമുക്കു തോന്നും, അതു ഒരുതരം പങ്കുകൃഷിയാണെന്നു്; ഒന്നിച്ചുകൂടി കൃഷി ചെയ്യുവാൻ, അവർ ചെലവാക്കിയപണത്തിന്റേയും ചെലുത്തിയ പ്രയത്നത്തിന്റേയും തോതനുസരിച്ച് വിളവു വീതിച്ചെടുക്കുന്ന സമ്പ്രദായമാണെന്നു്. എന്നാൽ രഷ്യയിലെ കൂട്ടുകൃഷി അങ്ങനെയൊന്നുമല്ല. ഒന്നാമതായി കൂട്ടുകൃഷിക്കാരൻ എന്ന നിലയിൽ നിങ്ങൾ ആ ഭൂമിയോടു സ്ഥിരമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കും. ആ ബന്ധമാകട്ടെ ഹ്യൂഡലിസം നടപ്പിലിരുന്ന കാലത്തെപ്പോലെ നിങ്ങളെ അടിമക്കുടിയാൻ (serf) ആക്കുന്നു. സക്കാരുദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ അനുമതിയോടുകൂടിയല്ലാതെ വേറൊരു കൃഷിഭൂമിയിലേക്കോ, പട്ടണത്തിലേക്കോ സ്ഥലംമാറിപ്പോകുവാൻ നിങ്ങൾക്കു സാദ്ധ്യമല്ല.

രണ്ടാമതായി നിങ്ങൾ ചെയ്യുന്ന പ്രയത്നം കണക്കാക്കുന്നതു് വളരെ കഴുത്തുമാറിഞ്ഞ ഒരു രീതിയിലാണ്. ആ രീതിയനുസരിച്ച് ചിലതരം കൃഷിവേലയ്ക്കു് മറ്റുള്ളതിനേക്കാൾ അഞ്ചിരട്ടിയോ പത്തിരട്ടിതന്നെയോ പ്രതിഫലംനൽകുന്നു. കൃഷിക്കാര്യത്തിൽ, സാധിക്കാവുന്നിടത്തോളം, പീഡനവർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതു് ഗവർണ്മെന്റ് നടപ്പാക്കിയിരിക്കുന്നതു്. തൻമൂലം പ്രയത്നംചെയ്യുന്നവരുടെ പ്രതിഫലത്തിൽ വലിയ വ്യത്യാസങ്ങളുണ്ടായിരിക്കും. എന്തു വിതയ്ക്കണം, അല്ലെങ്കിൽ എങ്ങനെ വിളവെടുക്കണം എന്നുള്ളതിനെപ്പറ്റി നിങ്ങൾക്കൊന്നും പഠയാൻ അവകാശമുണ്ടായിരിക്കുകയില്ല.

രഷ്യയിലെ കൂട്ടുകൃഷിസമ്പ്രദായത്തിൽ ഗവർണ്മെന്റാണ് ഏകഭൂമിയുടമസ്ഥൻ. കർഷകർ അവരുണ്ടാക്കുന്ന വിളവിൽ ഒരു ചെറിയ അംശം ലഭിക്കുന്നവർമാത്രമായിരിക്കും.

കേരളത്തിലെ നഗരങ്ങൾ

കേരളത്തിലെ നഗരങ്ങൾ

ഐക്യകർമ്മങ്ങളിൽ കൂട്ടുകൂടി സമ്പ്രദായത്തിന്റെ ഹരിതമായി പരിഷ്കരിക്കാനും പുനർജന്മം നൽകാനും വാഗ്മിൻ ചെന്നൈയിൽ പഠിപ്പിക്കുന്നു. (85-00 പക്ഷം നോക്കുക)

കൂട്ടുകൃഷിക്കാർക്ക് അവരുടെ സ്വന്തമായി പണിക്കോപ്പുകൾ ഉണ്ടാക്കാനോ ഇല്ല. സ്ഥലത്തുള്ള ആവശ്യങ്ങൾ നിവർത്തിക്കുവാൻ വേണ്ടി സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഒരു യന്ത്രവിതരണസ്റ്റേഷനിൽനിന്ന് അവയെല്ലാം വാടകയ്ക്ക് കൊടുക്കുകയാണ്. വിളവിന്റെ ഒരോഹരി ഈ വാടകയായി എടുക്കുകയും ചെയ്യും. ഇതിനുപുറമെ പതിവുള്ള നികുതികൾ കൊടുക്കുകയും വേണം.

മൊത്തത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ, ഒരു കൊറോക്കേസിൽ ഉണ്ടാകുന്ന വിളവിൽ പകുതിയും ഈ ഫീസും നികുതികളും വിത്തിന്റെ പലിശയും മറ്റും അടയ്ക്കുന്നതിനുപോകും. ബാക്കിയുള്ളതിലൊരുഭാഗം നിർബന്ധമായ കർഷകരുടെ ധനത്തിലേക്കായി കൊടുക്കണം. ശേഷിക്കുന്നത്—സാധാരണമായി ഏകദേശം 40 ശതമാനം—കൂട്ടുകൃഷിഗണത്തിലെ അംഗങ്ങൾക്കു പീസ് വർക്കുസരിച്ച് വിഭജിക്കപ്പെടുന്നു. തന്റെ ഓഹരികൊണ്ട് ഒരു കൊല്ലത്തേക്ക് തന്റെ കുടുംബത്തെ പോറ്റാൻ മതിയാകുന്ന സാധാരണ കർഷകൻ സൗഭാഗ്യവാൻ തന്നെ. എന്നാൽ കൂടുതൽ പ്രതിഫലം കിട്ടുന്ന കർഷകവേലക്കാർക്ക് ചെലവിനുള്ളതിനും പുറമെ അല്പം മിച്ചമുണ്ടായെന്നുവരാം. അതു സമീപത്തുള്ള പട്ടണങ്ങളിലോ നഗരങ്ങളിലോ കൊണ്ടുപോയി വില്ക്കാൻ അവർക്കുവാദമുണ്ട്. എന്നാൽ അവർ നേരിട്ടുതന്നെ അവരുടെ മിച്ചം ചന്തയിൽ കൊണ്ടുപോയി വില്ക്കണം. അല്ലാത്തപക്ഷം മുതലാളിത്വപാരക്കാരെന്നുപറഞ്ഞു അവരെ ശിക്ഷിക്കും. ഇത്തരം കൂട്ടുകൃഷിക്കെതിരായി കർഷകർ ഫലശൂന്യമായ ഒരു ധീരസമരം നടത്തുകയുണ്ടായി. അങ്ങനെയുള്ളവർ, 1929 മുതൽ കൂട്ടുകൃഷിയിൽ ചേരുവാൻ വിസമ്മതിച്ചതിന്, ലക്ഷോപലക്ഷങ്ങളായി നൂടകടത്തപ്പെട്ടു. 1932-33-ൽ ഈ കർഷകവിപ്ലവത്തിന്റെ ഫലമായുണ്ടായ പത്തുതാൽ 40 ലക്ഷത്തിനും 70 ലക്ഷത്തിനും മദ്ധ്യേ ആളുകൾ മൃതി

യടഞ്ഞു. ഈ സമരത്തിൽ ഗവർണ്മെന്റ് വിജയിച്ചുവെങ്കിലും കാർഷികോല്പന്നങ്ങൾ ഉണ്ടാകുവാൻവേണ്ടി കൃഷിക്കാർ പല വിട്ടുവീഴ്ചകളും ചെയ്യാൻ അവർ നിർബന്ധിതരായി. ചിലവുകഴിച്ചു മിച്ചമുള്ളതു വിൽക്കുവാനുള്ള അവകാശം ഈ വിട്ടുവീഴ്ചകളിലൊന്നാണ്. വേറെ വിട്ടുവീഴ്ച സ്വന്തം ഉപയോഗത്തിനുവേണ്ടി ഒരു ചെറിയ സ്ഥലം കൃഷിചെയ്യാനും അതിൽനിന്നു കിട്ടുന്ന മിച്ചം ചന്തയിൽ കൊണ്ടുപോയി വിൽക്കാനും കർഷകനുള്ള അവകാശമാണ്. മനുഷ്യസഹജമായിപ്പറഞ്ഞാൽ, സ്വന്തം വക ചെറിയ ഭൂമിയിൽ ആണല്ലോ കൂടുതലിട്രമിയിപ്പിക്കാൻ കൂടുതൽ പ്രയത്നംചെയ്യുവാനും താല്പര്യം കാണിക്കുവാനും കർഷകർ മനസ്സുണ്ടാകുക. ഇതുകൊണ്ടാണ് ചന്തകളിൽ വിൽക്കുന്ന ധാന്യങ്ങളിൽ ഏകദേശം അഞ്ചിൽ ഒന്ന് ഈ പ്രൈവറ്റ് സ്ഥലത്തിന്റെ കൈവശക്കാരിൽ നിന്നുവരുന്നത്. ഈ സ്ഥലങ്ങൾ രാജ്യത്തിലെ കൂടുതലിട്രമിസ്ഥലങ്ങളുടെ ആകെത്തുകയിൽ വളരെ ചെറിയ അംശമാണെന്ന് പറഞ്ഞല്ലോ. ഈ പ്രൈവറ്റ് സ്ഥലങ്ങൾ കർഷകന്റെ സ്വന്തമായിരിക്കുന്നത് സർക്കാരിന്റെ അനുമതിയാൽ മാത്രമാണ്. ഒരുവേല—അതു പലപ്പോഴും സംഭവിക്കാറുണ്ട്—കൂടുതലിട്രമിയധികാരികൾ അതു പിടിച്ചെടുത്തെന്നുവരാം. കൂടുതലിട്രമിയിൽനിന്നു പിരിഞ്ഞുപോകാൻ നിങ്ങൾക്കധികാരം ലഭിച്ചാൽ, ആ സ്വന്തം സ്ഥലം കൂടുതലിട്രമിഗണത്തിലേക്ക് വീണ്ടും ചേർക്കപ്പെടും.

തത്പത്തിൽ കൂടുതലിട്രമിയെപ്പാടു സ്വയംഭരണമുള്ളതാണ്. കൂടുതലിട്രമിയംഗങ്ങളാൽ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുന്ന ഒരു ചെയർമാനും മാനേജിംഗ് ബോർഡുമാണ് ഭരണം നടത്തുന്നത്. പ്രയോഗത്തിലാകട്ടെ, ഇതെല്ലാം മിക്കവാറും വിന്യസിക്കപ്പെടുന്നു. മിക്ക പ്രദേശങ്ങളിലും ഈ ചെയർമാൻമാർ ഇപ്പോൾ കൃഷിവകുപ്പുമന്ത്രിയാൽ നിയമിക്കപ്പെടുകയാണ്. അയാൾക്ക് ശമ്പളവും ഉല്ലാഭന

ത്തിന്റെ തോതനുസരിച്ച് ബോണസും നൽകുന്നു. തൻ മൂലം അയാളുടെ നില ഒരു ഫാക്ടറിയുടെ ഡയറക്ടറിന്റെ നിലതന്നെയാണ്. എന്തു വിതയ്ക്കണം, ഗവണ്മെന്റിനു അവർ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്ന വിലയനുസരിച്ച് വിട്ടുകൊടുക്കേണ്ട കോട്ടായെത്ര കൂടുതലായി ഗങ്ങളും ഓരോരുത്തരും ചെയ്യേണ്ട ജോലിയെന്തു്, എന്നീ പ്രധാന സംഗതികൾ പ്രാദേശികമോ ദേശീയമോ ആയ സമിതികളാണ് തീരുമാനിക്കുന്നതു്.

റോഡുപണി, സർക്കാർപണി, വ്യവസായോദ്യമങ്ങൾ എന്നിവയ്ക്കു വേലക്കാരില്ലാതെപോയാൽ ആ കുറവു പരിഹരിക്കുവാൻ വേലക്കാരെ കോട്ടായറയനുസരിച്ച് അയച്ചുകൊടുക്കേണ്ടതു് ഈ കൂടുതലിക്കാരിൽനിന്നാണ്. ഇങ്ങനെ അയയ്ക്കപ്പെടുന്ന കൃഷിക്കാർ കൂടുതലിയുടെ വിളവിൽ രംഗം ലഭിക്കും. രഷ്യയിൽ ഫ്യൂഡലിസം നടമാടിയിരുന്ന കാലങ്ങളിൽ പതിവുണ്ടായിരുന്ന "നിർബന്ധിതവചയുടെ" (Forced Labour) ഏതാണ്ടൊരു പ്രകാരം തന്നെയാണ് ഈ സമ്പ്രദായം. ആ നിർബന്ധിതവേലസമ്പ്രദായം 2-ാം അലക്സാണ്ടർ സാർ ചക്രവർത്തി നിർത്തലാക്കിക്കളഞ്ഞതാണെന്നും സ്മരിക്കേണ്ടതാണ്.

ഈ കൂടുതലിസമ്പ്രദായം കർഷകരെ ചൂഷണം ചെയ്യുവാൻ ഏർപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള ഏറ്റവും ഫലപ്രദമായ മാർഗ്ഗമാണ്. 40 ലക്ഷത്തോളം അംഗങ്ങളുള്ള സൈന്യത്തേയും ലക്ഷോപലക്ഷം ആളുകളടങ്ങിയ ഉദ്യോഗസ്ഥവൃന്ദത്തേയും ബുദ്ധിജീവികളേയും സംരക്ഷിക്കണമെങ്കിൽ ഇത്തരം ചൂഷണം അത്യന്താപേക്ഷിതംതന്നെ. ഈ സാഹചര്യങ്ങളിൽ കർഷകന് കഴിയുന്നേടത്തോളം കഷ്ടകര്യം ചെയ്തു പ്രയോഗിക്കുകയും ചെയ്യാതെ ഗത്യന്തരമുണ്ടോ?

കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടിയുടെയും ഗവണ്മെന്റിന്റെയും പത്രങ്ങൾ റിപ്പോർട്ടുചെയ്ത ഒരു സംഭവം അത്ഭവത്താണ്. യുകെയിനിലെ ഒരു ഗ്രാമത്തിലെ സോവ്യറ്റുദ്യോഗ

സ്ഥാനം അദ്ദേഹത്തിന്റെ സിക്രട്ടറിയും അവിടത്തെ കൂട്ടുകൃഷികർഷകരോട് ഭയവുള്ളവരായി; അവരിൽനിന്ന് ഗവണ്മെന്റിന്റെ നികുതിഭാഗം മുഴുവനും നിഷ്കർഷമായി പിടിച്ചെടുക്കുവാൻ വൈമുഖ്യം കാണിച്ചു. ആ കൂട്ടുകൃഷിസ്ഥലത്തിന്റെ രാത്രികാവൽക്കാരൻ ഈ വിവരം മേലധികാരികളെ അറിയിച്ചു. ആ ഉദ്യോഗസ്ഥനും സിക്രട്ടറിയും അവരുടെ മിത്രമായ ഡിസ്ട്രിക്ട് പ്രോസിക്യൂട്ടറിയുടെ സഹായത്താൽ ആ കാവൽക്കാരനെ അടിമവേലക്കാർക്കുള്ള ഒരു ക്യാമ്പിലേക്ക് നാടുകടത്തി. എന്നാൽ കാർഷികകൺട്രോളിന്റെ മേധാവിത്വം വഹിക്കുന്ന മന്ത്രിയുടെ അടുത്തു് ഈ കാവൽക്കാരൻ ശക്തനായ മിത്രങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. മന്ത്രിയുടെ ആൾക്കാർ ഈ കേസന്വേഷിച്ചു. ഡിസ്ട്രിക്ട് പ്രോസിക്യൂട്ടർ കുററക്കാരനാണെന്നും കാവൽക്കാരൻ നിരപരാധിയാണെന്നും അവർ വിധിച്ചു. അതിന്റെ ഫലമായി കാവൽക്കാരനെ വിമോചിപ്പിക്കുകയും പകരം അടിമവേലക്കാരുടെ ക്യാമ്പിലേക്ക് പ്രോസിക്യൂട്ടറെ പറഞ്ഞയക്കുകയുണ്ടായു്. അനന്തരം പ്രോസിക്യൂട്ടറുടെ ഇഷ്ടനായ ആ ഉദ്യോഗസ്ഥനേയും സിക്രട്ടറിയേയും പിടികൂടി. ഈ സംഭവം റിപ്പോർട്ടുചെയ്ത പത്രങ്ങൾതന്നെ പറയുന്നു, ഇതുപോലെ സോവ്യറ്റ് നിയമത്തിനെതിരായ സംഭവങ്ങൾ രാജ്യമൊട്ടു് നടക്കുന്നുണ്ടെന്നു്.

III

പഞ്ചവത്സരപദ്ധതി

കാർഷികവും വ്യാവസായികവുമായ ഉല്പാദനങ്ങൾ വർദ്ധിപ്പിക്കുവാൻ പലപഞ്ചവത്സരപദ്ധതികളും സോവ്യറ്റ് രഷ്യയിൽ നടത്തുകയുണ്ടായി. എന്നാൽ അവയെല്ലാം രാജ്യത്തിലെ ജനങ്ങളുടെ ക്ഷേമത്തേക്കാൾ രാജ്യത്തെ മുഴുവനും മാർക്സിസ്റ്റ് സിദ്ധാന്തമനുസരിച്ച് രാഷ്ട്രസാൽക്ക

രിഷ്ടവാൻ ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടവയായിരുന്നു. തൻമൂലം പ്രജായ
 ത്തരാജ്യങ്ങളിൽ ഉണ്ടാകുമായിരുന്നിടത്തോളം ഉല്പാദന
 വർദ്ധനവ് അവ അവയുടെ ഉണ്ടാക്കിയില്ല. കൂട്ടുകൃഷി
 സമ്പ്രദായത്തെപ്പറ്റി മുമ്പു പറഞ്ഞുവല്ലോ. അത് ഈ
 അവജ്ഞത്തിന് ഒരുഓഹരണമാണ്. കൃഷിഭൂമികൾ
 മിക്കതും വൃഷ്ണികളായ കർഷകരിൽനിന്നു ബലംപ്രയോഗി-
 ഗിച്ചതെന്നയും ഗവർണ്മെന്റ് വിടിച്ചെടുത്തു. കർഷകരെ
 ഗവർണ്മെന്റുദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ നിർബന്ധപൂർവ്വക
 മായ നിർദ്ദേശങ്ങൾ അനുസരിച്ച് വേലയെടുക്കുന്ന കർഷക
 തൊഴിലാളികളായി തരംതാഴ്ത്തി. അവർ വേലചെയ്യു-
 ണ്ടാക്കുന്ന വിളവിൽ ഭൂരിഭാഗവും ഗവർണ്മെന്റിലേക്കെടു-
 ക്കുകയും, കഷ്ടിച്ചു ജീവിക്കാൻ പോരുന്നവ മാത്രം അവർക്ക്
 വിട്ടുകൊടുക്കുകയുണ്ടായി. ഈ സാഹചര്യങ്ങളിൽ കർഷകർ,
 ഉല്പാദനം വർദ്ധിപ്പിക്കുവാൻ എന്തൊരു പ്രേരണയാ-
 ണുള്ളത്? മാത്രമല്ല, ഗവർണ്മെന്റിന്റെ ശ്രദ്ധ ജന-
 ണങ്ങൾക്കു നിത്യാവശോഗത്തിനാവശ്യമായ ഉപഭോഗസാധ-
 നങ്ങൾ ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്നതിനേക്കാൾ യുദ്ധത്തിനാവശ്യക-
 മായ മറ്റു സാധനങ്ങൾ ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്നതിലാണ് പതി-
 ണ്ണിരുന്നത്. ഇതും ഉല്പാദനം വർദ്ധിപ്പിക്കുവാനുള്ള പ്രേ-
 രണയുടെ അഭാവത്തിനു കാരണമാണ്. പോരായ്മയിൽ
 സോപ്പററ് റഷ്യയിലെ കാർഷികവും വ്യാവസായികവു-
 മായ ഉല്പാദനജോലികളിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവരിൽ ഒരു
 വലിയപങ്ക് അടിമവേലക്കാരാണ്. ഭക്ഷണത്തിനും മറ്റു
 ജീവിതസൗകര്യങ്ങൾക്കും അത്യാവശ്യം വേണ്ടതുപോലും
 നൽകാതെ നിർബന്ധിച്ചും ഹേമാ ചെയ്യുമാണ് അവരെ
 കൊണ്ടു വേല ചെയ്യിക്കുന്നത്. അങ്ങനെയുള്ള ജോലി
 ഉല്പാദനവർദ്ധനവിന് സഹായകമാകുന്നതിനു പകരം വി-
 ഘാതമായിട്ടല്ലേ ഇരിക്കുകയുള്ളൂ.

ചില കണക്കുകൾ

ലീഗ് ഓഫ് നേഷൻസ് നേതൃത്വം വഹിച്ചതും രാഷ്ട്രൻ കണക്കുകളിൽ ആധാരപ്പെടുത്തിയതുമായ പഠനത്തിന്റെ ഫലം ഈ വസ്തുതകൾക്കു തെളിവാണ്: 2-ാമത്തെ പഞ്ചവത്സരപദ്ധതിയുടെ രണ്ടാമത്തെ കൊല്ലം വരെ (1934) രാഷ്ട്രയുടെ ദേശീയവരുമാനം അവളുടെ 1913-ലെ (സാർ ചക്രവർത്തിയുടെ കാലത്തെ) നിലവാരത്തിൽ തിരിച്ചെത്തിയിരുന്നില്ല. 1939-നോടുകൂടി അത് 1913-ലേതിനേക്കാൾ 50 ശതമാനം വർദ്ധിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ അതേ കാലത്തിൽ അമേരിക്കയുടെ ദേശീയവരുമാനം ഇരട്ടിക്കുകയുണ്ടായി. 1940-ൽ സോവ്യറ്റ് രാഷ്ട്രയുടെ ഉല്പാദനം അമേരിക്കൻ ഡോളറിൽ കണക്കാക്കിയാൽ മൂന്നര ബില്യൺ വിലയ്ക്കുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ അക്കാലം അമേരിക്കയുടെ ഉല്പാദനം 100 ബില്യൺ ഡോളർ വിലയ്ക്കുണ്ടായിരുന്നു.

1946-ൽ രാഷ്ട്രം 4-ാമത്തെ പഞ്ചവത്സരപദ്ധതി ആരംഭിച്ചു. അതിൽ അവർ ഉന്നംവെച്ചത് 1940-ലെ നിലവാരത്തിലെത്താനാണ്. ആ പഞ്ചവത്സരപദ്ധതിയുടെ ഫലമാണ് കഴിഞ്ഞ ഏപ്രിൽ മാസത്തിൽ മോസ്കോയിൽനിന്ന് പ്രഖ്യാപിച്ചത്. 1940-ലെ നിലവാരത്തേക്കാൾ 75 ശതമാനം കൂടുതലായ നിലവാരത്തിൽ ഈ പഞ്ചവത്സരപദ്ധതിയുടെ ഫലം എത്തിയിട്ടുണ്ടെന്ന് രാഷ്ട്രൻ ഗവർണ്മെന്റ് അവകാശപ്പെടുന്നു. എന്നാൽ 1940-ലെ രാഷ്ട്രയുടെ ആകെ വരുമാനം മൂന്നര ബില്യൺ ആയിരുന്നപ്പോൾ അമേരിക്കയിലേത് അക്കാലം 100 ബില്യൺ ആയിരുന്നെന്ന വസ്തുത ആദ്യാചിക്ഷന്മാർ കാണാം, രാഷ്ട്രയുടെ ഈ പുതിയ പഞ്ചവത്സരപദ്ധതിയുടെ ഉദ്ദേശിച്ചതിൽ 75 ശതമാനം കൂടുതലായ ഫലം തന്നെയും അമേരിക്കയുടെ വരുമാനത്തിൽനിന്ന് വളരെയധികം താഴെയാണ് നി

ലുന്നതെന്നും. സോവ്യറ്റ് രാജ്യയിൽ 1950-ലെ പ്രധാന ഭക്ഷ്യധാന്യങ്ങളുടെ വിളവ് 1240 ലക്ഷം ടൺ ആയിരുന്നു. 1940-ലെ വ്യവസായോല്പാദനത്തിന്റെ ഇൻഡക്സ് 100 എന്നു കണക്കാക്കിയാൽ 1950-ലേതു 175 ആയിരിക്കും. ഈ ഉല്പാദനസംഖ്യകൾ വളരെ വലിയതാണെന്നു സമ്മതിക്കണം. എന്നാൽ 30 വർഷത്തെ അതികഠിനമായ വ്യവസായപരിശ്രമത്തിന്റെയും അതിലേക്കായി മനുഷ്യജീവനർക്കുണ്ടായ നഷ്ടങ്ങളുടെ ബലിസമർപ്പണങ്ങളുടേയും ഈ ഫലങ്ങളെ, സോവ്യറ്റ് യൂണിയന്റെ അതിവിപുലമായ പ്രകൃതിവിഭവങ്ങളോടും ജനസംഖ്യയോടും താരതമ്യം ചെയ്യുമ്പോൾ അവ എത്ര കുറവായിരിക്കുന്നുവെന്ന് ആശ്ചര്യപ്പെടുവാനാണ് ന്യായമുള്ളത്.

രാജ്യയിലെ പുതിയ പഞ്ചവത്സരപദ്ധതിയുടെ കണക്ക് മോസ്കോയിൽനിന്നു പ്രഖ്യാപിച്ചതിന്റെ സംക്ഷേപമായ റിപ്പോർട്ട് “ഹിന്ദു” എന്ന പത്രത്തിൽ കൊടുത്തിരുന്നതിനോടുകൂടി. ജനീവായിൽനിന്ന് തലേമാസത്തിൽ യു.എൻ. ഒ. റിപ്പോർട്ട് ചെയ്ത കണക്കും ചേർത്തിരുന്നു. അതിങ്ങനെയാണ്:-

“പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിൽ 1396 1/2 ലക്ഷത്തോളം ടൺ അസംസ്കൃത ഉരുക്ക് 1950-ൽ ഉല്പാദിപ്പിച്ചപ്പോൾ സോവ്യറ്റ് യൂണിയനും അവളുടെ പിടിയിലുള്ള ഉരുക്കുല്പാദിപ്പിക്കുന്ന 5 കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് രാജ്യങ്ങളുംകൂടി 322 1/2-ൽപരം ടൺ ഉല്പാദിപ്പിച്ചു. യൂറോപ്പിനുവേണ്ടിയുള്ള എക്കണോമിക് കമ്മീഷന്റെ ക്വാർട്ടർലി ബുള്ളറ്റിന്റെ കണക്കനുസരിച്ച് സോവ്യറ്റ് യൂണിയൻ തന്നെ ഉല്പാദിപ്പിച്ചത് 240 ടൺ മാത്രമാണ്.”

യു. എസ്. ഏ. യുടെ എക്കണോമിക് കോർപ്പറേഷൻ അഡ്മിനിസ്ട്രേറ്ററായിരുന്ന മിസ്റ്റർ ഹോഫ്മാൻ ഹോഫ്മാൻ (Hoffman) ഇക്കഴിഞ്ഞ ജൂൺമാസത്തിൽ ഇൻറർനാഷണൽ ചെയിമ്പർ ഓഫ് കോമേഴ്സിന്റെ ഒരു യോഗം

ഗത്തിൽവെച്ച്, അമേരിക്കയുടെ ഉല്പാദനശക്തിയെപ്പറ്റി പ്രസ്താവിച്ചതിങ്ങനെയാണ്:

“അമേരിക്കയ്ക്ക് ലോകത്തിലെ പ്രകൃതിസമ്പത്തിൽ 15-ൽ ഒന്നുമാത്രമേയുള്ളൂ. ലോകത്തിലെ ജനസംഖ്യയിൽ മൂന്നിൽ ഒന്നോ, കരഭൂമിയിൽ മൂന്നിൽ ഒന്നോ അവൾക്കില്ല. എന്നുവരികിലും ലോകത്തിലെ ജീവിതവിഭവങ്ങളിൽ ഏകദേശം മൂന്നിൽ ഒന്നും, ലോകത്തിലെ വ്യവസായവിഭവങ്ങളിൽ ഏകദേശം പകുതിയും അമേരിക്കയിലാണ് ഉല്പാദിപ്പിക്കപ്പെടുന്നത്. 1939-നും 1949-നും മദ്ധ്യേ യു. എസ്. ഏ.യിലെ തൊഴിലാളികളിൽ കൊല്ലത്തോറും 3000 ഡോളർ വരുമാനമുള്ളവരുടെ സംഖ്യ 30ശതമാനം വർദ്ധിച്ചു. അതായത് 1939-ൽ 15 ശതമാനമായിരുന്നത് 1949-ൽ 26 ശതമാനമായി ഉയർന്നു.”

വിലക്കയറ്റം

അമേരിക്കൻ ഐക്യരാഷ്ട്രങ്ങളിലേയും സോവ്യറ്റ് റഷ്യയിലേയും സാമാനങ്ങളുടെ വിലയും തൊഴിലാളികളുടെ കൂലിയും സംബന്ധിച്ച് ഔദ്യോഗികമായി നടത്തിയ താരതമ്യപഠനത്തിന്റെ ഫലം അമേരിക്കയിലെ ലേബർ ഡിപ്പാർട്ടുമെന്റിൽനിന്ന് 1948-ൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുകയുണ്ടായി. ഇത്തരസരിച്ച് റഷ്യയിലെ ഒരു കുടുംബത്തിനു രാഷ്ട്രയിൽ കിട്ടുന്ന കൂലികൊണ്ടു് 23 റൊട്ടി വാങ്ങാൻ കഴിയുമ്പോൾ, അമേരിക്കയിലെ കുടുംബത്തലവനു് 390 എണ്ണം വാങ്ങുവാൻ സാധിക്കുന്നു. റഷ്യൻ തൊഴിലാളിക്ക് രൊഴ് ചത്തേ കൂലികൊണ്ടു് 17 റാത്തൽ പഞ്ചസാര വാങ്ങാൻ കഴിയുമ്പോൾ, അമേരിക്കയിലെ തൊഴിലാളിക്ക് 500 റാത്തൽ വാങ്ങാൻ കഴിയുന്നു. റഷ്യാക്കാരന 16 കപ്പി പാലുവാങ്ങുന്നതിനു രാഷ്ട്രയിലെ കൂലിമുഴുവനും ചില വാക്കങ്ങളിവരുമ്പോൾ, അമേരിക്കക്കാരൻ 275 കപ്പി വാങ്ങി

യശേഷം കുറച്ചുപണം മിച്ചവെയ്ക്കുന്നു. റഷ്യൻതൊഴിലാളിക്ക് തന്റെ കൂലികൊണ്ട് 10 രാത്ത് ഇറച്ചി വാങ്ങാൻ കഴിയുമ്പോൾ അമേരിക്കൻതൊഴിലാളിക്ക് 82 രാത്ത് വാങ്ങാൻ കഴിയുന്നു.

ഇതിനേക്കാൾ വിശദമായ ഒരു താരതമ്യക്കണക്കും ഉദ്ധരിക്കാവുന്നതാണ്. 1948-ൽ റഷ്യയിൽ ചില സാമാനങ്ങളുടെ വില ഗവർണ്മെന്റിൽനിന്നു കുറച്ചു. അമേരിക്കയിലാകട്ടെ വില കൂടുകയാണുണ്ടായത്. എന്നുവരികിലും ഏതെങ്കിലും ഒരു സാമാനം വാങ്ങുന്നതിന് ഒരു റഷ്യാക്കാരന് വേലചെയ്യേണ്ട സമയം അമേരിക്കക്കാരന് വേലചെയ്യേണ്ടതിന്റെ ശരാശരി ഏകദേശം 40 ഇരട്ടിയായിരുന്നു. എന്നാൽതന്നെയും റഷ്യയിൽ കിട്ടുന്ന സാമാനം അമേരിക്കൻ തോതു വച്ചുനോക്കിയാൽ വളരെയധികം ഗുണംകുറഞ്ഞതുമായിരുന്നു.

ദേശീയവും അന്തർദേശീയവുമായ കാര്യങ്ങളെ ഉള്ളടക്കി സ്വതന്ത്രമായ ഒരു പ്രതിവാരിക വാഷിംഗ്ടണിൽനിന്നു പ്രസിദ്ധം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. "U. S. News and World-Report" എന്നാണ് ഇതിന്റെ പേര്. 1948-ലെ ഒരു ലക്കത്തിൽ, അമേരിക്കയിലും റഷ്യയിലും നിത്യോപയോഗമുള്ളതും അല്ലാത്തതുമായ സാധനങ്ങൾക്കുള്ള വിലവ്യത്യാസത്തെപ്പറ്റി ചില വിവരങ്ങൾ കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. രണ്ടുരാജ്യങ്ങളിലേയും സാമാനങ്ങളുടെ വിലയുടെ തുക പണത്തിന്റെ കണക്കിലല്ല, അവ വാങ്ങുവാൻ തൊഴിലാളി വേല ചെയ്യേണ്ട സമയത്തിന്റെ കണക്കിലാണ് കാണിച്ചിരിക്കുന്നത്. തദനുസരണം രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്ന ചില സാമാനങ്ങളുടെ വിലവ്യത്യാസം താഴെ ഉദ്ധരിക്കുന്നു:

ഒരു കുപ്പി പാൽ വാങ്ങണമെങ്കിൽ റഷ്യയിൽ ഒരു തൊഴിലാളി 1 മണിക്കൂർ 11 മിനിട്ടു വേല ചെയ്യേണ്ടിവരും; അമേരിക്കയിൽ 9 മിനിട്ടു വേല ചെയ്യണം.

ഒരു ഡസൻ മുട്ട വാങ്ങണമെങ്കിൽ രഷ്യയിൽ 2 മണിക്കൂർ 43 മിനിട്ടു വേലചെയ്യണം; അമേരിക്കയിൽ 31 മിനിട്ട്.

ഒരു വെള്ളറൊട്ടി വാങ്ങണമെങ്കിൽ രഷ്യയിൽ ഒരു മണിക്കൂർ 10 മിനിട്ട് വേല ചെയ്യണം; അമേരിക്കയിൽ 6 മിനിട്ട്. തന്മൂലം രഷ്യാക്കാർ അധികം വേക്കും വെള്ളറൊട്ടി കിട്ടുന്നില്ലെന്നു പറയാം. അവരുടെ പ്രധാന ഭക്ഷണം അതിലും വില കുറഞ്ഞ കുറഞ്ഞ റൊട്ടിയാണ്.

ഒരു പാൽ ചെരിപ്പു വാങ്ങണമെങ്കിൽ രഷ്യയിൽ രണ്ടാഴ്ചയിലധികം വേലചെയ്യണം; അമേരിക്കയിൽ ഒരു ദിവസത്തിൽ അല്പം കൂടുതൽ വേല ചെയ്യാൽ മതി.

ഒരു പുതിയ ഷർട്ടുവാങ്ങണമെങ്കിൽ രഷ്യയിൽ 4 ആഴ്ച മുഴുവനും വേലചെയ്യണം; അമേരിക്കയിൽ 3 മണിക്കൂർ നേരത്തെ വേലമതി.

പഞ്ഞികൊണ്ടുള്ള ഒരു ഉടുപ്പുവാങ്ങണമെങ്കിൽ രഷ്യയിൽ 8 മണിക്കൂർ വീതമുള്ള 4 ദിവസത്തെ വേലക്കൂലി വേണം; അമേരിക്കയിൽ അതിനു അരദിവസത്തിൽ അല്പംകൂടി വേല ചെയ്യാൽ മതി.

രോമംകൊണ്ടുള്ള ഉടുപ്പു വാങ്ങണമെങ്കിൽ രഷ്യയിൽ 583 മണിക്കൂർ അതായത് 12 ആഴ്ചയിൽ അല്പം കൂടുതൽ വേല ചെയ്യണം; അമേരിക്കയിലാകട്ടെ ഒരാഴ്ചയിൽ അല്പം കുറച്ചു വേല ചെയ്യാൽ മതി. തന്മൂലം രഷ്യയിൽ സാധാരണ വേലക്കാരനു രോമംകൊണ്ടുള്ള ഉടുപ്പു വാങ്ങുക സാധ്യമല്ല തന്നെ.

ഒരു റിസ്സുവാച്ച് വാങ്ങണമെങ്കിൽ രഷ്യയിൽ 7 ആഴ്ച വേലചെയ്യണം; അമേരിക്കയിൽ 2 ദിവസത്തിൽ അല്പം കൂടുതൽ വേല ചെയ്യാൽ മതി.

ഒരു സൈക്കിൾ വാങ്ങണമെങ്കിൽ രഷ്യയിൽ 466 മണിക്കൂർ, അതായത് ഏകദേശം 10 ആഴ്ച വേല ചെ

യുണം; അമേരിക്കയിൽ ഏറ്റവും നല്ല സൈക്കിളിന് 4 ദിവസത്തിൽ കുറച്ച് വേല ചെയ്യാൽ മതി.

ഒരു തയ്യൽമെഷീൻ, അതും റേഡിയൽ (കാലുകൊണ്ടു ചവിട്ടുന്ന) റോഡൽ വാങ്ങണമെങ്കിൽ റഷ്യയിൽ 375 മണിക്കൂർ, അതായതു 8 ആഴ്ച വേലചെയ്യണം; അമേരിക്കയിലാകട്ടെ ഇലക്ട്രിക്മെഷീൻ കിട്ടുന്നതിന് 66 മണിക്കൂർ, അതായതു ഏകദേശം 8 ദിവസം വേലചെയ്യാൽ മതി.

ഒരു താഴ്ന്നതരം റേഡിയോ കുറഞ്ഞ നിരക്കിൽ റഷ്യയിൽ കിട്ടണമെങ്കിൽ ഒരു മാസത്തിലധികം വേല ചെയ്യേണ്ടിയിരിക്കുന്നു; അമേരിക്കയിൽ അത്തരം ഒന്നു കിട്ടുന്നതിന് രണ്ടുദിവസത്തെ വേല മതി.

ഒരു പുതിയ കാർ വാങ്ങണമെങ്കിൽ 3750 മണിക്കൂർ അതായത് ഏകദേശം ഒന്നരക്കൊല്ലം വേലചെയ്തു കിട്ടുന്ന റൂബിഡസു നാണയം കൊടുക്കേണ്ടിവരും. എന്നാൽ അതിനേക്കാൾ മെച്ചമായതരം അമേരിക്കയിൽ കിട്ടുന്നതിന് 1085 മണിക്കൂർ, അതായതു 6 മാസത്തിൽ അല്പംകൂടി വേല ചെയ്യാൽ മതി. റഷ്യയിൽ ആഴ്ചയിൽ 48 മണിക്കൂറും, അമേരിക്കയിൽ 40 മണിക്കൂറും വേല സമയം കണക്കാക്കിയാണു് ഇവിടെ വില കാണിച്ചിരിക്കുന്നതു്.

ഒരു കുപ്പി ബിയർ വാങ്ങണമെങ്കിൽ റഷ്യയിൽ ഒരു മണിക്കൂർ 48 മിനിട്ടു വേല ചെയ്യണം; അമേരിക്കയിലാകട്ടെ 5 മിനിട്ടു വേല ചെയ്യാൽ മതി.

മറ്റു ഭക്ഷണസാധനങ്ങളുടെ കാര്യത്തിലും ഇതേ തോതിലുള്ള വ്യത്യാസമുണ്ടു്. വെണ്ണയുടെ കാര്യത്തിൽ 16 ഇരട്ടി പമ്പാസാരയുടെ കാര്യത്തിൽ 38 ഇരട്ടി, ഇങ്ങനെയുണ്ടു് വ്യത്യാസം. ആഹാരത്തിന്റേയും പലഹാരത്തിന്റേയും കാര്യത്തിൽ റഷ്യയിലെ സാമാന്യവില ഇവിടെ

കാണിച്ചിരിക്കുന്നത് സർക്കാർ സ്റ്റോറുകളിൽനിന്നും വാങ്ങുന്നവയ്ക്കാണ്. അവിടെ പലപ്പോഴും സാമാനങ്ങളില്ലാതെ വരും. അപ്പോൾ റഷ്യക്കാർ ഒന്നിയിൽ അവ വേണ്ടെന്നു വയ്ക്കുന്നു; അല്ലെങ്കിൽ ചന്തകളിൽനിന്നും വാങ്ങുന്നു. ചന്തകളിലെ വില വളരെ കൂടുതലാണ്.

ഇതെല്ലാം രണ്ടു മൂന്നു കൊല്ലത്തിനു മുൻപുള്ള വിവരങ്ങളാണ്. ഇപ്പോഴും ആ നിലയ്ക്ക് ഭേദം വന്നിട്ടില്ലെന്നു താഴെ ചേർത്തിരിക്കുന്ന വിവരങ്ങളിൽനിന്നു കാണാം.

യു. എൻ. ഒ. യുടെ സ്ഥിതിവിവരക്കണക്കു് ആഫീസിൽനിന്നു് 1950 ആരംഭത്തിൽ പുറപ്പെടുവിച്ച ഒരു പ്രസ്താവനയിലെ വിവരങ്ങളും ശ്രദ്ധേയമാണു് :-

“റഷ്യയിലെ ദേശീയവരുമാനം ഭാഗിച്ചാൽ ഒരാളുടെ ശരാശരി വീതം കൊല്ലത്തിൽ 308 ഡോളറായിരിക്കും. എന്നാൽ യു. എസ്. ഏ യിലെ ദേശീയവരുമാനം വീതിച്ചാൽ ഒരാൾക്കു ശരാശരി ലഭിക്കുന്നത് 1453 ഡോളറാണ്. ഒരു ഷർട്ടോ, ഒരു റാത്തൽ മാംസമോ വാങ്ങുവാൻ ഒരു അമേരിക്കക്കാരൻ വേലചെയ്യേണ്ടിവരുന്നതിന്റെ ഏകദേശം 5 ഇരട്ടി സമയം ഒരു റഷ്യക്കാരൻ വേലചെയ്യേണ്ടിവരും. തൊഴിലാളിരാഷ്ട്രമെന്നു ഭാവിക്കുന്ന റഷ്യയിൽ ആനുകൂല്യങ്ങളനുഭവിക്കുന്ന പ്രളവർഗ്ഗക്കാരെ ഒഴിച്ചാൽ ഒരു പൗരൻ കഴിഞ്ഞു പട്ടിണികൂടാതെ കഴിഞ്ഞുകൂടുകയാണ്. തനിക്കു ലഭിക്കുന്ന ജീവിതവിഭവങ്ങളുടേയും സർപ്പീസുകളുടേയും കാര്യത്തിൽ ഒരു റഷ്യക്കാരൻ 1938-ലെ തോതിലാണ് നില്ക്കുന്നത്. നേരെ മറിച്ച് അമേരിക്കക്കാരൻ മൂന്നോടു ചോയിരിക്കുന്നു.”

IV

ട്രേഡ് യൂണിയനുകൾ

തൊഴിലാളികൾക്ക് മുതലാളിമാരോടു് നീതിയുക്തമായി അവകാശവാദം ചെയ്യുന്നതിനും, ക്രമിയും ജോലി സംബന്ധിച്ചുള്ള മറ്റു സാഹചര്യങ്ങളും അവർക്കുനുകലമായി ശരിപ്പെടുത്തികിട്ടുന്നതിനും പര്യാപ്തമായ ഏകമാഗ്ഗം ട്രേഡ് യൂണിയനുകളാണ്. തൊഴിലാളികൾ സാമാന്യേന ദുർബലന്മാരാകയാൽ ശക്തന്മാരായ മുതലാളികളോടു് ഒറ്റ തിരിഞ്ഞുനിന്നു വിലപേശാൻ അവരെക്കൊണ്ടു സാധിക്കുകയില്ല. ഒന്നിച്ചുകൂടി ഒരു സംഘടനയായി നില്ക്കുന്നപക്ഷം ഓരോരുത്തർക്കും സ്വതവേയുള്ള ദുർബലത നീങ്ങി അവർ ശക്തന്മാരായിത്തീരും. ഈ വസ്തുതകൾ മനസ്സിലാക്കി തൊഴിലാളികൾ ലോകമാസകലം സംഘടിക്കുകയും അങ്ങനെ ട്രേഡ് യൂണിയനുകൾ എണ്ണത്തിലും വണ്ണത്തിലും വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

എന്നാൽ ട്രേഡ് യൂണിയനുകളുടെ ഈ ഉദ്ദേശം സഫലമാകണമെങ്കിൽ അവ പരിപൂർണ്ണമായും സ്വതന്ത്രങ്ങളായിരിക്കണം. അവയുടെ നടത്തിപ്പിൽ മുതലാളിമാർക്കോ രാഷ്ട്രത്തിനുതന്നെയോ കൈകടത്തുവാൻ അവകാശവും സൗകര്യവും ഉണ്ടാകരുത്. അവ യാതൊരു രാഷ്ട്രീയ പാർട്ടിയോടും ആന്തരികമായി ബന്ധപ്പെടാത്തവയും പാർട്ടിയുടെ ഉപകരണങ്ങളായി വർത്തിക്കാത്തവയുമായിരിക്കണം. പ്രജായത്തരാജ്യങ്ങളിലെ ട്രേഡ് യൂണിയനുകളെല്ലാം സാമാന്യേന ഇങ്ങനെയുള്ളവയാണ്. എ. എഫ്. എൽ. എന്നും, സി. ഐ. ഒ. എന്നും അറിയപ്പെടുന്ന അമേരിക്കയിലെ ട്രേഡ് യൂണിയൻ മഹാസംഘടനകളും, ട്രേഡ് യൂണിയൻ കോൺഗ്രസ് എന്നറിയപ്പെടുന്ന ബ്രിട്ടനിലെ തൊഴിലാളി മഹാസംഘടനയും ഇതിനദ്രാഹരണങ്ങളാകുന്നു, ഈ

ട്രേഡ് യൂണിയനുകൾ സ്വതന്ത്രങ്ങളാണെന്നുള്ള കാരണത്താൽതന്നെ ആ രാജ്യങ്ങളിലെ തൊഴിലാളികളുടെ സാമൂഹികവും സാമ്പത്തികവുമായ ഉന്നമനത്തിന് അവ വളരെയധികം സഹായിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ സോവ്യറ്റ് രാജ്യയിലെ ട്രേഡ് യൂണിയനുകളുടെ സ്ഥിതി ഇതല്ല. അവ ആ ഗവണ്മെന്റിന്റെ പരിപൂർണ്ണമായ നിയന്ത്രണത്തിന് വിധേയമായിരിക്കുകയും അതിന്റെ നിലനില്പിനും പ്രചരണത്തിനും വേണ്ടിയുള്ള ഉപകരണമായി വർത്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

“സോഷ്യലിസ്റ്റ് വ്യവസ്ഥിതി ശക്തിപ്പെടുത്തുവാനും വികസിപ്പിക്കുവാനുമുള്ള വേലക്കാരുടെ സമരത്തിൽ അവരുടെ മുന്നണിസേനയായി നില്ക്കുന്ന യു. എസ്. എസ്. ആറിലെ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടിയോടു യോജിച്ചിരിക്കുവാൻ വേണ്ടി” ട്രേഡ് യൂണിയൻ സംഘടനകളും മറ്റും സ്ഥാപിച്ചു നടത്തുവാൻ പൗരന്മാർക്ക് അവകാശമുണ്ടെന്നാണ് ഭരണഘടന 126-ാം വകുപ്പിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്.

സോവ്യറ്റ് യൂണിയനിൽ സകല സാമ്പത്തികസ്ഥാപനങ്ങളുടേയും ഡയറക്ടറന്മാരെ നിയമിക്കുന്നത് ഗവർണ്മെന്റാണല്ലോ. ആ ഗവണ്മെന്റുതന്നെയാണ് അവിടത്തെ ട്രേഡ് യൂണിയനുകളുടെ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരേയും നിയമിക്കുന്നത്. ഫാക്ടറികളിലെ മാനേജ്മെന്റുകൾ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടി ഗ്രൂപ്പിന്റെ പിടിയിലിരിക്കുന്നു. ഫാക്ടറികളിൽ ജോലിചെയ്യുന്ന തൊഴിലാളികളുടെ യൂണിയനുകളും അവരുടെ പിടിയിൽതന്നെയാണ്. തൻമൂലം ഫാക്ടറിമാനേജ്മെന്റുകളും ട്രേഡ് യൂണിയൻ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും തൊഴിലാളികളുടെ കൂലിയും മറ്റും സംബന്ധിച്ചു ന്യായവാദങ്ങൾ നടത്തുന്പോൾ ഫലത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഗവണ്മെന്റുതന്നെ ഇരുവശത്തുനിന്നും പ്രവർത്തിക്കുന്നതായി കണക്കാക്കാം. ഈ ന്യായവാദങ്ങൾ കേവലം നിരത്ഥകമായ അഭിനയങ്ങൾ മാത്രമാകയാൽ അവ മിക്കവാറും

പരിത്യജിക്കപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞു. ഇപ്പോൾ കേന്ദ്രത്തിലെ അധികാരികളാണ് തൊഴിലാളികളുടെ ക്രമിയം മറ്റു കാര്യങ്ങളും നിർണ്ണയിക്കുന്നത് .

ഹിററ് ലഭ്യമായോ മുസോലിനിയുടെയോ കീഴിലുണ്ടായിരുന്ന അടിമാവസ്ഥതന്നെ ഇന്നു റഷ്യയിലെ ട്രേഡ് യൂണിയനുകൾക്കുണ്ട് . അവയുടെ പ്രധാന ജോലി ഉല്പാദനം വർദ്ധിപ്പിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ തൊഴിലാളികളെ ശിക്ഷണബോധമുള്ളവരാക്കുകയും അതിൽ അലസത കാണിച്ചാൽ അവരെ ശിക്ഷിക്കുകയുമാണ് . ഒരു ഫാക്ടറിയിലെ ഉല്പാദനസംബന്ധമായ നയപരിപാടികളിൽ അതിലെ തൊഴിലാളികൾ യാതൊന്നും ശബ്ദിക്കുവാൻ സാധ്യമല്ലാത്ത പോലെതന്നെ അവിടത്തെ ട്രേഡ് യൂണിയന്റെ നടത്തിപ്പിലും അവൻ്റെ ഒരുക്കവും ഇല്ല .

കഴിഞ്ഞ യുദ്ധത്തിനുശേഷം ഒരു ഫാക്ടറിയിലേയോ ഖനിയിലേയോ മറ്റു സ്ഥാപനങ്ങളിലേയോ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് കാരിൽനിന്നാണ് അവിടത്തെ ട്രേഡ് യൂണിയൻ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ സാധാരണമായി നിയമിക്കപ്പെട്ടിരുന്നത് . ഇതിന്റെ ഫലമായി ട്രേഡ് യൂണിയനിലെ ഉദ്യോഗസ്ഥദൃഷ്ടി പ്രകാരം തൊഴിലാളികളും തമ്മിൽ കുറെയൊക്കെ മൈത്രിയും സഹതാപവും ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരുന്നു . ഈ “സാഹോദര്യം” ഫാക്ടറിയിലെ ഉല്പാദനത്തിന് ഹാനികരമാണെന്നുള്ള കാരണം പറഞ്ഞ് അവലംബിക്കപ്പെട്ടു . തന്നിമിത്തം ഒരു സ്ഥാപനത്തിലെ യൂണിയൻ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ ഇപ്പോൾ നിയമിക്കപ്പെടുന്നത് മറ്റു സ്ഥാപനങ്ങളിലോ മറ്റു ഡിസ്ട്രിക്ടുകളിലോ ഉള്ള ആളുകളിൽനിന്നാണ് .

സോവ്യറ്റ് റഷ്യയിൽ ഗവൺമെന്റുതന്നെ ഏകമുതലാളിയാകയാൽ തൊഴിലാളികൾ പണിമുടക്കുന്നതും പണിമുടക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നതും രാജ്യരക്ഷയ്ക്കുതിരായ വിപ്ലവമായി ഗണിക്കപ്പെടുന്നു . പണിമുടക്കിനു ശ്രമിച്ചതിന്റെ ചില ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ അങ്ങിങ്ങായി അവിടെ

ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അപ്പോഴെല്ലാം അതിൽ നേതൃത്വം വഹിച്ച ആളുകളെ കണ്ടുചിടിക്കുകയും അവർക്ക് വധശിക്ഷ നൽകുകയും ചെയ്തിരുന്നു.

പ്രജായത്ത രാജ്യങ്ങളിലെ ഭേദധർമ്മങ്ങളെ നശിപ്പിക്കാനും സമ്മതിക്കുകയില്ലാത്ത നിയമങ്ങളും സമ്പ്രദായങ്ങളുമാണ് സോവ്യറ്റ് ഭേദധർമ്മങ്ങളിൽ നടപ്പിൽ ഇരിക്കുന്നത്. ഉദാഹരണമായി, പീസ് വർക്കിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ വേലയ്ക്കുള്ള സകല പ്രതിഫലവും നിർണ്ണയിക്കപ്പെടുന്നു. വേഗം വേഗം വേലചെയ്യുന്നവരുടെ തോത് വേലയ്ക്കു വേഗം കൂട്ടാനുള്ള മാനദണ്ഡമായി സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. അമേരിക്കയിലും മറ്റും സ്വാഭാവികമായ യാതൊരു ഭേദധർമ്മങ്ങളും അതു സമ്മതിക്കുകയില്ല. തക്ക കാരണം കൂടാതെ 20 മി.നിട്ടോ അതിലധികമോ താമസിച്ചുവരുന്ന വേലക്കാരെ ശിക്ഷിച്ചു കാരാഗൃഹത്തിലേക്കോ തടങ്കൽക്യാമ്പിലേക്കോ പറഞ്ഞയക്കും. 13 വയസ്സുപ്രായമുള്ള കുട്ടികളെക്കൊണ്ടുപോലും മുതിർന്നവരുടെ വേല രാജ്യത്തിന്റെ വല ഭാഗങ്ങളിലും ചെയ്യിക്കുന്നുണ്ട്. സ്ത്രീകൾ കൽക്കരിഖനികളിലും മറ്റും ഏറ്റവും കഠിനമായ വേലകൾ ചെയ്യുന്നു. പണിക്കോപ്പകൾക്കോ മറ്റു വസ്തുക്കൾക്കോ കേടുവരുത്തുന്ന വേലക്കാർ അവയ്ക്കു നഷ്ടപരിഹാരം ചെയ്യുവാൻ നിർബന്ധിക്കപ്പെടുന്നു. ചില ഹാക്സികളിൽ ജോലികഴിഞ്ഞു സ്ഥലം വിട്ടുവോൾ വേലക്കാരെ പരിശോധിക്കുകപോലും ചെയ്യുന്നു.

സോവ്യറ്റ് യൂണിയനിലെ ഓരോ തൊഴിലാളിയും ഓരോ "വേലപ്പുസ്തകം" അഥവാ പാസ് പോർട്ട് കൊണ്ടു നടക്കണമെന്നുണ്ട്. അതിൽ അവന്റെ വേലയെ സംബന്ധിച്ച സമസ്തവും രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. അവൻ ഏതു ജോലിയിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു, ഒരു ജോലിയിൽ നിന്നു മറെറൊരു ജോലിയിലേയ്ക്കു മാറിയതെന്തുകൊണ്ട്, അച്ചടക്കലാലോ വല്ലതും ചെയ്തിട്ടുണ്ടോ എന്നിങ്ങനെ

യുള്ള വിവരങ്ങൾ അതിൽ കാണാം. ആകയാൽ യാതൊന്നും ഒളിച്ചുവയ്ക്കാനോ, തെറ്റുകൾ ചെയ്തശേഷം ഒഴിഞ്ഞുമാറുവാനോ അവന സാധ്യമല്ല. ഈ വേലപ്പുസ്തകത്തെ മിക്കവാറും സകല റഷ്യാക്കാരും വെറുക്കുകയും ആന്തരികമായി പ്രതിഷേധിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. തങ്ങളുടെ തലയ്ക്കുമീതെ ഓങ്ങിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന സക്കാരിന്റെ ഒരു മുണ്ടുപോലെയായിട്ടാണ് അവർ അതിനെ വീക്ഷിക്കുന്നത്.

1929-വരെ സോവ്യറ്റ് ട്രേഡ് യൂണിയനുകൾക്ക് ഏതാണൊരു സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടായിരുന്നു. ഫാക്ടറിയിലെ മാനേജ്മെന്റിനു എതിരായി മേലധികാരികളോട് അപ്പീൽ ചെയ്യുവാനും; ഫാക്ടറിയുടെ നടത്തിപ്പിൽ കുറച്ചൊക്കെ അഭിപ്രായം പറയുവാനും അവർക്ക് കഴിഞ്ഞിരുന്നു. അക്കാലത്തിനു ശേഷമാകട്ടെ ആ നില മുഴുവനും മാറിയിരിക്കുകയാണ്. ഇന്നത്തെ സോവ്യറ്റ് ട്രേഡ് യൂണിയനുകൾ കേവലം ഗവണ്മെന്റ് ബ്യൂറോകളാണ്. ഭാരമേറിയ തൊഴിൽ നിയമങ്ങൾ നടപ്പിലാക്കുകയും, സാമൂഹിക രക്ഷാഭാഗങ്ങളിൽ ചിലതെല്ലാം കൈകാര്യം ചെയ്യുകയുമാണ് അവയെ ഏല്പിച്ചിരിക്കുന്ന ജോലി.

“ട്രേഡ് യൂണിയൻ സംബന്ധിച്ചുള്ള വാശ്യാത്മ്യരുടെ ആശയങ്ങൾ” പ്രചരിപ്പിച്ച കുററത്തിന് ട്രേഡ് യൂണിയൻ ജ്യോഗസ്ഥനാരെ വെടിവെച്ചു കൊന്നിട്ടുണ്ട്. ട്രേഡ് യൂണിയൻ സംഘടനയുടെ ഔദ്യോഗികനാവായ “ട്രേഡ്” എന്ന പത്രം സമുന്നതനായ ഒരു ഉദ്യോഗസ്ഥന്റെ വാക്കുകൾ ഒരിക്കൽ ഉദ്ധരിച്ചിരുന്നു:-

“തൊഴിലാളികൾ ഗവണ്മെന്റിനെതിരായി സ്വയം സംരക്ഷണ നില സ്വീകരിക്കരുത്. അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നത് അവസര സേവകന്മാർക്ക് ചേർന്ന ക്രമക്കേടും, ഭരണകാര്യങ്ങളിലുള്ള കൈകടത്തലുമാണ്.”

കുറഞ്ഞക്രൂലി, ഭൂരിതസ്സുണ്ണമായ ജീവിതസ്ഥിതികൾ എന്നിവയ്ക്കു പുറമെ ഒരു രച്യൻ തൊഴിലാളി വഹിക്കുന്ന ഏറ്റവും ഭാരമേറിയ കുരിശു നിരന്തരമായ അരക്ഷിതത്വബോധമാണ്. ഏക മുതലാളിയായ ഗവണ്മെന്റിനെ ഏതെങ്കിലും വിധത്തിൽ മുഷിപ്പിച്ചാൽ അവന്റെ കാര്യം അവസാനിച്ചിരിക്കും. ജേലി നഷ്ടപ്പെടുക മാത്രമല്ല, പാർക്കാനുള്ള സ്ഥലവും റേഷൻ കാർഡും സാമൂഹികരക്ഷാഭംഗങ്ങൾക്കുള്ള അവകാശവും അവനനുഷ്ടപ്പെടും. സർക്കാർ വകയല്ലാത്ത യാതൊരുതരം ജീവകാരുണ്യസ്ഥാപനങ്ങളും രച്യയിൽ ഇല്ലാത്തതിനാൽ അവൻ കേവലം നിരാലംബനായിത്തീരും.

രച്യൻ തൊഴിലാളിയെ യാതൊരു മുന്നറിവും കൂടാതെ വിദൂരസ്ഥലങ്ങളിൽ വേലയ്ക്കു നിയമിച്ചെന്നുവരാം. അവന്റെ വേലയുടെ കേപാട്ടാ പെട്ടെന്നു വർദ്ധിച്ചു ചേക്കും. അതിന്റെ ഫലം ക്രൂലിയിൽ വെട്ടിക്കുറവായിരിക്കും. വേലയ്ക്കു താമസിപ്പിച്ചവരിക മുതലായ ഏതെങ്കിലും ഒരു തെറ്റു ചെയ്താൽ അവന്റെ ജീവിതം മുഴുവനും തകർന്നുപോയേക്കാം. യഥാർത്ഥങ്ങളോ സാങ്കല്പികങ്ങളോ ആയ ഓരായിരം കുറവുകളിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്നിന്റെ പേരിൽ അവനെ കിടക്കയിൽനിന്നും വലിച്ചു തടങ്കൽക്യാമ്പിലേയ്ക്കു തള്ളിവിട്ടെന്നു വരാം.

പട്ടിണിക്കുലിക്ക് വേലകൊടുക്കാൻ ഗവണ്മെന്റ് തയ്യാറുള്ളതുകൊണ്ടു സോവ്വറ്റു തൊഴിലാളിയ്ക്കു മിക്കവാറും തൊഴിലില്ലായ്മ ഭേദപ്പെടേണ്ടതില്ല. എന്നാൽ അവൻ ചെയ്യുന്ന വേലയുടെ സ്ഥിതിഗതികൾ സംബന്ധിച്ച് അവനൊന്നും അവകാശപ്പെടാനോ സ്വാധീനം ചെലുത്താനോ കഴിയുകയില്ല. രാഷ്ട്രത്തിന്റെ അടിമക്കടിയാൻ എന്ന നിലയിലേയ്ക്കു താഴുന്നതരം തൊഴിൽനിയമങ്ങൾ അനുസരിച്ചുകൊണ്ടു അവൻ ജീവിക്കണം. അവന്റെ ഭേദം യൂണിയനും അവന്റെ കാര്യത്തിൽ ഇടപെട്ടു ഒരു

സഹായവും ചെയ്യാൻ കഴിയുകയില്ല. നേരെമറിച്ച് മുതലാളിയായ ഗവൺമെന്റിന്റെ ഭാഗത്തായിരിക്കും യൂണിയൻ എപ്പോഴും നിലകുന്നതു്,

രോഗത്തിന്നു വാർദ്ധക്യത്തിന്നു മറ്റുമായുള്ള സാമൂഹികരക്ഷാഭാഗങ്ങൾ സോവ്യറ്റ് തൊഴിലാളിയ്ക്കു് ലഭിക്കുന്നതു് ഏറ്റവും പിടിച്ചായ തോതിലാണു്. അമേരിക്കയിലേയും മറ്റും തോതിൽനിന്നു അതു എത്രയോ താഴെയാണെന്നു് പറയാൻ സാദ്ധ്യമല്ല.

ബ്രിട്ടനിലെ ട്രേഡ് യൂണിയനുകളുടേയും ലേബർപാട്ടിയുടേയും നേതൃത്വം വഹിച്ചിരുന്ന പരേതനായ പ്രൊഫസർ ലാസ്കി 1949 ആഗസ്റ്റ് 8-ാംതീയതിയിലെ "ഹിന്ദു" പത്രത്തിൽ സോവ്യറ്റ് റഷ്യയിലെ ട്രേഡ് യൂണിയനുകളുടെ അസ്ഥിതന്ത്ര്യങ്ങളെ വിശദീകരിച്ചും, അവയെ ബ്രിട്ടനിലെ ട്രേഡ് യൂണിയനുകളുടെ സ്ഥിതിയോടു താരതമ്യം ചെയ്തും ഒരു ലേഖനം എഴുതിയിരുന്നു. റഷ്യയിലെ ട്രേഡ് യൂണിയനുകളുടേയും അതിലഭൂതം പറഞ്ഞിരുന്നതു് ഈ വിവരണത്തോടു് പരിപൂർണ്ണമായി യോജിക്കുന്നു. സ്ഥലങ്ങൾഘ്യം യേണു് ആ ലേഖനത്തിൽനിന്നു ഒന്നും ഉദ്ധരിക്കുന്നില്ല.

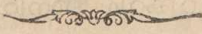
സോവ്യറ്റ് റഷ്യയിലെ ട്രേഡ് യൂണിയനുകളെ വിഷയീകരിച്ചു് ഒരു പുതിയ പുസ്തകം പുറത്തു വന്നിട്ടുണ്ടു്. "Soviet Trade Unions and their place in Soviet Labour Policy" by Izaac Decutscher, Royal Institute of International affairs (Oxford University Press Madras) ഈ ഗ്രന്ഥം വായിച്ചാൽ കാണാം, സോവ്യറ്റ് ട്രേഡ് യൂണിയനുകളുടെ സ്വഭാവം മുകളിൽ വിവരിച്ചതു് ഇപ്പോഴും യഥാർത്ഥമായിത്തന്നെയിരിക്കുന്നതു്.

വള്ളത്തോൾ

സോവ്യറ്റ് യൂണിയനിലെ പൗരന്മാരുടെ പൊതുവായും തൊഴിലാളികൾക്കുടേ പ്രത്യേകമായുമുള്ള സാമ്പത്തിക

ക ജീവതസ്ഥിതി ഈ അദ്ധ്യായത്തിൽ വിവരിച്ച വിധത്തിൽ ഏറ്റവും ദയനീയമായിരിക്കെ, അവരെല്ലാം മറ്റേതു രാജ്യത്തിലേക്കോളം സകലവിധ സുഖസൗകര്യങ്ങളോടുകൂടിയാണു ജീവിച്ചു പോരുന്നതെന്നു മഹാകവി വള്ളത്തോൾ, തന്നെ സന്ദർശിച്ചപത്രലേഖകന്മാരെ വിവരിച്ചുകേൾപ്പിച്ചതു് അത്യന്തം ആശ്ചര്യജനകമായിരിക്കുന്നു! സോവ്യറ്റ് യൂണിയന്റെ തലസ്ഥാനമായ മോസ്കോയും അടുത്ത പരിസരങ്ങളുമല്ലാതെ 8,819,791 ചതുരശ്രമൈൽ വിസ്തീർണ്ണവും 200,000,000 തോളും ജനസംഖ്യയുമുള്ള ആ മഹാസാമ്രാജ്യത്തിന്റെ മറ്റുഭാഗങ്ങൾ താൻ സന്ദർശിച്ചതായി അദ്ദേഹം പറയുന്നില്ല. സർ. സി. പി. യുടെ കാലത്തു് തിരുവിതാംകൂർ സന്ദർശിക്കാൻ ക്ഷണപ്രകാരമോ അല്ലാതെയോ വന്നിരുന്ന വിദേശികളായ പ്രമുഖന്മാരെ തിരുവനന്തപുരം പട്ടണവും അവിടത്തെ ഏറ്റവും പരിഷ്കൃതങ്ങളായ പരിതസ്ഥിതികളും കാണിച്ചു്, തിരുവിതാംകൂർ സംസ്ഥാനത്തിലെ സാമ്പത്തികസ്ഥിതിപോലും ഏറ്റവും തൃപ്തികരമാണെന്ന ധാരണ ജനിപ്പിച്ചു് അവരെ മടക്കി അയച്ചിരുന്നതു് നമുക്കറിവുള്ളതാണല്ലോ. തലസ്ഥാനനഗരിവിട്ടു് സംസ്ഥാനത്തിന്റെ മറ്റുഭാഗങ്ങളിലേയ്ക്കു്, ഉൾനാടുകളിലേയ്ക്കു പ്രത്യേകിച്ചും, അവരെ കൊണ്ടുപോയിരുന്നെങ്കിൽ തിരുവിതാംകൂർ നിവാസികളിൽ വലിയ ഭൂരിപക്ഷവും എത്ര ദാരിദ്ര്യത്തിലാണു കഴിഞ്ഞുകൂടുന്നതെന്നും മറ്റുമുള്ള യഥാർത്ഥങ്ങൾ അവർക്കു ഗ്രഹിക്കുവാൻ കഴിയുമായിരുന്നേനെ. അതിനുള്ള സന്ദർഭവും സൗകര്യവും ലഭിക്കായ്കയാൽ അയഥാർത്ഥമായ ബോധത്തോടുകൂടി അവർ മടങ്ങുകയും, അവർ കണ്ട തിരുവിതാംകൂർ സകലവിധത്തിലും ആധുനിക പരിഷ്കൃതരാഷ്ട്രങ്ങളുടെ ഗണത്തിൽ പെടുന്നതാണെന്നു പുറമെ പ്രചരണം നടത്താൻപററിയ ഏജൻറുകളായി പരിണമിക്കുകയുമാണുണ്ടായിട്ടുള്ളതു്. അവരുടെ തിരുവനന്തപുരം സന്ദർശനം

തിരുവിതാംകൂർ സന്ദർശനമായി പരിണമിച്ചതുപോലെ; മഹാകവി വള്ളത്തോളിനേയും മോസ്കോ സന്ദർശനം സോവ്യറ്റ് റഷ്യയുടെ സന്ദർശനമായി കൊട്ടിഘോഷിക്കപ്പെടുന്നു. സന്ദർശനാർക്കുവേണ്ടി തിരുവനന്തപുരം പട്ടണത്തെ സജ്ജീകൃതമാക്കാൻ ഇവിടത്തേ ഴർബലരായ സ്വേച്ഛാധികാരികൾക്കു സാധിച്ചെങ്കിൽ, സോവ്യറ്റ് യൂണിയൻ സന്ദർശിക്കുവാൻ പ്രത്യേകം ഷാണിക്കപ്പെടുന്നവർക്കുവേണ്ടി മോസ്കോയും പരിസരങ്ങളും സജ്ജീകൃതമാക്കാൻ അവിടത്തേ മഹാശക്തരായ സ്വേച്ഛാധികാരികൾക്കു സാധിക്കാതിരിക്കുമോ? റഷ്യൻഭാഷ അറിഞ്ഞുകൂടാതെ, റഷ്യയിലെ സ്ഥലങ്ങളെപ്പറ്റി യാതൊരു വിടിയുമില്ലാതെ, അവിടത്തേ അധികാരികൾ നിയമിച്ച ഭിഷാഷികൾ പറയുന്നതുമാത്രം വിശ്വസിക്കാനും അവർ കൂട്ടിക്കൊണ്ടു പോകുന്ന സ്ഥലങ്ങളിൽമാത്രം സഞ്ചരിക്കാനും നിർബലരായിത്തീർന്ന മഹാകവികളുംകൂട്ടക്കും, സന്ദർശകന്മാക്കായി സജ്ജീകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന സ്ഥിതിഗതികളല്ലാതെ മറെറൊരു കാണാനും അറിയാനുമാണ് സാധിക്കുക? ആകയാൽ സോവ്യറ്റ് റഷ്യയിൽ അങ്ങോളമിങ്ങോളമുള്ള യഥാർത്ഥ സ്ഥിതിഗതികൾ മഹാകവിയും കൂട്ടരും കാണുകയോ അറിയുകയോ ചെയ്തിട്ടില്ല. അഥവാ അവയിൽ വല്ലതും കാണുകയും അറിയുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ സോവ്യറ്റ് റഷ്യയുടെ ഏജൻറന്മാരായി മടങ്ങിവരുന്നവരുടെ നിലയിൽ അവയെപ്പറ്റി മൗനം അവലംബിക്കാൻ കൃതജ്ഞതാബോധത്താൽ അവർ പ്രേരിതരായിരിക്കുന്നു. അങ്ങനെയൊരു റഷ്യയിൽ സാക്ഷാൽ ഇല്ലാത്ത സൗഭാഗ്യാവസ്ഥ അവിടെയുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞു് ഇന്നാട്ടുകാരെ കബളിപ്പിക്കുകയാണെന്നുള്ള ആരോപണത്തിന് അവർ ചാത്രീഭൂതരല്ലെന്നു് സമാധാനിക്കുകയും ചെയ്യാം.

അടിമവേലക്കാർ

സോവ്യറ്റ് കമ്മ്യൂണിസത്തിന്റെ യഥാർത്ഥ സ്വഭാവം വെളിപ്പെടുത്തുന്ന ഏറ്റവും പ്രധാനമായ വസ്തുത മനുഷ്യന്റെ അടിമത്തം ഏറ്റവും ബഹുമാന്യതയോടുകൂടി പുനഃസ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നതാണ്. ആ കമ്മ്യൂണിസം നിരീശ്വരപരമായ ഒരുതരം ഭൗതിക സിദ്ധാന്തമാണെന്നും, അതിൽ മനുഷ്യന്റെ ജന്മാവകാശങ്ങൾ നിഷേധിക്കപ്പെടുകയും അവഹേളിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ടെന്നും, അതിലെ അധികാരം ഉച്ചസ്ഥാനത്തിരിക്കുന്ന ഏതാനും ആളുകളുടെ കരങ്ങളിൽ ആശ്ചര്യകരമായവിധം കേന്ദ്രീകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണെന്നും, ഈ ആളുകളുടെ അധികാരത്തിന് ദൈവികമോ മാനുഷികമോ ആയ യാതൊരു പരിധിയും നിണ്ണയിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ലെന്നും ആലോചിക്കുമ്പോൾ മനുഷ്യന്റെ അടിമത്തം ആ സിദ്ധാന്തത്തിന്റെ യുക്തിപൂർവ്വകവും അനിവാര്യവുമായ ഫലമാ

കിടന്നു കാണാം. അമേരിക്കൻ ഐക്യസംസ്ഥാനങ്ങളിൽ എല്ലാവരും ലിങ്കൺ അടിമകളെ വിമോചിപ്പിക്കുന്ന ഉത്തരവ് പ്രഖ്യാപനം ചെയ്ത കാലത്തു് അവിടങ്ങളിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന തിന്നേക്കാൾ കൂടുതൽ അടിമകൾ ഇന്നു് റഷ്യയിലുണ്ടു്. ഇവിടെ അടിമകൾ എന്നു പറയുമ്പോൾ അർത്ഥമാക്കുന്നതു് സോവ്യാറ്റ് ഫാക്ടറികളിലുള്ള വേലക്കാരെയോ കളക്ടീവ് ഫാമുകളിലുള്ള കർഷകരെയോ അല്ല. അവരും ഒർത്ഥത്തിൽ അടിമകളാണ്. കാരണം വേലയ്ക്കു വൈകി വരുക, തീരെ വരാതിരിക്കുക, അനുവാദംകൂടാതെ ജോലി മാറുക എന്നീ കുറ്റങ്ങൾക്കു് നൽകപ്പെടുന്ന ശിക്ഷ പരിഗണിച്ചാൽ അവരുടെ സ്ഥിതി ഒരു പ്രജായത്തരാജ്യത്തിൽ അടിമത്തമായിത്തന്നെ അപലപിക്കപ്പെടും. എന്നാൽ ഇവിടെ പറയുന്നതു് സോവ്യാറ്റ് പൗരന്മാർ, പോളന്റുകാർ, ബാൾട്ടിക് രാജ്യക്കാർ, ജർമ്മന്മാരും ജപ്പാൻ കാര്യമായ യുദ്ധത്തടവുകാർ, ചൈനയ്ക്കു ആക്രമിച്ചു നാസുവിയമാക്കിയ വിവിധ രാജ്യങ്ങളിൽനിന്നു ബലമായി പിടിച്ചുകൊണ്ടുപോരപ്പെട്ടവർ—ഇവരെല്ലാം ഉൾപ്പെട്ട ലക്ഷോപലക്ഷം നിർഭാഗ്യവാന്മാരായ മനുഷ്യജീവികളുടെ അടിമത്തത്തെപ്പറ്റിയാണ്. ഇവർ ആയുധധാരികളായ കാവൽ ഭടന്മാരുടെ കല്പനയനുസരിച്ചു് മനുഷ്യാചിതമല്ലാത്തവിധം കഠിനമായ വേലകൾ ദിവസത്തിൽ അനേകം മണിക്കൂർനേരം ചെയ്തും; ഭക്ഷണത്തിന്റേയും വസ്ത്രത്തിന്റേയും പാർപ്പിടത്തിന്റേയും കാര്യത്തിൽ ഏറ്റവും കൂറമായ ദുരിതങ്ങൾ അനുഭവിച്ചും ജീവിതം നയിച്ചുപോരുന്നു. ഇതു സാക്ഷാൽ മനുഷ്യന്റെ അടിമത്തമല്ലെങ്കിൽ ആ പദത്തിനു് അർത്ഥമില്ലതന്നെ.

സോവ്യാറ്റ് കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് ഭരണത്തിന്റെ ആരംഭം മുതൽ തടങ്കൽ ക്യാമ്പുകൾ അതിന്റെ ഒരു പ്രത്യേകതയായിരുന്നു. എതിർവിപ്ലവകാരികളെന്ന് സംശയിക്കപ്പെടുന്നവരോ സാധാരണഗതിയിൽ പാതകികളെന്ന് ഗ

ണിക്കപ്പെടുന്നവരോ ആയ വ്യക്തികളെ ശിക്ഷിച്ചു നിർബന്ധവേല ചെയ്യുവാൻ ഈ ക്യാമ്പുകളിലേയ്ക്ക് അയച്ചിരുന്നു. ഇവയിൽ പച്ച ഏറ്റവും വലുതും കുപ്പുനിയായ ക്യാമ്പ് വൈറാസി എന്ന ജലാശയത്തിന്റെ മദ്ധ്യത്തിലുള്ള സോളോവാറസ്കി ദ്വീപങ്ങളിലേതായിരുന്നു. ഈ ക്യാമ്പുകളുടെ ആദ്യത്തെ ഉദ്ദേശം കൊള്ളരുതാത്തവരും ഗവർണ്മെന്റിന് തോന്നുന്നവരെ ശിക്ഷിച്ചു അവിടെ പാർപ്പിക്കണമെന്നായിരുന്നു. ക്യാമ്പുകളിൽ അവരെക്കൊണ്ട് വേലചെയ്യിക്കുന്നത് രാജ്യത്തിലെ സാമ്പത്തികമായ ഏർപ്പാടുകളുടെ ഒരു പ്രധാന ഭാഗമായി ഗണിച്ചിരുന്നില്ല.

കൂലാക്കുകൾ

1929-ൽ സോവ്യറ്റ് രാജ്യത്തിലെ സകല കർഷകരുടേയും ഭൂമികൾ പിടിച്ചെടുത്തു കളക്ടീവ് ഫാമുകളാക്കാൻ ഗവർണ്മെന്റ് തീരുമാനിച്ചു. “കൂലാക്കുകൾ എന്ന വർഗ്ഗക്കാരെ ഇല്ലായ്മ ചെയ്യുക” എന്നൊരുത്തരവ് അന്നു പാസാക്കി. രാജ്യത്തിലെ മാനദണ്ഡമനുസരിച്ച് താരതമ്യേന ധനികരായി ഗണിക്കപ്പെട്ട കർഷകരാണ് കൂലാക്കുകൾ. അവരുടെ വസ്തുവകകൾ സൗജമിച്ചുകൂട്ടി രാജ്യത്തിന്റെ ഉടമയിൽ ഒരു ശേഖരമാക്കിവയ്ക്കുവാനുള്ള പ്രസ്ഥാനത്തെ അവർ പൊതുവായി എതിർത്തുനിന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് കൂലാക്കുകളെ ഒരു വർഗ്ഗമെന്ന നിലയിൽ ഇല്ലാതാക്കുവാൻ ശ്രമം നടന്നത്. ലക്ഷോപലക്ഷങ്ങൾ വരുന്ന ഈ കർഷകരുടെ വസ്തുവകകൾ ഗവർണ്മെന്റ് കണ്ടുകെട്ടിയെടുത്തു. അവരെ കൂട്ടംകൂട്ടമായി സാമാനവാഹികളായ തിവണ്ടികളിൽ കയറ്റി തടങ്കൽക്യാമ്പുകളിലേക്കയച്ചു. മരംവെട്ടുക, കനാലുകൾ തുറക്കുക, ഖനികൾ കുഴിക്കുക, തീവണ്ടിപ്പാതയുണ്ടാക്കുക മുതലായ ജോലികൾ ചെയ്യാൻ അവരെ നിയമിച്ചു. ഈ നടപടിയായ് സോവ്യറ്റ് അധികാരി

കുറേ ഒരു വെടിക്ക് മൂന്നു പക്ഷിയെ കൊന്നു. ഒന്നാമതായി കൂലാഴകളുടെ വസ്തുവകകളെല്ലാം കളക്ടീവ് ഫാമുകൾക്കു ക്കാൻ സാധിച്ചു; രണ്ടാമതായി ബാക്കി കർഷകരെ ഭയ വിഹാസലരസകരമായ കൂലാഴകളെപ്പോലെ ഗവർണ്മെന്റു ത്തരവിനെ എതിർത്തുനിൽക്കാതെ തങ്ങളുടെ വസ്തുവകകളും കളക്ടീവ് ഫാമിലേയ്ക്കു വിട്ടുകൊടുക്കുവാൻ അവരെ പ്രേരിപ്പിക്കുകയുണ്ടായെ. മൂന്നാമതായി റഷ്യയെ സൈനികവും വ്യാവസായികവുമായ മഹാശക്തിയാക്കിത്തീർക്കുവാൻ വേണ്ടി യിരുന്ന കഠിനവും ഹീനവുമായ വേലചെയ്യാൻ വലിയ ചിലവൊന്നും കൂടാതെ ലക്ഷക്കണക്കിന് അടിമകളെ ലഭിച്ചു.

കൂലാഴകൾ മാത്രമല്ല ഈ അടിമവേലയ്ക്കു് ഇരയാ യിത്തീർന്നു്. സോവ്യറ്റ് യൂണിയനിൽ ഉൾപ്പെട്ട വിവിധ സ്ഥിതിക്കാരും വർഗ്ഗക്കാരും ഇതിനിരയായിത്തീർന്നു. യുക്രയിൻ, കോക്കസസ്, മദ്ധ്യ ഏഷ്യാ മുതലായ ഭൂഭാഗങ്ങളിൽ വസിച്ചിരുന്ന ഇതരവർഗ്ഗക്കാരായ ആളുകളുടെ ദേശീയമായ പ്രബുദ്ധതയേയും, കൊസാക്ക് വർഗ്ഗക്കാരുടെ ഇടയിലും തെക്കുകിഴക്കേ റഷ്യയിലും പൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ട സാമ്പത്തികമായ അസ്വസ്ഥതയേയും അടിച്ചമർത്തിയതു് അവരെയെല്ലാം നാടുകടത്തി തടങ്കൽക്യാമ്പുകളിൽ അടിമവേലയ്ക്കു് അയച്ചുകൊണ്ടാണു്.

1935 മുതൽ 38 വരെ റഷ്യൻ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടിയുടെ ഇടയിൽ നടത്തപ്പെട്ട ശുദ്ധീകരണ പ്രസ്ഥാനത്തിൽ ബഹിഷ്കൃതരായ അനേകം കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് കാരേയും അടിമവേലക്കാരായി തടങ്കൽ ക്യാമ്പുകളിലേയ്ക്കു് അയക്കുകയുണ്ടായി. രാജ്യത്തിലെ അനേകങ്ങളും വിലക്കുണങ്ങളുമായ പീനൽ നിയമങ്ങൾ ഏതെങ്കിലും അല്പംപോലും ലംഘിക്കുവാൻ ഇടയാകുന്ന ഏതു ജീവിതാവസ്ഥയിലുമുള്ള സോവ്യറ്റ് പൗരന്മാരും സ്വാതന്ത്ര്യം നഷ്ടപ്പെട്ടവരായി ചെന്നു ചേരുന്നതു ഈ അടിമവേലക്കാരുടെ ക്യാമ്പുകളിൽ തന്നെയാണു്. ജോലിക്ക് ചെയ്യാതിരിക്കുകയോ വൈകിച്ചെയ്യ

കയോ ചെയ്യുന്നത് പീനൽ നിയമത്തിന്റെ ലംഘനമാക്കിയിരുന്നു. രാഷ്ട്രത്തിന്റെ വസ്തുവകകൾ ഏതെങ്കിലും മോഷ്ടിക്കുന്നത് 1932-ൽ മരണശിക്ഷയർഹിക്കുന്ന കുറ്റമാക്കിയിരുന്നു. ഒരു കർഷകന് കളക്ടീവ് ഫാമിൽ കൃഷി ചെയ്യുണ്ടാക്കിയ ധാന്യങ്ങളിൽ വല്ല അംശവും അവന്റെ കുടുംബാംഗങ്ങൾ പട്ടിണികിടക്കാതിരിക്കുവാൻ വേണ്ടി എടുത്തുമാറുന്നതായാൽ അവനെ വെടിവെച്ച് കൊല്ലണമെന്നു ഈ പീനൽനിയമം വിധിച്ചിരുന്നു. പലപ്പോഴും വെടിവെച്ചു കൊല്ലലിനു പകരം അടിമവേല മതിയെന്നും നിശ്ചയിച്ചിരുന്നു. അനന്തരകാലത്ത് റഷ്യയിൽ മരണശിക്ഷ ഒരു പ്രോഗ്രാമികമായി നിർത്തലാക്കപ്പെട്ടു. അതിനുപകരം അടിമവേലക്യാമ്പിൽ 25കൊല്ലം പണിയെടുത്താൽ മതിയെന്നു തീരുമാനിച്ചു. ഈ ശിക്ഷ വധശിക്ഷയേക്കാൾ കൂടുതലും വേദനാജനകവുമായിട്ടാണ് അനുഭവപ്പെടുന്നത്. ഏറ്റവും ആരോഗ്യവാനായ മനുഷ്യനുപോലും സോവ്യറ്റ് അടിമക്യാമ്പിൽ ഇരുപത്തഞ്ചുകൊല്ലം ജീവിക്കുക സാധ്യമല്ല.

യുദ്ധത്തടവുകാർ

കഴിഞ്ഞയുദ്ധം സോവ്യറ്റ് റഷ്യയിലെ അടിമവേല സമ്പ്രദായത്തെ കൂടുതൽ വിസ്തൃതമാക്കി. കിഴക്കേ പോളൻഡും ബാൾട്ടിക് റിപ്പബ്ലിക്കുകളും സോവ്യറ്റ് സൈന്യങ്ങൾ 1939-ലും 40-ലും ആക്രമിച്ചു കൈവശപ്പെടുത്തിയപ്പോൾ ആ രാജ്യങ്ങളിലെ ലക്ഷോപലക്ഷം നിവാസികളെ വളഞ്ഞു പിടിച്ച് റഷ്യയിലേക്ക് നാടുകടത്തി. പോളൻറിലെ അധികാരികളുടെ കണക്കനുസരിച്ച് ആ നാട്ടിൽനിന്നു നാടുകടത്തപ്പെട്ടവരിൽ നാലിലൊന്ന് അതായത് 270,000 പേർ ഭക്ഷണം കിട്ടാതെയും കഠിനവേല നിമിത്തവും കൂടിയ ചെരുമാറ്റത്താലും മരണമടയുകയുണ്ടായി.

യുദ്ധകാലത്ത് സോവ്യറ്റ് പൗരന്മാർതന്നെയും വർ

ലമാനമായതോതിൽ അടിമവേലക്കാരാക്കപ്പെട്ടു. 150,000 ആളുകൾ വോൾഗായുടെ താഴ്വരയിലും യൂക്രേനിലും പാർത്തിരുന്നു. 18-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ റഷ്യയിൽ കുടിയേറിപ്പാർത്ത കർഷകജനങ്ങളുടെ സന്തതികളായിരുന്നു ഇവർ. ഇവരെല്ലാം സ്വഗൃഹങ്ങളിൽനിന്ന് ആട്ടിപ്പായിച്ച് കരഗണ്ഡായിലെ കൽക്കരി ഖനികളിലേയ്ക്കും സോവ്യാറ്റ് റഷ്യയിലെ മറ്റു വലിയ അടിമകൃത്യകളിലേയ്ക്കും അയച്ചു.

സോവ്യാറ്റ് യൂണിയനിൽ പെട്ട ചില റിപ്പബ്ലിക്കുകൾ (German, Kalmyk, Chechen-Ingush and the Karachi Region), അവിടത്തെ നിവാസികൾ യുദ്ധകാലത്ത് സോവ്യാറ്റ് വിരുദ്ധമനോഭാവം പ്രകടിപ്പിച്ചെന്ന കാരണംപറഞ്ഞ് മിക്കവാറും സോവ്യാറ്റ് ഭൂപടത്തിൽ നിന്ന് നിർമാർജ്ജനം ചെയ്യപ്പെട്ടു. ഈ രാജ്യങ്ങളിലെല്ലാം കൂടി 200,000-ൽ പരം ആളുകൾ നിവസിച്ചിരുന്നു. അവരിൽ അധികംപേരെയും കപ്പൽ കയറി തടങ്കൽ ക്യാമ്പുകളിലേക്ക് അയച്ചു.

ജർമ്മൻകാരും ജപ്പാൻകാരും ഇറ്റാലിയൻകാരുമായ അനേകലക്ഷം യുദ്ധത്തടവുകാരും തടങ്കൽപാളയങ്ങളിലെ അടിമവേലക്കാരിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നു. റഷ്യാക്കാർ തടവുകാരായി പിടിച്ച ജർമ്മൻകാരുടെ എണ്ണം 2,000,000-ൽ കൂടുതലാണെന്നാണ് സാമാന്യമായി കണക്കാക്കിയിരിക്കുന്നത്. ഇറ്റാലിയയിലെ സുരക്ഷണവക്രമന്ത്രിയായ ലൂയിജിഗ്രാസ്പരോട്ടി 1947 ഫെബ്രുവരി 27-ാംനാകോൺസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട് അസംബ്ലിയിൽ പ്രസ്താവിച്ചു, സോവ്യാറ്റ് തടങ്കൽ പാളയങ്ങളിലേയ്ക്ക് അയക്കപ്പെട്ട ഇറ്റാലിയൻ തടവുകാരിൽ 94 ശതമാനവും ക്യാമ്പുകളിൽ വച്ചുതന്നെ മൃതിയടഞ്ഞെന്നു്.

പ്രസ്തുത ക്യാമ്പുകളിൽ പട്ടിണിക്കും രോഗത്തിനും അനുക്രമമായിരിക്കുന്ന സാഹചര്യങ്ങൾ പരിഗണിച്ചാൽ ഈ പ്രസ്താവം ആശ്ചര്യകരമല്ല. “സർവ്വരാജ്യറെഡ്ക്രോ

സ്” എന്ന ജീവകാരുണ്യസംഘടനയെ ഈ ക്യാമ്പുകൾ സന്ദർശിക്കുവാൻ സോവ്യറ്റ് ഗവണ്മെന്റ് ഒരിക്കലും അനുവദിക്കാത്തത് അത്ഭുതകരമായിരിക്കുന്നു. ക്യാമ്പുകളിൽ നിന്നു രക്ഷപ്പെട്ട ചിലരുടെ പ്രസ്താവങ്ങൾ വായിച്ചാൽ അറിയാം, അവിടത്തെ സ്ഥിതിഗതികൾ എന്തെന്ന്. സ്റ്റോക്ക്ഹോമിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്ന “ബാൾട്ടിക് റിവ്യൂ” എന്ന പത്രഗ്രന്ഥത്തിൽ, സ്റ്റോളൻസ്കിനടുത്തുള്ള ഒരു ക്യാമ്പിൽനിന്നും രക്ഷപ്പെട്ട എസ്റ്റോണിയക്കാരുടെ നൽകിയ വിവരങ്ങൾ കൊടുത്തിരുന്നതു് താഴെ ചേർക്കാം:-

“ദിവസം തോറുമുള്ള രേഷൻ, മൂന്നു പ്രാവശ്യമായി കൊടുക്കുന്ന 1½ റാത്തൽ അപ്പവും ഒരു കുപ്പി സൂപ്പുമാണ്. ഈ സൂപ്പിൽ വെള്ളവും അല്പത്ത ഉരുളുസുകിഴങ്ങും അടങ്ങിയിരിക്കും. മിക്കവാറും എല്ലാ തടവുകാരുടേയും ശരീരം നീരുകൊണ്ടു് വീങ്ങിയിരുന്നു. ഓരോ മാസത്തിലും ക്യാമ്പിൽ ഏകദേശം 200 പേർ വേലചെയ്യാൻ പരിചേരണം അപ്രാപ്തരായി ഭവിച്ചു. ശരാശരി 2 ആൾവീതം ദിവസവും മരണമടഞ്ഞു. ഭക്ഷണം മതിയാകാതെ ഭയങ്കരമായി വലഞ്ഞിരുന്ന തടവുകാർ ഭക്ഷണം തേടി ചുപ്പം ചവറും കൂട്ടിയിരിക്കുന്ന സ്ഥലങ്ങളിൽ ചെന്നു് ആ അഴുക്കുകളുടെ ഇടയിൽ വല്ല മത്സ്യങ്ങളുടേയും തലയോ മുളളാ കണ്ടുകിട്ടാൻ പരിശോധന നടത്തിയിരുന്നു. ക്യാമ്പിന്റെ മേധാവിത്വം വഹിക്കുന്ന രഷ്യാക്കാർക്കുവേണ്ടി വളർത്തപ്പെടുന്ന ഒരു പന്നിയുടെ സൂക്ഷ്മക്കാരായി ഏല്പെടുത്തിയിരുന്ന രണ്ടു തടവുകാരുടെ ജോലി, പന്നിക്ക് കൊടുക്കുന്ന തീറ്റയിൽനിന്നു് പട്ടിണിഭ്രാന്തനായ തടവുകാരാടും ഒന്നും എടുത്തു കൊണ്ടുപോകാതിരിക്കാൻ ശ്രദ്ധിക്കുകയായിരുന്നു.”

പോളണ്ടിലെ യഹൂദ സോഷ്യലിസ്റ്റ് പാർട്ടിയിലെ ഒരംഗമായിരുന്ന ലൂസിയൻ ബ്ലിറ്റ്റ് താൻ പാർട്ടിക്കു

പ്പെട്ടിരുന്ന തടങ്കൽക്യാമ്പിലെ അനഭാവം വിവരിച്ച കൂട്ടത്തിൽ ഇപ്രകാരം പ്രസ്താവിച്ചു:-

“ചെറുപ്പക്കാരായ സ്ത്രീകൾ തങ്ങൾക്കു കിട്ടുന്ന രേഷന്റെ കുറവു പരിഹരിച്ചിരുന്നു” കവാൽഭേദങ്ങൾ അവരുടെ ചാരിത്ര്യം വിറുദുകൊണ്ടാണ്. ഓരോ പ്രാവശ്യവും ആ കച്ചവടത്തിൽ ഒരു റാത്തൽ അപ്പം അവർക്കു കിട്ടിയിരുന്നു. ഈ ദുർവൃത്തിക്കും പുറമെ ജീവനെ രക്ഷിക്കുവാൻവേണ്ടി മോഷണം, ചാരവൃത്തി മുതലായവയും നടത്തിയിരുന്നു. 1941-ആഗസ്റ്റിൽ എന്റെ സെക്ഷനിലുണ്ടായിരുന്ന 430 പോളൻറുകാരിൽ 120 പേരും ശരീരം മുഴുവനും നീരുകൊണ്ടു നിറഞ്ഞിട്ട് നിലത്തുനിന്ന് എഴുന്നേൽക്കാൻപോലും അശക്തരായി. പ്രതിവർഷം ക്യാമ്പിലെ നിവാസികളിൽ 30 ശതമാനം മൃതിയടഞ്ഞിരുന്നു.”

ഡെൻമാർക്കിലെ തൊഴിലാളിഫെഡറേഷന്റെ പ്രസിഡൻറായ എയിലർ ജെൻസൻ (Eiler Jensen) രണ്ടു മൂന്നു മാസങ്ങൾക്കു മുൻപ് ഈ വിഷയത്തെപ്പറ്റി തലസ്ഥാനനഗരമായ കോപ്പൻഹേജനിൽനിന്ന് ഒരു റേഡിയോ പ്രസംഗം ചെയ്യുകയുണ്ടായി. അതിലൊരു ഭാഗമാണ് താഴെ ചേർക്കുന്നത്:-

“എന്റെ കൈവശം ചില പ്രമാണരേഖകൾ ഉണ്ട്. സോവ്യറ്റ് യൂണിയനിലെ തൊഴിലാളിതടങ്കൽ ക്യാമ്പുകളുടെ കേന്ദ്രഭരണം നടത്തുന്ന ഗുലാഗ് എന്ന സമിതിയുടെ കീഴിൽ 14,000 000 അടിമവേലക്കാർ ഉണ്ടെന്ന് ആ രേഖകളിൽനിന്നു കാണാം. ക്യാമ്പുകളിലെ മേധാവികളുടെ പ്ലേകളോടും മുദ്രകളോടുംകൂടി ഗുലാഗ് ഭരണസമിതിയിൽനിന്നു നൽകിയിട്ടുള്ള പാസ്പോർട്ടുകളുടെ ഫോട്ടോസ്റ്റാറിക പ്രതികളും എന്റെ കൈവശമുണ്ട്. ബ്ലൂമത്തായ

സോവ്യറ്റ് രാജ്യത്തിന്റെ ഒരു മാപ്പം എന്റെ കൈവശമുണ്ട്. കംചാട്കാ മുതൽ റഷ്യയുടെ പടിഞ്ഞാറെ യൂറോപ്യൻ അതിർത്തിവരെയുള്ള ക്യാമ്പുകൾ അതിൽ അടയാളപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. ആ കെട്ടിടം 175 ക്യാമ്പുകളാണുള്ളത്.”

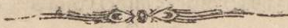
ഐക്യരാഷ്ട്രസമിതിയുടെ സാക്ഷ്യം

രണ്ടു മൂന്നു കൊല്ലം മുൻപ് ബ്രിട്ടീഷ് ഗവണ്മെന്റ് ലോകത്തിന് നൽകിയ ഒരു റേഡിയോ സന്ദേശത്തിൽ, അടിമവേലയെ അംഗീകരിക്കുന്ന സോവ്യറ്റ് നിയമങ്ങളുടെ ഉള്ളടക്കം അക്ഷരംപ്രതി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുകയും, ആ നിയമങ്ങളനുസരിച്ച് 100 ലക്ഷം റഷ്യാക്കാർ അടിമവേലക്കാരായി കഴിയുകയാണെന്നു പ്രസ്താവിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. അങ്ങനെ ഈ പ്രശ്നം ഐക്യരാഷ്ട്രസമിതിയുടെ എക്കണോമിക്സും സോഷ്യലും കൗൺസിലിന്റെ ശ്രദ്ധയിൽപെട്ടു. അംഗരാഷ്ട്രങ്ങൾ ഏതും സന്ദർശിക്കുവാനും ലോകത്തിൽ എവിടെയുമുള്ള അടിമവേലയെപ്പറ്റി അന്വേഷണങ്ങൾ നടത്തുവാനും അധികാരം നൽകിക്കൊണ്ട് 11 പേരടങ്ങിയ ഒരു കമ്മീഷൻ ഏറ്റെടുത്തുവാൻ പ്രസ്തുത കൗൺസിലിൽ ഒരു പ്രമേയം അവതരിപ്പിക്കപ്പെട്ടു. 1949 ആഗസ്റ്റിൽ കൂടിയ കൗൺസിലിന്റെ യോഗത്തിൽ ആ പ്രമേയത്തിനെതിരായി റഷ്യയും അതിന്റെ പിടിയിലുള്ള രാജ്യങ്ങളും വോട്ടുചെയ്തു. നേരെ മറിച്ച് യു. എസ്. ഗവണ്മെന്റിലെ സാമ്പത്തികവകുപ്പിന്റെ അസിസ്റ്റന്റ് സെക്രട്ടറി ഓഫ് സ്റ്റേറ്റ് (Willard L. Yharp) പറഞ്ഞു, യു. എസ്. എസ്. ആറിൽ നിന്നോ മറ്റെവിടെനിന്നോ ആർക്കും തന്റെ രാജ്യത്തുവന്ന് പ്രസ്തുത വിഷയത്തെപ്പറ്റി അന്വേഷണം നടത്താൻ പരിപൂർണ്ണ സൗകര്യം ഉണ്ടായിരിക്കുമെന്ന്. പ്രസ്തുത കൗൺസിൽ 1951 മാർച്ചിൽ തെക്കെ അമേരിക്കയിലെ ചില്ലി

രാജ്യത്തിന്റെ തലസ്ഥാനമായ സൻറിയാഗോയിൽ സമ്മേളിച്ചപ്പോൾ വീണ്ടും ഈ വിഷയത്തെപ്പറ്റി പ്രമേയം അവതരിപ്പിക്കപ്പെട്ടു. നിഷ്പക്ഷരായ വിദഗ്ദ്ധന്മാരുടെ ഒരു ജോയിൻറ് കമ്മറ്റി ഏറ്റെടുത്തുന്നതിൽ സഹായിക്കണമെന്ന് സർവ്വരാജ്യതൊഴിലാളിസമിതിയോട് അഭ്യർത്ഥിക്കുവാനും, ഇന്നു നിലവിലുള്ള അടിമവേലക്കാരുടെ ക്യാമ്പുകളുടെ സ്വഭാവവും വൈചല്യവും അന്വേഷിച്ചു പഠിക്കുകയും അന്വേഷണഫലങ്ങൾ പ്രസ്തുത കൗൺസിലിന്റേയും സമിതിയുടേയും സമക്ഷം സമർപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുവാനുമായിരുന്നു പ്രമേയം. എതിർത്തുവോട്ടുചെയ്തവർ റഷ്യയുടേയും അതിന്റെ പിടിയിൽപെട്ട രാജ്യങ്ങളുടേയും പ്രതിനിധികൾ മാത്രമായിരുന്നു. സോവ്യറ്റ് യൂണിയനിൽ ലക്ഷോപലക്ഷം അടിമവേലക്കാരെ തടങ്കൽ ക്യാമ്പുകളിൽ താമസിപ്പിക്കുകയും അവരെക്കൊണ്ടു നിർബന്ധിച്ചു വേലയെടുപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു യഥാർത്ഥമായ സാമ്പത്തികസ്വാതന്ത്ര്യത്തിനു യോജിച്ചതാണോ? അവിടെ അടിമവേലക്കാരും അവരുടെ ക്യാമ്പുകളും ഇല്ലെന്നുള്ളതാണു വാസ്തവമെങ്കിൽ, ഐക്യരാഷ്ട്രസമിതിയാൽ അധികാരപ്പെടുത്തുന്ന നിഷ്പക്ഷരായ വിദഗ്ദ്ധരുമായ പ്രതിനിധികൾക്കുപോലും അന്വേഷണാർത്ഥം പ്രവേശനം നൽകാൻ റഷ്യ വിസമ്മതിച്ചതും വിസമ്മതിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതും എന്തുകൊണ്ടാണത്?

സോവ്യറ്റ് റഷ്യയിലെ ഈ അടിമവേലക്യാമ്പുകളെപ്പറ്റി മഹാകവി വള്ളത്തോൾ കേട്ടിട്ടുണ്ടോ? യു. എൻ. ഒ. യുടെ സമിതികളിൽ അവയെപ്പറ്റി നടന്നിട്ടുള്ള ചർച്ചകളും അന്വേഷണശ്രമങ്ങളും അദ്ദേഹം അറിഞ്ഞിട്ടുണ്ടോ? റഷ്യയിൽ ചെന്നിരുന്നപ്പോൾ അവയെക്കുറിച്ചു വല്ല വിവരങ്ങളും അന്വേഷിച്ചറിയാൻ അദ്ദേഹത്തിനു താല്പര്യമോ സൗകര്യമോ ഉണ്ടായിരുന്നോ? ഈ ചോദ്യങ്ങൾക്കു മറുപടി പറയാൻ അദ്ദേഹം ബാധ്യസ്ഥനാണ്. സോവ്യറ്റ്

റഷ്യയിൽ അടിമവേലക്യാമ്പുകൾ ഇല്ലെന്നു പറഞ്ഞാൽ അതിനാൽതന്നെ അദ്ദേഹം ആ രാജ്യത്തെപ്പറ്റി അഭിപ്രായം പറയാൻ അർഹതയുള്ളവനല്ല. നേരേ മറിച്ച് അവിടെ അടിമവേലക്യാമ്പുകൾ ഉണ്ടെന്നു സമ്മതിക്കാൻ തയ്യാറാണെങ്കിൽ ആ രാജ്യം സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റേയും സമത്വത്തിന്റേയും സുഖജീവിതത്തിന്റേയും കേളീരംഗമാണെന്നുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിവരണം “എന്തൊരു ചൊലിയോ” എന്ന ആരോപണത്തിനു പാത്രീഭൂതമാകുന്നു.

സാംസ്കാരികമദ്ദനം

I

സാർ ചക്രവർത്തിയുടെ കാലത്തെ അപേക്ഷിച്ചു സോവ്യറ്റ് രാജ്യയിൽ ലക്ഷോപലക്ഷം ആളുകൾക്കു എഴുതാനും വായിക്കാനും അറിയാം. എന്നാൽ അവരുടെ എഴുത്തും വായനയും എല്ലാം അവർക്കു നല്ലതെന്ന് അവിടത്തെ സ്വേച്ഛാധിപതികൾ വിധിക്കുന്ന വഴിക്കേ പോകാവൂ എന്നു നിർബന്ധമുണ്ട്. ഒരു രാജ്യത്തിലെ എഴുത്തിനും വായനയ്ക്കും ഉള്ള സമസ്തവും, പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾ മുഴുവനും, ഗവണ്മെന്റിന്റെ കൺട്രോളിലായിരിക്കുകയും, ഗവണ്മെന്റ് അംഗീകരിക്കാത്ത യാതൊന്നും ആരും ചിന്തിക്കുകയോ എഴുതുകയോ ചെയ്യാതിരിക്കാൻ പോലീസ് അക്ഷീണം ശ്രദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യുകയാണെങ്കിൽ അവിടത്തെ സാക്ഷരത്വം ഗുണത്തിന്റേതല്ല മോഷ്ടമായ പരിണമിക്കൂ. സോവ്യറ്റ് രാജ്യയിൽ തന്റെ പേരു കഴിച്ച് എഴുതാനും ഒരു വാചകം ബുദ്ധിമുട്ടി വായിക്കാനും

കഴിയുന്ന ഏതൊരു ഗ്രാമീണനും സാക്ഷരതമുള്ളവനായി ഗണിക്കപ്പെടുന്നു. ഇതിന്റെ ഫലമായി രഷ്യയിൽ സാക്ഷാൽ വിദ്യാഭ്യാസം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള ആളുകൾ വളരെ കുറവാണ്. പകുതിവിദ്യാഭ്യാസവും കാൽ വിദ്യാഭ്യാസവും ലഭിച്ചിട്ടുള്ളവർ സാർ ചക്രവർത്തിമാരുടെ രഷ്യയിലേക്കുമാത്രം സ്റ്റാലിന്റെ രഷ്യയിൽ വളരെയധികമുണ്ട്. എന്നാൽ പൂർണ്ണമായ വിദ്യാഭ്യാസം ലഭിച്ചിട്ടുള്ളവർ തുലോം കുറവാണ്. യഥാർത്ഥവും ആഴവുമായ അർത്ഥത്തിൽ വിദ്യാഭ്യാസം എന്താണ്? സ്വയം ചിന്തിക്കാനും, വസ്തുതകൾ അറിയുവാനും, ശാസ്ത്രത്തിലോ കലയിലോ സ്വന്തം വീക്ഷണമനുസരിച്ച് സത്യത്തെ പിൻതുടരുവാനും ഉള്ള അവകാശവും കഴിവുമാണ് വിദ്യാഭ്യാസം. അതു സ്റ്റാലിന്റെ രഷ്യയിൽ ഏറ്റവും പരിതാപകരമായി അധഃപതിച്ചിട്ടുണ്ട്, അധഃപതിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. സോവ്യറ്റ് സേപഹാധിപത്യം അവിടത്തെ പൗരന്മാരുടെ ശരീരത്തിൽ മാത്രമല്ല, മനസ്സിലും ആത്മാവിലും പരിപൂർണ്ണമായ നിയന്ത്രണം ചെലുത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. തങ്ങളുടെ പേരുകഷ്ടിച്ചെഴുതുവാൻ കഴിയുന്ന ലഃക്ഷ്യാപലക്ഷം ഗ്രാമീണർ കൂടിയൊരു സ്വന്തം ചിന്തകളേയും വീക്ഷണങ്ങളേയും എഴുതി ഫലിപ്പിക്കുവാൻ കഴിയുന്ന ഒരു റോഡ്സ്റ്റോയി പ്രളവിനോടു കിടപിടിക്കുമോ? സേപഹാധികാരികളുടെ നിർദ്ദേശത്തിന് അനുയോജ്യമല്ലാത്തവിധം ചിന്തിക്കുകയോ അനമാനങ്ങളിൽ എത്തിച്ചേരുകയോ ചെയ്യുന്നവർ നേരെ പോകുന്നത് തടയൽപ്പാളയങ്ങളിലേക്കോ കാരാഗൃഹങ്ങളിലേക്കോ ആയിരിക്കും.

സോവ്യറ്റ് രഷ്യയിൽ രാഷ്ട്രീയത്തെപ്പോലെതന്നെ ലാസനികവും സാംസ്കാരികവുമായ സകലജാതി പ്രവർത്തനങ്ങളും—തത്വശാസ്ത്രം, ചരിത്രം, പ്രകൃതിശാസ്ത്രം, കലാവിദ്യ, നാടകം ഇവയെല്ലാം—പരിപൂർണ്ണമായി ഗവൺമെന്റിന്റെ നിയന്ത്രണത്തിലാണിരിക്കുന്നത്. ഒരു ജ്യോതികമായ

വ്യാഖ്യാനത്തോടു യോജിക്കാത്തരീതിയിൽ സ്വരാജ്യചരിത്രം എഴുതാൻ തുനിഞ്ഞ ഉൽകൃഷ്ടരായ റഷ്യൻ ചരിത്രകാരന്മാരിൽ അധികവും കാരാഗൃഹവാസത്തിനും അതുമൂലമുള്ള ഭരിതന്മാരുടെയും അപമൃത്യുവിനും വിധേയരാക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. സോവ്യറ്റ് റഷ്യയുടെ പുതിയപുതിയ ലക്ഷ്യങ്ങളനുസരിച്ച് അവിടത്തേ ചരിത്രപഠനം ഇടയ്ക്കിടയ്ക്ക് പരിഷ്കരിക്കപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഹിതകരങ്ങളല്ലാത്ത വസ്തുതകളെല്ലാം നിരാകരിക്കപ്പെടുകയും അവയുടെ സ്ഥാനത്തു് പ്രചരണത്തിനു പറ്റിയ പച്ചക്കള്ളങ്ങൾ സ്വീകരിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. ശാസ്ത്രത്തിന്റെ കാര്യവും ഇതിൽനിന്നു് ഒട്ടും ഭേദമല്ല. കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടിയുടെ പന്ഥാവിൽകൂടി വേണം അതും ചരിക്കുവാൻ. “ജനറികസ്” എന്ന ശാസ്ത്രവകുപ്പു് (Genetics) മുതലാളിത്ത വ്യവസ്ഥിതിയുടെ വകയാണെന്നുള്ള കാരണം പറഞ്ഞു് പരിത്യജിക്കപ്പെട്ടു. വിശ്വവിചാരശാസ്ത്രജ്ഞനായ ഐൻസ്റ്റീന്റെ “റെലറ്റീവിറ്റി” (Relativity) സിദ്ധാന്തം, “ഡയലക്ടറിക്കൽ മെറീരിയലിസം” എന്ന മാർക്സിസ്റ്റ് സിദ്ധാന്തങ്ങൾക്കു വിപരീതമാകയാൽ നിരസിക്കപ്പെട്ടു. ഫ്രോയിഡിന്റെ (Freud) സിദ്ധാന്തങ്ങളനുസരിച്ചുള്ള “സൈക്കോ അനാലിസിസ്” (Psycho-analysis) മുതലായ മാനസികശാസ്ത്രങ്ങൾ സോവ്യറ്റ് സമുദായത്തിന്റെ സമഷ്ടിവാദമനസ്ഥിതിക്കു യോജിക്കാത്തവയാകയാൽ നിർത്തലാക്കപ്പെട്ടു.

സോവ്യറ്റ് യൂണിയനിലെ ഗ്രന്ഥകർത്താക്കൾ, സംഗീതകൃത്തുകൾ, മറ്റു കലാകാരന്മാർ ഇവരുടെ ഇടയിലും ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു വലിയ ശുദ്ധീകർമ്മപ്രസ്ഥാനം നടത്തപ്പെടുന്നുണ്ട്. “മുതലാളിത്ത മനസ്ഥിതി”, “പാശ്ചാത്യരെ കണ്ണുപൂട്ടി അനുകരിക്കുക” മുതലായ മഹാപാതകങ്ങൾ ആണു് ഇവരുടെമേൽ ആരോപിക്കപ്പെടുന്നതു്. അവർ പ്രതിപാദിക്കേണ്ട വിഷയങ്ങൾ ഏവയെന്നും, അവരുടെ സൃഷ്ടികർമ്മത്തി

ന്റെ വിധം എന്തെന്നു നിർണ്ണയിച്ചുകൊണ്ടു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്ന രാഷ്ട്രീയമായ ഉത്തരവുകളെ സന്നിഷ്ഠർഷം അവർ സമാഭരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. രാജ്യയിലുള്ള ഒരു ഗ്രന്ഥകർത്താവോ, സംഗീതകൃത്തോ, ചിത്രകാരനോ സോവ്യറ്റ് ഭരണത്തെയോ അതിന്റെ സമ്പ്രദായത്തെയോ പഠറി ആക്ഷേപങ്ങളോ സംശയങ്ങളോ പ്രകാശിപ്പിക്കാതിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടുമാത്രം സുരക്ഷിതരായിരിക്കുന്നില്ല. അവർ സേപഹാധിപത്യത്തെ വാഴ്ത്തിപ്പുകഴ്ത്തുകയും, അതിന്റെ ലക്ഷ്യങ്ങളെ പഠരാഗമിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അല്ലാത്തപക്ഷം രാജ്യശത്രുക്കളായി ഗണിക്കപ്പെടും. പൗരന്മാരുടെ ബുദ്ധിസാമർത്ഥ്യങ്ങളെല്ലാം സോവ്യറ്റ് സമ്പ്രദായങ്ങളെ പിൻതാങ്ങുവാനും, അവരുടെ നേതാക്കളെ പ്രകീർത്തിക്കുവാനും, അവരെ കുറ്റം പറയുന്നവരെ കരിത്രേയ്ക്കുവാനും വിനിയോഗിക്കണമെന്നാണ് ഗവണ്മെന്റിന്റെ പ്രതീക്ഷ. തദനുസരണം രാജ്യത്തിന്റേയും അതിലെ സേപഹാധികാരികളുടേയും സേവനത്തിനു മാത്രമായി തങ്ങളുടെ ബുദ്ധിസാമർത്ഥ്യങ്ങൾ വിനിയോഗിക്കുവാൻ മനസ്സും കഴിവും ഉള്ളവർക്ക് ഏറ്റവും രൂപീകരമായ പ്രതിഫലം ലഭിക്കും. ഗവണ്മെന്റിന്റെ ഹിതാഹിതങ്ങൾക്കു വഴിപ്പെട്ടു പ്രവർത്തനം നടത്തുന്ന കലാകാരന്മാരെ ഭരണവർഗ്ഗത്തിൽ പെടുത്തുന്നു. ആ വർഗ്ഗത്തിന്റെ പ്രത്യേകാനുകൂല്യങ്ങളിലും സാമ്പത്തികസമ്പാദ്യങ്ങളിലും അവർ പങ്കാളികളായിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. രാഷ്ട്രീയാധികാരികളെ സംരക്ഷിക്കുവാൻ വലയം ചെയ്തു കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ബുദ്ധിപരവും കലാപരവും ആയ കാവൽപട്ടാളമായിട്ടാണ് അവരെ ഗണിച്ചിരിക്കുന്നത്.

ഇതിന്റെയൊക്കെ ഫലമെന്തെന്നാൽ, രാജ്യയിലെ കലയും സംസ്കാരവും ഭയങ്കരമായി അധഃപതിച്ചിരിക്കുന്നു. വിപ്ലവത്തിന്റെ ആദ്യവർഷങ്ങളിൽ പുതിയ പുതിയ ആശയങ്ങൾക്കും പരീക്ഷണങ്ങൾക്കും സ്ഥാനം നൽകപ്പെട്ടി

രുന്ന. അതിന്റെ ശേഷം ഇന്നോളം രാഷ്ട്രീയത്തോടു പരിപൂർണ്ണയോജ്യതയില്ലാത്ത കൃതികളെയെല്ലാം സംശയ ദ്രഷ്ടിയോടെയാണ് വീക്ഷിക്കുന്നത്. തൻമൂലം നാടകം, സംഗീതം, ചിത്രമെഴുത്തു മുതലായ കലാപ്രകാശനങ്ങളെല്ലാം കേവലം ചൈതന്യരഹിതങ്ങളായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. സകലകലയും ശാസ്ത്രവും വിദ്യാഭ്യാസവും ഫലത്തിൽ സോവ്യറ്റ് റഷ്യയുടെ പ്രചരണത്തിനായി പ്രതിഷ്ഠിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണ്. അവിടത്തെ ഭരണാധികാരികളുടെ ഔദ്യോഗികമായ ആശയങ്ങളേയും നയപരിപാടികളേയും അഡപ്റ്റ് ചെയ്യാനാണ് അവ വിനിയോഗിക്കപ്പെടുന്നത്. വിദേശങ്ങളിൽനിന്നുള്ള ആശയപ്രവാഹത്തിനെതിരായി സോവ്യറ്റ് യൂണിയനിലെ മാനസികവും കലാപരവുമായ ജീവിതമുഴുവൻ അടച്ചുപൂട്ടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. വിദേശങ്ങളിൽനിന്നുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളോ, നാടകങ്ങളോ, ചലച്ചിത്രങ്ങളോ റഷ്യൻ ജനതയുടെ ഇടയിൽ പ്രവേശിക്കുവാൻ അനവദിക്കുന്നത് അവ സോവ്യറ്റ് ആശയങ്ങൾക്കു വിപരീതമല്ലെങ്കിൽ മാത്രമാണ്. വിദേശങ്ങളിൽനിന്നുള്ള പത്രങ്ങളും മാസികകളും സാങ്കേതികവിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി പ്രതിപാദിക്കുന്നവ പോലും, ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ചുരുക്കംപേർ മാത്രമേ വായിക്കുവാൻ അനവാദമുള്ളൂ. വിദേശങ്ങളിലേക്ക് സഞ്ചാരം ചെയ്യുവാൻ വേണമെന്നുവെച്ചിരിക്കുന്ന പ്രത്യേകാനവാദം സോവ്യറ്റ് റഷ്യയിൽ ബഹുഭൂരിപക്ഷത്തിനും നിഷേധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അതു് അപൂർവ്വമായി ചിലർക്ക് ലഭിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽതന്നെ, അവർ വിദേശങ്ങളിൽ സ്വരാജ്യത്തിനെതിരായി സംസാരിക്കയില്ലെന്നും തിരിയെ വിളിച്ചാൽ ഉടൻ മടങ്ങിവരുമെന്നും ഉറപ്പുണ്ടായിരിക്കുവാൻവേണ്ടി, അവരുടെ കുടുംബാംഗങ്ങളെ ജാമ്യക്കാരായി നിയന്ത്രണത്തിൽ വെച്ചിരിക്കും. സോവ്യറ്റ് യൂണിയനിലേക്ക് തിരിയെ വരാൻ വിസമ്മതിക്കുന്ന പൗരനെ പിടികിട്ടിയാൽ ഏറ്റവും ഭയങ്കരമായ

ശിക്ഷകൾക്കു വിധേയമാക്കുകയും ചെയ്യും. മാനസികവും കലാപരവും സാംസ്കാരികവുമായ ഈ നിയന്ത്രണങ്ങളുടെ ധൈര്യം പിടിയിലമന്നിരിക്കുന്ന രാജ്യക്കാർ ഹിററു്ലഭ്യമായും മുന്നോട്ടുപോകുകയും കീഴിൽപോലും നടന്നിട്ടില്ലാത്ത വിധം അത്ര പരിതാപകരമായി ബാഹ്യലോകത്തോടുള്ള സകലബന്ധങ്ങളും മുറിഞ്ഞു് ഒറ്റതരിശിരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണു്.

കലാകാരന്റെ സാക്ഷ്യം

സോവ്യറ്റ് ചലച്ചിത്രസമ്പ്രദായത്തിൽ വിദഗ്ദ്ധനായ രണ്ടു കലാകാരന്മാർ അവരുടെ ചിത്രങ്ങൾ പ്രദർശിപ്പിക്കുവാൻ ഇക്കൊല്ലം ആദ്യത്തിൽ ഇൻഡ്യയിൽ സഞ്ചരിച്ചിരുന്നു. അവരിലൊരാളായ വി. പുഡോവ്കിൻ സോവ്യറ്റ് ചലച്ചിത്രപ്രദർശനത്തിന്റെ ഉദ്ദേശവും സ്വഭാവവും ആയിടെ മദ്രാസിൽചെയ്ത ഒരു പ്രസംഗത്തിൽ ഇപ്രകാരം വിശദീകരിച്ചു:—

“ഞങ്ങളുടെ സോവ്യറ്റ് ചലച്ചിത്രം പുരോഗമിപ്പിക്കുവാനും അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തുവാനും ഉദ്ദേശിക്കുന്ന ലക്ഷ്യത്തെ “സോഷ്യലിസ്റ്റ് റിയലിസം” എന്നാണു് ഞങ്ങൾ വിളിക്കുന്നതു്. കലാകാരനെ സോവ്യറ്റ് രാഷ്ട്രത്തെ സൃഷ്ടിക്കുന്നതിൽ പങ്കെടുക്കുന്ന ഉയർന്ന സ്വഭാവം വിലയുള്ളവനുമായ പ്രവർത്തകനാക്കിത്തീർക്കുന്ന സമ്പ്രദായമാണു് ഇതു്. “റിയലിസം” എന്നു വിളിക്കുന്നതിന്റെ കാരണം ഞങ്ങളുടെ കല ജീവിതത്തെ അതിന്റെ പൂർണ്ണതയിലും അതുൾക്കൊള്ളുന്ന എല്ലാ വശങ്ങളോടുകൂടിയും പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നു എന്നതാണു്. “സോഷ്യലിസ്റ്റ്” എന്നു വിളിക്കുന്നതു് ജീവിതത്തിന്റെ വീക്ഷണത്തിനും പ്രതിഫലനത്തിനും വേണ്ടിയുള്ള സൃഷ്ടിപരമായ പ്രവർത്തനം സോവ്യറ്റ് രാഷ്ട്രത്തെ വികസിപ്പിക്കുക എന്ന ഉൽ

കൃഷ്ണലക്ഷ്യങ്ങൾക്കു വിധേയരാക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു കൊണ്ടാണ്. ഒക്ടോബറിലെ ആ മഹത്തായ സോഷ്യലിസ്റ്റ് വിപ്ലവം സൃഷ്ടിച്ചതും ബോറോഷേവിക് പാർട്ടിയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ ഞങ്ങളുടെ ജനങ്ങൾ അധികാരത്തിൽ വരികയും പഴയ വ്യവസ്ഥിതി തട്ടുടച്ചു പുതിയ സമുദായവ്യവസ്ഥിതി സൃഷ്ടിക്കുവാൻ ഞങ്ങളുടെ സൃഷ്ടിപരമായ ശക്തികളെ വിനിയോഗിക്കുന്നതിന് ഇടയാക്കിയതുമായ സാഹചര്യങ്ങളിൽ മാത്രമേ കലാവിദ്യയുടെ പ്രസ്തുത ലക്ഷ്യം കാണപ്പെടുകയുള്ളുവെന്നതു് സ്വാഭാവികമാണല്ലോ.”

ഈ വാക്കുകളിൽനിന്നു് സ്പഷ്ടമായിക്കാണാം, സോവ്യറ്റ് കലാവിദ്യയുടെ ഉദ്ദേശ്യമെന്തെന്നു്. റഷ്യയ്ക്കു പുറത്തുള്ള രാജ്യങ്ങളിൽ സോവ്യറ്റ് കലാപ്രദർശനം നടത്തപ്പെടുന്നതു് ആ രാജ്യങ്ങളെ സോവ്യറ്റ് ആധിപത്യത്തിന്റെ കീഴിൽ കൊണ്ടുവരുന്നതിനു് അവിടങ്ങളിൽ കളമൊരുക്കുവാനാണ്. റഷ്യയ്ക്കു പുറത്തുള്ള സോവ്യറ്റ് കലയുടെ ഉദ്ദേശ്യമിതാണെങ്കിൽ റഷ്യയ്ക്കകത്തുള്ളതിന്റെ കാര്യം പറയാനുണ്ടോ? കലകളുടെ വളർച്ചയ്ക്കു് സോവ്യറ്റ് ഗവർണ്മെണ്ടു് ഗണ്യമായ ധനസഹായം ചെയ്യുന്നതും, തീയറ്ററുകളൊക്കെ ഗവർണ്മെണ്ടു് വകയായിരിക്കുന്നതും റഷ്യൻ ജനത ആ കടുത്ത സ്വേച്ഛാധിപത്യത്തിന്റെ പിടിയിൽ നിന്നു തലപൊക്കി യഥാർത്ഥസ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ ശുദ്ധവായു ശ്വാസിക്കുവാൻ ഒരിക്കലും ശ്രമിക്കാതിരിക്കുവാൻ വേണ്ടിയാണ്.

II

വിദേശരേഡിയോ

സോവ്യറ്റ് ഔദ്യോഗികപത്രമായ “പ്രവ്ദാ”യിലേക്കു് ബ്രിട്ടീഷ് വിദേശകാര്യമന്ത്രി മിസ്റ്റർ മൊരിസൺ

എഴുതി അയച്ച ലേഖനത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗം മൂന്നൊരളപ്പായത്തിൽ ഉദ്ധരിച്ചിരുന്നല്ലോ. “റഷ്യയിലേക്കുള്ള ബ്രിട്ടീഷ് റേഡിയോ പ്രക്ഷേപണങ്ങളെ കൃത്രിമമായും മനഃപൂർവ്വമായും സോവ്യറ്റ്കാർ ജാം ചെയ്യുന്നു. ആ പ്രക്ഷേപണങ്ങളെ നിങ്ങളുടെ ഗവർണ്മെന്റ് എന്തിന് ഭയപ്പെടുന്നുവെന്ന് എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ” എന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആക്ഷേപം. അതിന് ആ പത്രം നൽകിയ മറുപടിയിൽ പറഞ്ഞിരുന്നതിങ്ങനെയാണ്:— “സോവ്യറ്റ് ജനതയുടെ ശത്രുക്കളായ മുതലാളിമാർ നടത്തുന്ന മുഷണം പുനഃസ്ഥാപിക്കുവാനുള്ള അവരുടെ ശ്രമങ്ങളെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുവാൻ പ്രധാനമായും ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാണ് റഷ്യയിലേക്കുള്ള ബ്രിട്ടീഷ് പ്രക്ഷേപണങ്ങളെന്ന് അറിയപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. സോവ്യറ്റ്കാർക്ക് അത്തരം ജനകീയവിരുദ്ധമായ പ്രചരണത്തെ പിൻതാങ്ങുവാൻ സാധിക്കുകയില്ലെന്നുള്ളതു് സ്വാഭാവികമാണ്. മാത്രമല്ല, ആ പ്രചരണം യു. എസ്. എസ്. ആർ.ന്റെ ആഭ്യന്തര കാര്യങ്ങളിൽ കൈകടത്തുന്ന പ്രവൃത്തിയാകുന്നു.” ആകയാൽ ബ്രിട്ടീഷ് പ്രക്ഷേപണങ്ങളെ റഷ്യൻ അധികാരികൾ ജാം ചെയ്യുന്നുണ്ടെന്നുള്ള വസ്തുത പ്രവ്ലാസമതിക്കുകതന്നെ ചെയ്യുന്നു. ജാം ചെയ്യാനുള്ള കാരണത്തെപ്പറ്റി പ്രവ്ലാസം പറയുന്നതിന്റെ അർത്ഥം, റഷ്യൻ സ്വേച്ഛാധിപതികൾക്കു സ്വീകൃതമല്ലാത്ത വസ്തുതകളും അഭിപ്രായങ്ങളും ബാഹ്യലോകത്തിൽനിന്നു കേൾക്കുവാൻ റഷ്യൻ പൗരന്മാരെ അവർ അനുവദിക്കുകയില്ലെന്നു മാത്രമാണല്ലോ.

ഐക്യരാഷ്ട്രസമിതി

വാർത്താവിതരണം ചെയ്യുവാൻ പത്രങ്ങൾക്കുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യങ്ങളെപ്പറ്റി നടപടികൾ അവലംബിക്കുന്നതിന് ഐക്യരാഷ്ട്രസമിതിയുടെ ഒരു ശാഖയായ എക്സ

ണോമിക്കും സോഷ്യലും കൗൺസിൽ ഒരു സബ്കമ്മീഷനെ ഏറ്റെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ആ സബ്കമ്മീഷൻ 1950 മെയ് മാസത്തിൽ തെക്കെ അമേരിക്കയിലെ ഉറഗെപ രാജ്യത്തിന്റെ തലസ്ഥാനമായ മൊൺടെവിഡിയൊ നഗരത്തിൽ വെച്ചുകൂടി. ആ യോഗത്തിൽ അമേരിക്കയിലും മറ്റു പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിലും നിന്നുള്ള റേഡിയോ പ്രക്ഷേപണങ്ങളെ റഷ്യൻ അധികാരികൾ ജാം ചെയ്യുന്നതിനെ സംബന്ധിച്ച് ഒരു പ്രമേയം പാസ്സാക്കി, പ്രസ്തുത കൗൺസിലിലേയ്ക്കു യച്ചിരുന്നു. അതിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിങ്ങനെയാണ്:- “ഏതു രാജ്യത്തുനിന്നും വരുന്ന റേഡിയോ പ്രക്ഷേപണങ്ങൾ ശ്രവിക്കുവാൻ ഏതു മനുഷ്യനുമുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം ഐക്യരാഷ്ട്രസമിതിയുടെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ പ്രഖ്യാപിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള മനുഷ്യാവകാശങ്ങളുടെ ഗണത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതും, 1947-ൽ ഇൻറർനാഷണൽ ടെലെകമ്മ്യൂണിക്കേഷൻ കൺവെൻഷൻകാർ അംഗീകരിച്ചിട്ടുള്ളതുമാണ്.” പ്രസ്തുത പ്രമേയത്തെപ്പറ്റി എക്കണോമിക്കും സോഷ്യലും കൗൺസിൽ ഇപ്രകാരം പ്രസ്താവിച്ചു:- “അവരുടെ രാജ്യാതിർത്തിക്കു വെളിയിൽനിന്നുവരുന്ന റേഡിയോ പ്രക്ഷേപണങ്ങളെ അവരുടെ രാജ്യത്തിലുള്ള ആളുകൾ ശ്രവിക്കാതിരിക്കുവാൻവേണ്ടി അവർ മനുഷ്യർ വിചിന്തപ്പെടുത്തുന്നു.” അനന്തരം ഈ കൗൺസിൽ 1950 വസന്തകാലത്തു ജനീവായിൽ സമ്മേളിച്ചപ്പോൾ പ്രസ്തുത പ്രമേയത്തെ അംഗീകരിക്കുകയും ഐക്യരാഷ്ട്രസമിതിയുടെ ജനറൽഅസംബ്ലിയുടെ ശ്രദ്ധയ്ക്കു അതു വിഷയമാക്കണമെന്നു ശുപാർശ ചെയ്യുകയും ചെയ്തു. ഈ ശുപാർശയെ ആധാരമാക്കി ഐക്യരാഷ്ട്രസമിതിയുടെ ഏറ്റവും ശക്തമായ 14 അംഗങ്ങളടങ്ങിയ സ്റ്റീയറിംഗ് കമ്മിറ്റി (വാദപ്രതിവാദ നടപടികളെ നിയന്ത്രിക്കുന്ന കമ്മിറ്റി) ജനറൽ അസംബ്ലിയുടെ അജൻറായിൽ ഒരു നിരോധനപ്രമേയം കൊള്ളിച്ചു. “അമേരിക്കയുടെ സ്വരം” (The

Voice of America) എന്ന നാമത്തിൽ അറിയപ്പെടുന്ന
 തും യു. എസ്. എ. യിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്നതുമായ റേ
 ഡിയോ പ്രക്ഷേപണങ്ങളും മറ്റു പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിൽ
 നിന്നുള്ള റേഡിയോ പ്രക്ഷേപണങ്ങളും റഷ്യൻ അധികാ
 രികൾ ജാം ചെയ്യുന്നതിനെ നിരോധിക്കുവാൻ വേണ്ട നട
 പടികൾ ഐക്യരാഷ്ട്രസമിതിയിലെ ജനറൽ അസം
 ബ്ലി സ്വീകരിക്കണമെന്നായിരുന്നു പ്രമേയം. 1950
 സെപ്റ്റംബർ 21-ാംനാ- അമേരിക്കയിൽ ഫ്ലൂഷിംഗ് മെ
 ഡോ എന്ന സ്ഥലത്തുകൂടിയ സ്റ്റീയറിംഗ് കമ്മിറ്റിയുടെ
 യോഗത്തിൽവെച്ച് ഈ പ്രമേയം വോട്ടിനിട്ടു. - 14 അംഗ
 രാജ്യങ്ങളിൽ 12-ം പ്രമേയത്തിനനുകൂലമായി വോട്ടു ചെ
 യ്തു; റഷ്യയും അതിന്റെ പിടിയിലമന്നിരിക്കുന്ന ചെക്കോ
 സ്ലൊവാക്കിയായും മാത്രം പ്രതികൂലമായി വോട്ടുചെയ്തു.
 ഐക്യരാഷ്ട്രസമിതിയുടെ കീഴിലുള്ള പ്രധാനപ്പെട്ട ക
 മ്മിറ്റികളുടേയും സബ് കമ്മിറ്റികളുടേയും ശുപാർശകളെ
 ആധാരമാക്കി അവതരിപ്പിക്കപ്പെട്ടതും, റഷ്യൻ പിടിയിൽ
 അമന്നിട്ടില്ലാത്ത വലുതും ചെറുതുമായ 12 രാജ്യങ്ങൾ അം
 ഗീകരിച്ചതുമായ പ്രമേയത്തെ—ഐക്യരാഷ്ട്രസമിതി
 അംഗീകരിച്ചിട്ടുള്ള മനുഷ്യാവകാശങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെട്ടതും
 വാർത്താവിതരണത്തിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന് അവശ്യാവ
 ശ്യകവുമായ അവകാശത്തിനുവേണ്ടി അവതരിപ്പിക്കപ്പെട്ട
 പ്രമേയത്തെ—റഷ്യ അതിന്റെ ഉപഗ്രഹങ്ങളിലൊന്നായ
 ചെക്കോസ്ലൊവാക്കിയായുമൊന്നിച്ച് ഇപ്രകാരം പരസ്യ
 മായി എതിർത്തിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കാം, റഷ്യൻ ജനത
 യെ അവിടത്തെ അധികാരികൾ ഡെമോക്രാറ്റിക് ആശ
 യങ്ങളോടുകൂടിയ ബാഹ്യലോകത്തിൽനിന്നു ഇരുമ്പുവനി
 കയാൽ തന്നെ ഏതു ഭദ്രമായി മറച്ചുവച്ചിരിക്കുന്നെന്ന്!

III

ശാസ്ത്രം

സോവ്യറ്റ് റഷ്യയിൽ ശാസ്ത്രവും സ്വതന്ത്രമായി പ്രവർത്തനം നടത്താൻ അനുവദിക്കപ്പെടുന്നില്ലെന്നും അത് അവിടത്തെ സ്വേച്ഛാധികാരികളുടെ ഹിതാഹിതങ്ങൾക്കു വിധേയമായിരിക്കുവാൻ നിർബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണെന്നും മുകളിൽ പ്രസ്താവിച്ചുവല്ലോ. അതിനൊന്നാംതരം ഒരു ദൃഷ്ടാന്തം പറയാം.

റഷ്യൻ ജീവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ (Biologists) സ്റ്റാലിൻറെ ഹിതാഹിതങ്ങൾക്കു വിപരീതമായ ശാസ്ത്രസിദ്ധാന്തങ്ങൾ സ്വീകരിച്ചതിനാൽ അവർക്കു നേരിട്ട ഭർഗ്ഗതകളെ ഏറ്റവും ലളിതമായ ഭാഷയിൽ പ്രതിപാദിച്ചുകൊണ്ടു് John Langdon Davies എന്ന പണ്ഡിതൻ രചിച്ച "റഷ്യ നാഴികമണിയെ പുറകോട്ടുതിരിക്കുന്നു" (Russia Puts back the Clock) എന്ന ഗ്രന്ഥത്തെ നിരൂപണം ചെയ്തു് ഇംഗ്ലണ്ടിലെ സുപ്രസിദ്ധ ഗ്രന്ഥകാരനായ ബർട്രാൻറ് റസ്സൽ (Bertrand Russell) മദ്രാസിലെ "ഹിന്ദു" പത്രത്തിൽ ഒരു ലേഖനമെഴുതിയിരുന്നു. ജനനവഴി പൂർണ്ണജന്മാരിൽനിന്നു് അനന്തരന്മാരിലേക്കു സ്വഭാവത്തിന്റെ ഗുണഭോഷങ്ങൾ പകരുന്നതു സംബന്ധിച്ചുള്ള പ്രകൃതിനിയമങ്ങളെ (Laws of heredity) വിശദീകരിക്കുന്ന ഒരു സിദ്ധാന്തം അടുത്തകാലംവരെ, റഷ്യൻ ജീവശാസ്ത്രജ്ഞനായ ലിസൻകോ (Lysenko) ഒഴികെ, മിക്കവാറും സകല വിദഗ്ദ്ധന്മാരും സ്വീകരിച്ചിരുന്നു. 150 വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പു് ലാമാർക്ക് എന്ന ശാസ്ത്രജ്ഞനാൽ കണ്ടുപിടിക്കപ്പെട്ടതും, നിരീക്ഷണപരീക്ഷണങ്ങൾക്കു വിധേയമായ തെളിവിന്റെ (Experimental evidence) അഭാവത്താൽ പരിത്യജിക്കപ്പെട്ടതുമായ വേറൊരു സിദ്ധാന്തമുണ്ടു്. ഈ സിദ്ധാന്തത്തെ ലിസൻകോ പുനരുദ്ധരിച്ചു. സോവ്യറ്റ്

ഗവൺമെന്റിന്റെ പിൻതുണ അതിനു നേടുന്നതിൽ എങ്ങനെയോ അദ്ദേഹത്തിനു വിജയമുണ്ടായി. അതുവരെ അദ്ദേഹത്തെ എതിർത്തുനിന്ന മറ്റു രഷ്യൻ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ തന്നിമിത്തം വലിയ ധർമ്മസങ്കടത്തിൽപെട്ടു. അവരിൽ ചിലർ തങ്ങൾക്കു തെറ്റിയാണെന്ന് ഹീനമായി സമ്മതിച്ചു പറഞ്ഞു. മറ്റുള്ളവർ സ്വന്തം അഭിപ്രായത്തിൽ ഉറച്ചുനിന്നു. മിക്കവാറും അവരെല്ലാം അവരുടെ ഉദ്യോഗങ്ങളിൽനിന്നു ബഹിഷ്കൃതരായി. ചിലർ ആർക്കും അറിയാൻ സാധിക്കാത്തവിധത്തിൽ അപ്രത്യക്ഷപ്പെടുകയും ചെയ്തു. ലിസൻകോയുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾക്കെതിരായ യാതൊരുഭിപ്രായവും സോവ്യറ്റ് റിപ്പബ്ലിക്സിൽ ഒരിടത്തും ഇപ്പോൾ പഠിപ്പിച്ചുകൊടുക്കുന്നില്ല എന്ന് നിശ്ചയം. ഈ വസ്തുതകൾ പ്രസ്തുത ലേഖനത്തിൽ വിവരിച്ചശേഷം മിസ്റ്റർ ബർട്രാൻറ് റ്റസ്സൽ ഇങ്ങനെ തുടരുന്നു:-

സോവ്യറ്റ് അധികാരികളുടെ അപ്രീതിക്കു പാത്രമാകുന്ന രഷ്യയിലെ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ ഗതിയെന്താണ്? ഈ പ്രശ്നത്തിനു സൂക്ഷ്മമായ മറുപടി പറയുവാൻ പ്രയാസമുണ്ട്. കുറച്ചുകാലം മുൻപുള്ള വാവിലോവ് (Vavilov) എന്ന ശാസ്ത്രജ്ഞന്റെ കാര്യമെടുക്കുക. കാർഷികശാസ്ത്രങ്ങളുടെ അക്കാഡമിയുടെ പ്രസിഡൻറായിരുന്നു അദ്ദേഹം. 1940-ൽ അദ്ദേഹത്തെ മാറ്റി പകരം ലിസൻകോയെ നിയമിച്ചു. ഇംഗ്ലണ്ടിലെ ശാസ്ത്രജ്ഞസംഘത്തിന്റെ (Royal Society) കത്തിടപാടുകളെത്തുടർന്ന് ഒരംഗമായിരുന്നു വാവിലോവ്. ആകയാൽ ആ സംഘത്തിന്റെ പ്രസിഡൻറ് സർ ഹെൻറി ഡെയിൽ (Sir Henry Dale) അദ്ദേഹത്തിനെതുപിണഞ്ഞെന്ന് കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചു. സർ ഹെൻറി ഡെയിൽ റിപ്പോർട്ട് ചെയ്യുന്നതിങ്ങനെയാണ്:- “ലേനിന്റെ പിന്നാലെ വന്ന സോവ്യറ്റ് അധികാരികളുടെ അ

പ്രീതിക്കു വാവിലോവ് എങ്ങനെയോ പാത്രമായെന്ന് 1942-ൽ ബ്രിട്ടനിൽ റിപ്പോർട്ടു കിട്ടിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന് ആ ഉപദ്രവം തട്ടാൻ കാരണമെന്തെന്ന് ഇനിയും അറിഞ്ഞിട്ടില്ല. 1945-ൽ ബ്രിട്ടീഷ് ശാസ്ത്രജ്ഞസംഘത്തിന് അറിയാൻ കഴിഞ്ഞു, അദ്ദേഹം തന്റെ ഉദ്യോഗത്തിൽ നിന്നും ബഹിഷ്കരിക്കപ്പെട്ടെന്നും, സഹകാരികളായ ഏതാനും ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരോടുകൂടി അദ്ദേഹം അപ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടെന്നും, 1939-നും 1943-നും മദ്ധ്യേ അജ്ഞാതമായ ഒരു തീയതി മുതിയടഞ്ഞുവെന്നും. അദ്ദേഹം മരിച്ച തീയതിയും സ്ഥലവും മാത്രം അറിയാൻ വേണ്ടി അന്വേഷണങ്ങൾ ആവർത്തിച്ചുവർത്തിച്ചു നടത്തപ്പെട്ടു. എന്നാൽ അവയ്ക്കു യാതൊരു മറുപടിയും ലഭിക്കുകയുണ്ടായില്ല."

വാവിലോവിനെപ്പറ്റിയുള്ള ഈ റിപ്പോർട്ട് നിരൂപണവിഷയമായ പ്രസ്തുത ഗ്രന്ഥത്തിൽനിന്ന് ഉദ്ധരിച്ചശേഷം ബർട്രാൻറ്സ്റ്റിൽ വീണ്ടും തുടന്നു:-

സരട്ടോവ് (Saratov) എന്ന സ്ഥലത്തുള്ള തടങ്കൽ ക്യാമ്പിൽ വാവിലോവ് ഏറ്റവും അവശനായി കിടക്കുന്നതായി കാണപ്പെട്ടു. അനന്തരം സൈബീരിയായുടെ വടക്കെ അറ്റത്തേക്കു് അയക്കപ്പെട്ടു. അവിടെ ഭൂഖണ്ഡിതങ്ങളനുഭവിച്ച മുതിയടയുകയും ചെയ്തു. അദ്ദേഹത്തിന്റെമേൽ ആരോപിക്കപ്പെട്ട കുറ്റം ജനനശാസ്ത്രവിഷയമായി (ഇംഗ്ലണ്ടിലെ സുപ്രസിദ്ധ ജീവശാസ്ത്രജ്ഞനായ) പ്രൊഫസർ ഹാൽഡെയിൻ സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്ന തരം അഭിപ്രായങ്ങൾ സ്വീകരിച്ചുവെന്നതാണ്. താൻ ഒരു രാഷ്ട്രക്കാരനായിരുന്നുവെങ്കിൽ, തന്നെ സ്റ്റാലിൻ ഏല്പിക്കുമായിരുന്ന ഭണ്ഡനങ്ങൾക്കു താൻ വിധേയനാക്കപ്പെട്ടില്ലല്ലോ എന്ന ചിന്തയാൽ പ്രൊഫസർ ഹാൽഡെയിൻ രഹ

പ്രീതിവനസ്യം

സ്വമായി സന്തോഷിക്കുവാൻ വകയുണ്ട്.

വാവിലോവാൺ ഇത്തരം ദർശനം നേരിട്ട ഏക ശാസ്ത്രജ്ഞനെന്നു വിചാരിക്കരുത്. ലിസൻകോയോടു അഭിപ്രായയോജ്യതയുണ്ടാകാത്തതിനാൽ പിന്നീടും, ആർക്കുമൊന്നും അറിയാൻ സാധിക്കാത്തവിധം, അപ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ വേറെയുമുണ്ട്. ഭരണയന്ത്രം തിരിയുന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരാൽ അറസ്റ്റ് ചെയ്യപ്പെടുക, ആർക്കുമാകട്ടെ പ്രദേശങ്ങളിലുള്ള അടിമവേലക്കാരുടെ ക്യാമ്പുകളിൽ ഒന്നിലേക്കു നാടുകടത്തപ്പെടുക, പട്ടിണികിടന്നു മരിക്കുക എന്നീ സാധാരണ ഗതിയിലുള്ള ഭയങ്കരപീഡനങ്ങൾ അവർ അനുഭവിക്കുകയാണുണ്ടായിട്ടുള്ളതെന്നു വിശ്വസിക്കുവാൻ വേണ്ടതിലധികം ന്യായങ്ങളുണ്ട്. ഇതിന്റെറയൊക്കെ ഫലമായി രഷ്യയിൽ ബാക്കിജീവിക്കുന്ന സകല ജീവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരും ലിസൻകോയോടു അഭിപ്രായയോജ്യതയുള്ളവരായി കഴിഞ്ഞുകൂടുന്നു.

IV

ഭാഷാശാസ്ത്രം

സോവ്യറ്റ് ഭാഷാശാസ്ത്രവും മദ്ദനത്തിനു വിധേയമായിട്ടുണ്ട്. അതിൽ സ്റ്റാലിന്റെ വ്യക്തിപരവും പരസ്യവുമായ ഇടപെടൽ പ്രത്യേകിച്ചുമുണ്ടായിരുന്നു.

ബോറുഷെവിക്ക് വിപ്ലവത്തിനുവ്യതന്നെ പ്രഖ്യാതന്മാരായിത്തീർന്ന ഭാഷാശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരിൽ അഗ്രഗണ്യനായിരുന്നു നിക്കോളാസ് മാർ (Nickolas Marr). ഒരു നല്ല ചിന്തകനും ധാരാളം ഏഴുതുണവനുമായിരുന്ന ഇദ്ദേഹം ചെറുപ്പത്തിൽതന്നെ മാക്സിസിസ്റ്റ് തത്വശാസ്ത്രം സ്വീകരിച്ചു. ലെനിൻ അധികാരത്തിൽ വന്നപ്പോൾ പുതിയ രാഷ്ട്രീയവ്യവസ്ഥിതിയ്ക്കു ചിൻതുണ നൽകാൻ സന്നദ്ധ

രായ വളരെ ചുരുക്കം റഷ്യൻ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരിൽ ഒരാളായിരുന്നു ഇദ്ദേഹം. അനേകം ബഹുമാനങ്ങൾ ഇദ്ദേഹത്തിനു ലഭിച്ചു. റഷ്യൻ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ “ഡിൻ” എന്ന സ്ഥാനവും കൈവന്നു. 1930-ൽ ഇദ്ദേഹം കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടിയിൽ ചേരുകയും “ആർഡർ ആഫ് ലെനിൻ” എന്ന ബഹുമാനമുദ്രയ്ക്ക് 1934-ൽ അർഹനാകുകയും ചെയ്തു.

മാർ കാലഗതി പ്രാപിച്ചത്, അനേകം ശിഷ്യന്മാരും അഭിനന്ദകന്മാരും അടങ്ങിയ ഒരു പ്രസിദ്ധഗണം റഷ്യൻ ഭാഷാശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരെ അനുരാധികളാക്കിക്കൊണ്ടാണ്. മാക്സിസത്തെ ഭാഷാശാസ്ത്രത്തിൽ പ്രയോഗിക്കുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ സിദ്ധാന്തങ്ങൾ സർവത്ര അംഗീകരിക്കപ്പെടുകയും, സോവ്യറ്റ് അക്കാഡമികളിലും സർവകലാശാലകളിലും സ്വീകരിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തിരുന്നു. “മാറിസം” (മാറിന്റെ സിദ്ധാന്തം) സ്വീകരിക്കാത്ത യാതൊരു പ്രവചനവും, അയാൾ എത്രതന്നെ സമർത്ഥനായാലും, ഒരുദ്യോഗവും ലഭിക്കുവാൻ സാദ്ധ്യമായിരുന്നില്ല. സോവ്യറ്റ് യൂണിയനിലെ ഏറ്റവും ഉന്നതമായ ശാസ്ത്രജ്ഞസംഘം 1944 ജൂലൈ 21-ാംനം- പാസ്സാക്കിയ പ്രമേയത്തിൽ, മാറിസമാണ് “ഭാഷകളെ സംബന്ധിച്ചുള്ള നവീനഭൗതിക സിദ്ധാന്തം” എന്നു പ്രഖ്യാപിക്കുകയും, അതിനെ “പുരോഗമനപരമായ വിപ്ലവസിദ്ധാന്തമായി” പരിഗണിക്കണമെന്ന് ആവശ്യപ്പെടുകയും ചെയ്തിരുന്നു.

മാർക്സിസ്റ്റ് തത്വശാസ്ത്രമനുസരിച്ചുള്ള വസ്തുതമാർ തന്റെ ഭാഷാശാസ്ത്രസിദ്ധാന്തത്തിലും സ്വീകരിച്ചിരുന്നു. രാഷ്ട്രീയസ്ഥാപനങ്ങൾ തത്വശാസ്ത്രം സന്മാർഗ്ഗശാസ്ത്രം മുതലായവയെപ്പോലെ ഭാഷകളും മനുഷ്യസമുദായങ്ങളുടെ വികാസമനുസരിച്ച് വികസിക്കുമെന്നും, മനുഷ്യസമുദായത്തിന്റെ വികാസം സാമൂഹികവസ്തുക്കളായി പരിണമിക്കുന്നതുപോലെ ഭാഷകളും “വസ്തുവിഭാഷകളായി” യിത്തിര

രഷ്യൻ ഭാഷാശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ അഭിപ്രായം

മെന്നുമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ സിദ്ധാന്തം. വസ്ത്രീയഭാഷയല്ലാത്ത യാതൊരു ഭാഷയും സ്ഥിതിചെയ്യുന്നില്ല. “വിവിധ ഭാഷകൾ സമുദായവികസനത്തിന്റെ ഗതിയിൽ വിവിധദശകളെ ഉൾക്കൊള്ളുന്നു.” തൻമൂലം “പുരോഗമനപരം” എന്നും, “പിന്നോക്കം നില്ക്കുന്നത്” എന്നുമുള്ള വ്യത്യാസം ഭാഷകൾക്കുണ്ടെന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായം.

ഏതു ഭാഷകളാണ് ഏറ്റവും പുരോഗമനപരം? മാറിന്റെ സിദ്ധാന്തം സ്വീകരിച്ച ഭാഷാശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ അനുമനപ്രകാരം, ഇംഗ്ലീഷും ഫ്രഞ്ചുമാണ് ഭാഷാസംബന്ധമായ പുരോഗതിയിൽ അഗ്രിമസ്ഥാനത്തു നില്ക്കുന്നത്. ആ രണ്ടു ഭാഷകളും ഭാഷാവികസനത്തിന്റെ ഏഴാമത്തെ ദശയിൽ എത്തിയിരിക്കുകയാണ്. അവയോടു താരതമ്യംചെയ്താൽ സോവ്യറ്റ് യൂണിയനിലെ ജനങ്ങളുടെ ഭാഷകൾ, റഷ്യക്കാരുടേതുപോലെ, ഇനിയും പിന്നോക്കദശയിൽ നില്ക്കുന്നു. റഷ്യൻ ഭാഷ അഞ്ചാമത്തെ ദശയിലേ എത്തിയിട്ടുള്ളു.

റഷ്യൻ ഭാഷയെപ്പറ്റിയുള്ള ഈ അഭിപ്രായം 1920 മുതൽ 30 വരെ സ്വീകാർത്ഥമായിരുന്നു. കാരണം, റഷ്യ ഒരു പിന്നോക്കരാജ്യമാണെന്നും, പാശ്ചാത്യനാശരികതയുടെ നിലയിലെത്തുവാൻ അവൾക്ക് അനേകം ദശവർഷങ്ങൾ വേണ്ടിവരുമെന്നും അക്കാലത്തു പൊതുവേ സമ്മതിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. ബോൾഷെവിക്ക് വിപ്ലവത്തിനുശേഷവും റഷ്യ ഭരിദ്വം പിന്നോക്കവുമായ രാഷ്ട്രമാണെന്നു ലെനിനും ട്രോഡ്സ്കിയുംപോലും സമ്മതിക്കാതിരുന്നില്ല.

1945-നു ശേഷമാകട്ടെ റഷ്യയെപ്പറ്റിയുള്ള ഈ അഭിപ്രായത്തിന് പരിപൂർണ്ണമായ മാറ്റമുണ്ടായി. അതിനു കാരണം, റഷ്യയിൽ അച്ഛാൾ ആവിർഭവിച്ച നവമായ ദേശീയത്വമാണ്. ഒരു വിഷയത്തിൽപോലും റഷ്യ പിന്നോക്കമാണെന്ന് പറഞ്ഞുകൂടുന്നായി. സോവ്യറ്റ്

രാജ്യത്തേയും ജനങ്ങളേയുംകാൾ പുരോഗമിച്ചിട്ടുള്ള രാജ്യങ്ങളും ജനങ്ങളും ഉണ്ടെന്നു ശിഷ്യന്മാരെ പഠിപ്പിക്കുവാൻ റഷ്യയിലെ യാതൊരു പ്രൊഫസറും ചെയ്യപ്പെട്ടില്ല. രാഷ്ട്രീയകാര്യങ്ങളിലും, സർവ്വദായികശാസ്ത്രങ്ങളിലും, കല, സാഹിത്യം, എഞ്ചിനീയറിംഗ് തുടങ്ങിയുള്ള എല്ലാ വിജ്ഞാനശാഖകളിലും റഷ്യ മുന്നണിയിലാണെന്നുള്ള ബോധം ഒരു ഭൂതാവേശംപോലെ സ്റ്റാലിനെ അനുഗമിച്ച് പലരേയും ബാധിച്ചു. ഈ സാഹചര്യങ്ങളിൽ മാറിന്റെ സ്മരണ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സിദ്ധാന്തങ്ങളോടും അനുഗാമികളോടുംകൂടി തിരസ്കരിക്കപ്പെടാൻ തുടങ്ങി. താൻ അതുവരെ പ്രതിഷ്ഠിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ബഹുമാന്യപീഠത്തിൽ നിന്ന് മാർ വിളംബംവിനാ ബഹിഷ്കൃതനാകുമെന്ന നിലവന്നു.

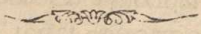
ഈ ബഹിഷ്കരണം നടത്താൻ റഷ്യൻ സേപഹാധിപതിയായ സ്റ്റാലിനല്ലാതെ ആർക്കാണ് ചെയ്യുമുണ്ടാകുക? 30 വർഷങ്ങളായി നിലനിന്നുപോന്ന ഭാഷാശാസ്ത്രസിദ്ധാന്തത്തേയും തദനുസരണം രചിക്കപ്പെട്ട അംഗീകൃതങ്ങളായ അനേകശതം ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളേയും തന്റെ പേനത്തുമ്പിന്റെ ചലനത്താൽ മാത്രം റെറടിയ്ക്കു നിർമ്മാജ്ജനം ചെയ്യുവാൻ മററാരാണ് തുനിയുക? പല ഭാഷാശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ സഹായത്തോടുകൂടി, നിങ്ങളോസ് മാറിന്റെ സിദ്ധാന്തങ്ങളെ മുക്തകണ്ഠം അപലപിച്ചു, സ്റ്റാലിൻ ഒരു പ്രസ്താവന രഹസ്യമായി തയ്യാറാക്കി. അതിനെത്തുടർന്ന് സോവ്യറ്റ് ഭാഷാശാസ്ത്രത്തെപ്പറ്റി സ്വതന്ത്രമായ ശാസ്ത്രീയചർച്ചക്കായി പ്രവർദ്ധപത്രം അതിന്റെ പംക്തികൾ തുറന്നിട്ടു. പ്രൊഫസറന്മാരും അക്കാഡമിഅംഗങ്ങളും മറ്റു പ്രമുഖ പണ്ഡിതന്മാരും അവരുടെ പച്ചപ്പുര മാർത്ഥതയിൽ ചർച്ചകളിൽ പങ്കെടുത്ത് ലേഖനങ്ങൾ എഴുതി അയക്കുകയും വാദപ്രതിവാദബഹളങ്ങൾ നടത്തുകയും ചെയ്തു.

1950 മെയ് 9-ാം-നാ- ആരംഭിച്ച ഈ വാദപ്രതിവാദങ്ങൾ 6 ആഴ്ചത്തേയ്ക്കു നീണ്ടുനിന്നു. അപ്പോൾ കേൾക്കായി ഒരു ഇടിമുഴക്കം! ജൂൺ 20-നാ- പ്രവർത്തനാലിന്റെ തട്ടിത്തകപ്പൻ ലേഖനവുമായി പുറത്തുവന്നു. മാക്സ്വൻ തത്വശാസ്ത്രം ഭാഷകളുടെ വീകസനത്തിനു ബാധകമല്ലെന്നും, തന്മൂലം “വസ്തുവിലുള്ള” എന്നൊന്നും ഒരിക്കലും ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നും ആ ലേഖനം വിധിപ്രസ്താവിച്ചു.

സ്റ്റാലിൻ സംസാരിച്ചാൽ കാര്യം അവസാനിച്ചല്ലോ! അതിനെതിരായി സോവ്യറ്റ് യൂണിയനിൽ സ്വതന്ത്രയത്നാൻ ചെയ്യുമുള്ളവനാരു? ഭാഷാശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ മുട്ടുകത്തി, അനന്തപിച്ച്, അവരുടെ തെറ്റുകൾ ഏറ്റുവാങ്ങാൻ തുടങ്ങി. പ്രവർത്തിലെ ചർച്ചകളിൽ പങ്കെടുത്ത സ്വാഭാപ്രായങ്ങൾ വീരോടുകൂടി സ്ഥാപിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചിരുന്ന പണ്ഡിതന്മാർ സാഷ്ടാംഗപ്രണാമം ചെയ്ത് ക്ഷമ യാചിച്ചു. അവരിൽ പലരും വിശ്വസ്തരായ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാരായിരുന്നു. ഉദാഹരണമായി പ്രൊഫസർ ടോൾസ്റ്റോവിന്റെ (Tolstov) വാക്കുകൾ കേൾക്കുക:- “ചരിത്രകാരന്മാരും ഗവേഷകന്മാരും മനുഷ്യവർഗ്ഗശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരും ഉൾപ്പെട്ട ഭൂരിപക്ഷത്തോടുകൂടി ഞാൻ നിക്ഷോഭാസുമാറിന്റെ സിദ്ധാന്തം സ്വീകാർത്ഥമായി ഗണിച്ചിരുന്ന വസ്തുത ഒളിച്ചുവയ്ക്കുവാൻ എനിക്കു സാദ്ധ്യമല്ല.....സ്റ്റാലിന്റെ സർവ്വപ്രധാനമായ ലേഖനം മാക്സ്സിസ്മിറ്റ-ലെനിനിസത്തിന്റെ ഭണ്ഡാഗാരത്തിലേക്കുള്ള ഒരു സംഭാവനയാണ്.” പ്രൊഫസർ യാക്കോവ് ലവ് (Yakovlev) എഴുതിയതിങ്ങനെയാണ്:- “സോവ്യറ്റ് ഭാഷാശാസ്ത്രജ്ഞരായ ഞങ്ങൾക്ക് ഞങ്ങളുടെ ശാസ്ത്രത്തിന്റെ പ്രധാനപ്രശ്നത്തിനു സമാധാനം നൽകാൻ എപ്പോഴും സാധിച്ചിരുന്നില്ല, പരിപൂർണ്ണവും അശ്രദ്ധവും സുവ്യക്തവുമായ സമാധാനം സ്റ്റാലിൻ നൽകിയതുവരെ”. ഒരു ഭഗവൽഷത്തിനിടയ്ക്കുതാൻ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ ഗ്രന്ഥങ്ങളെല്ലാം അബദ്ധങ്ങളാ

ണെന്ന് അദ്ദേഹം സമ്മതിക്കുകയും തന്റെ തെറ്റുകൾ ഭാവികൃതികളിൽ തിരുത്തിക്കൊള്ളാമെന്ന് വാഗ്ദത്തം ചെയ്കയും ചെയ്തു. ഇതുപോലെ മറ്റുപലരും.

ഭാഷാശാസ്ത്രം സംബന്ധിച്ചു നിലവിലിരുന്ന ടെക്സ്റ്റുകൾ സൂക്ഷകളെല്ലാം നിർമ്മാജ്ജനം ചെയ്തു. സിലബസുകൾ പരിഷ്കരിക്കണമെന്നു നിശ്ചയിച്ചു. തല നരച്ച പ്രൊഫസർമാർപോലും സ്റ്റാലിന്റെ പുതിയസിദ്ധാന്തങ്ങളനുസരിച്ച് മോസ്കോ സർവകലാശാലയിലും മറ്റും നടത്തപ്പെട്ട പാഠങ്ങൾ പഠിക്കുവാൻ പോകേണ്ടിവന്നു. സ്റ്റാലിന്റെ ഭാഷാശാസ്ത്രസിദ്ധാന്തം ഒരു പുസ്തകമായി പരസ്യം ചെയ്തു. അതിന്റെ 2,000,000 പ്രതികൾ റഷ്യൻഭാഷയിൽ അടിച്ചു. സോവ്യറ്റുയൂണിയനിലെ മറ്റൊരാൾ ഭാഷകളിലും അതു വിവർത്തനം ചെയ്യാൻ ഉത്തരവിട്ടു. ഇങ്ങനെ സ്റ്റാലിന്റെ സേവനമായികാരുത്താൽ ഭാഷാശാസ്ത്രമദ്ദനം സോവ്യറ്റുയൂണിയനിൽ നിർവഹിക്കപ്പെട്ടു.

IX

വക്രവൃത്യാസം

നിലവിലിരിക്കുന്ന മുതലാളിത്തവ്യവസ്ഥിതി കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാരുടെ സന്ധിയില്ലാസമരത്തിനു വിഷയിഭവിച്ചിരിക്കുകയാണല്ലോ. അതിനവർ പറയുന്ന കാരണം, ആ വ്യവസ്ഥിതിയിൽ മുതലാളികളും തൊഴിലാളികളുമെന്ന വക്രവൃത്യാസമുണ്ടെന്നും, ഉല്പാദനോപകരണങ്ങൾ സമസ്തവും കൈയടക്കി വെച്ചിരിക്കുന്ന ചെറിയ സ്ത്രീപക്ഷമായ മുതലാളിവക്രം മഹാഭൂരിപക്ഷംവരുന്ന തൊഴിലാളിവക്രത്തെക്കാണു മുഗങ്ങളെപ്പോലെ വേലയെടുപ്പിക്കുകയാണെന്നും, ആദായമോഹത്താൽ മാത്രം പ്രേരിതരായ മുതലാളിവക്രം തൊഴിലാളിവക്രത്തിന്റെ പ്രയത്നഫലം മുഴുവനും മുഷണം ചെയ്ത് അവരെ വർദ്ധമാനമായ ദാരിദ്ര്യത്തിലേയ്ക്കു തള്ളിയിടുകയാണെന്നുമാണ്. ഈ ഭരവസ്ഥയ്ക്കു ഏകപ്രതിവിധി അവർ നിശ്ചയിക്കുന്നതു വക്രവൃത്യാസമില്ലാത്ത സമുദായവ്യവസ്ഥിതിയാകുന്നു. വേല ചെയ്തിക്കു

നാവനം ചെയ്യുന്നവനും എന്ന വ്യത്യാസമില്ലാതെ സകല പൗരന്മാരും രാഷ്ട്രത്തിന്റെ കീഴിൽ വേല ചെയ്യുന്നവരായിത്തീർന്നാൽ മുതലാളിത്തവ്യവസ്ഥിതിയിലെ ചൂഷണം മുഴുവനും നീങ്ങുമെന്നാണ് അവരുടെ വിശ്വാസം. അതുകൊണ്ടാണ് കമ്മ്യൂണിസത്തിൽ വർഗ്ഗസമരത്തിനു സർവ്വപ്രധാനമായ സ്ഥാനം നൽകിയിരിക്കുന്നത്. കമ്മ്യൂണിസത്തിന്റെ സ്ഥാപകരായ മാർക്സും എങ്കൽസും കൂടി 1848-ൽ പുറപ്പെടുവിച്ച കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് മാനിഫെസ്റ്റോയിൽ “അഖിലലോക തൊഴിലാളികളെ സംഘടിക്കുവിൻ; അപഹരണക്കാരോട് അപഹരണം പ്രയോഗിക്കുവിൻ” എന്ന സമരാഹ്വാനം മുഴക്കിയതിന്റെ അർത്ഥമിതാണ്.

മാർക്സിന്റെ അനുഗാമികളായ റഷ്യൻ ബോൾഷെവികുകാർ ലെനിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ തന്ത്രങ്ങളാലും ബലപ്രയോഗത്താലും ആ രാജ്യത്തിലെ അധികാരം പിടിച്ചെടുത്തശേഷം ഈ വർഗ്ഗരഹിതസിദ്ധാന്തം അവിടെ നടപ്പാക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചു. വെൻറൽ വിൽക്കി തന്റെ “ഏകലോകം” എന്ന സുപ്രസിദ്ധഗ്രന്ഥത്തിൽ പറയുന്നപോലെ “റഷ്യയിലെ ഉയർന്ന വർഗ്ഗക്കാരെയും മദ്ധ്യവർഗ്ഗക്കാരെയും അവർ നാമാവശേഷമാക്കി.” “സകല അധികാരവും തൊഴിലാളികൾക്കും കഷ്ടകഷ്ടം” എന്നു ലെനിൻ ആദ്യം മുതൽ ഉദ്ഘോഷിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന മുദ്രാവാക്യം പ്രായോഗികമാക്കണമെന്നായിരുന്നു അവരുടെ ഉദ്ദേശം. എന്നാൽ മനുഷ്യപ്രകൃതിയ്ക്കു കടകവിരുദ്ധമായ ഈ സിദ്ധാന്തവും അതിന്റെ പ്രയോഗവും പരാജയമടഞ്ഞതേയുള്ളൂ. രാജ്യത്തിലെ ഉല്പാദനത്തിന്റേയും വിതരണത്തിന്റേയും സകല ഉപകരണങ്ങളും സ്വന്തം ഉടമയിലും നടത്തിപ്പിലും ഒരുക്കിവച്ച കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടിയുടെ അംഗങ്ങൾ പുതിയ രൂപത്തിലുള്ള മുതലാളിമാരായിത്തീർന്നു. രാജ്യത്തിന്റെ സാമ്പത്തികമായ ഉന്നമനം ഏകലക്ഷ്യമാക്കിക്കൊണ്ടുള്ള കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടിയുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളാൽ അനേകം മുതലാളി

ക്രമം പ്രകാരമേണ ആവിർഭവിച്ചു. മുതലാളിത്ത രാജ്യങ്ങളിലേക്കും ഏറ്റവും കടുത്തും അപ്രതിരോധ്യമായ വക്രവൃത്യാസം രാജ്യമാകെ നടമാടി. തൊഴിലാളികൾക്കും കർഷകർക്കും മറ്റു സാമാന്യജനങ്ങൾക്കുമുണ്ടായ നഷ്ടങ്ങളും പ്രത്യേകങ്ങളായ ആനുകൂല്യങ്ങളും ആദായമാർഗ്ഗങ്ങളും അധികാരാവകാശങ്ങളും പുതിയ രൂപങ്ങളിലുള്ള ഉയർന്ന വക്രങ്ങൾ കരഗതമാക്കുകയും ചെയ്തു.

I

ഉയർന്നവക്രങ്ങൾ

1944-ൽ ബ്രിട്ടീഷ് പാർലമെന്റിലെ ഒരു പ്രതിനിധിസംഘം സോവ്യറ്റ് രാജ്യ സന്ദർശിക്കുകയുണ്ടായി. ആ സംഘത്തിലെ ഒരുഗമായിരുന്ന പ്രസിദ്ധഗ്രന്ഥകാരനും പത്രലേഖകനുമായ കമാൻഡർ സ്റ്റീഫൻ കിംഗ് ഹാൾ എം. പി. തന്റെ സന്ദർശനാനുഭവങ്ങളെ സമാഹരിച്ച പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ ഒരു ലേഖനത്തിലെ ചില ഭാഗങ്ങൾ കണ്ടാലും!

രാജ്യ വക്രരഹിതമായ ഒരു സമുദായമല്ല. അങ്ങനെയെന്നെന്ന് രാജ്യക്കാരുടെ ഭാവിഭവനമില്ല. അവിടുത്തെ പ്രത്യേക വക്രങ്ങളെ സാമാന്യമായി താഴെ കാണുന്നപോലെ തരം തിരിക്കാം.

- 1) പട്ടാള ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ— ഉദ്ദേശം പതിനായിരം ജനറൽമാരുണ്ട്.
- 2) സ്വേച്ഛാധികാരികളും ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും— ഇവർ വളരെ അധികമാണ്.
- 3) സങ്കേതികവിദഗ്ദ്ധരായ സ്രീപുരുഷന്മാർ.
- 4) ഫാക്ടറിമേധാവികൾ മുതലായവർ.
- 5) കലാകാരന്മാർ, ഗ്രന്ഥകാരന്മാർ, കവികൾ, പാട്ടുകാർ,
- 6) പ്രൊഫസറന്മാരും അദ്ധ്യാപകന്മാരും.

7) സമ്പന്നരായ കൃഷിക്കാരും തൊഴിലാളികളും.

8) കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പർട്ടി ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ.

9) നയതന്ത്രപ്രതിനിധികളും പത്രലേഖകന്മാരുമുൾപ്പെടെയുള്ള വിദേശികൾ. വർഗ്ഗങ്ങളുടെ ഈ തുക വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടുപോകുന്നു.....

കലാകാരന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ കെ. ബി. ഇ. യു. തുലുമായ സ്ഥാനം വഹിക്കുന്ന ഒരു നാടകകർത്താവിനെ ഞാൻ സന്ദർശിക്കുകയുണ്ടായി. ഈ സ്ഥാനവാഹിക്ക് അൻപതിനായിരം രൂബിൾസ് പണമായി കിട്ടുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ നാടകം പൂർത്തിയായപ്പോൾ 25,000 രൂബിൾസുകിട്ടി; പിന്നീട് അതു അഭിനയിക്കുമ്പോൾ പിരിവിന്റെ ഒരു നിശ്ചിതശതമാനവും കിട്ടിവരുന്നു. തന്റെ നാടകങ്ങൾ റഷ്യ മുഴുവൻ അഭിനയിക്കുകയാണെങ്കിൽ തനിക്ക് ഒരു കോടീശപരനാകുവാൻ സാധിക്കുമെന്ന് ആ നാടകക്കാരൻ പറയുകയുണ്ടായി. അദ്ദേഹം തന്റെ സ്വത്തു സ്റ്റേറ്റ് ലോണിൽ നിക്ഷേപിക്കണമെന്നോയുള്ളു. അതിനു രണ്ടുശതമാനം പലിശ കിട്ടുന്നതാണ്. പ്രതിവർഷം നിക്ഷേപത്തിൽനിന്നുള്ള ആദായം അദ്ദേഹത്തിനു കിട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കും. മരണാനന്തരം മൂലധനം അവകാശികൾക്കായി നീക്കിവയ്ക്കാവുന്നതുമാണ്.....

റഷ്യൻ സൈന്യത്തിലെ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്ക് യാതൊരു ചെലവുമില്ല. അവരുടെ ശമ്പളം ബ്രിട്ടനിലെ ശമ്പളനിരക്കിനേക്കാൾ വളരെ മെച്ചമാകുന്നു. അവർ അവധിയിൽ മോസ്കോയിലേക്കു പോകുന്നത് ധാരാളം പണവുമായിട്ടാണ്. അവിടെ ഗവൺമെന്റുവകയായുള്ള നിശാക്ലബ്ബുകളിലെ സായാഹ്നവിഹാരങ്ങളിലേക്കുപോട്ട് അവർ സുഖിക്കുന്നു. കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് റെസ്റ്റോറന്റ് എന്നു പറയപ്പെടുന്ന ഇത്തരം സ്ഥാപനങ്ങളിൽ ദശക്കണക്കിന് രൂബിൾസ് ചെലവാക്കി

ഭക്ഷണം കഴിക്കാവുന്നതാണ്. എന്നാൽ തൊഴിലാളികൾക്ക് നൽകപ്പെടുന്ന സാധാരണഭക്ഷണം ഇതിൽനിന്നൊക്കെ വളരെ ഭിന്നമാകുന്നു.

രഷ്യയിൽ ജനിക്കുകയും, ചെമ്പടയിൽ ചേൻ യുദ്ധം ചെയ്യുകയും, ബ്രിഗേഡിയർ ജനറൽ എന്ന സ്ഥാനം സമ്പാദിക്കുകയും, ആഗ്രന്തിൽ രഷ്യയുടെ സ്ഥാനപതിയായി ഉദ്യോഗം വഹിക്കുകയും ചെയ്തശേഷം സോവ്യറ്റ് ഭരണകൂടവുമായുള്ള ബന്ധം വിട്ട് അമേരിക്കൻ പൗരനായിത്തീർന്ന അലക്സാണ്ടർ ബർമെയിൻ എന്ന പണ്ഡിതൻ ഏഴുതിയിട്ടുള്ളതും സാർവദേശീയശ്രദ്ധയ്ക്കു വിഷയിഭവിച്ചു തുമായ ഒരു ഗ്രന്ഥത്തിലെ ചില ഭാഗങ്ങളും ചേർത്തുകൊള്ളുന്നു:-

രഷ്യയിലെ സോവ്യറ്റ് ഉദ്യോഗസ്ഥമുഖ്യ പ്രഭുക്കൾ സാരമായ എല്ലാവിധത്തിലും മൂഷണംചെയ്യുന്ന ഒരു വർഗ്ഗമായി തീർന്നിരിക്കുന്നു. വസ്തുവ്യക്തസ്ഥനാർ എന്ന പേരും വ്യവസായപ്രവർത്തകന്മാർ എന്ന ജീവിതവൃത്തിയും അവർക്കില്ലെങ്കിലും കാര്യത്തിൽ അതു രണ്ടും അവർക്കുണ്ട്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ രാഷ്ട്രം മുഴുവനും അവരുടെ പിടിയിലാണ്. വ്യവസായമുഴുവനും രാഷ്ട്രത്തിന്റെ കൈയിലുമാണ്. രാഷ്ട്രമാകട്ടെ രാജ്യത്തെ വ്യവസായത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥത വഹിക്കുന്നുണ്ടെന്നു പേരിനുമാത്രം പറയാം. ആ വ്യവസായ സംവിധാനം സോഷ്യലിസ്റ്റ് രീതിയിലുള്ളതാണെന്നും പേരിനു മാത്രമേ പറയാവൂ. യഥാർത്ഥത്തിൽ അതു മൂഷണത്തിനുള്ള ഒരു ഉപകരണമായിട്ടാണ് തീർന്നിരിക്കുന്നത്; അതു വേലചെയ്തു കഴിഞ്ഞുപോയ ജനസാമാന്യത്തെ അധഃപതിപ്പിക്കുകയും അവരിൽനിന്ന് അപഹരണം നടത്തുകയും ചെയ്യുന്നതിനുള്ള നവീനവും കൂടുതൽ കാര്യക്ഷമവും കൂടുതൽ ഭയങ്കരവുമായ ഒരു ഭരണസമ്പ്രദായത്തിന്റെ ഉപകരണമായി

തീർന്നിരിക്കുകയാണ്. സ്റ്റാലിൻ നമ്മെ ഒരു പാഠമെങ്കിലും പഠിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആ പാഠമെന്തെന്നാൽ:—
വിഭവോല്പാദനത്തിനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങൾ.....

.....
സ്വകാര്യ ഉടമയിൽനിന്നു നീക്കം ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ട്
മനുഷ്യൻ ഒരു മനുഷ്യനെ ചൂഷണം ചെയ്യുന്ന സമ്പ്രദായം
അവശ്യം നിർത്തലാക്കപ്പെടുന്നില്ല.....

യുദ്ധത്തിനു മുമ്പ് ഞാൻ കണ്ടവിധം പ്രത്യേകാവകാശം അനുഭവിച്ചുപോരുന്ന വർഗ്ഗത്തിൽപ്പെട്ട ഒരുളടെ ജീവിതരീതി കുറേക്കൂടി വിവരമായി ഞാൻ അനുസ്മരിപ്പിക്കാം. മോസ്കോയിൽ ഗവൺമെന്റിന്റെ കെട്ടിടമാണ് അയാളുടെ വസതി. ആ കെട്ടിടത്തിന് 8 മുറികളുണ്ട്. സുഖലോലുപതയോടുകൂടി പെരുമാറുവാൻ മാത്രം സാമാനങ്ങളും ശുശ്രൂഷിക്കുവാൻ രണ്ടു ഭൃത്യന്മാരും അതിൽകാണാം. ഴിറുകാലത്ത് എക്സിക്യൂട്ടീവു കമ്മററിയുടെ വക 9-ാം നമ്പ് വില്ല വിശ്രമത്തിനായി അയാൾക്കു ലഭിക്കുന്നു. രണ്ടോ, മൂന്നോ, നാലോ ഭൃത്യന്മാർ സർക്കാർ ചെലവിൽ അയാളെ ശുശ്രൂഷിക്കുവാൻ കാണാം. വേണമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ ഒരു പ്രൈവറ്റ് സിനിമയും വിരുന്നുകാക്കുള്ള മുറികളും അതിൽ ഉണ്ടായിരിക്കും. സകലവിധ കായികാഭ്യാസങ്ങൾക്കുള്ള ഏർപ്പാടുകളും ചെയ്തുകൊടുക്കും. ഇതിനുള്ള ചെലവെല്ലാം സർക്കാർ വഹിച്ചുകൊള്ളും. ഒരു “ഉത്തരവുചീട്ടിൽ” തന്റെ കുടുംബത്തിനും വേലക്കാർക്കും ഇഷ്ടമുള്ളിടത്തോളം വിരുന്നുകാക്കും വേണ്ട സുഖസമൃദ്ധമായ ഭക്ഷണങ്ങളുടെ വിവരം കുറിച്ചുകെടുത്താൽ അതെല്ലാം അയാൾക്കു നൽകപ്പെടും. അതിന്റെ ബില്ലനുസരിച്ചുള്ള പണം ഗവൺമെന്ററാണു കൊടുക്കുന്നത്. ഒന്നോ രണ്ടോ കാര്യം

അവയ്ക്കുവേണ്ട ഡൈറവറന്മാരും ഇപ്പോൾ സാരം ഉപയോഗിക്കുവാൻ ഉണ്ടായിരിക്കും. ഏതു വിലപിടിച്ച ഏതു സാധനവും വേണമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ അയാൾ ലൈഫോണിൽ വിളിച്ചു പറഞ്ഞാൽ മതി. അയാളുടെ മകനെ ഒരു കോടീശ്വരന്റെ മകനെപ്പോലെയാണ് ഗണിക്കുന്നത്. അവന്റെ ചൊൽപ്പടിക്ക് സർക്കാർ ശമ്പളമുള്ള ഭൃത്യന്മാരുണ്ട്. അവനുകളിക്കുവാൻ വിദേശങ്ങളിൽനിന്നു കളിക്കോപ്പുകളും, രോഗം പിടിപെട്ടാൽ അവനെ ചികിത്സിക്കുവാൻ പ്രസിദ്ധനായ ഡോക്ടറന്മാരുമുണ്ട്. തനിക്കു ആവശ്യമുള്ളതു് എന്തും ലഭിക്കുന്നതിനു പിതാവിനോടു ചോദിച്ചാൽ അദ്ദേഹം ലൈഫോണിൽ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു് അതു് വരുത്തിക്കൊടുക്കുമെന്നു് അവനറിയാം. ഈ ഉൽകൃഷ്ട വർഗ്ഗക്കാരായ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ ഒഴിവെടുത്തു കേവലം ആരോഗ്യപരമായ വാത്രമെന്നഭവിക്കുവാൻ കൊക്കസിലേക്കോ, ക്രിമിയായിലേക്കോ പോകണമെന്നു വിചാരിക്കുന്നപക്ഷം അവർ ചെല്ലുന്ന സ്ഥലത്തെല്ലാം ഇന്ത്യസംസ്ഥാനകർമ്മങ്ങൾ കണ്ടെത്തും. കുടുംബസഹിതം അവിടേക്കുള്ള യാത്ര നിദ്രാസൗകര്യമുള്ള കാരുകളിലോ പ്രത്യേക വണ്ടികളിലോ പ്രത്യേക തീവണ്ടികളിൽതന്നെയോ സർക്കാർ ചെലവിൽ നടത്തിക്കൊള്ളും.

രാജ്യയിൽ ആന്ദ്രേലിയൻ ഗവണ്മെന്റിന്റെ സ്ഥാനപതിയായിരുന്ന മിസ്റ്റർ ജോസഫ് മലോണി കുറെക്കൊല്ലങ്ങൾക്കുമുമ്പ് ആന്ദ്രേലിയായിൽ സന്ദർശനാത്മകം നടത്തിച്ചെന്ന അവസരത്തിൽ ഫെഡറൽ പാർലമെന്റിനിലേബർ പാർട്ടിയുടെ ഒരു രഹസ്യയോഗത്തിൽ താഴെ കാണാവിധം പ്രസ്താവിക്കുകയുണ്ടായി:-

രാജ്യക്കാർ ഒരു പുതിയ പ്രളവർഗ്ഗത്തെ സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുണ്ട്. കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടി അംഗങ്ങൾക്കും ഉന്നത

സ്ഥാനികളായ ടെക്നിഷ്യന്മാർക്കും സാമാന്യതൊഴിലാളികളേക്കാൾ അനേകമടങ്ങു ഗണന നൽകപ്പെടുന്നതാണ് ഇതിന്റെ അടിസ്ഥാനം. റെസ്റ്റോറന്റുകളിൽ അഞ്ചുതരം റേഷൻ ടിക്കറ്റുകളുണ്ട്. ഈ തരവൃത്യാസം, ചെയ്യുന്ന വേലയുടെ തരത്തേയും ടിക്കറ്റു കിട്ടുന്നവന് കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടിയിലുള്ള നിലയേയും ആശ്രയിച്ചാണിരിക്കുന്നത്. തൻമൂലം സാർ ചക്രവർത്തിയുടെ കാലത്തുണ്ടായിരുന്ന റഷ്യയിലെപ്പോലെതന്നെ അത്ര കടുത്ത വദ്യവൃത്യാസം അവിടെ ഇപ്പോഴുമുണ്ട്. ഗവൺമെന്റു നിയന്ത്രണത്തിലുള്ള സ്റ്റോറുകളിൽ യാതൊരു ഒളിവും മറവും കൂടാതെ കരിമ്പുപ്രവൃത്തികൾ നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഉയർന്ന നിലയിലിരിക്കുന്നവർ ആവശ്യപ്പെടുന്നതെന്തുതന്നെ അവർക്കു കിട്ടും. നേരെമറിച്ചു സാധാരണ വേലക്കാർക്കു അത്യാവശ്യത്തിനു വേണ്ടവ പോലും കിട്ടുന്നില്ല.

II

ക്രൈംലിൻ ആസ്പത്രി

ക്രൈംലിൻ (Kremlin) എന്ന പദത്തിന്റെ അർത്ഥം കോട്ട എന്നാണ്. മോസ്കോയിലെ ക്രൈംലിൻ ആണ് ഏറ്റവും പ്രസിദ്ധപ്പെട്ടത്. ഏകദേശം 100 ഏക്കർ വിസ്തീർണ്ണമുള്ളതും ഒരു കുന്നിൻപുറത്തു സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതുമായ ഈ ക്രൈംലിൻ ചുറ്റും മതിൽകെട്ടി അടയ്ക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇതാണ് സോവ്യറ്റ് ഗവൺമെന്റിന്റെ ആസ്ഥാനം.

സോവ്യറ്റ് റഷ്യയിലെ അധികാരിവർഗ്ഗം സാമാന്യജനങ്ങളെക്കാൾ സുഖസൗകര്യങ്ങൾ അനുഭവിച്ചു ജീവിക്കുന്ന ഒരു പ്രഭുവർഗ്ഗമാണെന്ന വസ്തുതയെ ഉദാഹരിക്കാൻ പല

തും പഠനാനുഭവങ്ങളിലും, ക്രൈംലിനിയോടു് അനുബന്ധിച്ച സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതും പരമാധികാരസ്ഥിതിയിലെ അംഗങ്ങളുടേയും കുടുംബങ്ങളുടേയും ചികിത്സക്കായി ഏറ്റെടുത്തിയിട്ടുള്ളതുമായ ആസ്പത്രിയേപ്പറ്റി തല്ക്കാലം പ്രസ്താവിക്കാം.

1920-തിനു ശേഷമുള്ള സമ്പ്രദായങ്ങൾ അനുസരിച്ചു്, ക്രൈംലിനിൽ പ്രവൃത്തിയെടുക്കുന്ന സർക്കാർ ജോലിക്കാർ പല ശുഷ്കകളായി വിഭജിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അവയിൽ മുകളിലേ പടിയിൽ 30 മുതൽ 40 വരെയുള്ള ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട സോവ്യറ്റ് സ്ഥാനികളാണുള്ളതു്. അതിനു നേരെ താഴത്തെ പടിയിൽ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടി സെൻട്രൽ കമ്മിറ്റിയിലെ അംഗങ്ങളും, സോവ്യറ്റ് യൂണിയനിലെ (ദേശീയ റിപ്പബ്ലിക്കുകളിലേതല്ല) മന്ത്രിമാരും, ഏതാനും “ജനകീയകലാകാരന്മാരും,” ഒന്നാംകിട എഴുത്തുകാരും ഉൾപ്പെടുന്നു. ഇവരെല്ലാവരും സാധാരണ ജനസാമാന്യന്മാർക്കു വളരെയധികം അവകാശാനുകൂല്യങ്ങൾ അനുഭവിക്കുന്നവരാണ്.

മുകളിലത്തെ പടിയിലുള്ള ഓരോ സ്ഥാനിക്കും അയാളുടെ സ്വന്തം ഡോക്ടറുണ്ട്. ആ സ്ഥാനിയുടേയും കുടുംബാംഗങ്ങളുടേയും ഒഴിച്ചു മറ്റാരുടേയും ആരോഗ്യത്തിൽ ശ്രദ്ധപതിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിനു ചുമതലയില്ല. സകല വിധ പരീക്ഷണങ്ങളും പരിശോധനകളും നടത്തി അവരുടെ ആരോഗ്യസ്ഥിതി ഡോക്ടർ ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു മനസ്സിലാക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കണം. ആവശ്യമെന്നുണ്ടായാൽ, വിദേശങ്ങളിലെ ഭിഷഗ്വരന്മാരുൾപ്പെടെ ഏറ്റവും വിദഗ്ദ്ധന്മാരായ മെഡിക്കൽ പ്രമാണികളുമായി ആലോചിച്ചുവേണം അദ്ദേഹം അവരെ ചികിത്സിക്കാൻ. താൻ ചികിത്സിക്കാൻ ചുമതലപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന സ്ഥാനി യാത്രചെയ്യുമ്പോൾ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ സെക്രട്ടറിയോടും പ്രത്യേകരഹസ്യപ്പോലീസിലെ (M: V: D.) ബോഡിഗാർഡിനോടുകൂടെമൊരുമിച്ചു് ഡോക്ടർ

രും അനയാത്ര ചെയ്യുന്നു. ക്രൈലിനിലെ ഭിഷഗ്വരന്മാരെ ന്ന നിലയിൽ അവരുടെ അറിവിൽ പെടുന്ന യാതൊരു കാര്യവും ഒരിക്കലും പുറത്തു പറകയില്ലെന്ന് ഡോക്ടറന്മാർ ശപഥം ചെയ്തിരിക്കണം.

രണ്ടാമത്തെ പടിയിലുള്ള നേതാക്കന്മാർ ഓരോരുത്തർക്കും, അല്ല, അവരിൽ അഞ്ചോ ആറോ കുടുംബങ്ങൾക്ക് ഒരുമിച്ച് ഒരു ഭിഷഗ്വരൻ്റെ സേവനം ലഭിക്കുന്നു. മൂന്നാമത്തെ പടിയിലാണെങ്കിൽ 15 മുതൽ 20 വരെ കുടുംബങ്ങൾക്കൊരുമിച്ച് ഉണ്ട് ഒരു ഡോക്ടറുടെ സേവനം ലഭിക്കുന്നത്. ഏറ്റവും മുകളിലത്തെ പടിയിലുള്ള ഗ്രൂപ്പിനു മാത്രമെ, ചികിത്സ വേണ്ടിവരുമ്പോൾ, ക്രൈലിൻ ആസ്പത്രിയിൽ പ്രവേശനമുള്ള, മറ്റുള്ളവർ മറ്റു രണ്ടു പ്രത്യേക ക്ലിനിക്കുകളിൽ പൊയ്ക്കൊള്ളണം. അവരണ്ടിലും മോസ്കോയിലെ പൊതുജനങ്ങൾക്കു പ്രവേശനമില്ല.

ക്രൈലിനിലെ പ്രധാന ആസ്പത്രിയും ക്ലിനിക്കുകളും, ക്രൈലിൻ അടുത്തു്, കൊമിൻറൺ സ്റ്റീറ്റിൽ സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നു. ആസ്പത്രിയിൽ 100 മുതൽ 120 വരെ രോഗികളെ മാത്രമെ പാപ്പിച്ചു ചികിത്സിക്കുകയുള്ളവെങ്കിലും, അതു ഒട്ടുവളരെ എടുപ്പുകളോടുകൂടിയതാണ്. മൂന്നു മുറികളോടും റൗകൾ, ചിത്രപ്പണികൾ, ചുവർക്കണ്ണാടികൾ എന്നീ സജ്ജീകരണങ്ങളോടുംകൂടിയ അനേകം അന്തർവസതികൾ ആ കെട്ടിടങ്ങളിലുണ്ട്. അതിലെ നിവാസികൾക്ക് പൂജ പങ്ങൾ ഒരുക്കിക്കൊടുക്കുവാൻ രണ്ടു തോട്ടക്കാർ സല ജോലി ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അടുക്കളവകുപ്പ് കെങ്കേമമാണ്. ഒന്നാംതരം ഭക്ഷണമാണ് അവിടെ തയ്യാറാക്കുന്നത്. ഭിഷഗ്വരൻ വിരോധിക്കാത്ത പക്ഷം രോഗിയുടെ സകല അഭിരുചിയും തൃപ്തിപ്പെടുത്തുവാൻ അടുക്കളക്കാർക്കു ചുമതലയുണ്ട്. ശീതകാലത്തു് കോക്കസ്സിലെ തോട്ടങ്ങളിൽനിന്നു് പഴങ്ങളും പച്ചക്കറികളും ശേഖരിച്ചു് അതേപടി കൊണ്ടുവന്നു് ഈ രോഗി

കൾക്കു കൊടുക്കുന്നു. രാജ്യയിൽ മിക്കവാറും ഒരുത്തർക്കു കിട്ടാൻ സാധ്യമല്ലാത്ത സുഖഭോഗവിഭവമാണിത്. ഈ ആസ്തിയിലെ മറ്റു പ്രത്യേകത അവിടത്തെ ചികിത്സാ സാമഗ്രികളും മരുന്നശേഖരവുമാണ്. സാമാന്യമായ സോവ്വററ്റ് ഫാർമസികളിൽ വളരെ പരിമിതമായി മാത്രം സർവ്വാനിമരുന്നുകൾപോലുമുള്ളപ്പോൾ, ഈ ആസ്തിയിൽ സർവ്വം, പെൻസിലിൻ മുതലായ പുതിയ വിദേശമരുന്നുകളും വേണ്ടുവോളം സംഭരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

എന്നാൽ സാമാന്യജനങ്ങളുടെ ചികിത്സയ്ക്കു പ്രത്യേക മുറികളേക്കാൾ ഏറ്റവുമധികം വ്യത്യസ്തപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണ്. സോവ്വററ്റ് ഗവണ്മെന്റിന്റെ ആരോഗ്യ സംരക്ഷണ വകുപ്പിൽ ഒരു ഡിസ്ട്രിക്റ്റിലെ ജനങ്ങൾക്കു (മോസ്കോയിലേതിൽ 2000—3000 ആളുകൾ) ഒരു ഡോക്ടറും ഒരു നേഴ്സും ഉൾപ്പെട്ട ഒരു “ഡിസ്പെൻസറി” ആണുള്ളത്. ഈ ഡിസ്പെൻസറികളിലെ ഡോക്ടറന്മാർ മൂന്നുമണിക്കൂർ നേരത്തെ ജോലിക്കിടയിൽ മുപ്പതോ അതിലധികമോ രോഗികളെ പരിശോധിക്കേണ്ടിവരും. വീടുകൾ സന്ദർശിക്കാൻ നിർബന്ധരതകൊണ്ടു ഇതിലധികം സമയം ആസ്തികളിൽ ചിലവഴിക്കാൻ അവർക്കു നിവൃത്തിയില്ല. ആകയാൽ ഓരോ രോഗിക്കുമായി ആറോ ഏഴോ മിനിറ്റുകൾ ചെലവഴിക്കുന്നു. രോഗാവസ്ഥയിൽ ജോലിയിൽനിന്നു വിരമിക്കുവാൻ രോഗിക്കു അനുവാദം നൽകുന്ന ഒരു ബുള്ളറ്റിൻഫോറം പുറപ്പെടുവിക്കുന്നതിൽ ഈ സമയത്തിന്റെ പകുതിയും വിനിയോഗിക്കേണ്ടിവരും. അത്തരം ബുള്ളറ്റിൻ കൈവശമില്ലാത്തവർ ജോലിക്കു ഹാജരാകാത്ത കുറവ് ശിക്ഷിക്കപ്പെടും. ആസ്തിയിൽ ഇങ്ങനെ ഡോക്ടറന്മാർക്കു ജോലിസമയം കുറവാകയാൽ രോഗികളെ ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം പരിശോധിക്കുക പലപ്പോഴും അസാധ്യമായിത്തീരുന്നു. വീടുതോറുമുള്ള സന്ദർശനങ്ങളുടെ കാര്യവും ഇങ്ങനെ തന്നെ. ഓവർകോട്ടു ശരീരത്തിൽനിന്നു

മാറാൻ നേരമില്ലാതെ ഡോക്ടർ ചിലതെല്ലാം ചോദിക്കുന്നു, രോഗിയെ പരിശോധിക്കുന്നു, ബുള്ളറ്റിൻഫാറങ്ങൾ പൂരിപ്പിക്കുന്നു, വേഗം വേഗം നിദ്ദേശങ്ങൾ കൊടുക്കുന്നു, അടുത്ത വീട്ടു സന്ദർശിക്കാൻ സ്ഥലം വിട്ടുകയും ചെയ്യുന്നു. ജനസാമാന്യത്തിൽ ഭൂരിപക്ഷവും ഇത്തരം ഡിസ്പൻസറിയും ഗൃഹസന്ദർശനങ്ങളുംകൊണ്ട് തൃപ്തിപ്പെടേണ്ടതായിട്ടാണിരിക്കുന്നത്. ഒരു ചെറിയ ന്യൂനപക്ഷത്തിന് മാത്രമേ ഒരു ഡോക്ടറുടെ സഹായം പ്രൈവറായി ലഭിക്കുവാൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂ.

പട്ടണങ്ങളിലെ ചികിത്സാസമ്പ്രദായം പലപ്പോഴും ദയനീയമാകുന്നു. 1930-മുതൽ റഷ്യൻ പട്ടണങ്ങളുടെ എണ്ണം ധൃതഗതിയിൽ വർദ്ധിച്ചു. എന്നാൽ ആസ്വത്രികളെക്കാൾ വ്യവസായസ്ഥാപനങ്ങൾക്കാണ് പ്രാധാന്യം കല്പിക്കപ്പെട്ടത്. തന്മൂലം ക്രണപോലെ മുളച്ചുവന്ന ഈ പട്ടണങ്ങളുടെ ആരോഗ്യരക്ഷയ്ക്കു നീക്കിവച്ച തുകകൾ മതിയാകാതെ വന്നു. ആസ്വത്രികളിൽ ചെല്ലുന്ന രോഗികൾക്കു കണക്കില്ലാത്തതിനാൽ ഗുരുതരമായ രോഗങ്ങൾ ബാധിച്ചവർപോലും പ്രവേശനം ലഭിക്കാൻ പലപ്പോഴും മൂന്നും നാലും ദിവസം കാത്തിരിക്കേണ്ടിവരുന്നു. അതിനിടയിൽ രോഗികൾ മരിക്കുക അപൂർവ്വമല്ലതാനും. ക്ഷയരോഗികൾക്കുള്ള ആരോഗ്യസങ്കേതങ്ങളിലും വളരെയധികം ആളുകൾ ചെല്ലുന്നതുകൊണ്ട് അവിടെ ഒരു രോഗിയ്ക്കു സാമാന്യേന രണ്ടു മാസമേ താമസിക്കുവാൻ കഴിവുള്ളൂ. ചിലപ്പോൾ താമസം നാലുമാസത്തേക്കു നീട്ടിക്കൊടുത്തെന്നു വരാം. അതിൽകൂടുതൽ ഒരിക്കലും അനുവദിക്കുകയില്ല.

പബ്ലിക് ഹെൽത്ത് ഡിപ്പാർട്ടുമെന്റിന്റെ ഉപമന്ത്രിയായ പ്രൊഫസർ പ്രിയോറോവ് (N. Priorov) "മെഡിക്കൽ വർക്കർ" എന്ന സോവ്യറ്റ് പ്രസിദ്ധീകരണത്തിൽ 1946 ആഗസ്റ്റിൽ ഇങ്ങനെ എഴുതിയിരുന്നു:-

“നമ്മുടെ ഇപ്പോഴുള്ള ഭൂരിപക്ഷം ആസ്ത്രീകളും അവയിലെ നൂവശ്യങ്ങൾ നിർവ്വഹിക്കാൻ പശ്ചാത്യർ ഉണ്ടെന്നും, അവ യഥാർത്ഥത്തിൽ രോഗശമനത്തിനുള്ള സ്ഥാപനങ്ങളാണെന്നും പ്രസ്താവിക്കുന്നത് വലിയൊരു അബദ്ധമായിരിക്കും.....മോസ്കോയിലും ലെനിൻഗ്രാഡിലുംപോലും ഉള്ള ചില ആസ്ത്രീകൾ പബ്ലിക് ഹെൽത്ത് ഡിപ്പാർട്ടുമെന്റിന് അവമാനകങ്ങളാണ്.....”

ധനികരും ദരിദ്രരും തമ്മിൽ ആരോഗ്യസുരക്ഷണത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ള വിടവ് അടയ്ക്കുവാൻ വേണ്ടി രഷ്യയിൽ വൈദ്യവകുപ്പു രാഷ്ട്രസോൽക്കരിച്ചതിന്റെ ഫലം വർഗ്ഗവ്യത്യാസങ്ങൾ വർദ്ധിപ്പിക്കുവാൻ മാത്രം പ്രയോജനീഭവിച്ചത് വിരോധാഭാസം തന്നെ!

III

യാത്രകളിലെ പ്രളതപം

സോവ്യറ്റ് നേതാക്കന്മാരുടെ പ്രളസഹജമായ ജീവിതരീതിയെപ്പറ്റി ഇനിയും പലതു പറയാനണ്ട്. സ്ഥലച്ചുരുക്കത്താൽ, അവരുടെ യാത്രകളിൽ പ്രകടിതമാകുന്ന പ്രളതപത്തെപ്പറ്റിമാത്രം അല്പം പറഞ്ഞുകൊണ്ട് ഈ അദ്ധ്യായം അവസാനിപ്പിക്കാം. 1920-നേത്തുടന്നുള്ള ദശവർഷത്തിൽ സോവ്യറ്റ് നേതാക്കന്മാർ അനാഡംബരമായിട്ടാണ് യാത്രകൾ ചെയ്തിരുന്നത്. അതിനുശേഷം തീരുമാനിച്ച, ഗവൺമെന്റിന്റെ ഉപയോഗത്തിന് ഒരു പ്രത്യേക തീവണ്ടി നിർമ്മിക്കണമെന്ന്. ഈ തീവണ്ടിക്ക് നൽകിയ പേരാണ് “ലക്സ് ബ്ലൂ എക്സ്പ്രസ്സ്” (Lux Blue Express). ഈ തീവണ്ടി ഓടുന്നതിന്റെ കൊല്ലംതോറുമുള്ള നഷ്ടം 1,000,000 റൂബിൾസ് ആണ്. ഇതിലെ ജോലിക്കാരെ പണ്ടത്തെ സാർ ചക്രവർത്തിമാരുടെ

മെയ് കാവൽക്കാരെപ്പോലെ ഏറ്റവും മധ്യം ഉയരവും സൗന്ദര്യവുമുള്ള ആളുകളിൽനിന്ന് തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നു. അവരുടെ മേധാവിയെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിൽ പ്രത്യേകം മുൻകരുതലുകൾ ചെയ്യുന്നുണ്ട്. പാർട്ടി കമ്മിറ്റികളും രഹസ്യപ്പോലീസുമായുള്ള അടുതിയില്ലാത്ത കൂടിക്കാഴ്ചകൾക്കുശേഷമേ അയാൾ അവസാനമായി നിയമിക്കപ്പെടുന്നുള്ളൂ.

പൊളിറ്റ് ബ്യൂറോയിലെ ഓരോ അംഗത്തിനും സ്വന്തമായ പ്രൈവറ്റ് കാറുണ്ട്. അതു ബ്ലിക്ക് പ്രസ്സിന്റെ അറ്റത്ത് ഘടിപ്പിക്കപ്പെടുന്നു. പുറമെയുള്ള കാഴ്ചയ്ക്കു് ഈ കാറുകൾ തീവണ്ടിയാത്രക്കാർക്കായുള്ള മറ്റു കാറുകളിൽനിന്ന് വ്യത്യസ്തങ്ങളല്ല. നേതാക്കന്മാരുടെ യാത്രകൾ രഹസ്യമായി ചെയ്യുവാനുള്ള ഒരു മുൻകരുതലാണ് ഇതു്. എന്നാൽ എക്സ്പ്രസ്സിനോടു് താരതമ്യപ്പെടുത്തിയാൽപോലും ആ കാറുകളിലെ സജ്ജീകരണവും സാധനസാമഗ്രികളും ഉയരാതീതമായ സുഖലോലുപതയ്ക്കു ചേർന്നതാണ്. ആരുടെ ഉപയോഗത്തിനു് അത്തരം ഒരു കാർ ഉദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്നുോ ആ ആളുടെ നേരിട്ടുള്ള അംഗീകരണം അതിന്റെ അകത്തുള്ള അലങ്കാരസംവിധാനങ്ങൾക്കു ലഭിച്ചിരിക്കണം. അക്കാർക്കു് ത്തിൽ ചെലവു കണക്കാക്കാറില്ല. അതിനുവേണ്ട തുകകൾ സ്റ്റേറ്റ് റദ്ദ് ബാങ്ക് ഒരു ലോപവും കൂടാതെ കൊടുത്തുകൊള്ളും.

സ്റ്റാലിന്റെ കാറിൽ രണ്ടു കിട്ടപ്പു മുറികളും, ഒരു ഇരുപ്പു മുറിയും, ഒരു ആഫീസും സെക്രട്ടറിക്കായി വേറൊരാഫീസും, പരിവാരങ്ങൾക്കായി ഒരു ശംലയും, കുളിമുറിയും, ഒരു പാചകമുറിയും ഉണ്ട്. അതിന്റെ ചുവരുകളും സാമഗ്രികളും മഹോഗണിമരംകൊണ്ടു് നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. മറ്റു നേതാക്കന്മാരുടെ കാറുകളും ഇതേരീതിയിലുള്ളവയാണെങ്കിലും അവയിൽ ഓരോന്നിലേയും ചട്ടപ്പലകകളും സാമഗ്രികളും വ്യത്യസ്തമായ മരംകൊണ്ടും ജാതിയിലും ഉണ്ടാക്കപ്പെടുന്നു.

സ്റ്റാലിനോ മറ്റു വൻതോക്കുകളോ ആരോഗ്യസങ്കേതത്തിലേയ്ക്കു യാത്രചെയ്യുമ്പോൾ അവരുടെ കാർ ബ്ലൂ എക്സ് പ്രസിന്റെ അറ്റത്തോടുവെടിപ്പിക്കപ്പെടുന്നു. ഓരോ പ്രാവശ്യവും വണ്ടി പുറപ്പെടുന്നതിനു മുൻപു റയിൽവെ പ്ലാതയുടെ ചാർജ്ജ് വഹിക്കുന്ന രെഡ്സെല്ലോലീസിന്റെ ആഫീസിലേയ്ക്കു വണ്ടിയുടെ മേധാവിയെ വിളിപ്പിക്കുകയും അതിൽ യാത്രചെയ്യുന്ന ഉന്നതസ്ഥാനി ആരാണെന്നു അയാളെ അറിയിക്കുകയും, അതു രെഡ്സെല്ലോലീസിനോടൊന്നു അയാളെക്കൊണ്ടു് ശപഥം ചെയ്യിച്ചു് ഒപ്പിടുകയും, ആവശ്യകങ്ങളായ സകല മുൻകരുതൽ നടപടികളും സ്വീകരിക്കുവാൻ അയാളോടു് ആജ്ഞാപിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

യാത്രചെയ്യുന്ന സമയം മുഴുവനും തീവണ്ടിമേധാവിയും റെയിൽവേപ്ലാതയുടെ ചാർജ്ജ് വഹിക്കുന്ന രെഡ്സെല്ലോലീസിന്റെ തലവനും വണ്ടിയിൽ ഒരുമിച്ചു യാത്രചെയ്യുകൊള്ളണം. വണ്ടി ലക്ഷ്യസ്ഥാനത്തു് അപകടമൊന്നും കൂടാതെ എത്തിച്ചേരുന്നതിനു് അവർ നേരിട്ടു് ഉത്തരവാദികളാണു്. “നേതാജി”യുടെ കാറിന്റെ പിന്നിൽ കാഴ്ചയ്ക്കു് അതിന്റെ ശരിപ്പകുപ്പായ, വേറൊരു കാറും രെഡ്സെല്ലോലീസിലെ ചില പ്രത്യേക സേവകന്മാരെ കയറ്റി എല്ലായ്പ്പോഴും വെടിപ്പിച്ചിരിക്കും. സകല കാറുകളുടേയും അവയുടെ പ്രവേശനസ്ഥാനങ്ങളുടേയും പ്ലാറ്റഫോമുകളുടേയും സൂക്ഷിപ്പുകാരായി മറ്റു രെഡ്സെല്ലോലീസുകാരും അന്നയാത്ര ചെയ്യും. അവരിൽ രണ്ടുമൂന്നുപേർ ഡൈനിംഗ് കാറിൽ ഇരിപ്പുണ്ടായിരിക്കും.

മോസ്കോയിലെ രെഡ്സെല്ലോലീസിലെ ഒന്നാം സെക്ഷന്റെ പ്രാതിനിധ്യം വഹിക്കുന്ന ആൾ നേതാജിയുടെ കാറിൽ തന്നെയാണു് അന്നയാത്രചെയ്യുന്നതു്. തീവണ്ടിയുടെ മേധാവിയൊഴികെ മറ്റൊക്കും ആ കാറിലെ പ്രത്യേക യത്രക്കാരനെപ്പറ്റി അറിവുണ്ടായിക്കൂടാ. എങ്കിലും മുൻ

കരുതലുകളുടെ സ്വഭാവത്തിൽനിന്നുതന്നെ അതാരാണെന്നു സാധാരണമായി മറുത്തുവെച്ച് ഉൾക്കൊള്ളാൻ കഴിയും.

ആ തീവണ്ടി, സ്റ്റേഷൻ കടന്നുപോകുന്നതിനുമുമ്പ് അകത്തേക്കും പുറത്തേക്കുമുള്ള സകല പ്രവേശനസ്ഥാനങ്ങളും അടച്ചുപൂട്ടുകയും ആ സ്റ്റേഷനിലേക്ക് നിയോഗിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന സൂക്ഷിപ്പുകാരും രഹസ്യപ്പോലീസ് ഏജൻറും ഓരോ സ്ഥാനങ്ങളിലും കാവൽനില്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. പട്ടാളക്കാരും തീവണ്ടിപ്പാതസൈക്സനിലെ രഹസ്യപ്പോലീസ് ഏജൻറുമാരും വണ്ടി ഓടുന്ന വഴിയിൽ മുഴുവനും അതിലെ സകല തുരങ്കങ്ങളിലും കാവൽനില്ക്കുന്നു. വണ്ടി സ്റ്റേഷനിൽ എല്ലായ്പ്പോഴും നിർത്തുന്നത് അവിടത്തെ രഹസ്യപ്പോലീസ് കാവൽനില്ക്കാനുള്ള സ്ഥാനത്തിന് നേരെ എതിരേ സ്റ്റാലിന്റെ കാർ വന്നെത്തുമ്പോഴാണ്.

വണ്ടി ഒരു സ്റ്റേഷനിൽ നിന്നുതുടങ്ങുമ്പോഴേയ്ക്കും രഹസ്യപ്പോലീസിലെ ഗാർഡുകൾ അവരുടെ കാരുകളിൽനിന്ന് ചാടിയിറങ്ങി പ്ലാറ്റ്ഫോമിൽ പലേടത്തായി ചെന്നു നില്ക്കുകയും നേതാജിയുടെ കഠിനമന്ത്രം ആരും ചെയ്യാതെ സൂക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. തീവണ്ടിയിലെ മറ്റു യാത്രക്കാർ മന്ത്രിമാരോ, മാർഷൽമാരോ, പാർട്ടിയിലെ പ്രധാന ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരോ ആയിരുന്നാലും അവരിലാരെയും കടന്നുപോകാൻ അനുവദിക്കുകയില്ല. സാധാരണക്കാരായ സോവ്യാറ്റ് പൗരന്മാർക്ക് ആ തീവണ്ടി വന്നു നില്ക്കാനുള്ള സ്റ്റേഷന്റെ അടുത്തുണ്ടും ചെല്ലാൻപോലും അനുവാദമില്ല.

തീവണ്ടി ലക്ഷ്യസ്ഥാനത്തു് എത്തിച്ചേരുമ്പോൾ രണ്ടോ മൂന്നോ ഗാർഡുമാർ സ്പെഷ്യൽകാറിൽനിന്നു ആദ്യം ഇറങ്ങുന്നു. പിന്നാലെയാണു സ്റ്റാലിനും പരിവാരങ്ങളും അതേത്തുടർന്ന് രണ്ടോ മൂന്നോ വേറെ ഗാർഡുകളും ഇറങ്ങുന്നത്. അവരെല്ലാവരും ക്ഷണേന സ്റ്റേഷനിലുള്ള രഹസ്യപ്പോലീസ് ഓഫീസ് കടന്നുചെന്നു്, വെളിയിൽ കാത്തു നില്ക്കുന്ന മോട്ടോർകാറുകളിൽ പ്രവേശിക്കുന്നു. ഈ

മോട്ടോർ കാറുകളെല്ലാം കാഴ്ചയ്ക്കു് ഏറ്റവും തൃപ്തങ്ങളാകയാൽ അവയിലേതിലാണ് സ്റ്റാലിൻ കയറിയിരിക്കുന്നതെന്നു് അറിയാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. ആ സമയത്തു് സ്റ്റേഷന്റെ പരിസരങ്ങളിൽപോലും ആർക്കും നിന്നുകൂടാ. സ്റ്റാലിൻ കാറിലേയ്ക്കു് തീവണ്ടിജോലിക്കാരൊരുമിച്ചു് നടന്നുപോകുന്നതു് വേഗത്തിലും, ആരെയും നോക്കാതെയും ആർക്കും അഭിവാദനം നൽകാതെയുമാണു്. അടുത്ത നിമിഷത്തിൽ രഹസ്യപ്പോലീസിന്റെ മറയിൽ അദ്ദേഹം അപ്രത്യക്ഷനാകുന്നു.

സ്റ്റാലിൻ കയറിയ തീവണ്ടിയുടെ യാത്രയ്ക്കു് വല്ലതാമസവും നേരിട്ടാൽ മഹാ കഴപ്പുമായി. 1936-ൽ ഒരു രാത്രി അങ്ങനെ സംഭവിച്ചു. ഗാസൊലിൻ നിറച്ച ടാങ്ക് കാറുകൾ കയറി വേറൊരു തീവണ്ടി അദ്ദേഹത്തിന്റേതിനു മുമ്പേ പൊയ്ക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഒരു സ്റ്റേഷനിൽവെച്ചു അതിന്റെ ചാജ് വഹിക്കുന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥൻ ടാങ്ക് കയറിയ വണ്ടി കടന്നുപൊയ്ക്കൊള്ളാൻ അനുവദിച്ചു. എക്സ്പ്രസ്സ് വരുന്നതിനുമുമ്പു അടുത്ത സ്റ്റേഷനിൽ അതു ചെന്നെത്തുമെന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിചാരം. സ്റ്റാലിൻ വണ്ടിയിലുണ്ടെന്നു് അറിഞ്ഞിരുന്നെങ്കിൽ അദ്ദേഹം ഒരിക്കലും ഇങ്ങനെ ചെയ്യുമായിരുന്നില്ലല്ലോ. നിർഭാഗ്യവശാൽ ആ സ്റ്റേഷൻ കഴിഞ്ഞുള്ള പാതയിൽ തൂക്കായ ഒരു കയറ്റമുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടു് ടാങ്ക് വണ്ടിയുടെ എഞ്ചിനു് ബുദ്ധിമുട്ടു നേരിടുകയും ഒടുവിൽ നിന്നുപോകുകയും ചെയ്തു. സ്റ്റാലിന്റെ വണ്ടി സ്റ്റേഷനടുത്തുവന്നപ്പോൾ ഗേറ്റടച്ചിരുന്നതിനാൽ നിന്തോണ്ടിവന്നു. സകല ഗാർഡുമാരും കാറുകളിൽനിന്നു ചാടിയിറങ്ങി വണ്ടി പൊതിഞ്ഞുനിന്നു. തീവണ്ടിപ്പാതവകുപ്പിലെ രഹസ്യപ്പോലീസിന്റെ മേധാവി ഓടിവന്നു് ഉച്ചത്തിൽ ചോദിച്ചു:— “ഈ ഗേറ്റ് അടച്ചിരിക്കുന്നത് എന്തുകൊണ്ടു്? മൂന്നുമിനിറ്റോ താമസം വന്നൊള്ളു. അതുകഴിഞ്ഞു് വണ്ടി പ

തിവുപോലെ മുന്നോട്ടുപോയി. എന്നാൽ ഡ്യൂട്ടിയിലിരുന്ന സ്റ്റേഷനദ്യോഗസ്ഥനെ ഉടൻടി അറസ്റ്റ് ചെയ്തു. ആ സമയം വീട്ടിൽ ഉറങ്ങിക്കിടക്കുകയും ഈ സംഭവത്തെപ്പറ്റി അറിവില്ലാതിരിക്കുകയും ചെയ്തു. സ്റ്റേഷൻമാസ്റ്ററും അറസ്റ്റ് ചെയ്യപ്പെട്ടു. ഈ ബഹുജനങ്ങൾക്കിടയിലെല്ലാം സ്റ്റാലിൻ ശാന്തമായി തന്റെ ക്വാറിൽ ഉറങ്ങിക്കിടക്കുകയായിരുന്നു.

നാട്ടിൻപുറം വസതികൾ

സോവ്യറ്റ് നേതാക്കന്മാർക്ക് വിശ്രമസമയം ഉല്ലാസത്തിലും സുഖസൗകര്യങ്ങളിലും കഴിച്ചുകൂട്ടുവാൻവേണ്ടി പട്ടണങ്ങളിൽനിന്നകന്ന് ഉൾപ്രദേശങ്ങളിൽ ഏർപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള സ്ഥലങ്ങളാണ് "നാട്ടിൻപുറം വസതികൾ." ഇങ്ങനെയുള്ള സ്ഥലങ്ങൾക്ക് "വില്ല" എന്നാണ് മറ്റു രാജ്യങ്ങളിൽ പേരുപറയുന്നതെങ്കിലും, കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാരുടെ ചെവികളിൽ ആ പദത്തിന് മുതലാളിത്തപരമായ ധ്വനിയുണ്ടെന്ന കാരണത്താൽ സോവ്യറ്റ്കാർ അവയെ നാട്ടിൻപുറം വസതികൾ (Country Houses) എന്നു വിളിക്കുന്നു. ഒന്നാകിടയിലുള്ള ചുരുക്കം നേതാക്കന്മാർ അവരുടെ ഇളവുകാലം കോക്കസസിൽ സാർ ചക്രവർത്തിമാരുടെ വകയായുണ്ടായിരുന്ന വേനൽക്കാലവസതികളിലാണ് ചിലവഴിക്കുന്നത്. സ്റ്റാലിന്റെ ഉപയോഗത്തിനുള്ള വില്ല ബ്ലാക്സിയുടെ തീരത്തു സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. 1933-ൽ സുപ്രസിദ്ധനായ ഒരു സോവ്യറ്റ് ശില്പിയുടെ പ്ലാനനുസരിച്ച് നിർമ്മിക്കപ്പെട്ട ഈ വസതിയിലെ സുഖസൗകര്യങ്ങൾ ഉയരാതീതങ്ങളും അതിന്റെ സുരക്ഷിതത്വം പരിപൂർണ്ണവുമാണ്.

ഈ വില്ല മോസ്കോയിൽനിന്ന് വളരെ അകലെയായാകയാൽ നീണ്ട ഒഴിവുകാലം മാത്രമേ സ്റ്റാലിൻ അവിടെ ചിലവഴിക്കുന്നുള്ളൂ. അദ്ദേഹം വാരാന്ത്യവിശ്രമത്തിന്

ഉപയോഗിക്കുന്നത് മോസ്കോയിൽനിന്ന് 25 മൈൽ അകലെയുള്ള മറ്റൊരു നാട്ടിൻപുറം വസതിയാണ്.

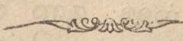
സ്റ്റാലിന്റെ വില്പയ്ക്ക് പതിനേഴു മുറികളുണ്ട്. സകല മുറികളുടേയും തിണ്ണകൾ വളരെ വിലപിടിച്ച വാറനട്ടും മഹോഗണിയും മരങ്ങളുടെ പലകകൾ നിരത്തിയിട്ടുള്ളതും എബണിമരംകൊണ്ട് അലങ്കരിച്ചിട്ടുള്ളതുമാണ്. ചില ചുമരുകൾ പൊതിഞ്ഞിരിക്കുന്ന പലകകൾക്ക് പ്ലെയിൻ വുഡും മറ്റു ചിലതുകളുടേതിന് കരുചിയൻ ബർച്ച് എന്ന മരവുമാണ് ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ളത്. പ്രത്യേകതരം ചിത്രയവനികകളും രത്നക്കമ്പളങ്ങളും ചുവരുകളിൽ തൂങ്ങിക്കിടക്കുന്നു. കതകുപിടികൾ ബ്രോൺസ് കൊണ്ട് പ്രത്യേക മാതൃകകളിൽ വാങ്ങിത്തുടങ്ങിയിട്ടുള്ളവയാണ്. മുറികളിലെവിടെയും വെളിച്ചം നേരെ തട്ടാത്ത വിധത്തിൽ വിളക്കുകൾ ഘടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. തിണ്ണകളും ചുവരുകളും ടർക്കിസ്റ്റാനിലേയും പേർഷ്യയിലേയും ചൈനയിലേയും വിലപിടിച്ച കമ്പിളികൾകൊണ്ട് പൊതിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

സ്റ്റാലിന്റെ ഈ എംസ്റ്റററിൻ പുറം ഭിവസത്തിൽ 24 മണിക്കൂറും പട്ടാളക്കാർ കാവലുണ്ട്. അവർ മൂന്നു വകുപ്പായി വേർതിരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അവരിൽ പ്രദേശശാർഡുകൾ വില്ലയിൽനിന്ന് 6 മൈൽ വ്യാസംവരെ പുറം സുരക്ഷിതത്വം പാലിക്കുവാൻ ചുമതലപ്പെടുത്തപ്പെട്ടവരാണ്. അവരുടെ മേൽനോട്ടം വഹിക്കുവാൻ പ്രത്യേക നേതൃഗണശാർഡുകളുമുണ്ട്. ഈ ഗണം രാമസ്യൂപ്പാലീസിന്റെ ഒരു പ്രത്യേക വകുപ്പിൽനിന്നും എടുത്തിട്ടുള്ളതാണ്. പ്രദേശശാർഡുകൾ വില്ലയുടെ പരിസരത്തിലും, വനത്തിലും, റോഡുകളിലും, ചിലടത്തു പരസ്യമായും ചിലടത്തു ഒളിവാലും, കാവൽനില്ക്കുന്നു. ഓരോ കാവൽ സ്ഥാനത്തും പോലീസിന്റെ കീഴിലുള്ള ഒരു നായെ നിർത്തിയിട്ടുണ്ട്. പ്രത്യേകനിയന്ത്രണത്തിൽ ഇരിക്കേണ്ട സ്ഥാനങ്ങളിൽ ടെലഫോൺകൾ ഘടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. മാത്ര

മല്ല ആ വന്നു മുഴുവന്നു ഇലകളിടൈ ചെമ്പിരിക്കുക
 യാണ്. കറന്റുള്ള ഏതെങ്കിലും ഒരു വയർ തൊടുന്ന
 തോടുകൂടി വിപുലമായ ഒരു ലീപസഞ്ചയം പ്രത്യക്ഷപ്പെടു
 കയും, അതു കാണുമ്പോൾ സർവ്വത്ര അപകടസൂചനകൾ
 നൽകുകയും ചെയ്യുന്നു.

രണ്ടാമത്തെ ഗണം ശാർഡൂകൾ വില്പയ്ക്കു് തൊട്ടുള്ള
 പരിസരങ്ങളിലാണ് നിൽക്കുന്നതു്. അവരുടെ ഉപയോഗ
 ഗത്തിന്നു മുൻപറഞ്ഞമാതിരി ഇലകളിക വയർകളും.
 “ഇതിനുള്ളിലേക്കുള്ള പ്രവേശനം കണിശമായും നിരോധി
 ക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു” എന്നെഴുതിയിട്ടുള്ള പോസ്റ്ററുകളും ഇണ
 ക്കിവെച്ചിട്ടുണ്ടു്. എസ്റ്റേറ്റു മുഴുവന്നു വലയംചെയ്യുന്ന മ
 തിൽക്കെടുള്ളതുകൊണ്ടു് പുറത്തുനിൽക്കുന്ന ആക്കും അക
 ത്തേക്കു നോക്കാൻ സാധിക്കുകയില്ല. മതിൽക്കെടു കാക്കു
 വാൻ രഹസ്യപ്പോലീസിന്റെ ശാർഡൂകളും നായ്ക്കളും
 ഉണ്ടു്.

മൂന്നാമത്തെ ഗണം ശാർഡൂകൾ മതിൽക്കെട്ടിനക
 ത്താണ് കാവൽ നില്ക്കുന്നതു്. ഇവരിൽ രഹസ്യപ്പോലീസ്
 അംഗങ്ങൾ, തോട്ടക്കാർ, പുരുഷന്മാരായ ഭൃത്യന്മാർ, ഡ്രൈ
 വറന്മാർ, സ്ത്രീകളായ വേലക്കാർ എന്നിവർ ഉൾപ്പെടുന്നു.
 ഇവർ ഓരോരുത്തരും പരസ്പരം കാവൽ നടത്തിക്കൊള്ള
 ണമെന്നാണ് ഉത്തരവു്. എസ്റ്റേറ്റിനകത്തു് അവിശ്വസ്ത
 തയുടെ ഏതെങ്കിലും അടയാളം കണ്ടാൽ തങ്ങളെല്ലാവരും,
 വ്യക്തിപരമായും കൂട്ടമായും, അതിന്നു സമാധാനം പറയേ
 ണ്ടിവരുമെന്നു് അവർക്കു്ജ്യാവർക്കും ബോധമുണ്ടു്. ഓരോ ജോ
 ലിക്കാരന്റേയും പഴയ ചരിത്രം വിവരമായി രഹസ്യപ്പോ
 ലീസിനറിയാം. ജോലിക്കാരുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളും സംസ്കൃത
 ങ്ങളും അവർ ഏറ്റവും സൂക്ഷ്മമായി നിയന്ത്രിച്ചുകൊണ്ടാണി
 രിക്കുന്നതു്.

അതിന്റെ ശേഷം മറ്റു ചില കാര്യങ്ങൾ പരിശോധിക്കേണ്ടതുമാകുന്നു. ഇവയെല്ലാം കൃത്യമായി നടപ്പിലാക്കേണ്ടതുമാകുന്നു. ഇവയെല്ലാം കൃത്യമായി നടപ്പിലാക്കേണ്ടതുമാകുന്നു.

സാമൂഹികവിപ്ലവം

[കമ്മ്യൂണിസത്തിന്റെ സ്ഥാപകന്മാരായ മാർക്സ് ഏകൽസൗക്രി 1848-ൽ പുറപ്പെടുവിച്ച കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് മാനിഫെസ്റ്റോ സാമൂഹികവിപ്ലവത്തിനുള്ള ആഹ്വാനമായിരുന്നു. “അഖില ലോക തൊഴിലാളികളെ സംഘടിക്കവിൻ. അപഹരണം ചെയ്തവരോട് അപഹരണം ചെയ്യവിൻ” എന്ന തീപ്പൊരി പറക്കുന്ന വാക്കുകളോടുകൂടിയാണ് ആഹ്വാനം അവസാനിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്. അതു പ്രയോഗത്തിൽ വരുത്തുവാൻ വേണ്ടി മാർക്സ് തന്നെ “ഒന്നാം ഇൻറർനാഷണൽ” എന്നറിയപ്പെടുന്ന സാമൂഹികവിപ്ലവസംഘടന സ്ഥാപിച്ചു. അകമേയുണ്ടായ വഴക്കുകൾ നിമിത്തം ആ സംഘടന നീണ്ടുനിന്നില്ല. “രണ്ടാം ഇൻറർനാഷണൽ” എന്ന നാമത്തിൽ സോഷ്യലിസ്റ്റ്കാരുടെ വേരൊരു സംഘടന സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടു. ഒന്നാം ലോകമഹായുദ്ധത്തിനുമുൻപ് ആ സാമൂഹികവിപ്ലവസംഘടനയുടെ 9 കോൺഗ്രസ്സുകൾ കൂടിയിട്ടുണ്ട്. വിവിധ രാജ്യങ്ങളിലെ സോഷ്യലിസ്റ്റ്കാർ യുദ്ധകാലത്ത് സാമൂഹികവിപ്ലവവീക്ഷണം പരിത്യജിക്കുകയും അവരവരുടെ രാജ്യങ്ങളോട് ചേർന്നിടുകയും ചെയ്തതിനാൽ രണ്ടാമത്തെ ഇൻറർനാഷണലും ഉടഞ്ഞുപോവുകയാണുണ്ടായത്. ബോർഷേവികുകാർ റഷ്യയിൽ വിപ്ലവമുണ്ടാക്കിയതിനെ തുടർന്ന് 1919-ൽ ലെനിൻ “മൂന്നാം ഇൻറർനാഷണൽ” സ്ഥാപിച്ചു. അതാണ് “കൊമിന്റേൺ” (കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് ഇൻറർനാഷണൽ) എന്നറിയപ്പെടുന്ന സാമൂഹികവിപ്ലവസംഘടന.]

കൊമിന്റേണിന്റെ ആദ്യ കോൺഗ്രസ്സിൽ സംബന്ധിക്കുവാനുള്ള ക്ഷണമയച്ചത് സോവ്യറ്റ് ഗവണ്മെന്റിലെ വിദേശകാര്യവകുപ്പിന്റെ മേധാവിയായിരുന്നു. ആ കോൺഗ്രസ്സിന്റേയും തുടർന്നുള്ള മൂന്നു കോൺഗ്രസ്സുകളുടേയും യോഗങ്ങളിൽ ആദ്ധ്യക്ഷം വഹിച്ചത് സോവ്യറ്റ് ഗവ

മെമ്മോറിയലിന്റെ ഔദ്യോഗിക നേതാവായ ലെനിൻ തന്നെയാണ്. കൊമിന്റേണിന്റെ ഉദ്ദേശമെന്താണെന്ന്, അതിന്റെ ഒന്നാമത്തെ പ്രസിഡണ്ടായിരുന്ന സിനോവിയ് (Zinoviev) ചെയ്തതും ഔദ്യോഗികമിനിട്ടുകളിൽ കൊള്ളിച്ചിട്ടുള്ളതുമായ ചില പ്രസ്താവനകളിൽ നിന്നു കാണാം:—

“മൂന്നാം ഇൻറർനാഷണലിന്റെ കൊടിക്കീഴിൽ തൊഴിലാളിവർഗ്ഗം ലോകമാസകലം വിജയംവരിക്കും.....”

“യൂറോപ്യൻ വിപ്ലവത്തിൽ മാത്രമല്ല, പിന്നയോ സാർവ്വലൗകികവിപ്ലവത്തിലും അതു വിജയംവരിക്കുമെന്ന് ഞാൻ ഉറപ്പിപ്പറയുന്നു.....”

“ക്യാപിറ്റലിസ്റ്റ് അമേരിക്കയ്ക്കും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് യൂറോപ്പിനും ഒരുമിച്ചു ജീവിക്കുവാൻ സാധ്യമല്ല.”

ലോകമഹാവിപ്ലവമാണ് കൊമിന്റേണിന്റെ ദീർഘകാലലക്ഷ്യമെങ്കിലും യൂറോപ്പിൽ വിപ്ലവമുണ്ടാക്കുവാനാണ് അത് ആദ്യം ക്രൂരതയായി പ്രവർത്തിച്ചത്. പോളൻഡ്, ബൾഗേറിയ, ജർമ്മനി, ചെക്കോസ്ലോവാക്കിയ, ഇറ്റലി എന്നീ രാജ്യങ്ങളിൽ മാർഗ്ഗദർശനവും പണശേഖരവും നേതൃത്വവും നൽകിക്കൊണ്ടു് അവിടങ്ങളിലെ വിപ്ലവപ്രസ്ഥാനങ്ങളിൽ കൊമിന്റേണി പങ്കെടുത്തു. എന്നാൽ അവയെല്ലാം അവസാനത്തിൽ അപജയിക്കുകയാണുണ്ടായത്. അപജയങ്ങളെപ്പറ്റി കൊമിന്റേണിന്റെ കോൺഗ്രസ്സുകളിൽ വിലപിക്കുകയും ചർച്ചകൾ നടത്തുകയും ചെയ്തു. വിപ്ലവതന്ത്രങ്ങൾ ഭേദപ്പെടുത്തേണ്ടതാണെന്നു കണ്ടു. 1935-ൽ, ഏഴാമതു കോൺഗ്രസ്സിൽ, അതിന്റെ സെക്രട്ടറി ജനറലായിരുന്ന ഡിമിട്രോവ് (Dimitrov) ഒരു പുതിയതന്ത്രം നിർദ്ദേശിച്ചു, നിലവിലിരിക്കുന്ന ഗവൺമെന്റുകളെ തടികുമാറിക്കുവാൻ. അതാണ് “ട്രോജൻ കുതിര” (Trojan Horse) തന്ത്രം എന്നറിയപ്പെടുന്നത്.

ഭോജൻ കുതിരനായം

നിരുപദ്രവകരങ്ങളും ജനകീയങ്ങളുമായ സംഘടനകളിൽ കടന്നുകൂടി, അകമേ തുരങ്കംവെച്ചു കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ്കാർഷ്യാന്തവരുടെ നേതൃത്വം അതിൽനിന്നു ബഹിഷ്കരിച്ചു അവസാനം അവയെ മുഴുവനും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റാധിപത്യത്തിൽ വരുത്തുന്ന തന്ത്രമാണിത്. പണ്ടു ഗ്രീക്ക് സൈന്യങ്ങൾ ഭോജി എന്ന പട്ടണം ആക്രമിക്കുവാൻ പുറപ്പെട്ടു. പ്രതിരോധം അജയ്യമാണെന്നു കണ്ടപ്പോൾ ഗ്രീക്ക്പട്ടാളക്കാർ മരം കൊണ്ടു ബ്രഹ്മാണയമായ ഒരു കുതിരയെ നിർമ്മിച്ചു. അതിന്റെ ഉള്ളിൽ പട്ടാളക്കാർ കയറിക്കിടന്നു. ഈ കുതിര പ്രദർശിപ്പിക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ ഭോജി പട്ടണവാസികൾക്കു വളരെ കരുതകം തോന്നി. കുതിരയെ പട്ടണത്തിനുള്ളിൽ പ്രവേശിപ്പിക്കുവാൻ അവർ സന്ദന്തോഷം സമ്മതിച്ചു. അനന്തരഫലം പറയണമെന്നില്ലല്ലോ. കുതിരയുടെ ഉള്ളിലിരുന്ന ഗ്രീക്ക്പട്ടാളക്കാർ വെളിയിലിറങ്ങുകയും അവരുടെ സഹായത്തോടുകൂടി പട്ടണത്തെ ഗ്രീക്കുസൈന്യം പിടിച്ചടക്കുകയും ചെയ്തു. ഇതാണ് ഭോജൻ കുതിരതന്ത്രം. ഈ തന്ത്രമാണു മിക്കവാറും എല്ലാ രാജ്യങ്ങളിലും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ്കാർ ഉപയോഗിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്.

രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധത്തിനിടയ്ക്കു്, 1943-ൽ സ്റ്റാലിൻ കൊമിന്റേറൺ സംഘടനയെ പിരിച്ചുവിടുവാൻ ഉത്തരവിട്ടു. റഷ്യയ്ക്കു് അനേകം കപ്പലുകൾ നിറയെ വിഭവങ്ങൾ അമേരിക്കയിൽനിന്നു വായ്പയായി (Lend Lease) കിട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്നതും; പ്രസിഡൻറ് റൂസ് വെൽറ്ററിന്റെ നിർബന്ധത്താൽ തങ്ങളും പ്രജായത്താദർശങ്ങൾ സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളവരാണെന്നു് ലോകരെ ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തുവാൻ റഷ്യ സർവ്വപ്രകാരേണയും ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതുമായ കാലഘട്ടമായിരുന്നു അതു്. തദ്വസരത്തിൽ കൊമിന്റേറൺ

പിരിച്ചുവിടുന്നതുസംബന്ധിച്ച് തനിക്കുള്ള പ്രജായ
ത്തപരമായ ഉദ്ദേശങ്ങളെ വിവരിച്ച് സ്റ്റാലിൻ താഴെ
ക്കാണുന്ന പ്രസ്താവന പുറപ്പെടുവിച്ചു:-

“സ്റ്റാലിൻ വർഗ്ഗക്കാരനായും യൂറോപ്പിലെ അടിമകളാ
ക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഇതര ജനതകളുടേയുംമേൽ ഞ
ങ്ങളുടെ അഭിപ്രായങ്ങളോ ഞങ്ങളുടെ ഭരണസമ്പ്രദായ
മോ കെട്ടിവയ്ക്കണമെന്നുള്ള യുദ്ധോദ്ദേശങ്ങൾ ഞ
ങ്ങൾക്കില്ല, ഞങ്ങൾക്കുണ്ടാകുവാൻ കഴിയുന്നതുമല്ല....
.....അവരുടെ സ്വന്തം രാജ്യങ്ങളിൽ അവർക്ക് യു
ക്തമെന്നു തോന്നുന്ന ജീവിതസമ്പ്രദായങ്ങൾ പരി
പൂർണ്ണമായ സ്വാതന്ത്ര്യത്തോടുകൂടി സംവിധാനം ചെയ
യാനുള്ള സാധ്യതയെ അവർക്ക് പ്രദാനം ചെയ്യണ
മെന്നാണ് ഞങ്ങളുടെ ഉദ്ദേശം. ഇതരരാഷ്ട്രങ്ങളു
ടെ ആഭ്യന്തരകാര്യങ്ങളിൽ യാതൊരു വിധത്തിലും
ഞങ്ങൾ കൈകടത്തുന്നതല്ല.”

യുദ്ധാനന്തരം സ്റ്റാലിൻ നടത്തിയിട്ടുള്ള കൈയേ
ററങ്ങളുടേയും ആക്രമണങ്ങളുടേയും വെളിച്ചത്തിൽ അദ്ദേ
ഹത്തിന്റെ ഈ പ്രസ്താവം പൈശാചികമായ തന്ത്രമാ
യിരുന്നുവെന്ന് ആർക്കാണ് കാണാൻ കഴിയാത്തത്?

കൊമിൻഫോം

യുദ്ധകാലത്ത് വലിയ ഒച്ചപ്പാടോടുകൂടി സ്റ്റാലിൻ
പിരിച്ചുവിട്ട കൊമിൻറേറൺ തത്തുല്യമായ ഒച്ചപ്പാടോടുകൂ
ടി യുദ്ധാനന്തരം, 1947-ൽ, സ്റ്റാലിൻ തന്നെ പുനരുദ്ധരി
ച്ചു. ഉദ്ധാരണത്തിൽ വരുത്തിയ ഏകദേശത്തി പേ
രിൽ മാത്രമായിരുന്നു. കൊമിൻറേറൺ എന്ന പേരു മാ
റി, പകരം കൊമിൻഫോം (Cominform) എന്ന
പേർ സ്വീകരിച്ചു. കൊമിൻറേറണിനെ സ്റ്റാലിൻ പിരി
ച്ചുവിട്ടതു വെറും വേഷമായിരുന്നുവെന്ന് അക്കാലത്തുത
ന്നെ ആരും അറിയാതിരുന്നില്ല. പിന്നീടുള്ള സംഭവങ്ങൾ

ആ ഉഴവം ശരിയാണെന്ന് തെളിവാക്കുകയും ചെയ്തു. കൊമിൻറണിന്റെ പഴയ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും ഡെലിഗേറ്റുകളും ഏജൻറന്മാരുമെല്ലാം യുദ്ധാനന്തരം വീണ്ടും പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. യൂറോപ്പിലേയും അമേരിക്കയിലേയും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടികളുടെ മേധാവികളായോ, സോവ്യറ്റ് ആധിപത്യത്തിന് കീഴിൽ അമർത്തിവെച്ചിരിക്കുന്ന തെക്കുകിഴക്കൻ യൂറോപ്പൻ രാജ്യങ്ങളിലെ പാവവശമർന്നുകൊടുക്കപ്പെട്ട തലവന്മാരായോ അവർ നിയമിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണ്. കെ. കൊമിൻറണിന്റെ കീഴിൽ അവിടങ്ങളിൽ നടത്തിയിരുന്ന കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പ്രചരണം സർവ്വാത്മനാ അവർ നടത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. കൊമിൻറോം എന്ന പുതിയ പേരിൽ കൊമിൻറൺ പുനരുദ്ധരിച്ചതു പോളൻറിന്റെ തലസ്ഥാനമായ വാർസായിൽ കൂടിയ ഒരു കോൺഫ്റൻസിൽ വെച്ചാണ്. സോവ്യറ്റ് രഷ്യയുടെ പിടിയിലമന്നിരിക്കുന്ന 9 രാജ്യക്കാർ ആ യോഗത്തിൽ സന്നിഹിതരായി ഒരു വിജ്ഞാപനം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി. അതിൽ ലോകമാസകലമുള്ള കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് കാരെ ആഹ്വാനം ചെയ്തു് അമേരിക്കയുടെ “സാമ്രാജ്യപരമായ വിസ്തൃതിക്കും ആക്രമണത്തിനും” എതിരായി നടത്തുന്ന സമരത്തിന്റെ “മുന്നണിയിൽ” നിരക്കുവാനാണ്. രഷ്യയേയും അവളുടെ ഉപഗ്രഹങ്ങളായ രാജ്യങ്ങളേയും “ഡെമോക്രസി” കളുടെ ഗണത്തിലും, യുനൈറ്റഡ് സ്റ്റേറ്റ്സിനേയും ഗ്രെറ്റ് ബ്രിട്ടനേയും “ഇംപീരിയലിസ്റ്റിക്സും ആൻറി ഡെമോക്രാറ്റിക്സും ഗണത്തിലുമാണ് വിജ്ഞാപനം ഉൾപ്പെടുത്തിയിരുന്നത്. യൂറോപ്പിന്റെ സമുദ്ധാരണത്തിനായി ഏർപ്പെടുത്തപ്പെട്ട അമേരിക്കയുടെ മാർഷൽപ്ലാനിനെ “ഒരു ഫാഴ്സ്” എന്ന് അതിൽ വിളിച്ചിരുന്നു. ലോകത്തെ “സാമ്പത്തികമായും രാഷ്ട്രീയമായും കീഴ്പെടുത്തുവാനും ഒരു പുതിയ യുദ്ധം അഴിച്ചുവിടുവാനും” ശ്രമിക്കുകയാണെന്നും, അതിനുവേണ്ടി “വഞ്ചന, ഭീഷണി രാ

ഷ്ട്രീയതന്ത്രങ്ങൾ, കൈകൂലി, സാമ്പത്തികമർദ്ദം, ലജ്ജാകരവും ആക്രമണപരവുമായ തന്ത്രങ്ങൾ” ഇ.പയെല്ലാം മാർഗ്ഗങ്ങളായി സ്വീകരിക്കുന്നുണ്ടെന്നും അമേരിക്കയുടെമേൽ കുറ്റം ആരോപിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. അമേരിക്കയോടു സഹകരിക്കുന്ന യൂറോപ്പിലെ സകല രാജ്യതന്ത്രജ്ഞന്മാരേയും “റെറിക്കൊടുക്കുന്നവർ” എന്നാണ് വിളിച്ചത്. ഈ കോൺഫ്രൻസിൽ സ്റ്റാലിൻ സന്നിഹിതനായിരുന്നില്ലെങ്കിലും അദ്ദേഹമാണ് അതിന്റെ യഥാർത്ഥനേതൃത്വം വഹിച്ചതെന്നുള്ളതിന് സംശയമില്ല. കാരണം, സോവ്യറ്റ് ഗവൺമെന്റിലെ “പൊളിറ്റ്ബ്യൂറോ” എന്ന പരമാധികാര സമിതിയിലെ ഒരുഗവ്യം സ്റ്റാലിന്റെ ഏറ്റവും വലിയ വിശ്വാസ്യ സമാജ്ജിച്ചവനുമായ സദാനോവ് (Zhdanov) ആണ് കോൺഫ്രൻസ് ഉൽഘാടനം ചെയ്തത്. 1943-ൽ കൊമിന്റേൺ പിരിച്ചുവിട്ട വിജ്ഞാപനത്തിലെ ഒപ്പുകാരിൽ ഒരാളാണ് ഈ ഉൽഘാടകൻ. യുഗോസ്ലാവിയായുടെ തലസ്ഥാനമായ ബെൽഗ്രേഡിൽ ഒരു ഇൻഫർമേഷൻ ബ്യൂറോ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടു. കൊമിൻഫോമിന്റെ അംഗങ്ങളായ ഓരോ രാജ്യത്തിലേയും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടികളുടെ പ്രമുഖ നേതാക്കന്മാർ ഈ ബ്യൂറോയുടെ ഡയറക്ടർ ബോർഡിൽ അംഗങ്ങളായിരിക്കണമെന്നും, ബ്യൂറോയുടെ വകയായി ഒരു പത്രഗ്രന്ഥം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തണമെന്നും തീരുമാനിച്ചു. കൊമിൻഫോമിന്റെ സ്ഥാപനവും പ്രവർത്തനങ്ങളും വിളിച്ചുപറയുന്നതെന്തു്? സോവ്യറ്റ് റഷ്യയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ കമ്മ്യൂണിസം ലക്ഷ്യം വളിരിക്കുന്നത് സാർവ്വലൗകിക വിപ്ലവമാണെന്നു്.

സ്റ്റാലിന്റെ ശപഥം

പുളിപ്പിലിക്ക് പുളി കളയുവാൻ സാധിക്കാത്തതുപോലെ, റഷ്യൻ കമ്മ്യൂണിസത്തിന് സാർവ്വലൗകിക വി

പ്ലവത്തിൽനിന്നു വിരമിക്കുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. രഷ്യയിലെ സാർ ചക്രവർത്തിയുടെ സേപഹാധിപത്വം വിദേശങ്ങളിലേയ്ക്കു് ഇറക്കുമതി ചെയ്യാനുള്ള ചരക്കായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ അതിന്റെ സ്ഥാനത്തു് പ്രതിഷ്ഠിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന കൂടുതൽ കടുത്ത കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് സേപഹാധിപത്വം ലോകമാസകലം ഇറക്കുമതി ചെയ്യാനുള്ള ചരക്കാണ്. ലെനിൻ തന്നെ ഇതു സമ്മതിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാക്കുകൾ സ്റ്റാലിൻ ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുള്ളതിങ്ങനെയാണ്:-

“സോവ്യറ്റ് റിപ്പബ്ലിക്കിനു് ദീർഘകാലം ഇംപീരിയലിസ്റ്റ് രാഷ്ട്രങ്ങളോടു ചേർന്നു സ്ഥിതിചെയ്യുക സാദ്ധ്യമല്ല. അവസാനത്തിൽ അവയിലൊന്നു മറ്റേതിനെ പിടിച്ചടക്കണം. അതിനിടയിൽ സോവ്യറ്റ് റിപ്പബ്ലിക്കും ബൂർഷ്വാ രാഷ്ട്രങ്ങളും തമ്മിൽ അനേകം ഭയങ്കരങ്ങളായ സംഘട്ടനങ്ങൾ ഉണ്ടായേ കഴിയൂ.....തന്മൂലം ഒരു രാജ്യത്തിലെ വിജയപൂർവ്വകമായ വിപ്ലവത്തിന്റെ സാരഭൂതമായ ചുമതല മറ്റു രാജ്യങ്ങളിൽ വിപ്ലവത്തെ വികസിപ്പിക്കുകയും സഹായിക്കുകയുമാണ്. ആകയാൽ വിപ്ലവത്തിൽ വിജയംവരിച്ച ഒരു രാജ്യത്തിനു് അതിൽ തന്നെ ഒതുങ്ങിയിരിക്കുന്ന ഘടകമായി സ്വയം ഗണിക്കാവുന്നതല്ല; പ്രത്യേക മറ്റു രാജ്യങ്ങളിൽ തൊഴിലാളിവിജയം തപരിതപ്പെടുത്തുവാനുള്ള സഹായിയും മാർഗ്ഗവുമായിട്ടാണ് സ്വയം ഗണിക്കേണ്ടതു്”

ലെനിന്റെ ശവമഞ്ചത്തിനടുത്തു നിന്നു് സ്റ്റാലിൻ ചെയ്ത ചരമപ്രസംഗത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചതിങ്ങനെയാണ്:-

“നമ്മെ വിട്ടുപിരിഞ്ഞിരിക്കുന്ന സഖാവു് ലെനിൻ നമ്മോടൊത്തൊപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു, നാം കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് ഇൻറർ നാഷണലിനോടു് വിശ്വസ്തരായിരുന്നുകൊള്ളണമെന്നു്. അല്ലയോ ലെനിൻ സഖാവേ,

ഞങ്ങൾ അങ്ങയോടു ശപഥം ചെയ്യുന്നതെന്നെ ന്നാൽ, കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് ഇൻറർനാഷണലിനെ വിസ്തു തമാക്കുവാനും ശക്തിപ്പെടുത്തുവാനുംവേണ്ടി ഞങ്ങൾ ഞങ്ങളുടെ ജീവിതത്തെ പ്രതിഷ്ഠിച്ചുകൊള്ളാം.”

25 കൊല്ലംമുൻപ് മഹാവിപ്ലവനേതാവിന്റെ മൃതശരീരത്തിനു മുൻപിൽ അനുഷ്ഠിക്കപ്പെട്ട ഈ മഹത്തായ സത്യപ്രതിജ്ഞയാണ്, വേഷത്തിൽ മാത്രമായി പാരിച്ചുവിട്ട കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് ഇൻറർനാഷണലിനെ പുനരുദ്ധരിക്കുവാൻ സ്റ്റാലിനെ പ്രേരിപ്പിച്ചതെന്ന് നമുക്കു മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിയും.

സ്റ്റാലിന്റെ അഞ്ചാംപത്തികൾ

സ്റ്റാലിൻ ലോകത്തിലെ രാഷ്ട്രങ്ങളെ ആഭ്യന്തരവിപ്ലവങ്ങൾ മുഖേന റഷ്യയുടെ പിടിയിൽ വരുത്തുവാൻ ഉപയോഗിക്കുന്ന വഞ്ചനാപരമായ മാർക്സ ആ രാഷ്ട്രങ്ങളിലെ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് കാരായ പൗരന്മാരെ സ്വാധീനപ്പെടുത്തുകയാണ്. ഇപ്രകാരം സ്വരാജ്യത്തിനെതിരായി റഷ്യയുടെ പിന്നിയാളുകളായി വർത്തിക്കുന്ന കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് കാരെ “അഞ്ചാം പത്തികൾ” എന്നാണ് വിളിക്കുന്നത്.

കഴിഞ്ഞ ലോകമഹായുദ്ധത്തിനു വളരെ മുൻപ് മോസ്കോയിൽ സാമൂഹിക വിപ്ലവത്തെ ലക്ഷ്യമാക്കിയുള്ള സ്ത്രീകൾ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടു. യൂറോപ്പിലും അമേരിക്കയിലും ഏഷ്യയിലും നിന്നു കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാട്ടിയംഗങ്ങളെ വരുത്തി അവർക്കു മാർക്സിസത്തിൽ പ്രത്യേകപരിശീലനം ആ സ്ത്രീകളിൽ നൽകിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അവർ പ്രചരണവും പ്രവർത്തനവും നടത്തേണ്ട രാജ്യങ്ങളിലെ രാഷ്ട്രീയ പാട്ടികളെപ്പറ്റിയും സാമ്പത്തികസ്ഥിതിഗതികളെപ്പറ്റിയും അവർക്കു വിശദമായ പഠനം പ്രദാനം ചെയ്തിരുന്നു. ആ സ്ത്രീകളിലെ ബിരുദധാരികളാണ് ചെമ്പട സോവ്യറ്റ് റഷ്യയുടെ ഉപഗ്രഹങ്ങളാക്കിത്തീർന്ന രാജ്യങ്ങളിലെ പാവ

ഗവൺമെന്റുകളിൽ സാക്ഷാൽ അധികാരം വഹിക്കുന്നത്. യൂഗോസ്ലാവിയായിലെ ടിറോയും, ഹങ്കറിയിലെ റക്കോസിയും, ചെക്കോസ്ലോവാക്കിയായിലെ ഗോട്ട്വാർഡും, ചൈനയിലെ മാവോയും അവരുടെയെല്ലാം സഹകാരികളും മോസ്കോയിൽ പണ്ടേ പരിശീലനം ലഭിച്ചവരാണ്. റമേനിയായിലേയും ഹങ്കറിയിലേയും മറ്റും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് നേതാക്കന്മാർ അധികവും ആ നാട്ടുകാർപോലുമല്ല; മോസ്കോയിൽനിന്ന് ഏജൻറുകളായി പരിശീലനം കൊടുത്തയച്ചിട്ടുള്ള വിദേശികളാണ്. ഈ അഞ്ചാംപത്തികളെല്ലാം. സ്വദേശികളായാലും വിദേശികളായാലും, സോവ്യറ്റ് റഷ്യയുടെ താളത്തിനു തുളുനവരാണ്. സാമൂഹ്യലൗകിക വിപ്ലവത്തിനുള്ള “ജനറൽ സ്റ്റാഫ്” ആയ കൊമിന്റേണിന്റെ, ഇപ്പോൾ കൊമിന്റേണിന്റെ ഹിതാനുസരണം നയപരിപാടികൾ എല്ലാ രാജ്യങ്ങളിലും സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നവരാണ്. സ്റ്റാലിന്റെ ഈ അഞ്ചാംപത്തികൾ മൂന്നു തരം വ്യത്യസ്തസാഹചര്യങ്ങളിൽ പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. 1) കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് കാർ അധികാരം പിടിച്ചെടുത്ത രാജ്യങ്ങളിൽ അവരുടെ പ്രവൃത്തികൾ ഒരു തരം. 2) സംഖ്യയിൽ വളരെയുണ്ടെങ്കിലും അധികാരം പിടിച്ചെടുക്കാൻ മാത്രം കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് കാർഷ് ശക്തി കൈവന്നിട്ടില്ലാത്ത രാജ്യങ്ങളിൽ ഉദാഹരണമായി ഫ്രാൻസിലും ഇറ്റലിയിലും അവർ സ്വീകരിക്കുന്ന നടപടി രണ്ടാമതൊരു തരം. 3) കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് കാർ വളരെ ചെറിയ ന്യൂനപക്ഷമായ രാജ്യങ്ങളിൽ, ഉദാഹരണമായി, യുണൈറ്റഡ് സ്റ്റേയിറ്റ്സിലും ബ്രിട്ടനിലും അവർ അവലംബിക്കുന്ന പ്രവർത്തനരീതി മൂന്നാമതൊരു തരം.

അമേരിക്കയിൽ

ഓരോ രാജ്യത്തുമുള്ള കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടികളുടെ തകിടം മറിച്ചിലുകൾ അവർ സോവ്യറ്റ് റഷ്യയുടെ അഞ്ചാംപത്തികളായി പ്രവർത്തിക്കുന്നവരാണെന്നു പ്രസ്താവിക്കുന്നു.

തെളിയിക്കുന്നുണ്ട്. സ്റ്റാലിനും ഹിറ്റ്ലറും 1939 ആഗസ്റ്റിൽ ഉടമ്പടി ചെയ്യുന്നതുവരെ അമേരിക്കൻ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടി ശക്തിയായി വാദിച്ചിരുന്നത്, യൂറോപ്പിലെ ഫാസിസ്റ്റ് രാജ്യങ്ങൾക്കെതിരായി അമേരിക്ക ഇടപെടണമെന്നായിരുന്നു. എന്നാൽ പ്രസ്തുത ഉടമ്പടി ചെയ്ത കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഒരു നിമിഷംകൊണ്ടെന്നവണ്ണം, അവർ ഇടപെടാവാദികളായിത്തീർന്നു. യുദ്ധത്തിൽ ബ്രിട്ടൻ സഹായം നൽകുന്നതിനേയും, ദേശീയസംരക്ഷണനടപടികളെപ്പോലും, അവർ നിരോധിച്ചു. ജപ്പാൻ പേർഹാർബർ ആക്രമിച്ചശേഷവും അവർ അനങ്ങിയില്ല. ആ നിലയ്ക്കു വ്യത്യസ്തം വരുത്തി അവർ വീണ്ടും തകിടം മറിഞ്ഞത് 1941 ജൂണിൽ ഹിറ്റ്ലർ സോവ്യറ്റ് യൂണിയനെ ആക്രമിച്ചപ്പോഴാണ്. ഭയവും സാമ്രാജ്യപരവുമെന്ന് അവർ അടുത്ത നിമിഷംവരെ അപലപിച്ച യുദ്ധം പരിശുദ്ധമായ കുരിശുയുദ്ധമായി മാറി. മോസ്കോയുടെ ഇംഗിതമനുസരിച്ച് പാർട്ടിയെ അവർ പിരിച്ചുവിട്ടു അതിനെ ഒരു പൊളിറ്റിക്കൽ അസോസിയേഷനായി അവർ രൂപീകരിച്ചു. അമേരിക്കയിലെ രണ്ടു പാർട്ടികളേയും അവിടത്തെ സ്വതന്ത്രവ്യവസായ സമ്പ്രദായങ്ങളേയും അഭിനന്ദിച്ചു. പണിമുടക്കുകളെ നിരസാഹപ്പെടുത്തി. ഇതിനെല്ലാം കാരണം, അനേകം ബില്യൻ ഡോളർവിലയ്ക്കുള്ള വിഭവങ്ങൾ അമേരിക്കയിൽനിന്നു റഷ്യയ്ക്കു വായ്പകിട്ടേണ്ട ആവശ്യമുണ്ടായിരുന്നതാണ്. എന്നാൽ യുദ്ധം അവസാനിച്ചശേഷം, സ്റ്റാലിന് വായ്പ ആവശ്യമില്ലാതായപ്പോൾ, യാർട്ടായിലും മറ്റു കോൺഫ്രൻസുകളിലും ചെയ്ത വാശാനങ്ങൾ നിറവേറ്റുവാൻ സോവ്യറ്റ് റഷ്യയോടു അമേരിക്ക ചോദിച്ച ഘട്ടത്തിൽ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടി പുറം തിരിഞ്ഞു. പാർട്ടിയുടെ ഒരുദ്യോഗിക പത്രമായ ഡെയിലിവർക്കിന്റെ മുഖപ്രസംഗത്തിൽ യു. എസ്. ഗവണ്മെൻറിനെ "ശത്രു"വെന്നാണ് വിളിച്ചത്.

ഇൻഡ്യയിൽ

കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടിയുടെ ഈ തകിടംമറിച്ചിലിന്, സോവ്യറ്റ് രഷ്യയുടെ അഞ്ചാംപത്തികളായി പ്രവർത്തിക്കുന്ന നയത്തിന്, ഇൻഡ്യൻ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടിയും ഒരുദാഹരണമാണ്. ബ്രിട്ടൻ ഹിറ്റ്ലറുമായി യുദ്ധം തുടങ്ങിയപ്പോൾ ഇൻഡ്യൻ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടി ഇന്ത്യൻ നാഷണൽ കോൺഗ്രസിനോടു ചേർന്നുനിന്ന് യുദ്ധത്തെ സാമ്രാജ്യയുദ്ധമെന്നു അപലപിച്ചു. എന്നാൽ ഹിറ്റ്ലർ രഷ്യയെ ആക്രമിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയതോടുകൂടി ഇന്ത്യൻ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടി വശം മാറി. കോൺഗ്രസിനെ ഒറ്റിക്കൊടുത്തു ഇന്ത്യൻ ഗവൺമെന്റിനോടു ചേർന്നുനിന്ന് യുദ്ധത്തെ ജനകീയയുദ്ധമായി പ്രകീർത്തിച്ചു. ഈ ഒറ്റിക്കൊടുക്കൽ നിമിത്തം ഇന്ത്യൻ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടിയംഗങ്ങളെ നാഷണൽ കോൺഗ്രസിൽനിന്നു ബഹിഷ്കരിക്കേണ്ടതാണെന്ന് അതിലെ വർക്കിംഗ് കമ്മിറ്റി വിധി പ്രസ്താവിക്കുകയും അതിനുവേണ്ട അന്വേഷണം നടത്തി റിപ്പോർട്ടു സമർപ്പിക്കുവാൻ നെഹറുവും പട്ടേലും പാൻറും ഉൾപ്പെട്ട ഒരു സബ് കമ്മിറ്റിയെ നിയമിക്കുകയും ചെയ്തു. അവർ സമർപ്പിച്ച റിപ്പോർട്ടിനെ ആധാരമാക്കി ഇന്ത്യൻ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടിയംഗങ്ങളെ നാഷണൽ കോൺഗ്രസിലെ ഉത്തരവാദിത്വമുള്ള സകല സ്ഥാനങ്ങളിൽനിന്നും ബഹിഷ്കരിക്കുകയുണ്ടായി.

I

സാമ്രാജ്യദുർമ്മോഹം

“വിദേശരാജ്യങ്ങളുടെ ഒരുസ്ഥലംപോലും ഞങ്ങൾക്കുവേണ്ട; എന്നാൽ ഞങ്ങളുടെ രാജ്യത്തിന്റെ ഒരിഞ്ചുപോലും ഞങ്ങൾ ആർക്കും വിട്ടുകൊടുക്കുകയില്ല. ഇതാണ് ഞങ്ങളുടെ വിദേശനയം.”

ജോസഫ് സ്റ്റാലിൻ സോവ്യറ്റ് യൂണിയനിലെ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടിയുടെ 16-ാമതു കോൺഗ്രസ്, 1930 ജൂൺ 27-ാംനു- സമ്മേളിച്ചപ്പോൾ ചെയ്ത പ്രഖ്യാപനമാണിത്. എന്നാൽ അതിനുശേഷം വിദേശരാജ്യങ്ങളിൽ 2,73,947 ചതുരശ്രമൈൽ വിസ്തീർണ്ണമുള്ളതും, 2,43,55000 ജനങ്ങൾ അധിവസിക്കുന്നതുമായ പ്രദേശങ്ങൾ സ്റ്റാലിൻ പിടിച്ചെടുത്തത് സോവ്യറ്റ് റഷ്യയോടു ചേർത്തു.

യൂറോപ്പിലെ കിഴക്കു ഭാഗത്തും മദ്ധ്യഭാഗത്തും ഉള്ള 10 രാജ്യങ്ങളിൽ 6 ലക്ഷം ചതുരശ്രമൈലിലധികം വിസ്തീർണ്ണം 1000 ലക്ഷത്തിലധികം ജനസംഖ്യയുള്ളതുമായ രാജ്യങ്ങളിൽ സോവ്യറ്റ് യൂണിയൻ അതിന്റെ അധികാരം സ്ഥാപിച്ചു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. പോളൻറ്, റുമേനിയ, യുഗോസ്ലാവിയ, ബൾഗേറിയ, ചെക്കോസ്ലോവാക്വിയ, അൽബേനിയ, ഹങ്കറി, ഫിൻലൻറ്, കിഴക്കു ജർമ്മനി, കിഴക്കു ആസ്ട്രിയ എന്നീ രാജ്യങ്ങളാണ് അവ. സോവ്യറ്റ് അധികാരികളുടെ അംഗീകരണം കൂടാതെ രാഷ്ട്രീയമോ സാമ്പത്തികമോ ആയ യാതൊരു പ്രധാന തീരുമാനവും ആ രാജ്യങ്ങളിലെ അധികാരികൾക്കു സ്വീകരിക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ല.

ഏഷ്യയിലേക്കും സോവ്യറ്റ് അധികാരം ഭൂപടത്തിൽ കാണുന്നതിനേക്കാൾ കൂടുതലായി വ്യാപിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. സോവ്യറ്റ് കാരുടെ ആശ്രയബന്ധത്തിൽ ലിർചനാളായി ഇരുന്നിരുന്ന “ഔട്ടർ മംഗോളിയ”യെ ചൈനയിൽനിന്നും വേർപെടുത്തി സോവ്യറ്റ് യൂണിയനിലേയ്ക്കു ചേർത്തു. ഒരാൾപോലും എതിരില്ലാതെ ആറു ലക്ഷത്തിലധികം വരുന്ന മംഗോളിയക്കാരുടെ ഹിതപരിശോധന കഴിഞ്ഞാണത്രെ ഈ സംയോജനമുണ്ടായത്. വടക്കു കൊറിയ മുഴുവനും സോവ്യറ്റ് യൂണിയന്റെ പീടിലിലാക്കിക്കഴിഞ്ഞു. ചൈനയുടെ ഏറ്റവും വ്യാപസായി

കരിക്കപ്പെട്ട മഞ്ചുരിയായിലും സോവ്യറ്റ് ആധിപത്യം അത്രതന്നെ മുറുകത്തിലല്ലെങ്കിലും, സ്ഥാപിച്ചിരിക്കുകയാണ്. ചൈനയുടെമേൽ ഹേമം ചെലുത്തുവാൻ മഞ്ചുരിയായിലെ സ്വാധീനം രഷ്യയ്ക്ക് പ്രയോജനപ്പെടും.

ഫിൻലണ്ടിലെ ഗവൺമെന്റ് ഫിന്നിഷ് ജാതിക്കാർ മാത്രം നിവസിക്കുന്ന പ്രദേശം വിട്ടുകൊടുക്കാൻ വിസമ്മതിച്ചപ്പോൾ സോവ്യറ്റ് ഗവൺമെന്റ് 1939 നവംബർ 30-ാംനാ- ആ രാജ്യത്തെ ആക്രമിച്ചു. “ഇസ്തമസ്സ് ഓഫ് കരേലിയ” എന്ന ഭാഗവും ഫിൻലണ്ടിന്റെ രണ്ടാമത്തെ വലിയ പട്ടണമായ “വീപ്പുരി”യും സോവ്യറ്റ് യൂണിയനോടു ചേർത്തു.

സ്വതന്ത്രങ്ങളായിരുന്ന ബാൾട്ടിക് റിപ്പബ്ലിക്കുകൾ മൂന്നും—ലാറ്റ്വിയ, ലിത്വാനിയ, എസ്റ്റോണിയ—സോവ്യറ്റ് യൂണിയൻ രണ്ടുതവണയായി വിഴുങ്ങിക്കളഞ്ഞു. 1939-ൽ ഈ മൂന്നു രാജ്യങ്ങളിലേയും വിദേശമന്ത്രിമാരെ മോസ്കോയിലേക്കു വിളിച്ചിച്ച്, അവരുടെ രാജ്യങ്ങളിൽ സോവ്യറ്റ് രഷ്യയുടെ കരസൈന്യത്തിന്റേയും കപ്പൽ സൈന്യത്തിന്റേയും വിമാനസൈന്യത്തിന്റേയും താവളങ്ങൾ ഏല്പിക്കണമെന്ന് “പരസ്പര ഉടമ്പടികൾ” ക്ക് അവരെക്കൊണ്ടു സോവ്യറ്റ് ഗവൺമെന്റ് ഒപ്പുവെച്ചിട്ടുണ്ട്. 1940-തിലാകട്ടെ സോവ്യറ്റ് പട്ടാളം ആ രാജ്യങ്ങളിലേക്കു നീങ്ങി. ഏറ്റവും വലിയ ഭീഷണിയ്ക്കു വിധേയമായ സാഹചര്യങ്ങളിൽ ആ രാജ്യങ്ങളിലെ നിയമസഭകൾ അവയെ സോവ്യറ്റ് യൂണിയനിലേക്കു ചേർക്കുവാൻ സമ്മതിച്ചു വോട്ടുചെയ്യേണ്ടിവന്നു.

സോവ്യറ്റ് യൂണിയന്റെ ഈ നടപടികൾ ഓരോന്നും ഏറ്റവും അക്രമപരമായ പിടിച്ചുപറിയണെന്നു തന്നെ പറയാം. കൂട്ടിച്ചേർക്കപ്പെട്ട രാജ്യങ്ങളിലെ ജനങ്ങൾക്കു സ്വതന്ത്രമായി അഭിപ്രായം പറയുവാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നെങ്കിൽ ഒരു ചതുരശ്ര അടിഭൂമിപോലും സോവ്യ

റദ് യൂണിയനോടു കൂട്ടിച്ചേർക്കുവാൻ അവർ സമ്മതിക്കുമാ യിരുന്നില്ല. പുതുതായി കൂട്ടിച്ചേർപ്പെട്ട ഈ പ്രദേശ ങ്ങളിൽ ചിലതു പണ്ടു ചക്രവർത്തിമാരുടെ റാഷ്യക്കു കീഴ് പെട്ടിരുന്നവയാണെങ്കിലും, ബോൾഷെവിക്ക് വിപ്ലവ ത്തിനുശേഷം ആ പ്രദേശങ്ങളും സോവ്യറ്റ് യൂണിയനും തമ്മിൽ സംസ്കാരപരവും മതപരവുമായ വലിയൊരു വി ടവ് ഉണ്ടായിരുന്നു. റാഷ്യൻ ജാതിക്കാർ ആ പ്രദേശങ്ങ ളിൽ വളരെക്കുറച്ചു മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂതാനും.

സോവ്യറ്റ് റാഷ്യയുടെ ഈ ആധിപത്യവിപുലീകര ണപ്രസ്ഥാനം അനേകം ഉടമ്പടികളെ അതിലംഘിച്ചിട്ടു ള്ളതും അറാബ്‌ലാൻറിക് ചാർട്ടർ, യാർട്ടാ ഉടമ്പടി എ ന്നീ സാർവ്വദേശീയ നിശ്ചയങ്ങൾക്ക് എതിരാണ്. സ്റ്റാ ലിൻറെ ഉടമ്പടിലംഘനങ്ങൾ അതിനു സാക്ഷ്യം വഹി ക്കുന്നു. 1) റാഷ്യ പോളൻറുമായി 1932 ജൂലൈ 15-ാംനു- ഒരു അനുകൂലമണ ഉടമ്പടിക്ക് ഒപ്പുവച്ചു; 1935 മെയ് 5-ാംനു- ഉടമ്പടിയുടെ കാലാവധി 10 കൊല്ലത്തേയ്ക്കു നീ ട്ടി; എന്നാൽ 1939 സെപ്റ്റംബർ 17-ാംനു- റാഷ്യൻ പട്ടാളം പിറകിൽനിന്നു കുത്തി പോളൻറിനെ ആക്രമിച്ചു. 2) റാഷ്യയും ലാറാവിയായും 1932 ഫെബ്രുവരി 5-ാംനു- ഒരു അനുകൂലമണ ഉടമ്പടിക്കു ഒപ്പുവച്ചു; 1934 ഏപ്രിൽ 4-ാംനു- അതിൻറെ കാലാവധി 10 കൊല്ലത്തേയ്ക്കു നീട്ടി; എന്നാൽ റാഷ്യൻ പട്ടാളം 1940 ജൂൺ 17-ാംനു- ലാറാവി യായെ ആക്രമിച്ചു. ഇപ്രകാരം എസ്റ്റോണിയാ, ഫിൻ ലൻറ്, ലിത്‌വാണിയാ എന്നീ രാജ്യങ്ങളുമായി റാഷ്യ 1932, 1926 എന്നീ വർഷങ്ങളിൽ അനുകൂലമണ ഉടമ്പ ടി ചെയ്തു. എന്നാൽ എസ്റ്റോണിയായെ 1940-ലും ഫി ന്‌ലൻറിനെ 1939-ലും ലിത്‌വാണിയായെ 1940-ലും റാഷ്യ ആക്രമിച്ചു.

II

യുദ്ധതല്പരത

സോവ്യറ്റ് രാഷ്ട്രയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ ലോകമാസ കലമുള്ള കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് കാർ നെരണ്ടു കൊല്ലങ്ങളായി സമാധാനപ്രസ്ഥാനക്കാരാ വിത്തിന്നിരിക്കുകയാണല്ലോ. യു. എസ്. ഏ. യുടെ നേതൃത്വത്തിൽ പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങൾ യുദ്ധത്തിനും ആക്രമങ്ങൾക്കും സന്നാഹം കൂട്ടുകയാണെന്ന് അവർ ഉൽഘോഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. സമാധാനത്തിനായുള്ള കോൺഗ്രസ്സുകൾ പല കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് കേന്ദ്രങ്ങളിൽ നടത്തുകയും സമാധാനത്തിനായുള്ള പ്രമേയങ്ങൾ പാസ്സാക്കി കോടികോടി ജനങ്ങളെക്കൊണ്ടു ഒപ്പിട്ടു വിടുകയും ചെയ്യുന്നത് അവരുടെ ഒരു ഘോഷനായിത്തിന്നിരിക്കുകയാണ്. എന്നാൽ ഈ സമാധാനപ്രസ്ഥാനം സോവ്യറ്റ് രാഷ്ട്രയുടെ ഒരു തട്ടിപ്പ് മാത്രമാണെന്നു കാണാൻ പ്രയാസമില്ല. കഴിഞ്ഞ ലോകമഹായുദ്ധത്തിനു മുമ്പും അതിനുശേഷവും സോവ്യറ്റ് രാഷ്ട്ര യൂറോപ്പിലും ഏഷ്യയിലും നടത്തിയ ആക്രമണങ്ങളും രാജ്യം പിടിച്ചെടുക്കലുകളും മുന്നദ്ധ്യായത്തിൽ വിവരിച്ചതു ഇതിനു തെളിവാണ്. സോവ്യറ്റ് രാഷ്ട്രയുടെ സാമ്രാജ്യപരമായ ഈ ആക്രമണസംരംഭങ്ങൾ തടുത്തു നില്ക്കാൻ യു. എസ്. ഏ. യുടെ നേതൃത്വത്തിൽ പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങൾ പരസ്പരം സംഘടിക്കുന്നതും വിപുലമായ തോതിൽ പുനരായുധീകരണം ചെയ്യുന്നതും സോവ്യറ്റ് രാഷ്ട്രയ്ക്കു സഹിച്ചുകൂടാ. യു. എസ്. ഏ. യുടെ ആററംബോംബ് നിർമ്മാണവും അതിൽ അവർക്കുള്ള അഗ്രിമസ്ഥാനവും സോവ്യറ്റ് രാഷ്ട്രയഥാർത്ഥത്തിൽ ഭയപ്പെടുന്നുണ്ട്. ആററംബോംബിന്റെ നിർമ്മാണവും പ്രയോഗവും ലോകാഭിപ്രായത്തെക്കൊണ്ടു നിരോധിച്ചിടണമെന്നും, അങ്ങനെ അന്യരാജ്യങ്ങൾ പിടിച്ചെടുക്കുകയോ അവയിൽ ആധിപത്യം സ്ഥാപിക്കുകയോ

ചെയ്യാനുള്ള തങ്ങളുടെ ആക്രമണസംരംഭങ്ങൾ നിർബാധം തുടരാൻ വഴിതെളിക്കണമെന്നും മാത്രമാണ് സോവ്യറ്റ് റഷ്യയുടെ സമാധാനപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ യഥാർത്ഥമായ ലക്ഷ്യം.

യുദ്ധവിരുദ്ധത (Pacifism) തങ്ങൾക്കു സ്വീകാര്യമല്ലെന്നും. സാമൂഹിക കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് വിപ്ലവത്തിന്റെ വിജയത്തിന് ആവശ്യകമെന്നു തോന്നുന്ന യുദ്ധങ്ങൾ ചെയ്യാൻ തങ്ങൾ സന്നദ്ധരാണെന്നും ലെനിന്റെ കാലം മുതൽ സോവ്യറ്റ് റഷ്യ പ്രഖ്യാപിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്.

“ഏതു വിലക്കൊടുത്തും സമാധാനം നേടുക എന്നതു ബാലിശവും അപ്രായോഗികവുമായ മോഹമാണ്. യുദ്ധവിരുദ്ധതയും സമാധാനത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള, സന്ദർഭം നോക്കാത്ത, പ്രചരണവും തൊഴിലാളിവർഗ്ഗത്തെപ്പോലും കളിപ്പിക്കാനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങളിലൊന്നാണ്. ക്യാപ്പിറ്റലിസത്തിന്റെ കീഴിൽ യുദ്ധങ്ങൾ അനിവാര്യങ്ങളാകുന്നു. യുദ്ധവിരുദ്ധതയുടേയും പ്രജായത്തസിദ്ധാന്തത്തിന്റേയും പൊതുവായ ഗതികൾക്കെതിരായി സമരം ചെയ്യാൻ തൊഴിലാളിവർഗ്ഗത്തിന്റെ പാർട്ടിക്കു ചുമതലയുണ്ട്.

“റഷ്യൻ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ കാര്യവും സോഷ്യലിസത്തിനു വേണ്ടിയുള്ള റഷ്യൻ തൊഴിലാളിവർഗ്ഗത്തിന്റെ സമരവും സ്പെഷോധിപത്യത്തിന് (ക്യാപ്പിറ്റലിസത്തിന്) യുദ്ധത്തിൽ നേരിടുന്ന തോൽവികളേയാണ് അധികവും ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നത്.

“യുദ്ധത്തോടു ബന്ധപ്പെടാത്ത മഹാവിപ്ലവങ്ങൾ ഒന്നുപോലും ലോകം അറിഞ്ഞിട്ടില്ല. വലിയ സംഘടനകളുടേയും വിപ്ലവങ്ങളുടേയും ചരിത്രം പഠിപ്പിക്കുന്നു, യുദ്ധങ്ങളും യുദ്ധപരമ്പരകളും അനിവാര്യങ്ങളാണെന്ന്.”

ഈ വാക്യങ്ങൾ ലെനിന്റെ “കളക്ടീവ്” വ

ക്സ്” (Collected works) എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ നിന്നെടുത്തിട്ടുള്ളതാണ്.

സ്റ്റാലിൻ സോവ്യറ്റ് രച്യയിലെ അധികാരസോപാനത്തിന്റെ മുകളിലത്തെ പടിയിൽ എത്തിയ ഉടനെ (1928) സമ്മേളിച്ച കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് സാർവ്വദേശീയസംഘടനയുടെ 6-ാമതു കോൺഗ്രസ് പാസ്സാക്കിയ പ്രമേയങ്ങളും ലെനിന്റെ ഈ ആശയങ്ങളെത്തന്നെയാണ് സ്വീകരിച്ചത്.

“ചിരസ്ഥായിയായ സമാധാനത്തിന്റെ സാദ്ധ്യതയേപ്പറ്റി സോവ്യറ്റ് യൂണിയനു യാതൊരു വ്യാമോഹവും ഇല്ല. തൊഴിലാളിരാഷ്ട്രങ്ങളും മുതലാളിരാഷ്ട്രങ്ങളും തമ്മിലുള്ള യുദ്ധങ്ങൾ അത്യാവശ്യമായും അനിവാര്യമായും ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കും. യുദ്ധം നിർത്തലാക്കുന്നതു സംബന്ധിച്ചുള്ള യുദ്ധവിരുദ്ധ സിദ്ധാന്തങ്ങൾ സകലത്തേയും ലെനിനിസം എതിർക്കുന്നു. ക്യാപ്പിറ്റലിസ്റ്റ് ലോകത്തിനെതിരായ തൊഴിലാളി സർവ്വാധിപത്യത്തിന്റെ യുദ്ധങ്ങൾ അനിവാര്യങ്ങളും വിപ്ലവകരങ്ങളുമാണ്.”

III

ആറു വിഭാഗയുദ്ധങ്ങൾ

1920-നും 49-നും ഇടയ്ക്ക് സോവ്യറ്റ് രച്യ ആറു വിഭാഗയുദ്ധങ്ങൾ നടത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഇവയിൽ നാല് ആക്രമണപരങ്ങളായിരുന്നു; ബാക്കി രണ്ട് സ്വയംസംരക്ഷകങ്ങളായി ആരംഭിച്ചെങ്കിലും ആക്രമണപരങ്ങളായിട്ടാണ് പരിണമിച്ചത്. ഒരിക്കൽ മാത്രമേ സാക്ഷാൽ യുദ്ധപ്രഖ്യാപനം ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ.

പോളൻറിനെതിരായി

1920-ൽ പോളൻറ് യുകെയിനിലെ നേതാക്കന്മാരുമായി സഖ്യത്തിലേപ്പെട്ടുകയും, ലെനിന്റെ സമാധാനരൂമ

ങ്ങൾ തിരസ്കരിച്ച് സോവ്യറ്റ് റഷ്യയെ ആക്രമിക്കുകയുണ്ടായി. ആദ്യം പോളിഷ് സൈന്യം വിജയം കൈവരിച്ചെങ്കിലും സോവ്യറ്റ് സൈന്യത്തിന്റെ എതിരാക്രമണം തടക്കാൻ സാധിക്കാതെ പലായനം ചെയ്യേണ്ടിവന്നു. ചെമ്പട പോളൻറിന്റെ തലസ്ഥാനമായ വാർസായെ സമീപിച്ചപ്പോൾ അന്നത്തെ ബ്രിട്ടീഷ് പ്രധാനമന്ത്രി ലോയിഡ് ജോർജ്ജ് റഷ്യയ്ക്കു വളരെ അനുകൂലമായ വ്യവസ്ഥകളോടുകൂടി സമാധാനസന്ധി നിർദ്ദേശിച്ചു. എന്നാൽ ലെനിൻ അതു നിരാകരിച്ച സമരം ചെയ്ത് പോളൻറിനെ സോവ്യറ്റ് മയമാക്കുവാനും, തദനന്തരം ജർമ്മനിയിലേക്കു തള്ളിക്കടക്കാനും തീർച്ചയാക്കി. അതിനു സ്റ്റാലിന്റെയും മറ്റു സഹകാരികളുടേയും പിൻതാങ്ങുമുണ്ടായിരുന്നു. അഞ്ചു പ്രമുഖ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് കളടങ്ങിയ ഒരു പോളിഷ് ഗവൺമെൻറിനെ മോസ്കോയിൽനിന്ന് ഏറ്റെടുത്തി. എന്നാൽ വാർസായുടെ നേരെ നടത്തിയ ആക്രമണം അത്ഭുതകരമായ വിധം പരാജയപ്പെട്ടു. പോളൻറുകാർ ചെമ്പടയെ തിരിച്ചോടിക്കുകയും അനുകൂലമല്ലാത്ത ഒരു സമാധാനസന്ധിക്കു മോസ്കോ ഒപ്പു വയ്ക്കേണ്ടിവരികയും ചെയ്തു.

ചൈനയ്ക്കു തിരായി

സോവ്യറ്റ് യൂണിയൻ നടത്തിയ രണ്ടാമത്തെ യുദ്ധം 1929-ൽ മഞ്ചൂറിയയുടെ അതിർത്തിയിലാണ്. മഞ്ചൂറിയൻ പ്രദേശത്തുകൂടി കടന്നുപോയ റഷ്യോ-ചൈനീസ് തീവണ്ടിപ്പാത മഞ്ചൂറിയൻ അധികാരികൾ പിടിച്ചെടുത്തു. യുദ്ധത്തെ ദേശീയനയത്തിന്റെ അംശമാക്കുവാൻ പാടില്ലെന്നു വ്യവസ്ഥ ചെയ്തിരുന്ന Kellogg Briand പാക്റ്റ് എന്ന സാർവദേശീയ ഉടമ്പടിക്കു സോവ്യറ്റ് ഗവൺമെൻറ് അതിനു കറേനാൾ മുന്പ് ഒപ്പുവെച്ചിരുന്നെങ്കിലും, സ്വതന്ത്രമായ ആലോചനകൾ ഫലിക്കുന്നില്ലെന്നു കണ്ടപ്പോൾ സകല മദ്ധ്യസ്ഥശ്രമങ്ങളെയും നിരാ

കരിച്ച് മോസ്കോ സമരത്തിനായി സൈന്യത്തെ നിയോഗിച്ചു. അനേകായിരം ജീവൻ ബലികഴിക്കപ്പെട്ടശേഷം ഒടുവിൽ ചൈന കീഴടങ്ങേണ്ടിവന്നു. വിദേശരാജ്യത്തിൽ കൂടി ഒരു രാഷ്ട്രം തീവണ്ടിപ്പാത പൊയ്ക്കൊണ്ടിരിക്കണമെന്ന തങ്ങളുടെ ലക്ഷ്യം പ്രാപിക്കാൻ വേണ്ടിയാണ് സോവ്യറ്റ് രാഷ്ട്രം ഈ യുദ്ധം നടത്തിയത്.

വീണ്ടും പോളൻറിനെതിരായി

സോവ്യറ്റ് ഗവണ്മെൻറ് മൂന്നാമത്തെ ആക്രമണ യുദ്ധം നടത്തിയത് 1939-ലാണ്. ഹിറ്റ്ലറുടെ സൈന്യം പോളൻറിനെ ആക്രമിച്ചതിനേത്തുടർന്ന് സോവ്യറ്റ് സൈന്യങ്ങൾ പോളൻറിന്റെ അതിർത്തികൾ ഉള്ളിലേയ്ക്കു പ്രവേശിച്ചു. “പോളിഷ് രാജ്യം ഇല്ലാതായിരിക്കുന്നു” എന്നാണ് രാഷ്ട്രം നേതാവായ മൊളോട്ടോവ് ആ അവസരത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചത്. സോവ്യറ്റ്കാരുടെ ലക്ഷ്യം പോളൻറിൽ നിവസിക്കുന്ന യൂക്രെയിൻകാരെയും ബെലോ രാഷ്ട്രൻകാരെയും വിമോചിക്കുവാനാണെന്ന് അദ്ദേഹം പ്രസ്താവിച്ചു. ഏതാനും ദിവസത്തെ സമരത്തിനു ശേഷം കിഴക്കെ പോളൻറിനെ സോവ്യറ്റ് യൂണിയനോടു കൂട്ടിച്ചേർക്കുകയും ചെയ്തു. “ദേശീയ ലക്ഷ്യങ്ങൾ” യുദ്ധം വഴിയായി സാധിക്കുകയില്ലെന്നുള്ള സോവ്യറ്റ് രാഷ്ട്രയുടെ പ്രതിജ്ഞ അവർ ലംഘിച്ചതിന്റെ മൂന്നാമത്തെ ഉദാഹരണമാണിത്.

ഫിൻലൻറിനു എതിരായി

സോവ്യറ്റ് രാഷ്ട്രയുടെ നാലാമത്തെ ആക്രമണയുദ്ധം ഫിൻലൻറിനെതിരായിട്ടായിരുന്നു. അതൊരു ആക്രമണ യുദ്ധമല്ലെന്നു വരുത്താൻ മോസ്കോ ശ്രമിക്കാതിരുന്നില്ല. ഫിൻലൻറുകാരാണ് ആദ്യം വെടിയടങ്ങിയതെന്നും അവർ രാഷ്ട്രം പട്ടാളക്കാരെ കൊലപ്പെടുത്തിയെന്നും മറ്റും

മോസ്കോ പഠഞ്ഞു പഠത്തി. സോവ്യറ്റ് റദ്ദാക്കിയതിന്റെ ഓരോ പഠനമായി യുദ്ധം പ്രഖ്യാപിച്ചിട്ടില്ല. ഫിൻലൻഡിലെ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് സഖാക്കളെ സഹായിക്കാൻ മാത്രമായിരുന്നു ആക്രമണം നടത്തിയതെന്നാണ് അവർ പറഞ്ഞത്. ഇതെല്ലാം വെറും നാട്ടുങ്ങളാണെന്നു സംഭവങ്ങൾ തെളിയിച്ചു. മൂന്നു മാസത്തിലധികം സമരം നടത്തിയശേഷം സോവ്യറ്റ് സൈന്യം വിജയം വരിച്ചു.

കിഴക്കെ യൂറോപ്പിനെതിരായി

രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധത്തിന്റെ അവസാനഘട്ടത്തിലാണ് സോവ്യറ്റ് റഷ്യയുടെ അഞ്ചാമത്തെ ആക്രമണയുദ്ധം നടന്നത്. 1944-ൽ സഖ്യകക്ഷികൾ ജർമ്മനിയെ തോല്പിച്ചു തുടങ്ങിയപ്പോൾ മോസ്കോ പഴയ മുദ്രാവാക്യങ്ങൾ പുനരുൽഘോഷിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. യുദ്ധം "ശത്രുവിന്റെ രാജ്യത്തിലേക്കു കടത്തണം" എന്നും, "സോവ്യറ്റ് റിപ്പബ്ലിക്കളുടെ എണ്ണം വർദ്ധിപ്പിക്കാൻ" സൈന്യം സഹായിക്കണമെന്നുമായിരുന്നു അത്. ആ ഉദ്ദേശം അവർ നിർവ്വഹിക്കുകയും ചെയ്തു. തെക്കുകിഴക്കൻ യൂറോപ്പിലെ രാജ്യങ്ങൾ റഷ്യൻ പീടിയലിൽ. എന്നാൽ ആ രാജ്യങ്ങളെ "സോവ്യറ്റ് റിപ്പബ്ലിക്കൾ" എന്നതിനപകരം "പിറ്റിറ്റിസ്" ഡെമോക്രസിസ്" എന്ന പേരോടെ പേർ വിളിച്ചു എന്നുമാത്രം. ജർമ്മനിക്കെതിരായി തുടങ്ങിയ സംരക്ഷണയുദ്ധം ആക്രമണയുദ്ധമായി പരിണമിച്ചു.

ജപ്പാനെ എതിരായി

സോവ്യറ്റ് യൂണിയൻ നടത്തിയ ആറാമത്തെ ആക്രമണയുദ്ധം ജപ്പാനെ എതിരായിട്ടായിരുന്നു. യൂറോപ്പിലെ കഴിഞ്ഞ ലോകമഹായുദ്ധം 1945 മേയ് ആരംഭത്തിൽ പൂർണ്ണമായി. എന്നാൽ ആഗസ്റ്റ് 9-ാം തീയതി റഷ്യൻ പട്ടാളം അതിർത്തികടന്നു ജപ്പാനെ കീഴിലിരുന്ന

മഞ്ചുക്കോയിൽ പ്രവേശിച്ചു. ജപ്പാനുമായുള്ള യുദ്ധത്തിൽ രഷ്യ പേരുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ ജപ്പാൻ തോറ്റുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. 6 ദിവസം കഴിഞ്ഞ് ടോക്കിയോ കീഴടങ്ങി. ആകയാൽ രഷ്യയുടെ യുദ്ധം വേഗത്തിലും ചെലവൊന്നും കൂടാതെയും വിജയിച്ചു. “ദേശീയ ലക്ഷ്യങ്ങൾ” പ്രാപിക്കുവാൻ വേണ്ടി മാത്രമാണ് ജപ്പാനെതിരായി രഷ്യ ഈ യുദ്ധം ചെയ്തത്. ചൈനയുടെ തുറമുഖങ്ങൾ കൈവശപ്പെടുത്തി. മഞ്ചൂറിയയിലെ വ്യവസായയന്ത്രസാമഗ്രികൾ രഷ്യയിലേയ്ക്കു നീക്കം ചെയ്തു. ജാപ്പനീസ് പൗരന്മാരെ നിർബന്ധവേല ചെയ്യാൻ വിടിച്ചുകൊണ്ടുപോയി. രഷ്യക്കാർ അധിവാസിക്കാത്ത അനേകം പ്രദേശങ്ങൾ സോവ്യറ്റ് യൂണിയനോടു കൂട്ടിച്ചേർക്കുകയും ചെയ്തു.

IV

കൊളോണിയലിസം

സോവ്യറ്റ് യൂണിയൻ അനേകം പ്രദേശങ്ങളേയും ഭാഷകളേയും ഒരു സഞ്ചയമാണ്. ഏകദേശം 200 ഭാഷകൾ അവിടങ്ങളിൽ സംസാരിക്കുന്നുണ്ട്. 51 പ്രദേശക്കാർ (Nationalities) അവരുടെ സ്വന്തം പരിമിതമായ ഭരണസ്വഭാവത്തോടുകൂടി അവിടങ്ങളിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. 10 ലക്ഷത്തിൽപരം ജനസംഖ്യ വീതമുള്ള 17 രാജ്യങ്ങൾ ആ ഗണത്തിലുണ്ട്. അവയെല്ലാം ഒരുപോലെ സ്വാതന്ത്ര്യവും സമത്വവും അനുഭവിക്കുന്നുണ്ടെന്നു സ്റ്റാലിൻ കൊട്ടിച്ചഘോഷിക്കുന്നെങ്കിലും യാഥാർത്ഥ്യം നേരെ വിപരീതമാണ്.

സോവ്യറ്റ് യൂണിയനിൽ എവിടേയും രഷ്യൻ ഭാഷയ്ക്കാണ് പ്രഥമസ്ഥാനം. മറ്റു നാട്ടുഭാഷകളിൽ പത്രങ്ങളും ഗ്രന്ഥങ്ങളും പ്രസിദ്ധീകരിക്കാനും, ആ ഭാഷകളിൽ അദ്ധ്യയനം നടത്തുന്ന സ്കൂളുകളിൽ ചേർന്ന് പഠിക്കാനും അനുവാദമുണ്ടെങ്കിലും, പ്രസിദ്ധീകരണവിഷയങ്ങളും പഠനം

പുസ്തകങ്ങളും മോസ്കോയിലെ പാർട്ടി പദ്ധതികളോട് പരിപൂർണ്ണമായും യോജിച്ചിരിക്കണമെന്നാണ് നിർബന്ധം. ഭേദങ്ങൾ തോറമുള്ള ആചാരങ്ങൾതന്നെ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് തത്വങ്ങൾക്കും നയങ്ങൾക്കും യോജിച്ചതാണെങ്കിലേ അനുവദിക്കുകയുള്ളൂ. അല്ലാത്ത ഭേദഗിയ സംസ്കാരങ്ങളെല്ലാം നിർദ്ദയം അടിച്ചമർത്തപ്പെടും. സാർ ചക്രവർത്തിമാരുടെ സാർവ്വത്രികമായ “റഷ്യൻ മൗമാക്കൽ നയം” മിക്കവാറും നിർത്തലാക്കപ്പെട്ടെങ്കിലും, അതിന്റെ സ്ഥാനത്തു് സാർവ്വത്രികമായ “സോവ്യറ്റ് മൗമാക്കൽ നയം” പ്രചരണങ്ങളിലും ഭീകരപ്രസ്ഥാനങ്ങളിലും നടപ്പാക്കിയിരിക്കുന്നു.

യു. എസ്. എസ്. ആർ പല റിപ്പബ്ലിക്കുകളുടെ ഒരു സംയോജനമാണെന്നു് സ്റ്റാലിന്റെ പുതിയ ഭരണഘടന അവകാശപ്പെടുന്നുണ്ടു്. അതിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന പ്രകാരം ആ റിപ്പബ്ലിക്കുകളുടെ പേരുകൾ താഴെ വേർകുന്നു.

- The Russian Soviet Federative Socialist Republic.
- The Ukrainian Soviet Socialist Republic.
- The Byelo-Russian Soviet Socialist Republic.
- The Azerbaijan Soviet Socialist Republic.
- The Georgian Soviet Socialist Republic.
- The Armenian Soviet Socialist Republic.
- The Turkmen Soviet Socialist Republic.
- The Uzbek Soviet Socialist Republic.
- The Tajik Soviet Socialist Republic.
- The Kazakh Soviet Socialist Republic.
- The Kirghiz Soviet Socialist Republic.
- The Karelo-Finnish Soviet Socialist Republic.
- The Moldavian Soviet Socialist Republic.
- The Lithuanian Soviet Socialist Republic.
- The Latvian Soviet Socialist Republic.
- The Estonian Soviet Socialist Republic.

ഇവയിൽ ഒന്നാമത്തേതായ “റഷ്യൻ” റിപ്പബ്ലിക് ഓഴിച്ചു മരൊന്നും ആ നാമം അശേഷം അർഹിക്കുന്നില്ല. ലോകത്തേയും ആ റിപ്പബ്ലിക്കളിലെ ജനസഞ്ചയത്തേയും വഞ്ചിക്കുവാൻ മാത്രമാണ് അവയ്ക്ക് ആ പേരുകൾ നൽകിയിരിക്കുന്നത്. സോവ്യറ്റ് യൂണിയനിൽനിന്നു പിരിഞ്ഞുപോകുവാൻ അവകാശം അവയ്ക്കുണ്ടെന്നു കടലാസിൽ സമ്മതിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, യഥാർത്ഥത്തിൽ അവയ്ക്കു കാര്യമായ യാതൊരു സ്വാതന്ത്ര്യവുമില്ല. റിപ്പബ്ലിക്കളിലെ ഉന്നതസ്ഥാനം വഹിക്കുന്ന പാർട്ടി അംഗങ്ങളേയും ഗവൺമെന്റുദ്യോഗസ്ഥന്മാരേയും മോസ്കോയിലെ സ്പെഷ്യലൈസേഷൻ നിയമിക്കുകയും, മാറ്റി മറിയ്ക്കുകയും, നീക്കുകയും കാരാഗൃഹത്തിലടയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. റിപ്പബ്ലിക്കളിലെ നാട്ടുകാരായ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ സ്വജനങ്ങളോടു കൂടുതൽ താല്പര്യം കാണിച്ചാൽ അവർ ശുദ്ധികർമ്മപ്രസ്ഥാനത്തിനു വിധേയരാക്കപ്പെടും. വാസ്കോത്തിൽ റഷ്യയ്ക്കു പുറമെയുള്ള ആ റിപ്പബ്ലിക്കളിലെ പ്രസിഡൻറന്മാരേയും പാർട്ടിസെക്രട്ടറിമാരേയും 1936-38ൽ നടത്തിയ ശുദ്ധികർമ്മപ്രസ്ഥാനത്തിൽ വെടിവെച്ചു കൊല്ലുകയോ ആത്മഹത്യയ്ക്കു നിർബന്ധിക്കുകയോ ചെയ്തിരുന്നു. യുക്രെയിൻ റിപ്പബ്ലിക്കിൽ ദേശീയബോധം ആഴമുള്ളതാണ്. അത് അപകടകരമാണെന്നു മോസ്കോയിലെ സ്പെഷ്യലൈസേഷൻ റഷ്യൻ ഗവൺമെന്റുകൾക്കു “സ്വതന്ത്രമായ” യുക്രെയിനിൽ 1937 മുതൽ യാതൊരു പ്രധാനമന്ത്രിയും യുക്രെയിൻകാരനായിരുന്നില്ല. നേരേമറിച്ച് ബെലോ റഷ്യയിലെ വിദേശകാര്യമന്ത്രി (1947-ൽ) ഒരു യുക്രെയിൻകാരനായിരുന്നു.

വിദേശകാര്യങ്ങളുടേയും സൈനികകാര്യങ്ങളുടേയും അടിസ്ഥാനനയങ്ങൾ കേന്ദ്രഗവൺമെന്റിൽനിന്നു വേണാതീരുമാനിക്കാതെയാണ് ഭരണഘടനയിൽ സ്പഷ്ടമായും വ്യവസ്ഥ ചെയ്തിരിക്കുന്നത്. ഹിറ്റ്ലർ റഷ്യ ആക്രമിച്ചു

പോൾ സോവ്യറ്റ് യൂണിയനിൽ പെട്ടതും ജർമ്മൻജാതിക്കാർ വസിച്ചിരുന്നതുമായ “വോൾഗാ ജർമ്മൻ റിപ്പബ്ലിക്സിനെ” സോവ്യറ്റ് ഡിക്റ്റേറ്റർമാർ നിർമ്മിച്ചു. നാലരലക്ഷത്തോളം വരുന്ന അതിലെ ജനങ്ങളെ വിദൂരപ്രദേശങ്ങളിലേക്കു നാടുകടത്തി. പുരുഷന്മാരെയും സ്ത്രീകളെയും കുട്ടികളെയും ജർമ്മൻ വംശത്തിൽപ്പെട്ടവരാണെന്ന ഏകകാരണത്താൽ ആ രാജ്യത്തുനിന്നു വേരോടെ പഠിച്ചുകളഞ്ഞു. ഹിറ്റ്ലർപോലും ഈ “വംശതത്വം” ഇത്ര തോന്നാസമായി പ്രയോഗിച്ചിട്ടില്ല. മറ്റു ചില ന്യൂനപക്ഷ വംശക്കാരോടും The Chechen-Ingush, The Kalmuks, The Crimean Tartars- ഇതേ കടുക്കെയാണ് മോസ്കോ ചെയ്തത്.

യു. എസ്. ഏ. യിലെ 48 സംസ്ഥാനങ്ങൾക്കു് റഷ്യയിലെ ഈ “റിപ്പബ്ലിക്കുകളെയും” “സ്വയംഭരണപ്രദേശങ്ങളെയും”കാൾ ഭരണസ്വാതന്ത്ര്യം ഉണ്ടു്. യുക്രെയിനിലോ ബെൽഗിയോ റഷ്യയോടൊ താരതമ്യം ചെയ്യുന്ന പക്ഷം സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ ബ്രിട്ടന്റെ അധീനത്തിലുള്ള പ്രദേശങ്ങൾ (കോളനികൾ) എത്രയോ മെച്ചം! എന്നിട്ടും അമേരിക്കയുടേയും ബ്രിട്ടന്റെയും കൊളോണിയലിസത്തെ (അധീനരാജ്യങ്ങൾക്കു സ്വാതന്ത്ര്യം നൽകാത്ത സമ്പ്രദായത്തെ) മോസ്കോ അപലപിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതു് എന്തൊരു വിരോധാഭാസം!!

പ്രചരണതന്ത്രം

ആർതർ കെസ്ലർ(Arthur Koestler) ഒരു വിശ്വസാഹിത്യകാരനാണ്. അദ്ദേഹം 1905 സെപ്റ്റംബർ 5-ാം തീയതി ബുഡാപെസ്റ്റിൽ ജനിച്ചു; വിയന്നയിൽ വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്തു; സമീപസ്ഥചൂർച്ചഭേദങ്ങളിൽ 2 കൊല്ലം സഞ്ചരിച്ചശേഷം ബർലിനിലെ ഒരു ലിബറൽ വർത്തമാനശുദ്ധിയുടെ(Ullstein)ലേഖകനായിത്തീർന്നു. ഇദ്ദേഹം 1931 ഡിസംബർ 31-ാംതീയതി കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടിയുടെ അംഗമായി. സ്വെച്ചിനിലെ ആഭ്യന്തരയുദ്ധകാലത്ത് ഫ്രാങ്കോ അധികാരികളാൽ കാരാഗൃഹത്തിലടയ്ക്കപ്പെട്ടശേഷം 1938-ൽ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടി വിട്ടുപോയി. 1939-ൽ ഫ്രാഞ്ച് അധികാരികളാൽ ആർതർ വീണ്ടും കാരാഗൃഹത്തിലടയ്ക്കപ്പെട്ടു. തന്നത്തരം അദ്ദേഹം അവിടന്ന് രക്ഷപെട്ട് ഇംഗ്ലണ്ടിലെത്തി 1940-ൽ ബ്രിട്ടീഷ് സൈന്യത്തിൽ ചേരുകയുണ്ടായി. ഇദ്ദേഹം അനേക

കം ഗ്രന്ഥങ്ങൾ എഴുതിയിട്ടുള്ള ഒരു പ്രശസ്ത സാഹിത്യകാരനാണ്. കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് അംഗത്വവും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് മതവും തിരസ്കരിച്ച പ്രസിദ്ധനായ ആ സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ പ്രബന്ധങ്ങൾ അടങ്ങിയ ഒരു ഗ്രന്ഥം "The God That Failed" (കമ്മ്യൂണിസമിന്റെ പരാജയം) എന്ന ശീർഷകത്തിൽ ഈയിടെ പുറത്തുവന്നിട്ടുണ്ട്. ആ പ്രബന്ധങ്ങളിലൊന്ന് ആർതർ കെസ്ലർ രചിച്ചതാണ്. സോവ്യറ്റ് റഷ്യയിൽ വിദേശങ്ങളിലെ സാഹിത്യകാരന്മാരെയും കലാകാരന്മാരെയും ക്ഷണിക്കുകയും അവരെ വശീകരിക്കുകയും അവരെക്കൊണ്ടു പ്രചരണം നടത്തിച്ചു് ആ രാജ്യം ഭൗമിക പരീസായാണെന്ന് ബാഹ്യലോകത്തെ തെറ്റിദ്ധരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന സമ്പ്രദായത്തെ സ്വന്തം അനുഭവങ്ങളെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി അദ്ദേഹം അതിൽ വിവരിക്കുന്നുണ്ട്. അതിൽനിന്ന് ചില ഭാഗങ്ങൾ ഉദ്ധരിക്കാം:-

"അവസാനം, 1932-ലെ വേനൽക്കാലത്തു്, എനിക്ക് സോവ്യറ്റ് റഷ്യയിലേക്കുള്ള പാസ് പോർട്ടു ലഭിച്ചു. ആ രാജ്യത്തിൽ സഞ്ചരിക്കുകയും അതിനേക്കുറിച്ച് ഒരു ഗ്രന്ഥമെഴുതുകയും ചെയ്യണമെന്നു കാണിച്ച് "സാർവ്വദേശീയ വിപ്ലവകാരി ഗ്രന്ഥകാരന്മാരുടെ" സംഘടനയിൽനിന്നുള്ള ഒരു ക്ഷണംനിമിത്തമാണ് എനിക്കതു ലഭിച്ചതു്. ആ ഗ്രന്ഥത്തിന് "സോവ്യറ്റ് രാജ്യം ബുർഷ്വാ നേത്രങ്ങളിൽ കൂടി" എന്ന നാമം നൽകണമെന്നായിരുന്നു നിശ്ചയം. സോവ്യറ്റ് വിരുദ്ധ മുൻവിധികൾ വളരെയധികമുള്ള ഒരു ബുർഷ്വാ റിപ്പോർട്ടർ സോവ്യറ്റ് റഷ്യയിലെ ആദ്യത്തെ പഞ്ചവത്സരപദ്ധതിയനുസരിച്ചുള്ള സോഷ്യലിസ്റ്റ് പുനഃസംവിധാന പരിശ്രമങ്ങളുടെ ഫലങ്ങൾ കണ്ടു ക്രമേണ മാനസാന്തരപ്പെടുകയും, ഒടുവിൽ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് കാരനായി പരിണമിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതായിരിക്കണം ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കമെന്ന് അതിന്റെ ഈ നാമനിർദ്ദേശത്തിൽനിന്ന് വെളിവാകുന്നു.

“ഹിറാ’ലർ ജർമ്മനിയിൽ അധികാരത്തിലെത്തുന്നതിന് 6 മാസം മുമ്പാണ് ഞാൻ യു. എസ്. എസ്. ആറിലേക്കു പുറപ്പെട്ടത്. കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് ഇൻറർനാഷണലിന്റെ എക്സിക്യൂട്ടീവ് കമ്മറിയുടെ (E. K. K. I.) തലവനായി അന്നു മോസ്കോയിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന സഖാവു ഗോപ്നറിന് (Gopner) കൊടുക്കാറുള്ള ഒരു ശുപാർശക്കത്തും എനിക്കു ലഭിച്ചു. അദ്ദേഹം ആ കമ്മറിയുടെ നാമത്തിൽ ശക്തിയേറിയ ഒരു ശുപാർശക്കത്തും എനിക്കു നൽകി. ജർമ്മനിയിലെ “റവല്യൂഷണറി പ്രോലറ്റേറിയൻ എഴുത്തുകാരടെ” ഒരു പ്രതിനിധിയെന്ന നിലയിൽ എന്റെ ദൗത്യം നിർവ്വഹിക്കാൻ സകല സോവ്യറ്റ് അധികാരികളും എന്നെ സഹായിക്കണമെന്നായിരുന്നു കത്തിലെ താല്പര്യം.

“ഇത്തരം ഒരു കത്തിന് സോവ്യറ്റ് റഷ്യയിൽ ഒരു സർക്കാർ ഉത്തരവിന്റെ വിലയുണ്ടു്. ആ രാജ്യത്തിലെവിടേയും ഒരു മാക്സിമിഷിയുടെ സഹായം കൂടാതെ നിർബാധം സഞ്ചരിക്കുവാനും, റയിൽവേസ്റ്റേഷനുകളിൽ മറുവളവരെ പ്ലോലെ ക്യൂവിൽ കാത്തുനിന്നു വിഷമിക്കാതെ ടിക്കറ്റു കിട്ടുവാനും, ഗവൺമെന്റവക ഗസ്റ്റ് ഹൗസുകളിൽ ഉറങ്ങാനുള്ള സ്ഥലസൗകര്യങ്ങൾ ലഭിക്കുന്നതിനും, സിവിൽ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്കുമാത്രമായി സംവരണം ചെയ്തിരിക്കുന്ന റെസ്റ്റോറന്റുകളിൽനിന്നു ഭക്ഷണം കഴിക്കുന്നതിനും ഈ കത്തു് എന്നെ പ്രാപ്തമാക്കി. എന്റെ സഞ്ചാരങ്ങൾക്കുള്ള ചെലവുകൾ വഹിക്കുന്നതിനും അതു് എന്നെ സഹായിച്ചു. അവിടത്തേ താമസത്തിന്റെ അവസാനത്തിൽ അനേകായിരം റൂബിൾസു് എന്റെ കൈയിൽ മിച്ചം വരുകയും ചെയ്തു. അതു് എങ്ങനെയാണെന്നു പറയാം.

“ഞാൻ ഒരു പ്രൊവിൻഷ്യൽ തലസ്ഥാനത്തു്, ഉദാഹരണമായി ടിഫ്ലിസിൽ (Tiflis), എത്തിക്കഴിയുമ്പോൾ അവിടെയുള്ള എഴുത്തുകാരടെ സംഘടനയെ സന്ദർശിച്ചു്

ഇ. കെ. കെ. എ. യുടെ ശുപാർശകളെന്തു് കാണിക്കുന്നു. ആ സംഘടനയുടെ സെക്രട്ടറി പതിവുപോലെ ബാങ്കുപറകളും മീറ്റിംഗുകളും എനിക്കുവേണ്ടി എപ്പോഴെങ്കിലും ആ പട്ടണത്തിലെ രാഷ്ട്രീയനേതാക്കന്മാർക്കും ബുദ്ധിജീവികൾക്കും അറിവുകൊടുക്കുകയും, എന്റെ കാര്യങ്ങൾ അന്വേഷിക്കുവാൻ ചിലരെ ചുമതലപ്പെടുത്തുകയും, സ്ഥലത്തെ സാഹിത്യമാസികയുടെ പത്രാധിപരോടും "രാഷ്ട്രപ്രസിദ്ധീകരണ സംഘ"ത്തിന്റെ(State Publishing Trust) ഡയറക്ടറോടു് എന്നെ പരിചയപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. ടിഫ്തൂണിലെ ഈ സംഘം ജോർജിയൻ സോഷ്യൽ റിപ്പബ്ലിക്കിന്റെ വകയായിരുന്നു. ആ മാസികയുടെ പത്രാധിപർ പറഞ്ഞു, എന്റെവക ഒരു കഥ പ്രസിദ്ധം ചെയ്യാൻ അനേക വത്സരങ്ങളായി അദ്ദേഹം ഏറ്റവുമധികം ആഗ്രഹിച്ചിരിക്കുകയായിരുന്നു എന്ന്. കുറേമുറു് എന്റെ വകയായി ജർമ്മനിയിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ ഒരു കഥയുടെ പ്രതി ഞാൻ അദ്ദേഹത്തിനു കൊടുത്തു. അന്നുതന്നെ രണ്ടുമൂവായിരം രൂബിൾസിന്റെ ഒരു ചെക്ക് ഞാൻ താമസിക്കുന്ന ഹോട്ടലിലേക്ക് അദ്ദേഹം അയച്ചുതന്നു. ആ സ്റ്റേറ്റ് പബ്ലിഷിംഗ് ട്രസ്റ്റിന്റെ ഡയറക്ടർ എന്നോടാവശ്യപ്പെട്ടു, ഞാൻ എഴുതാൻപോകുന്ന പുസ്തകത്തിന്റെ ഒരു ജോർജിയൻ പരിഭാഷ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുവാൻ അനുവദിക്കണമെന്ന്. അച്ചടിച്ച ഒരു ഉടമ്പടിഹാരം ഞാൻ ഒപ്പിട്ടുകൊടുത്തു. പിന്നാലെ മൂന്നുനാലായിരം രൂബിൾസിന്റെ ഒരു ചെക്ക് എനിക്കയച്ചുതന്നു. (ഒരു തൊഴിലാളിയുടെ അന്നത്തെ ശരാശരി കൂലി മാസത്തിൽ 130 രൂബിൾസ് ആയിരുന്നുവെന്നു് മനസ്സിലാക്കണം.) ഇതേ ചെറുകഥതന്നെ ഡെനിൻഗ്രാഡു് മുതൽ ടാഷ്കന്റ് വരെയുള്ള എട്ടോ പത്തോ വിവിധസാഹിത്യമാസികകൾക്ക് ഇപ്രകാരം വിറ്റു. മാത്രമല്ല, ഞാൻ എഴുതാത്ത ആ പുസ്തകം റഷ്യൻ, ജർമ്മൻ, യുക്രേനിയൻ, ജോർജിയൻ,

അർമേനിയൻ ഭാഷകളിൽ തജ്ജമ ചെയ്യാനുള്ള അവകാശവും ഞാൻ വിട്ടുകൊടുത്തു. അങ്ങനെ, ഇനിയും എഴുതാത്ത ആ പുസ്തകത്തിന് പ്രതിഫലമായി ഒരു വമ്പിച്ച തുക എനിക്കു മുൻകൂട്ടി ലഭിച്ചു. ഇതെല്ലാം ഔദ്യോഗികമായ പ്രോത്സാഹനത്തോടുകൂടി ഞാൻ ചെയ്തതിനാലും, മറ്റു ഗ്രന്ഥകാരന്മാരും ഇതുതന്നെ ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനാലും, സോവ്യറ്റ് രഷ്യ ഗ്രന്ഥകാരന്മാരുടെ പദഭിസായാണെന്നും ഒരു കലാകാരന് ഇത്രവളരെ പ്രതിഫലമോ ബഹുമതിയോ ലഭിക്കുന്ന വേറൊരു രാജ്യവും ലോകത്തിലില്ലെന്നും സർഗ്ഗാത്മനാ ഉറപ്പിച്ചുപറയുവാൻ എനിക്കു കഴിഞ്ഞു. മനുഷ്യപ്രകൃതി സ്വാർത്ഥപരമാകയാൽ, ഈ ഉടമ്പടികൾ നടന്നതും മുൻകൂട്ടി പ്രതിഫലങ്ങൾ ലഭിച്ചതും എന്റെ സാഹിത്യപരമായ പ്രഖ്യാതിയാലല്ലെന്നും, പ്രത്യേക മറ്റു കാരണങ്ങളാലാണെന്നും എനിക്കു ഒരിക്കലും തോന്നിയിരുന്നില്ല.

“അക്കാലത്തു് ഞാൻ ഒറ്റപ്പുസ്തകമെങ്കിലും പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിരുന്നില്ല. ഞാൻ എഴുതാത്ത ഒരു കഥയ്ക്കു് പ്രതിഫലമായി ഒരാക്കം പണം തന്ന ഈ ആളുകൾക്കു് എന്റെ നാമം പരിമേദം അജ്ഞാതമായിരുന്നു. മേലധികാരികളുടെ ഉത്തരവനുസരിച്ചു് പ്രവർത്തിച്ച സിവിൽ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരായിരുന്നു ഇവർ. സകല പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളും സർക്കാരിന്റെ ഉടമയിലിരിക്കുന്ന ഒരു രാജ്യത്തു് പത്രാധിപന്മാരും പ്രസാധകന്മാരും സാഹിത്യവിമർശകന്മാരും എല്ലാം അതിനാൽതന്നെ സിവിൽ സർവ്വീസിലെ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരാകുന്നു. തങ്ങൾക്കു ലഭിക്കുന്ന ഉത്തരവുകളനുസരിച്ചു് അവർ ഒരു ഗ്രന്ഥകാരനെ സൃഷ്ടിക്കുകയോ സംഹരിക്കുകയോ ചെയ്യും. പ്രസാധകന്മാർ ആണെങ്കിൽ അയാളുടെ പുതിയ പുസ്തകത്തിന്റെ വളരെയധികം പതിപ്പുകൾ അച്ചടിച്ചിറക്കുകയോ, അല്ലെങ്കിൽ അയാളുടെ മുൻകൂട്ടികൾ സകലതും പിടിച്ചടക്കിക്കളയുകയോ ചെയ്യും. വിചി

ശകന്മാരാണെങ്കിൽ, അവർ അയാളെ ഒരു പുതിയ ടോൾ സ്റ്റോയി എന്നോ, അല്ലെങ്കിൽ ഒന്നിനും കൊള്ളാത്ത അ റുവഷളനെനോ വിളിക്കും; അഥവാ ഏതാനും മാസങ്ങൾ ഇടയിൽ രണ്ടുവിധത്തിലും അയാളെ വിളിച്ചെന്നു വരാം.

“സോവ്വററ്റ് റഷ്യ സന്ദർശിക്കുന്ന വിദേശീയ ഗ്രന്ഥ കാരന് ഇക്കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് സാമാന്യേന തുടര മായ അറിവേ ഉള്ളൂ. ആ തുടരമായ അറിവുതന്നെ യും മറന്നുകളയുവാൻ അയാളുടെ സ്വാർത്ഥഭിമാനം അയാളെ പ്രേരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. തന്റെ ബഹു മാനാത്മം നടത്തുന്ന സദ്യകളിലും സുഹൃത്സമ്മേളന ങ്ങളിലും അയാൾ കണ്ടുമുട്ടുന്ന ആളുകൾക്ക് അയാളുടെ കൃതികൾ മനഃപാഠമാണെന്നുള്ള മിഥ്യാബോധം അയാൾ ക്കണ്ടാകുന്നു. അയാളുടെ ഇനിയത്തെ ഗ്രന്ഥത്തിന് പ്രതി പലം കൊടുത്തുകൊള്ളാമെന്ന് സ്റ്റേറ്ററ്റ് പബ്ലിഷിംഗ് ട്രസ്റ്റ് ഉടമ്പടി ചെയ്യുകയും, അതിന്റെ ലക്ഷത്തിരുന്ന പതിനായിരം പ്രതികൾ വിറ്റഴിക്കാമെന്ന് ഉറപ്പു നൽ കുകയും, അതിനു അഡ്വാൻസായി ഒരു വലിയ തുക അ യാൾക്കു കൊടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അയാൾ സത്യസന്ധ നാണെങ്കിൽ അയാൾക്കതിൽ ലജ്ജിക്കാനാണ് ന്യായമുള്ള ത്. സുപ്രസിദ്ധന്മാരായ യൂറോപ്യൻ ഗ്രന്ഥകാരന്മാരുടെ കൃതികൾക്കുണ്ടാകുമെന്ന് പ്രതീക്ഷിക്കാവുന്ന വില്ലനയുടെ ഏകദേശം 15 ഇരട്ടിയാണ് അവർ വാശാനം ചെയ്യുന്ന തെന്നാ, ആ കണക്കുവെച്ചാണ് അവർ തനിക്കു അ ഡ്വാൻസായി പണം നൽകുന്നതെന്നും അയാൾ അവരോ ട് പറയാതിരിക്കുകയില്ല. അതിന് സ്റ്റേറ്ററ്റ് പബ്ലി ഷിംഗ് ട്രസ്റ്റിന്റെ ഡയറക്ടർ ഹാസ്യസൂചകമായ പുഞ്ചി റിയോടുകൂടി ഇങ്ങനെ മറുപടി പറയും; “മുതലാളിത്ത പ്രസാധകന്മാരുടെ സമ്പ്രദായത്തെപ്പറ്റിയാണ് നിങ്ങൾ പറയുന്നത്; സോവ്വററ്റ് യൂണിയനിൽ സകല പ്രസാധ കപ്രസ്ഥാനങ്ങളും ജനങ്ങളുടെ ഉടമയിലാണ്; ഒരു സോ

വ്യാരറ്റ് പൗരൻ ഒരു അമേരിക്കൻ പൗരനേക്കാൾ ശരാശരി 231.57 ശതമാനം ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വാങ്ങുന്നുണ്ട്; രണ്ടാമത്തെ പഞ്ചവത്സരപദ്ധതിയുടെ അവസാനത്തിൽ ഈ തുക 365 ശതമാനത്തേക്കാൾ കവിയും; തന്മൂലം സോവ്യറ്റ് യൂണിയനിലെ ബഹുമാനിതരായ ഗ്രന്ഥകർത്താക്കൾക്ക് മുതലാളിത്തരാജ്യങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ച് സുഖമായി പാർക്കുന്നതിനും യാത്രചെയ്യുന്നതിനുമുള്ള സൗകര്യങ്ങൾ ലഭിക്കുക സ്വാഭാവികം മാത്രമാണ്." മുതലാളിത്ത രാജ്യങ്ങളിൽനിന്നു വരുന്ന നമ്മുടെ സന്ദർശകന് ഈ അപലപനം അഹിതമായിരിക്കുമെങ്കിലും, അഹിതത്തിനു കാരണം തന്റെ നിന്ദ്യമായ മുതലാളിത്ത മനസ്ഥിതിയാണെന്ന് അയാൾ സമാധാനപ്പെടുന്നു. ഉടമ്പടിക്ക് അയാൾ ഒപ്പുവെയ്ക്കുകയും, ഏതാനും ദിവസങ്ങൾ കഴിഞ്ഞ് സ്വരാജ്യത്തിലേക്ക് മടങ്ങുകയും ചെയ്യുന്നു. അവിടെ അയാൾ പ്രഖ്യാപിക്കും, സോവ്യറ്റ് യൂണിയനിലല്ലാതെ ലോകത്തിൽ മറ്റൊരിടത്തും സൃഷ്ടിപരന്മാരായ കലാകാരന്മാരെ ഇത്രയധികം മാനിക്കുന്നില്ലെന്നും മറ്റും. തനിക്കു കിട്ടിയ റൂബിൾസ് സ്വന്തം നാട്ടിലേക്കു കൊണ്ടുപോകുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനു സാധ്യമല്ല. കാരണം, വിദേശനാണയങ്ങളായി അവ മാറിക്കിട്ടാൻ കഴിയുന്നതല്ല. എങ്കിലും കുറെ നല്ല തരം ബോക്കോ കാപ്പറുകൾ വാങ്ങിക്കൊണ്ടുപോകാനും, ബാക്കി റൂബിൾസ് മോസ്കോയിലെ സ്റ്റേറ്റ് ബാങ്കിൽ നിക്ഷേപിക്കാനും അയാൾക്കു സാധിക്കും, ഭൂമിയിലെ ആറിലൊന്നു വരുന്ന സോഷ്യലിസ്റ്റ് രാഷ്ട്രത്തിൽ താൻ ഒരു മുട്ട ചൊരുന്നയാൾ വെച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ള ബോധം ആർക്കാണ് ആസ്വാദ്യകരമാകാത്തത്! ചിലരുടെ കാര്യത്തിൽ ഇതിനെല്ലാം വ്യത്യസ്തമായി, ഗ്രന്ഥകാരന്മാർ ലഭിക്കുന്ന പണത്തിലൊരുഭാഗം സ്വന്തം നാട്ടിലെ നാണയമായി മാറുന്നതിനും, പ്രതിമാസതവണകളായി ആ നാണയം അയാൾക്കു അയച്ചുകൊടുക്കുന്നതിനും സ്റ്റേറ്റ് പബ്ലിഷിംഗ്

സ്റ്റീന് അധികാരമുണ്ടായിരിക്കും. ഫ്റാൻസിലേഷൻ നാടുകടത്തപ്പെട്ട പ്രസിദ്ധനായ രണ്ടു ജർമ്മൻ ഗ്രന്ഥകർത്താക്കൾക്കു ഇപ്രകാരം മാസംതോറും റഷ്യയിൽനിന്നു അനേകകാലത്തേക്കു് ചെക്കുകൾ ലഭിച്ചതായി എനിക്കറിയാം. എന്നാൽ അവരിൽ ഒരാളുടെ ഒരു ഗ്രന്ഥംപോലും റഷ്യയിൽ പ്രസിദ്ധം ചെയ്തിട്ടില്ലതാനും. അവർ രണ്ടുപേരും ഡെമൊക്രസി ഭരണസമ്പ്രദായം വഷളായിപ്പോകുന്നതിനെപ്പറ്റി വികാരാവേശത്തോടും സുവ്യക്തമായും വിമർശിച്ചിട്ടുള്ളവരാണ്. എങ്കിലും സോവ്യറ്റ് ഭരണസമ്പ്രദായത്തിനെതിരായി വിമർശിക്കുന്ന ഒരു വാക്കുപോലും അവരിൽ ആരും ഒരിക്കലും എഴുതിയിട്ടില്ല. അവരെ കോഴകൊടുത്തു വശത്താക്കിയെന്നല്ല എന്റെ വിവക്ഷ. അത്തരം പച്ചയായ കള്ളത്തരങ്ങളുണ്ടാകുന്നതു ഞാൻ പറയുന്നതു്; പിന്നയോ അവരറിയാതെതന്നെ അവരുടെ ഉള്ളിൽ കയറിപ്പറന്ന ബോധത്തെപ്പറ്റിയാണ്. മുതലാളിത്ത ലോകത്തിൽ പ്രസാധകന്മാർ കൊള്ളക്കാരാണെന്നും പുസ്തകങ്ങൾ വിറ്റഴിക്കണമെന്നല്ലാതെ അവരുടെ ഗുണലോഷങ്ങളെപ്പറ്റി തരിമ്പും അവർക്കു വിചാരമില്ലെന്നും, നേരെമറിച്ച് സോവ്യറ്റ് പ്രസാധകന്മാർ സോവ്യറ്റ് ജനങ്ങൾതന്നെയാണെന്നും സ്വപാതന്ത്ര്യത്തിനുവേണ്ടി നിലകൊള്ളുന്ന തങ്ങളുടെ രാജ്യത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ഏതു വിമർശനത്തിലും അവർ ന്യായമായ അമർഷം കൊള്ളുന്നവരാണെന്നും ഹൃദയത്തിന്റെ അടിത്തട്ടിൽ മന്ത്രിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന അശോചരമായ ബോധമാണ് അതു്.

“റഷ്യ കലാകാരന്മാരുടെ പരുദീസായാണ്, സംശയമില്ല. എന്നാൽ കഷ്ടം! ആ പരുദീസായിൽ വിലക്കുപ്പെട്ട വൃക്ഷങ്ങളേയുള്ളു; ഉന്നതസ്ഥാനികളായ ദൈവഭൂതന്മാർ തീപറക്കുന്ന ഖഡ്ഗങ്ങൾ കരങ്ങളിലേന്തി അവയ്ക്കു് കാവൽ നിൽക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.”

റഷ്യ സന്ദർശിച്ച കമ്മ്യൂണിസതലുരൻ

ആൻഡ്രെയ്ഗൈഡ് (Andre Gide) എന്ന ഫ്രഞ്ചുകാരൻ കഴിഞ്ഞ നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധത്തിലും ഈ നൂറ്റാണ്ടിന്റെ പൂർ്വാർദ്ധത്തിലും ജീവിച്ചു, അഖിലലോകപ്രസിദ്ധിയുള്ള, ഒരു സാഹിത്യകാരനാണ്. 1947 ജൂണിൽ “ഓക്സ്ഫോർഡ്” സർവ്വകലാശാല “ഓണററി ഡിപ്ലമറ്റ്” എന്ന ബഹുമതി അദ്ദേഹത്തിനു നൽകി. അക്കാലം അവസാനത്തിൽ സാഹിത്യത്തിനായുള്ള “നോബൽ പ്രൈസ്” എന്ന പ്രശസ്ത സമ്മാനവും അദ്ദേഹത്തിനു ലഭിച്ചു. ഒരിക്കലും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടിയിലെ അംഗമായിരുന്നില്ലെങ്കിലും റഷ്യയിലെ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പക്ഷത്തിൽ അദ്ദേഹം വലിയ താല്പര്യമുള്ളവനായിരുന്നു. അതിൽനിന്നേ മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിനു രക്ഷലഭിക്കുകയുള്ളവെന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിശ്വാസം. സോവ്യറ്റ് ഗ്രന്ഥകാരന്മാരിൽനിന്നുള്ള ക്ഷണം അനുസരിച്ച്

ഗൈഡ് 1936-ൽ റഷ്യ സന്ദർശിച്ചു. തനിക്കുണ്ടായിരുന്ന സകല പ്രതീക്ഷകളും പരിമേദം നഷ്ടപ്പെട്ടവനായിട്ടാണ് അദ്ദേഹം മടങ്ങിപ്പോന്നത്. തദനന്തരം “യു. എസ്. എസ്. ആറിൽനിന്നുള്ള മടക്കം” (Back From The U. S. S. R.) എന്നൊരു ഗ്രന്ഥം 1937-ലും, “അനന്തരചിന്തകൾ” (After Thought: A Sequel) എന്ന വേറൊരു ഗ്രന്ഥം 1938-ലും അദ്ദേഹം പ്രസിദ്ധം ചെയ്തു. അവ വായിച്ചാൽ കാണാം, മഹാകവി വള്ളത്തോൾ എത്ര വഞ്ചിതനായിട്ടാണ് റഷ്യസന്ദർശനം കഴിഞ്ഞു മടങ്ങിയിരിക്കുന്നതെന്ന്; വസ്തുസ്ഥിതിക്ക് എത്ര വിപരീതമാണ് റഷ്യയേപ്പറ്റി അദ്ദേഹം ഇന്നാട്ടിൽ ചെയ്തിട്ടുള്ള പ്രസ്താവനകളെന്ന്. ആ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽനിന്ന് ചില ഭാഗങ്ങൾ ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കാം. ഉദ്ധരണികളുടെ ദൈർഘ്യം വായനക്കാർ സദയം ക്ഷമിക്കണമെന്നപേക്ഷ.

തനിക്ക് ലഭിച്ച രാജകീയമായ സ്വീകരണത്തെയും സൽക്കാരത്തെയും, വള്ളത്തോളിന്റെ ഭാഷയിൽതന്നെ, ഗൈഡ് വിവരിക്കുന്നുണ്ട്.

“റഷ്യയിലെ എന്റെ സഞ്ചാരത്തേക്കുറിച്ച് തീർച്ചയായും എനിക്ക് വ്യക്തിപരമായി ഒന്നും പരാതിപ്പെടാനില്ല. എല്ലായിടത്തും ഏറ്റവും സുഖസൗകര്യങ്ങളുള്ള കാരുകളും, തീവണ്ടിയിൽ ഒരു പ്രൈവറ്റ് കോച്ചും, സകല ഹോട്ടലുകളിലും ഏറ്റവും നല്ല മുറികളും എനിക്ക് ലഭിച്ചു. എന്നെ സോല്ലാസം അഭിനന്ദിക്കുകയും സാഹോഷം സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്തു. എന്റെ സുഖസൗകര്യങ്ങൾക്ക് എന്തുചെയ്യാലും മതിയാകയില്ലെന്നുള്ള രീതിയിലായിരുന്നു അതെല്ലാം.”

മഹാകവി വള്ളത്തോളിന്റെ കാര്യത്തിലെമ്പോഴും ഗൈഡിനേയും റഷ്യയിലെ സഞ്ചാരത്തിൽ ക്ഷണിതാക്കൾ കൂടെക്കൊണ്ടുനടക്കുകയാണു ചെയ്തത്. ആ സഞ്ചാരത്തിൽ അവിടത്തേ വേലക്കാരടേയും മറ്റും സുഖസമൃദ്ധ

മായ ജീവിതരീതികളെ അദ്ദേഹം ആഹ്ലാദിച്ചു.

“റഷ്യയിൽ ക്ഷണിതാക്കൾ എന്ന കൂടെക്കൊണ്ടു നടന്ന സഞ്ചാരത്തിലെല്ലാം എനിക്കു സമസ്തവും ആശ്ചര്യകരമായിത്തോന്നി. തൊഴിലാളിവർഗ്ഗങ്ങളെ അവരുടെ പക്ഷം ഷാപ്പുകളിലും, അവരുടെ ഫാക്ടറികളിലും, അവരുടെ ഉല്ലാസകേന്ദ്രങ്ങളിലും അടുത്തു നേരിട്ടു കണ്ടപ്പോൾ ആഴമായ സന്തോഷം അനുഭവിക്കാൻ എനിക്കു കഴിഞ്ഞു. ജീവകാരുണ്യത്തിന്റേയും സഹോദരസ്നേഹത്തിന്റേയും ആഴമായ ബോധം സോച്യാർ യൂണിയനിലേപ്പോലെ അത്രയധികം മരണാഘാതം ആസ്വദിക്കുവാൻ ആർക്കും കഴിയുകയില്ലെന്ന് ഞാൻ യഥാർത്ഥത്തിൽ വിശ്വസിച്ചു. എന്റെ ഹൃദയം തുടിച്ചു. കണ്ണുകളിൽനിന്നു സന്തോഷാധിക്യത്താൽ വെള്ളം ചാടി— സ്നേഹത്തിന്റെ കണ്ണുനീരുകൾ. ക്യാമ്പുകളിൽ ഞാൻ കണ്ട കുട്ടികൾ നല്ലവണ്ണം തീറ്റിപ്പോറ്റി രക്ഷിക്കുകയും ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം വളർത്തുകയും ചെയ്യുന്നവരായിരുന്നു. അവരുടെ കണ്ണുകൾ ധൈര്യത്തിന്റേയും ആശയഭയം വികാരങ്ങളാൽ തിളങ്ങിയിരുന്നു. സൗഭാഗ്യത്തിന്റെ പ്രകാശം ഉല്ലാസകേന്ദ്രങ്ങളിലെ തൊഴിലാളികളുടെ മുഖത്തും ഞാൻ കണ്ടു. മരണകാലം സന്ദർശകന്മാരെപ്പോലെ മാതൃകാഫാക്ടറികളും ക്ലബ്ബുകളും ആനന്ദരംഗങ്ങളും ഞാൻ കാണുകയും അവയിൽ ഞാൻ അതുഭൂതപ്പെടുകയും ചെയ്തു.”

ഇതെല്ലാം ക്ഷണിതാക്കൾ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയ സ്ഥലങ്ങളിലെ കാഴ്ചകളാണെന്നും, അവരുടെ അകമ്പടി വിട്ടു തനിയെ റഷ്യയിൽ സഞ്ചരിച്ചപ്പോൾ കണ്ടതു് ഇതിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമാണെന്നും ഗൈഡ് പ്രസ്താവിക്കുന്നു.

“ജനങ്ങളുമായി നേരിട്ടുള്ള സമ്പർക്കം സമ്പാദിക്കുവാൻ കഴിയുന്നതിനുവേണ്ടി ഞാൻ തനിയെ ആ രാജ്യത്തിൽ സഞ്ചരിച്ചു. ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ പിടിയിൽനിന്നു രക്ഷപെട്ടു തൊഴിലാളികളുടെ പക്കൽ ചെന്നപ്പോൾ ഞാൻ

കണ്ടുപിടിച്ചു, അവരിൽ മിക്കവരും ഏറ്റവും വലിയ ഭാരിദ്രുത്തിലാണ് ജീവിക്കുന്നതെന്ന്. എന്നാൽ എനിക്കു ലഭിച്ച സൽക്കാരങ്ങളോ! ഓരോ ദിവസവും വൈകുന്നേരം ആഡംബരപൂർവ്വമായ സദ്യ എനിക്കു നൽകിയിരുന്നു. അതിന്റെ പ്രധാനഭാഗം തുടങ്ങുന്നതിനുമുമ്പ് വിളമ്പിയ വിവിധങ്ങളും സമൃദ്ധങ്ങളുമായ വിഭവങ്ങൾ മതി പൂർണ്ണമായും വിശപ്പടക്കാൻ. നാലുമണിക്കൂർ നീണ്ടുനിൽക്കുന്ന തും ആറു കോൾസുകുള്ളതുമായ ഡിന്നറാണത്. റഷ്യയിലായിരുന്നപ്പോൾ ഒരു കാര്യത്തിനും ഞാൻ പണം കൊടുക്കേണ്ടിയിരുന്നില്ല. അതിനാൽ ഇത്തരം സദ്യയ്ക്കുള്ള ചിലവ് എത്രയെന്നു കണക്കാക്കാൻ എനിക്കു സാധ്യമല്ല. എന്നാൽ സോവ്യറ്റ് യൂണിയനിലെ സാധനങ്ങളുടെ വില അറിയാവുന്ന എന്റെ ഒരു സുഹൃത്തു് എന്നോടു പറഞ്ഞു, ആ സദ്യയ്ക്കു് ആളൊന്നിന് ഇരുനൂറ്റോ മൂന്നുനൂറ്റോ റൂബിൾ സു് ചിലവാകുമെന്ന്. ഞാൻ കണ്ട തൊഴിലാളികളാകട്ടെ ഒരു ദിവസം സമ്പാദിക്കുന്നത് അഞ്ചു റൂബിൾസുമാത്രമായിരുന്നു. കടുത്ത അപ്പുവും ഉണങ്ങിയ മത്സ്യവും ഭക്ഷിച്ചാണ് അവർ തൃപ്തിയടയേണ്ടിയിരുന്നത്. റഷ്യയിലെ താമസത്തിനിടയ്ക്കു് ഞങ്ങൾ ശരിക്കു് ഗവൺമെന്റിന്റെ അതിഥികളായിരുന്നില്ല, പ്രത്യേക ധനസമൃദ്ധിയുള്ള സോവ്യറ്റ് ഗ്രന്ഥകാരസമിതിയുടെ അതിഥികളായിരുന്നു ഞങ്ങൾ ആറുപേക്കും, ഞങ്ങളുടെ വഴികാട്ടികൾക്കും, അതിഥികളോളംതന്നെ പലപ്പോഴും സന്നിഹിതരായിരുന്ന ആതിഥേയന്മാർക്കുംകൂടി അവർ ആകെ ചിലവാക്കിയതു് എത്രയായിരിക്കണം! ശരി, അവരുടെ ഈ വ്യയത്തിന് ഞാൻ ഉദ്ദേശിക്കാത്തതരം പ്രതിഫലമാണു് എന്നിൽനിന്നു് അവർ പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നത്. അതു ലഭിക്കാത്തതിന്റെ ദേഷ്യം “പ്രവ്ദ”പത്രം പ്രകാശിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. എനിക്കുവേണ്ടി ചിലവാക്കിയതു് വ്യക്തമായിപ്പോയെന്നു് അവർക്കു് ബോദ്ധ്യപ്പെട്ടു. അവർ ഒരു അതി

ഥിയെ കഴിയുന്നത്ര നല്ലവണ്ണം സ്വീകരിക്കുകയും, എല്ലാ ററിലും നല്ലവ ആയാളെ കാണിക്കുകയും ചെയ്യാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നത് വളരെ സ്വാഭാവികമാണെന്നു സമ്മതിക്കാം. എങ്കിലും അവിടെയുള്ള എല്ലാററിലുംനല്ലതും അവിടെയുള്ള സാധാരണയും തമ്മിൽ ഇത്രവളരെ വ്യത്യാസം കണ്ടതിൽ, അതിർകവിഞ്ഞ പ്രത്യേകാനുകൂല്യങ്ങൾ ഒരു വശത്തും ഭാരിഭൃത്തിന്റെ അടിത്തട്ടുകൾ മറെറാരു വശത്തും കണ്ടതിൽ, ഞാൻ ആശ്ചര്യപ്പെട്ടു. ഞാൻ സോവ്യറ്റ്യൂണിയനിൽ ആശ്വചിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ എന്റെ നാട്ടിൽ എന്തിൽനിന്നെല്ലാം ഞാൻ വെറുത്തോടിമാറിയോ അവസകലതും— എന്നേക്കുമായി നിൽക്കാക്കിക്കൊണ്ടുവാൻ ഞാൻ ആശിച്ചിരുന്ന പ്രത്യേകാനുകൂല്യങ്ങൾ— ഞാൻ അവിടെ കണ്ടു. ഇതാണ് എന്നെ വളരെയധികം ള്ളിപ്പിച്ചത്.”

രഷ്യയിലെ വിദ്യാഭ്യാസത്തെയും സംസ്കാരത്തെയും ഗൈഡ് ഇപ്രകാരം വിമർശിക്കുന്നു:-

“വിദ്യാഭ്യാസത്തിനും സംസ്കാരത്തിനും വേണ്ടിയുള്ള രഷ്യയിലെ അസാധാരണമായ പ്രചോദനം എന്റെ പ്രത്യേകമായ അഭിനന്ദനത്തിനു പാത്രമായിരുന്നു. എന്നാൽ അതിൽ ള്ളവകരമായ ഒന്നുണ്ട്. ജനങ്ങൾക്കു ലഭിക്കുന്ന വിദ്യാഭ്യാസം, തങ്ങളുടെ ഇപ്പോഴത്തെ സ്ഥിതിഗതികളേക്കുറിച്ചു തങ്ങളേത്തന്നെ വാഴ്ത്തിപ്പുകഴ്ത്തുവാനും സോവ്യറ്റ്യൂണിയൻ തങ്ങളുടെ ഏകാവലംബമാണെന്നു വിശ്വസിക്കുവാനും ഇടവരുത്തുന്ന കാര്യങ്ങളേക്കുറിച്ചു മാത്രമേ അവർക്കു അറിവു നൽകുന്നുള്ളൂ; സംസ്കാരത്തിന്റെ ഏകലക്ഷ്യമായി ഉന്നയിച്ചിട്ടുള്ളത് സോവ്യറ്റ്യൂണിയന്റെ മഹത്വീകരണമാകുന്നു; വിദ്യാഭ്യാസം നിഷ്പക്ഷമല്ല. വിമർശനപരമായ വിവേചനം അതിൽ അശേഷവുമില്ല. സ്വയം വിമർശനം അവർ ഒരു പ്രകടനമാക്കുന്നുണ്ടെന്ന് എനിക്കു നല്ലപോലെ അറിയാം. സത്യസന്ധത

യോടു കൂടി പ്രയോഗിക്കുന്നതായാൽ മഹത്തായ ഫലം പുറപ്പെടുവിക്കുമെന്നു വിചാരിച്ച് ഞാൻ ആദ്യം അതിൽ വിശ്വസിക്കുകയും ആശവയ്ക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. എന്നാൽ വേഗം എനിക്കു മനസ്സിലായി, ആ വിമർശനം അടങ്ങിയിരിക്കുന്നത് ഇന്നയിന്ന പ്രവർത്തനം പാർട്ടിപദ്ധതിയോടു സംയോജിപ്പിരിക്കുന്നുണ്ടോയെന്നു അന്വേഷിക്കുന്നതിൽ മാത്രമാണെന്നു; പാർട്ടിയുടെ പദ്ധതിയെപ്പറ്റിയല്ല പർച്ചേയ വിമർശനമോ നടത്തുന്നത്; പ്രത്യേക രൂപീകൃതമായ ഏതെങ്കിലും സിദ്ധാന്തം പവിത്രമായി ഗണിക്കപ്പെടുന്ന പദ്ധതിയോടു യോജിക്കുന്നുണ്ടോ ഇല്ലയോ എന്ന പ്രശ്നത്തെപ്പറ്റി മാത്രമാണ്. ഇതിനേക്കാൾ അപകടകരമായോ, സാക്ഷാൽ സംസ്കാരത്തെ നശിപ്പിക്കാൻ ഇടയുള്ളതായോ യാതൊരു മനസ്ഥിതിയുമില്ല. സോവ്യറ്റ് പൗരന്മാർ അവരുടെ സ്വന്തം രാജ്യത്തിനു വെളിയിലുള്ള സകലത്തെയും കുറിച്ച് ഏറ്റവും പരിപൂർണ്ണമായ അജ്ഞതയിലാണ് ജീവിക്കുന്നത്. അതിനേക്കാൾ കഷ്ടം, വെളിയിലുള്ള സമസ്തവും സ്വന്തം നാട്ടിലുള്ള സകലത്തെയുംകാൾ വളരെയധികം മോശമാണെന്നു ബോദ്ധ്യം അവർക്കുണ്ടെന്നുള്ളതാണ്.

“സകല പ്രശ്നങ്ങളെപ്പറ്റിയും— വാമേവം എന്തായിരുന്നാലും—ഒരേ ഒരഭിപ്രായമേ ഉണ്ടാകാൻ പാടുള്ളുവെന്നും, അതാണ് ശരിയായതെന്നും സോവ്യറ്റ് യൂണിയനിലെ ആളുകൾ എന്നേക്കുമായി വിശ്വസിക്കുന്നു. അവർ അറിയേണ്ടതും വിശ്വസിക്കേണ്ടതും ചിന്തിക്കേണ്ടതും എന്താണെന്നു ഓരോ പ്രഭാതത്തിലും പ്രവേശന പത്രം അവരെ അറിയിക്കുന്നു. ഞാൻ സോവ്യറ്റ് യൂണിയനിൽ ആയിരുന്നപ്പോൾ, അന്നു നടന്നിരുന്നതും പ്രജായത്തവൃത്തങ്ങളിൽ വളരെ ഉൽക്കണ്ഠയ്ക്കു് ഇടയാക്കിയതുമായ സ്പെയിനിലെ ആഭ്യന്തരയുദ്ധത്തെപ്പറ്റി പത്രങ്ങൾ ഉരിയാടാതിരുന്നതിൽ ഞാൻ ആശ്ചര്യപ്പെട്ടു്.”

സോവ്യറ്റ് യൂണിയനിലെ വക്ത്രവ്യത്യാസത്തേയും ഉച്ച നീചതപഃത്തയാ ഗൈഡ് വിവരിക്കുന്നതിൽ ഒരു ഭാഗം ഇങ്ങനെയാണ്:—

“മുതലാളിത്തവ്യവസ്ഥിതി അപ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടെങ്കിലും, അതു നിമിത്തം സോവ്യറ്റ് തൊഴിലാളികൾക്ക് സ്വാതന്ത്ര്യം കൈവന്നിട്ടില്ല. ഈ വസ്തുത വിദേശങ്ങളിലെ തൊഴിലാളികൾ മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കേണ്ടതാവശ്യമാണ്. ഷെയർഹോൾഡർമാരായ മുതലാളിമാരുടെ ചൂഷണത്തിന് തൊഴിലാളികൾ വിധേയരല്ലെന്നുള്ളതു ശരിതന്നെ. റഷ്യയിലും അവർ ചൂഷണം ചെയ്യപ്പെടുന്നുണ്ട്. അവ വക്ത്രവും അപ്യക്തവുമായ വിധത്തിലാകയാൽ അതിനാലേ യാണു കുറ്റപ്പെടുത്തേണ്ടതെന്നു അവർക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. അവരിൽ മഹാഭൂരിപക്ഷവും വലിയ ഭാരിഭൃത്തിലാണു കഴിഞ്ഞുകൂടുന്നത്. അവർക്കു കിട്ടുന്നത് പട്ടിണിക്കൂലിയാണ്. പ്രത്യേകാനുകൂല്യങ്ങൾ ലഭിക്കുന്ന തൊഴിലാളികളുണ്ടെങ്കിൽ അവർ എന്തിനും എസ് മൂളുന്നവരാണ്, അങ്ങനെ അവർ കൂടിയകൂവുകൾവാങ്ങി കീഴ നിറയുന്നു. അധികാരത്തിലിരിക്കുന്നവർ കീഴിലുള്ളവരോടു കാണിക്കുന്ന അനാദരവും, കീഴിലുള്ളവരുടെ താണുചീണകൊണ്ടുള്ള അടിമമനസ്ഥിതിയും ആരിലും ഒരു തൈട്ടൽ ഉണ്ടാക്കാതിരിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ല.

“വക്ത്രങ്ങളോ വക്ത്രവ്യത്യാസങ്ങളോ സോവ്യറ്റ് യൂണിയനിൽ ഇല്ലെന്നു വേണമെങ്കിൽ സമ്മതിക്കാം; എന്നാൽ ഭരിത്രർ അവിടെയുണ്ട്—വളരെയധികമുണ്ടുതാനും. യാതൊരു ഭരിത്രനേയും അവിടെ കാണുകയില്ലെന്നായിരുന്നു എന്റെ പ്രതീക്ഷ—അഥവാ കുറേക്കൂടി ശരിയായി പറഞ്ഞാൽ, യാതൊരു ഭരിത്രനേയും കാണാതിരിക്കാൻവേണ്ടിത്തന്നെയാണ് ഞാൻ സോവ്യറ്റ് യൂണിയനിൽ പോയതു്. എന്നാൽ ഭാരിഭൃത്തിന്റെ നേരെ, അതേനോ അപമശ്യാദയുടേയോ പാതകത്തിന്റെയോ ഫലമെന്നു

ട്ടിൽ, ആളുകൾ കണ്ണു മിഴിക്കുകയാണു പതിവ്. ഭാരിച്ചും നന്മതാപത്തെയോ സ്നേഹത്തെയോ അല്ല, അവമതിയേ മാത്രമാണ് പരഹൃദയങ്ങളിൽ ഉത്തേജിപ്പിക്കുന്നത്. അപ്രകാരം അഹങ്കാരവികാരങ്ങൾ ഒരു പ്രകടനമാക്കി അഭിമാനം കൊള്ളുന്നവർ ആരാണെന്നുവെച്ചാൽ, ആ പാവങ്ങളുടെ അനന്തമായ ഭാരിഭൃത്തിൽനിന്നു മുതലെടുത്ത് ഐശ്വര്യവാന്മാരായിത്തീർന്നവരാകുന്നു. ക്രൂരിവൃത്യാസങ്ങളെ ഞാൻ അപലപിക്കുകയല്ല. അനിവാര്യമായ ഒരു നടപടിയാണതെന്നു ഞാൻ സമ്മതിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഏറ്റവും ഗുരുതരമായ ക്രൂരി വൃത്യാസങ്ങൾക്ക് ഒരു സമാശ്വാസം നൽകാൻ എന്തെങ്കിലും മാർഗ്ഗമുണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാണല്ലോ. ഈ ഭരവസ്ഥയിൽ എനിക്കുള്ള ഭയം, തൊഴിലാളികളുടെ ഇടയിലുള്ള ഒരുവക മുതലാളിത്തത്തിലേക്ക് ആ രാജ്യം പിന്തിരിയുകയാണോ എന്നാണ്. എന്റെ നാട്ടിൽ എനിക്കു ഭസ്സഹമായിരിക്കുന്ന ചെറുമുതലാളികൾ ആ രാജ്യത്ത് സംഗ്രഹം തന്മൂലം തുടൻപോകാൻ ഇടയുള്ളവരുമായി കാണപ്പെടുന്നു. വിപ്ലവമുണ്ടായിട്ടും, മുതലാളി സഹജമായ സകല ദുഷ്ടങ്ങളും അഴിമതികളും അനേകമാളുകളിൽ ഇനിയും ലയിച്ചു കിടക്കുകയാണ്. മനുഷ്യനെ പുറമേനിന്നു നന്നാക്കുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. ഹൃദയപരിവർത്തനം അതിനാവശ്യകമാണ്. സോവ്യറ്റ് റൂയണിയനിൽ സകല തൊഴിലാളിവാസനകളേയും പുകഴ്ത്തുന്നതും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നതും, സമുദായത്തിലെ പഴയ അടക്കുകളെല്ലാം വീണ്ടും രൂപമെടുക്കുന്നതും കാണുമ്പോൾ ഞാൻ ഉൽക്കണ്ഠാകുലനാകുന്നു. ആ അടക്കുകൾ ശരിക്കുള്ള സാമൂഹിക വക്ത്രങ്ങളല്ലായിരിക്കാമെങ്കിലും, ചുരുങ്ങിയപക്ഷം അതൊരു പുതിയതരം പ്രഭുവക്ത്രമാണ്. ആ പ്രഭുത്വമാകട്ടെ ബുദ്ധിയുടേയോ സാമത്വത്തിന്റേയോ അല്ല, പ്രത്യേകതകൾ വിചാരിക്കുന്നതെല്ലാം ശരിയെന്നു ഭാവികുന്നവരുടേയും അവരോടൊത്തുപോകുന്നവരുടേയുമാണ്. അടുത്ത

തലമുറയിൽ അതു പണത്തിന്റെ പ്രളതമാകാൻ പാടില്ലായില്ല."

ഈ ഉച്ചനീചത്വസമ്പ്രദായത്തെ ഉദാഹരിക്കുവാൻ ഗൈഡ് ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്ന വസ്തുതകളിൽ ഒരേണ്ണം താഴെ ചേർക്കുന്നു:-

“ഞാൻ സോച്ചി (Sochi—വേനൽക്കാലവിശ്രമസങ്കേതം) സന്ദർശിച്ചപ്പോൾ അവിടെ തൊഴിലാളികൾക്കായി നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ള അനേകം ആരോഗ്യവസതികളും വിശ്രമ മന്ദിരങ്ങളും എന്നെ ആശ്ചര്യപ്പെടുത്തി. ഈ ഹോസ്റ്റലുകൾ വളരെ ആനന്ദകരങ്ങളാണ്. മനോഹരങ്ങളായ തോട്ടങ്ങളും പ്രൈവറ്റ് കുളിക്കുവുകൾ ഉണ്ട്. ഈ സുഖസൗകര്യങ്ങളെല്ലാം തൊഴിലാളികളുടെ ഉപയോഗത്തിനു നൽകിയിരിക്കുന്നത് അഭിനന്ദനീയം തന്നെ. എന്നുവരികിലും അവ ആസ്വദിക്കുന്നത് മിക്കപ്പോഴും പ്രത്യേകാനുകൂല്യങ്ങളുള്ള പുതിയ വർക്കർമാരാണ്. വിശ്രമമോ ചികിത്സയോ ആവശ്യമുള്ളവർക്ക് അവിടെ മുൻഗണന നൽകുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതു വാസ്തവം. എന്നാൽ പാർട്ടിപദ്ധതിയോടു യോജിപ്പുള്ളവരായിരിക്കണമെന്ന വ്യവസ്ഥയ്ക്ക് എല്ലായ്പ്പോഴും വിധേയമായിട്ടാണ് ആ മുൻഗണന അവർക്ക് നൽകുന്നത്. ഈ വിശ്രമമന്ദിരങ്ങളുടെ നിർമ്മാണത്തിൽ കൂലിക്കാരായി പ്രവൃത്തിയെടുക്കുന്ന ആളുകൾ സമീപത്തു ജീവിക്കുന്നുണ്ട്. അവരുടെ കൂലി വളരെ താണതും, അവരുടെ പാർട്ടിടങ്ങൾ ഏറ്റവും വൃത്തികെട്ടതുമായെന്ന വസ്തുത വിലപനീയമായിരിക്കുന്നു.

“സുക്രമിനു (Soukhum) സമീപത്തു, സിനോപ്പി ലുള്ള (Sinop) ഹോട്ടലിനെപ്പറ്റി എന്തു പറയാനാണ്! ഞാൻ അവിടെ താമസിക്കുകയുണ്ടായി. വിദേശങ്ങളിലെ ഏറ്റവും സൗകര്യപ്രദങ്ങളും സുഖലോലുപങ്ങളുമായ ഹോട്ടലുകളോടു മാത്രമേ അതിനെ താരതമ്യം ചെയ്യാവൂ. അത്രമികച്ച തോതിലുള്ളതാണ് അതു. ഓരോ മുറിക്കും

ബാത്ത് റൂം ഉണ്ട്, പ്രൈവറ്റ് ബാൽക്കണിയുണ്ട്. അകത്തേ സജ്ജീകരണങ്ങൾ ഏറ്റവും വിശേഷം. പാചകസമ്പ്രദായം എവിടെയുമുള്ള ഒന്നാംക്ലാസിക്കോടു കിടപിടിക്കും. റോട്ടലിക്കോടുത്തു് ഒരു മാതൃകാഫാം ഉണ്ട്. അതിൽനിന്നാണ് ഭക്ഷ്യവിഭവങ്ങൾ എടുക്കുന്നത്. പശുക്കൾ, പന്നികൾ, കോഴികൾ എന്നിവയെല്ലാം വളർത്തുന്നതിനു് ഏറ്റവും പുതിയ കണ്ടുപിടുത്തങ്ങളനുസരിച്ചു് ഏല്പാടു ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ആ ഫാമിന്റെ അതിർത്തിയിലുള്ള അരുവി കടന്നു ചെല്ലുമ്പോൾ കാണുന്ന കാഴ്ച ഒന്നു വേറെയാണ്. മീനങ്ങളായ കുടിലുകളുടെ ഒരു നീണ്ട നിര; 6 ചതുരശ്രയടിയുള്ള ഓരോ മുറി; അതിൽ ഓരോന്നിലും 6 ചേർ പാർക്കുന്നു. അതിനവർ ആരുംവീതം രണ്ടു രൂബിൾ പ്രതിമാസം വാടക കൊടുക്കുകയും വേണം.

“കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് കാർ “തൊഴിലാളിസ്വേച്ഛാധിപത്യ”മാണ് ആദ്യം മുതൽ വാശാനം ചെയ്തിട്ടുള്ളതെങ്കിലും അതു് ഒരിടത്തും നടപ്പായിട്ടില്ല. എന്നാൽ ഒരുതരം സർവ്വാധിപത്യം നടപ്പിൽ ഇരിക്കുന്നുണ്ട്—സോവ്യറ്റ് ഉല്പാദനസ്ഥാപനത്തിന്റെ സർവ്വാധിപത്യം. ഇതു് എല്ലാവരും ഗ്രഹിച്ചിരിക്കേണ്ടതും ആരും വഞ്ചിതരാകാതിരിക്കേണ്ടതും ആവശ്യകമാണ്. ഇതല്ല തൊഴിലാളികൾ പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നതു്. എന്നല്ല ആ ഭരവസ്ഥ ഒരിക്കലും ലോകത്തിൽ ഉണ്ടാകയില്ലെന്നായിരുന്നു പ്രതീക്ഷ. ഭീഷണിപ്പെടുത്തപ്പെടുന്ന തങ്ങളുടെ താല്പര്യങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കുവാൻ സ്വന്തം പ്രതിനിധികളെ തിരഞ്ഞെടുക്കുവാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം പോലും തൊഴിലാളികൾക്കില്ല. സ്വാതന്ത്ര്യബാലറ്റ് സമ്പ്രദായം—പരസ്യമായാലും രഹസ്യമായാലും—അപഹാസ്യമായ ഒരു വേഷം മാത്രമാണ്. തങ്ങളുടെ പ്രതിനിധികളായി മുമ്പേ നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടിരുന്നവരെ തെരഞ്ഞെടുക്കുവാനുള്ള അവകാശമേ വോട്ടറന്മാർക്കുള്ളൂ. തൊഴിലാളികളെ വഞ്ചിച്ചിരിക്കുന്നു, അവരുടെ വായ് അടച്ചുപൂട്ടിയിരി

കുന്നു, കൈകാലുകൾ ബന്ധിച്ചിരിക്കുന്നു, തൻമൂലം എതിർപ്പ് അസാധ്യമായിത്തീരുകയും ചെയ്യുന്നു. സ്റ്റാലിൻ ഈ നാടകം സവിശേഷം അഭിനയിക്കുകയാണ്. ലോകമാസകലമുള്ള കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകൾ അദ്ദേഹത്തെ വാഴ്ത്തിപ്പുകഴ്ന്നുതുകൊണ്ടു സോവ്യറ്റ് യൂണിയനിലെങ്കിലും തങ്ങൾ മഹനീയമായ വിജയം വരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നാണ് അവരുടെ വിശ്വാസം. അവരോടു യോജിക്കാത്ത സകലരേയും പൊതുജനശത്രുക്കളെന്നും രാജ്യദ്രോഹികളെന്നുമാണ് അവർ വിളിക്കുന്നത്. എന്നാൽ രഷ്യയിൽ ഇതു നിമിത്തം ഒരു പുതിയതരം വഞ്ചന ഉടലെടുത്തിട്ടുണ്ട്. ഉദ്യോഗത്തിൽ കയറാം കിട്ടാനുള്ള ഒന്നാംതരംവഴി ആളുകളെപ്പറ്റി അറിവുകൊടുക്കുകയെന്നതാണ്. അങ്ങനെ ചെയ്യുന്ന നിങ്ങൾക്ക് ആപൽക്കാരികളായ ചോലീസുകാരുമായി സൗഹൃദത്തിൽ കഴിഞ്ഞു കൂടുവാൻ സാധിക്കും. അവരുടെ ഉപകരണങ്ങളായിത്തീരുന്ന നിങ്ങൾക്ക് അവരുടെ സംരക്ഷണലഭിക്കുകയും ചെയ്യും. കാലതെറ്റുന്ന കിഴക്കൻ തൂക്കായ ഈ വഴിയേ നിങ്ങളോരിക്കൽ ചരിച്ചു തുടങ്ങിയാൽ നിങ്ങളെ പിന്നോക്കം തിരിക്കുവാൻ യാതൊരു സ്നേഹബന്ധത്തിനോ സ്വാമിഭക്തിക്കോ സാധ്യമല്ല. ഓരോ സന്ദർഭത്തിലും മുന്നോട്ടു പോകാനും ലജ്ജയുടെ ആഴത്തിലേക്കു കൂടുതൽ തെന്നി അടുക്കാനും നിങ്ങൾ നിർബന്ധിതരാകും. ഇതിന്റെ ഫലമെന്തെന്നാൽ, ഓരോരുത്തരും മറ്റോരാരുത്തരേയും സംശയത്തോടെ വീക്ഷിക്കുന്നു. ഏറ്റവും നിദ്ദോഷമായ വാക്കുകൾ—കുഞ്ഞുങ്ങളുടേതുപോലും—നാശം വരുത്തിക്കൂട്ടും. തൻമൂലം സകലരും ഭയത്തോടുകൂടിയാണ് കഴിയുന്നത്. ആരും ഉള്ളതുറന്നു സംസാരിക്കുന്നില്ല.

“എന്റെ സഞ്ചാരത്തിൽ ബൊൾഷേവോ(Bulchevo) എന്ന മാതൃകാപട്ടണം കാണാൻ എന്നെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടു പോയി. അത് അനന്യസാധാരണമാണ്. ഭവനഭേദ

നം, പോക്കറടി, കൊലപാതകം എന്നീ കുറ്റങ്ങൾ ചെയ്തവരാണ് അതിലെ നിവാസികളെല്ലാം. ആ കുറ്റവാളികൾ രോഗികളോ ഞരമ്പ് ഇടറിയവരോ ആണെന്നും, ശരിയായ ചികിത്സയും സഹതാപപൂർവ്വമായ പെരുമാറ്റവും ക്രമമായ ജീവിതരീതിയും അവരെ സുഖപ്പെടുത്തി വിലയുള്ളവരും സമ്പന്നരായ പൗരന്മാരാക്കിത്തീർക്കുമെന്നുള്ള വിശ്വാസത്താൽ അതൊരു ചെറിയ പീനൽസെററിൽമെൻറ് ആയിട്ടാണ് ആരംഭിച്ചത്. എന്നാൽ അതു വളന്ന്, ഫാക്ടറികൾ മാത്രമല്ല ലൈബ്രറികളും വിനോദകേന്ദ്രങ്ങളും ക്ലബ്ബുകളും ഉൾപ്പെട്ട വിപുലവും ഐശ്വര്യകരവുമായ പട്ടണമായിത്തീർന്നിരിക്കുകയാണ്. അതു സന്ദർശിച്ചപ്പോൾ എനിക്കു തോന്നി, അതു സോവ്യറ്റ് യൂണിയനിലെ ഏറ്റവും ഉൽകൃഷ്ടവും വിജയകരവുമായ പരീക്ഷണങ്ങളിൽ ഒന്നാണെന്ന്, ഒരു വലിയ നേട്ടമാണെന്ന്. പിന്നീടു മാത്രമേ എനിക്കു കാര്യം മനസ്സിലായുള്ളൂ. അന്യരേപ്പറ്റി അധികാരികൾക്ക് അറിവുകൊടുക്കുന്നവർ—കൂട്ടുകുറ്റവാളികളെ റെറിക്കൊടുക്കുന്നവർ—മാത്രമാണ് ഈ മാതൃകാസെററിൽമെൻറിൽ ജീവിതം കഴിക്കുവാൻ പ്രത്യേകാവകാശം ലഭിച്ചിട്ടുള്ളവർ. സാമ്പത്തികതയുടെ വിരോധാഭാസം ഇത്രമേൽ ചെന്നുപറരുമോ?"

ഫാക്ടറികളിലേയും കൂട്ടുകൃഷിസ്ഥലങ്ങളിലേയും വേലക്കാരടെ കഷ്ടതകൾ അദ്ദേഹം വിവരിക്കുന്നതിങ്ങനെയാണ്:—

“നിർഭാഗ്യവാനായ സോവ്യറ്റ് വേലക്കാരൻ അവന്റെ ഫാക്ടറിയോടു ബന്ധിക്കപ്പെട്ടവനാണ്— കർഷകതൊഴിലാളി അവന്റെ കൂട്ടുകൃഷിസ്ഥലത്തോടു ബന്ധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതുപോലെ. വേറെൊരു സ്ഥലത്തു കൂടുതൽ മെച്ചമായോ കഷ്ടതകൾ കുറവായോ കഴിഞ്ഞുകൂടാമെന്ന് ആശിച്ചായാലും, അല്ലെങ്കിൽ സ്ഥലം ഒന്നു മാറി

യാൽ കൊള്ളാമെന്ന ആഗ്രഹത്താൽ മാത്രമായാലും, പട്ടാളമുറയനുസരിച്ചു തന്നെ ഏല്പിച്ചിരിക്കുന്ന ജോലി വിട്ടുപോകാമെന്ന് ഒരു തൊഴിലാളി വിചാരിക്കുന്നപക്ഷം, യാതൊരിടത്തും ഒരു ജോലിയും കിട്ടാൻ സാധിക്കാത്ത അപകടത്തിൽ അവൻ ചെന്നുപോകും. ഒരു ഫാക്ടറി വിട്ടുപോയാൽ, അതിരിക്കുന്ന പട്ടണം വിട്ടുപോകാതിരുന്നാൽ പോലും, അവൻ അതുവരെ പാതുവെന്നതും വാടകകൊടുത്തുവന്നതുമായ സ്ഥലം പാപ്പിടമായി കിട്ടാനുള്ള അവകാശം അവനു നഷ്ടപ്പെടുന്നു. മറ്റൊരു സ്ഥലം കിട്ടാൻ എളുപ്പവുമല്ല. ഫാക്ടറി വിട്ടുപോയാൽ അവന്റെ കൂലിയിൽ ഒരു ഗണ്യമായ ഭാഗവും, അതുവരെ അവനു ചെയ്തേണ്ടതായി കൂട്ടിവെച്ചിരുന്ന ആലായം മുഴുവനും അവനു നഷ്ടപ്പെടുന്നു. നേരെമറിച്ച് ഒരു സ്ഥലംമാറ്റം ആവശ്യമാണെന്ന് അധികാരികൾ വിചാരിക്കുന്നപക്ഷം അവിടം വിട്ടുപോകാതിരിക്കാൻ അവനു നിവൃത്തിയുമില്ല. ഇല്ലാത്തസാരം സ്വന്തം താല്പര്യങ്ങളനുസരിച്ചു വിട്ടുപോകാനോ പോകാതിരിക്കാനോ അവനു സ്വാതന്ത്ര്യമില്ല. പാർട്ടിയിൽപെടാത്ത തൊഴിലാളികളുടെ തലയ്ക്കുമീതെ പാർട്ടിയിൽപെടുന്നവർ കയറും കൊടുക്കും. എന്നാൽ ആഗ്രഹിക്കുന്നവർക്കെല്ലാം പാർട്ടിയിലെ അംഗങ്ങളാകാൻ സാധിക്കുകയില്ലതാനും. മുഖസ്തുതിപറയുക, എന്തും അനുസരിക്കുക മുതലായി പാർട്ടി അംഗങ്ങൾക്ക് ആവശ്യങ്ങളായ യോഗ്യതകൾ എല്ലാവർക്കും ഇല്ലെന്നാണ് വയ്പ്പ്. എന്നാൽ ഒരു തൊഴിലാളിക്ക് പാർട്ടി അംഗമാകാൻ യോഗ്യമായ ശേഷം അവൻ രാജിക്കൊടുക്കുന്നപക്ഷം ജോലി മുഖേന ലഭിച്ചിരുന്ന സകല ആനുകൂല്യങ്ങളും അവനു നഷ്ടപ്പെടും; മാത്രമല്ല, പ്രതികാരത്തോടും സംശയത്തോടും കൂടി അവനോടു പെരുമാറുകയും ചെയ്യും.”

പ്രതിപക്ഷക്കാരെയും മറ്റു വിമർശകന്മാരെയും സോവ്യറ്റ് യൂണിയനിൽ അടിച്ചമർത്തുന്നതും സ്റ്റാലിൻ ആ

രാജ്യത്ത് സകലരുടേയും ആരാധനാപാത്രമായിരിക്കുന്നതും മറ്റും ഏറ്റവും ഹൃദയവേദനയോടുകൂടി ഗൈഡ് വിവരിക്കുന്നതു കേട്ടാലും.—

“സോവ്യറ്റ് യൂണിയനിലെ സകല ജോലിക്കാരിലും വച്ച് ഗ്രന്ഥകാരന്മാർക്കാണ് ഏറ്റവുമധികം ആനുകൂല്യങ്ങളും സുഖസൗകര്യങ്ങളും ലഭിക്കുന്നത്. എനിക്കു നൽകിയ ഭീമമായ ആനുകൂല്യങ്ങൾ എന്നെ ആശ്ചര്യഭരിതനും ഭയവിഹ്വലനമാക്കി. ഞാൻ വശീകരണത്തിനും അഴിമതികൾക്കും വിധേയനാകുമോ എന്നു ഭയപ്പെട്ടു. ഞാൻ സോവ്യറ്റ് യൂണിയനിലേക്കു പോയത് ആനുകൂല്യങ്ങൾക്കു വേണ്ടിയായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ ഞാൻ അവിടെ കണ്ടവ ഭീമങ്ങളായിരുന്നു. സയൻസ് അക്കാഡമിയുടെ പ്രശസ്തനായ ഒരംഗം കാരാഗൃഹത്തിൽനിന്നു വിമുക്തനായത് ഞാൻ അറിയുകയുണ്ടായി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഏകപാതകം സ്വതന്ത്രമായ ചിന്താഗതിയായിരുന്നു. വിദ്വേഷികളായ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ അദ്ദേഹവുമായി സമ്പർക്കത്തിലേപ്പെടാൻ ശ്രമിച്ചപ്പോഴൊക്കെ അവരെ അറിയിച്ചു, അദ്ദേഹം അവരെ കാണാൻമാത്രം ആരോഗ്യമില്ലാതിരിക്കുകയാണെന്ന്. വേറൊരു ശാസ്ത്രജ്ഞനെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രൊഫസർ ഉദ്യോഗത്തിൽനിന്നു പിരിച്ചുവിടുകയും ലാബറട്ടറികളിൽ പരീക്ഷണങ്ങൾ നടത്താനുള്ള സൗകര്യങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിനു നിഷേധിക്കുകയുമുണ്ടായി. നിലവിലിരിക്കുന്ന സോവ്യറ്റ് ശാസ്ത്രസിദ്ധാന്തങ്ങൾക്ക് അനുയോജ്യമല്ലാത്ത അഭിപ്രായങ്ങൾ പ്രകാശിപ്പിച്ചതാണ് അതിന്റെ കാരണം. നാടുകടത്തൽ ശിക്ഷയിൽനിന്നു ഒഴിവില്ലാതെ വേണ്ടി തന്റെ അഭിപ്രായങ്ങൾ പിൻവലിച്ച് ഒരു പരസ്യക്കത്തുഴുതാൻ അദ്ദേഹം നിർബന്ധിതനായി. ശിക്ഷിക്കപ്പെടുകയാണെന്ന് അധികാരികൾ ആഗ്രഹിക്കുന്ന ഒരു പ്രതിയുടെ ഭാഗംപിടിച്ചു വാലിക്കാൻ പുറപ്പെടുന്ന സോവ്യറ്റ് അഭിഭാഷകൻ, അയാളുടെ കേസ്

എത്ര നീതിപൂർവ്വമാണെങ്കിലും, ആപത്തുനേരിടും.

“പ്രശംസയും അനുകൂലാഭിപ്രായവും മാത്രമേ സ്റ്റാലിൻ സഹിക്കുകയുള്ളൂ. സ്വന്തമായി യാതൊരഭിപ്രായവുമില്ലാത്തവരും, തന്മൂലം അദ്ദേഹത്തിൽ ഒരു തെറ്റും കണ്ടുപിടിക്കാൻ കഴിയാത്തവരുമായ ആളുകൾ മാത്രമായിരിക്കും സ്റ്റാലിന്റെ അന്തഃസമീപങ്ങളായിത്തീരുന്നതു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഛായാപടം സർവ്വത്ര കാണാം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ നാമം സകലരുടേയും അധരങ്ങളിലുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രശംസ സകല പബ്ലിക് പ്രസംഗങ്ങളിലും മുഴങ്ങുന്നു. ഇതെല്ലാം അദ്ദേഹത്തിന്റെ നേരെയുള്ള സ്നേഹബഹുമാനങ്ങളുടെ ഫലമാണോ? അതോ, ഭയത്തിന്റെയോ? ആർക്കുപറയാൻ കഴിയും? അദ്ദേഹം ജനിച്ച ചെറു ഗ്രാമമായ ഗോറിയിൽക്കൂടി ഒരിക്കൽ ഞാൻ യാത്രചെയ്തുകഴിഞ്ഞു. സോവ്യറ്റ് യൂണിയനിൽ ഞങ്ങൾക്കു ലഭിച്ച സന്തോഷകരമായ സ്വാഗതത്തിനും ഉദാരമായ ആതിഥ്യത്തിനും കൃതജ്ഞത പ്രകാശിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ഞാൻ സ്വന്തം നിലയിൽ ഒരു സന്ദേശം അദ്ദേഹത്തിനയക്കുന്നതു നല്ലൊരു ഉപചാരകൃത്യമായിരിക്കുമെന്നു ഞാൻ വിചാരിച്ചു. അതിനു് അതുപോലൊരപസരം പിന്നീടുണ്ടാകുകയില്ലെന്നു കരുതി പോസ്റ്റാഫീസിന്നരികെ എന്റെ കാർ നിർത്തി ഒരു കമ്പിവാചകം എഴുതിക്കൊടുത്തു. “ഞങ്ങളുടെ അവിസ്മരണീയമായ സഞ്ചാരത്തിന്റെ ഇടയിൽ ഗോറിയിൽക്കൂടി കടന്നുപോകവേ എനിക്കൊരു പ്രചോലനമുണ്ടായി, അങ്ങേക്കു് (you) ഒരു സന്ദേശമയക്കാൻ” എന്നു തുടങ്ങുന്ന കമ്പിവാചകം വായിച്ചു ഉദ്യോഗസ്ഥൻ വായന നിർത്തി. എന്നിട്ടു് “എന്നോടു പറഞ്ഞു, ആ സന്ദേശം അയക്കാൻ തനിക്കു സാദ്ധ്യമല്ലെന്നു്, സ്റ്റാലിനെ സംബോധന ചെയ്യുമ്പോൾ “അങ്ങ്” എന്നുമാത്രം പറഞ്ഞാൽപോരെന്നു്, ഒരു വിശേഷണംകൂടി ചേർത്തുകിലേ ഉപചാരത്തിനു ചേരുകയുള്ളുവെന്നു്, “തൊഴിലാളികളുടെ

നേതാവായ അങ്ങ്” എന്നോ, “ജനങ്ങളുടെ നാഥനായ അങ്ങ്” എന്നോ സംബോധന ചെയ്യാൻ അദ്ദേഹം നിദ്ദേശിച്ചു. എനിക്കത് അസംബന്ധമായിത്തോന്നി. സ്റ്റാലിൻ അത്തരം മുഖസ്തുതിക്കു തീർച്ചയായും അതീതനായിരുന്നേ കഴിയൂ എന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞു. പക്ഷെ ഒരു ഫലവുമുണ്ടായില്ല. എന്തുചെയ്യാലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിശ്ചയത്തിന് ഇളക്കം തട്ടുകയില്ലെന്നും, താൻ നിർദ്ദേശിച്ച പ്രശംസ ഞാൻ കമ്പിയിൽ ചേർത്തില്ലെങ്കിൽ അദ്ദേഹം അത് അയക്കുകയില്ലെന്നുമായി.

“ഇത്തരം ഉപചാരപ്രയോഗങ്ങൾ സ്റ്റാലിനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രജകൾക്കും മദ്ധ്യേ ഭൂസ്തരമായ അതിരുകോട്ടയെ കെട്ടിപ്പടുക്കുവാൻ സഹായിക്കുമെന്ന് ഞാൻ കണ്ടിരപ്പെട്ടു. എന്റെ സന്ദർശനത്തിനിടയിൽ ഞാൻ ചെയ്തിട്ടുള്ള പ്രസംഗങ്ങളിൽ ഇത്തരം പ്രയാഗങ്ങൾ ചേർക്കുന്നതിനും ഭേദഗതികൾ വരുത്തുന്നതിനും എന്നെ പലരും നിർബന്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്. സോവ്യറ്റ് യൂണിയന്റെ ഭാവി “ഭാഗ്യേയ”ത്തേപ്പറ്റി പറയുമ്പോൾ ആ പദത്തിന്റെ മുമ്പിൽ “മഹനീയമായ” എന്ന വിശേഷണം കൂടി ചേർക്കണമെന്ന് അവർ എന്നെ ഉദ്ബോധിപ്പിച്ചിരുന്നു. നേരേമറിച്ച് ഒരു രാജാവിനേപ്പറ്റി പറയുമ്പോൾ “മഹാ” എന്ന വിശേഷണം ചേർക്കരുതെന്നും അവർ എന്നെ ഉപദേശിച്ചു, കാരണം, രാജാവിന് ഒരിക്കലും മഹാൻ ആയിരിക്കാൻ കഴിയുകയില്ലത്രെ. ലെനിൻഗ്രാഡിൽവെച്ച് വിദ്യാർത്ഥികളുടേയും എഴുത്തുകാരുടേയും ഒരു യോഗത്തിൽ പ്രസംഗിക്കാൻ എന്നെ ക്ഷണിക്കുകയുണ്ടായി. യോഗപ്രവർത്തകകമ്മറ്റിക്കു പ്രസംഗത്തിന്റെ കയ്യെഴുത്തുപ്രതി ഞാൻ സമർപ്പിച്ചു. എന്നാൽ അവരെന്നെ അറിയിച്ചു, പ്രസംഗം പാർട്ടിപദ്ധതിയോടു പൊരുത്തമില്ലാത്തതുകയാൽ ആ പ്രസംഗം ചെയ്യുന്നത് അനുമതിയായിരിക്കുമെന്ന്. അനുമതിമല്ലാതാക്കാൻ അനേകങ്ങളും

ക്ലേശകരങ്ങളുമായ വൈഷമ്യങ്ങൾ നേരിടേണ്ടിവരുമെന്നു കരുതി പ്രസംഗം ചെയ്യേണ്ടെന്നുതന്നെ ഞാൻ ഒടുവിൽ തീരുമാനിച്ചു.”

ഇങ്ങനെ തനിക്കുണ്ടായ ദുരനുഭവങ്ങൾ ഏറ്റവും പരമാർത്ഥതയോടും എന്നാൽ ഭദ്രതോടുംകൂടി വിവരിച്ച ശേഷം ഗൈഡ് തന്റെ പ്രബന്ധം ഇങ്ങനെ ഉപസഹരിക്കുന്നു.

“സോവ്യറ്റ് യൂണിയനിൽ ഒരു പുതിയതരം മുതലാളികൾ, നമ്മുടെ മുതലാളികൾക്കുള്ള അതേ കുറവുകളോടും ദുഷ്ടങ്ങളോടുംകൂടി, വികസിച്ചുവരുന്നതു് ഞാൻ ഇപ്പോഴേകാണുന്നു. ഭാരിദ്ര്യത്തിന്റെ പിടിയിൽനിന്നു് ഉയർന്നുകഴിഞ്ഞാലുടൻ അവർ ദരിദ്രരെ അവഹേളിക്കുന്നു. അതുവരെ അവരിൽനിന്നു ദീർഘകാലം നീക്കിവയ്ക്കപ്പെട്ടിരുന്ന വസ്തുവകകൾ കൈവെടിയാൻ വൈമനസ്സുള്ളവരും കൈവശം വയ്ക്കുവാൻ താല്പ്യമുള്ളവരുമായിത്തീരുന്നു. അവ ഇപ്പോൾ സമ്പാദിക്കുവാനും നഷ്ടപ്പെടാതെ സൂക്ഷിക്കുവാനും അവർക്കറിയാം. ആ മഹത്തായ “വിപ്ലവം” നടത്തിയ ജനങ്ങളാണോ ഇവർ? അല്ലതന്നെ! അതിനെ സ്വന്തം താല്പ്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടി വിനിയോഗിക്കുന്നവർമാത്രമാണവർ. അവർ ഇനിയും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാട്ടിയുടെ അംഗങ്ങൾ ആണെന്നുവരും. എന്നാൽ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് കാരുടെ ഹൃദയം അവർക്കില്ല.

“ഫ്രാൻസിലേയും മറ്റു സ്ഥലങ്ങളിലേയും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ്കാരെ ഞാൻ കുറുപ്പെടുത്തു. ഉത്തമവിശ്വാസത്താൽ വഞ്ചിതരായവരെപ്പറ്റിയല്ലാ ഞാൻ പറയുന്നതു്, പിന്നെയോ സംഗതികൾ അറിഞ്ഞവരും അഥവാ അറിയേണ്ടിയിരുന്നവരും ആണെങ്കിലും, വിദേശങ്ങളിലെ തൊഴിലാളികളോട് കള്ളംപറയുകയും അതുവഴിയായി രാഷ്ട്രീയലക്ഷ്യങ്ങളെ പിൻതുടരുകയും ചെയ്തവരെപ്പറ്റിയാണ്. സോവ്യറ്റ് യൂണിയനു പുറമേയുള്ള തൊഴിലാളികൾ ശരിക്കു മനസ്സിലാക്കേണ്ട കാലം ആസന്നമായിരിക്കുന്നു,

കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടി അവരെ വന്ധിക്കുകയും വഴിതെറ്റി
ക്കുകയും ചെയ്യുന്നു; അവർക്കുമുമ്പ് റഷ്യൻതൊഴിലാളി
കൾ വന്ധിതരായപ്പോലെ.

“സോവ്യറ്റ് യൂണിയനിലെ സ്ഥിതിഗതികൾ ഇപ്ര
കാരം വിലപനിയങ്ങളും അസംതൃപ്തികളും ആണെങ്കി
ലും ഞാൻ മരണം അവലംബിക്കുമായിരുന്നു, കറേക്കൂടി മെ
ച്ചമായ സ്ഥിതിയിലേക്ക് കുറച്ചെങ്കിലും അവിടെ പുരോ
ഗമനമുണ്ടാകുമെന്ന് എനിക്ക് ഉറപ്പു ലഭിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ.
കുന്നിൻചരിവിൽകൂടി മേല്ലോട്ടേക്കു കയറിക്കാണുവാൻ
ഞാൻ ആശിച്ച സോവ്യറ്റ് യൂണിയൻ കീഴ്പോട്ടേക്കു
തെന്നി ഇറങ്ങുകയാണെന്നുള്ള സുദൃഢമായ ബോധ്യത്തിൽ
ഞാൻ എത്തിയിരിക്കുന്നതിനാൽ, ഇത്ര വളരെ ക്ലേശ
ങ്ങൾക്കും രക്തം ചിന്തലിനും ശേഷം ആ മഹത്തായ വി
പ്ലവവഴിയായി സമ്പാദിച്ച സ്വാതന്ത്ര്യങ്ങളെ അവർ
ഒന്നിനു പിന്നാലെ ഒന്നായി—അതും പുറംകാഴ്ച മാത്രമുള്ള
കാരണങ്ങളാൽ—പരിത്യജിച്ചിരിക്കുന്നതിനാൽ, അവർ
തന്റെ പിന്നാലെ അനിവാര്യങ്ങളായ കഴുപ്പങ്ങളിലേക്ക്
ഇതരരാജ്യങ്ങളിലെ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടികളെ വലിച്ചിഴ
ച്ചുകൊണ്ടു പോകുന്നതു ഞാൻ കാണുന്നതിനാൽ, കാര്യ
ങ്ങൾ തുറന്നു പറയേണ്ടതു് എന്റെ കർത്തവ്യമായി ഞാൻ
പരിഗണിക്കുന്നു.

“പാർട്ടിയോടുള്ള വിശ്വസ്തതയുടെ പ്രശ്നങ്ങൾ
ക്കൊന്നിനും ഉള്ളതു് ഉള്ളതുപോലെ പറയുന്നതിൽനിന്നു്
എന്നെ പിന്മാറ്റാൻ സാധ്യമല്ല. കാരണം, പാർട്ടി
യേക്കാൾ മേലായി സത്യത്തെ ഞാൻ വിലമതിക്കുന്നു.
എനിക്ക് നല്ലപോലെ അറിയാം, മാർക്സിസ്റ്റ് സിദ്ധാന്തമനു
സരിച്ചു സത്യം എന്നൊന്നില്ലെന്നു്—കുറഞ്ഞപക്ഷം നിര
പാധികമായ അർത്ഥത്തിൽ ഇല്ലെന്നു്—സത്യം സോപാധി
കമായി മാത്രമേയുള്ളൂ എന്നു്. എങ്കിലും ഞാൻ വിശ്വ
സിക്കുന്നു, ഇത്ര ഗൗരവമേറിയ കാര്യത്തിൽ മറ്റുള്ളവരെ

വഴിതെറ്റിക്കുന്നത് ചാതകമാണെന്ന്. സംഗതികൾ, മേലിൽ നാം ആഗ്രഹിക്കുന്നതോ മുമ്പു നാം പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നതോ ആയ നിലയിൽ അല്ലാതെ, ഇപ്പോൾ ഉള്ള നിലയിൽ കാണുന്നത് അടിയന്തിരകാര്യമാണ്. സോവ്യറ്റു യൂണിയൻ നമ്മുടെ ഏറ്റവും ഹൃദയംഗമങ്ങളായ പ്രതീക്ഷകളെ വഞ്ചിച്ചിരിക്കുന്നു. നിർവ്യാജമായ ഒരു വിപ്ലവത്തിനു വൻചതിയോടുകൂടി ഇടിഞ്ഞുവീഴുന്ന മണൽത്തിട്ടയിൽ നിവതിച്ച് സമസ്തവും നശിപ്പിക്കുവാൻ കഴിയുമെന്ന് കാണിച്ചുതരികയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. പണ്ടത്തെ മുതലാളിത്ത സമുദായവ്യവസ്ഥിതി വീണ്ടും സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണ്. നവീനവും ഭയങ്കരവും മനുഷ്യനെ ഞെക്കി ഞെരുക്കുന്നതും ചൂഷണംചെയ്യുന്നതുമായ സ്വേച്ഛാധിപത്യമാണത്. പണ്ടത്തെ അടിമത്തത്തിന്റെ നിന്ദ്യവും അടിപണിയുന്നതുമായ മനുസ്ഥിതി അതു ആവശ്യപ്പെടുന്നു. റഷ്യ ഡെമോഫോണി (Demophon) നെപ്പോലെ ഒരു ദൈവമായിത്തീരാനുള്ള പരിശ്രമത്തിൽ അപജയിച്ചിരിക്കുന്നു. സോവ്യറ്റ് ഭരണമാകുന്ന തീക്കണ്ഡത്തിൽനിന്ന് അവൾ ഒരിക്കലും ഉയരുകയില്ല."

ഉപസംഹാരം

വള്ളത്തോൾകണ്ട റഷ്യ ഏതാണെന്ന് പ്രത്യേകമായി ഇനി വാചനക്കാരോട് പറയണമെന്നില്ലല്ലോ. അദ്ദേഹത്തെ റഷ്യയിലേക്കു ക്ഷണിച്ചു. രാജോചിതമായി സ്വീകരിച്ചു. രണ്ടുമാസത്തെ താമസത്തിനിടയിൽ അദ്ദേഹത്തെ മോസ്കോയിലും പരിസരങ്ങളിലും കൂടെക്കൊണ്ടു നടന്ന, “സാംസ്കാരിക സംഘടന” കാണിച്ചുകൊടുത്ത റഷ്യയാണു് അദ്ദേഹം കണ്ടതു്. അതു് ഭൂമിയിലെ ആറിലൊന്നോളം വരുന്നതും, മതപരവും രാഷ്ട്രീയവും സാമ്പത്തികവും സാംസ്കാരികവുമായ മട്ടുനങ്ങളനുഭവിക്കുന്ന കോടി കോടി ജനങ്ങൾ അധിവസിക്കുന്നതും, വിദേശികളായ യുദ്ധത്തടവുകാരെയും സ്വാതന്ത്ര്യപ്രേമികളായ സ്വദേശികളേയും ലക്ഷോപലക്ഷങ്ങളായി തടങ്കൽ ക്യാമ്പുകളിൽ പാപ്പിച്ചു് അടിമവേല ചെയ്യിക്കുന്നതുമായ റഷ്യയല്ല. ആ യഥാർത്ഥ റഷ്യ കാണുവാൻ വിദേശികൾക്കു് അനുവാദം നിഷേധിച്ചിരിക്കുകയാണു്. ഇരുമ്പുവനികയ്ക്കുകളിൽ അതു മറച്ചുവച്ചിരിക്കുന്നു. ഐക്യരാഷ്ട്രസംഘടനയിൽ നിന്നു മുറപ്രകാരം നിയമിക്കപ്പെടുന്ന പ്രതിനിധികൾക്കു പോലും ആ യവനികയ്ക്കുകളിൽ പ്രവേശനം സാദ്ധ്യമല്ലെന്നാണു് വയ്ക്കു്.

എങ്കിലും യഥാർത്ഥ റഷ്യ കണ്ടുവരുന്നു. റഷ്യയിൽ അനേകവർഷം പാർപ്പുവാൻ ഇടവന്നിട്ടുള്ള വിദേശികളായ പത്രലേഖകന്മാർ; നയതന്ത്രബന്ധങ്ങളോടുകൂടി സോവ്യറ്റ് ഗവണ്മെൻറിന്റെ അതിഥികളായി റഷ്യയിൽ സ്വതന്ത്ര ജീവിതം നയിച്ചിട്ടുള്ള രാജ്യതന്ത്രജ്ഞന്മാർ; ഭൗതിക പദദീസായിലെ ജീവിതസുഖങ്ങൾ അനുഭവിക്കാമെന്ന മോഹത്താൽ റഷ്യയിൽ ചെന്നു് വിവിധ ജോലികളിലേക്കു് ജീവിച്ചു വിദേശികൾ; മഹാകവി വള്ളത്തോളിനെപ്പോ

ലെ സാംസ്കാരിക സംഘടനകളുടെ ക്ഷണപ്രകാരം രഷ്യ സന്ദർശിക്കുകയും, എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിൽനിന്നും വ്യത്യസ്തമായി ആ സംഘടനകളുടെ അകമ്പടിയൊന്നും കൂടാതെ സ്വയമായും സ്വതന്ത്രമായും രഷ്യയിലെ എല്ലാ ഭാഗങ്ങളിലും സഞ്ചരിക്കുകയും ചെയ്ത പ്രശസ്ത സാഹിത്യകാരന്മാർ; കാരാഗൃഹങ്ങളിലും തടങ്കൽക്യാമ്പുകളിലും നിന്ന് വെളിവാ യോ ഒളിവാ യോ രക്ഷപ്രാപിച്ച് ഇരുമ്പുവനികയ്ക്കു പുറത്തു വരുവാൻ സൗഭാഗ്യം സിദ്ധിച്ചവർ; സോവ്യറ്റ് ഗവൺമൻറിന്റെ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരായി വിദേശങ്ങളിൽ പ്രവൃത്തിയെടുക്കുകയും, ആ രാജ്യങ്ങളിലെ സ്വതന്ത്രവും ക്ഷേമകരവുമായ ജീവിതസമ്പ്രദായം കണ്ടറിഞ്ഞതിനാൽ സ്വരാജ്യത്തിലേക്കു മടങ്ങിപ്പോകാതെ ആയുസ്സേഷം അവിടങ്ങളിൽ കഴിച്ച രഷ്യൻ പൗരന്മാർ—ഇവരൊക്കെയാണ് യഥാർത്ഥ രഷ്യകളെടുത്തവർ. അതിന്റെ ചിത്രമാണ്, അവരുടെ സാക്ഷ്യങ്ങളെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി, മുൻപക്ഷങ്ങളിൽ വരച്ചിട്ടുള്ളത്.

വള്ളത്തോൾ കണ്ട രഷ്യ എവിടെ? യഥാർത്ഥ രഷ്യ എവിടെ? വള്ളത്തോളിനേപ്പോലെ രഷ്യൻ ഏജൻറന്മാർ ലോകമാസകലം പ്രചരണം നടത്തുന്നുണ്ടെങ്കിലും, യഥാർത്ഥ രഷ്യയുടെ ചിത്രം വിദേശികളുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ വർദ്ധമാനമായ പ്രകാശത്തോടുകൂടി എത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. യഥാർത്ഥ്യത്തിന്റെ ആ കിരണങ്ങൾ കള്ളപ്രചരണത്തിന്റെ ഇരുട്ടിനെ ആട്ടിപ്പായിക്കുമെന്ന് നമുക്കു വിശ്വസിക്കാം.

സത്യമേവ ജയതി, നാ/നൃതം

(സത്യമേ ജയിക്കൂ, അസത്യം അപജയിക്കും)

L. D. M.

ശുദ്ധിപത്രം

<u>പുറം</u>	<u>വരി</u>	<u>അബദ്ധം</u>	<u>സുബദ്ധം</u>
2	28	ആറിലൊന്നു	അറുപതിലൊന്നു
5	9	പോലീസിന്റെ ഭൃഷ്ടി	പോലീസ്
20	19	വിശ്വസിച്ചിട്ട്	വിശ്വസിച്ചത്
64	25	725	125
69	21	ചാട്ടുകാർ	ചാട്ടുകാർ
81	2	ഭണക്ഷം	ഭക്ഷണം
97	27	ഇതിനദ്രാഹരണം	ഇതിനഭാഹരണം
110	4	കഷ്കൻ	കഷ്കൻ
121	14	ഗ്രന്ഥങ്ങളോ	ഗ്രന്ഥങ്ങളോ
150	29	മധാവി	മേധാവി
150	30	യാത്രക്കാരൻ	യാത്രക്കാരൻ
179	5	പുരുഷന്മാരെയും	പുരുഷന്മാരെയും

BIBLIOGRAPHY

ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ വിവരിച്ചിരിക്കുന്ന വസ്തുതകൾക്ക് പല ആധാരങ്ങളും അതിൽതന്നെ പലയിടങ്ങളിലായി ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. അവയ്ക്കും പുറമെ, താഴെ കൊടുത്തിരിക്കുന്ന ലിസ്റ്റിലെ പല ഗ്രന്ഥങ്ങളും ആധാരങ്ങളാണ്.

- 1) Eugene Lyons—Assignment in Utopia
- 2) W. H. Chamberlin—A False Utopia
- 3) Sir Walter Citrine—I Search For Truth in Russia
- 4) Louis Fischer—Men and Politics
- 5) Andrew Smith—I Was a Soviet Worker
- 6) J. E. Davies—Mission to Moscow
- 7) Victor Serge—The Destiny of a Revolution
- 8) Boris Souvarine—Stalin
- 9) Max Nomad—Apostles of Revolution
- 10) Leon Trotsky—The Revolution Betrayed
- 11) James Burnham—The Managerial Revolution
- 12) Sherwood Eddy—The Challenge of Russia
- 13) Boris Silver—The Russian Worker's Own Story
- 14) H. R. Knickerbocker—Is Tomorrow Hitler's?
- 15) Anton Ciliga—The Russian Enigma
- 16) Max Eastman—Stalin's Russia
- 17) N. A. De Basily—Russia Under Soviet Rule
- 18) W. G. Krivitaky—I Was Stalin's Agent.
- 19) Waldemar Gurian—Bolshevism Theory&Practice
- 20) James Burnham—The Coming Defeat of
Communism
- 21) David J. Dallin—The New Soviet Empire
- 22) Arthur Koestler
Ignazio Silone
Richard Wright
Andre Gide
Louis Fischer
Stephen Spender) The God That Failed

സൗന്ദര്യപൂജ

(മുട്ടത്തുവർണ്ണി ബി. എ.)

ആകാശസൗന്ദര്യവുമോ, ആത്മനൈർമ്മല്യവുമോ ഏതാണ് സൗന്ദര്യകാവ്യം?

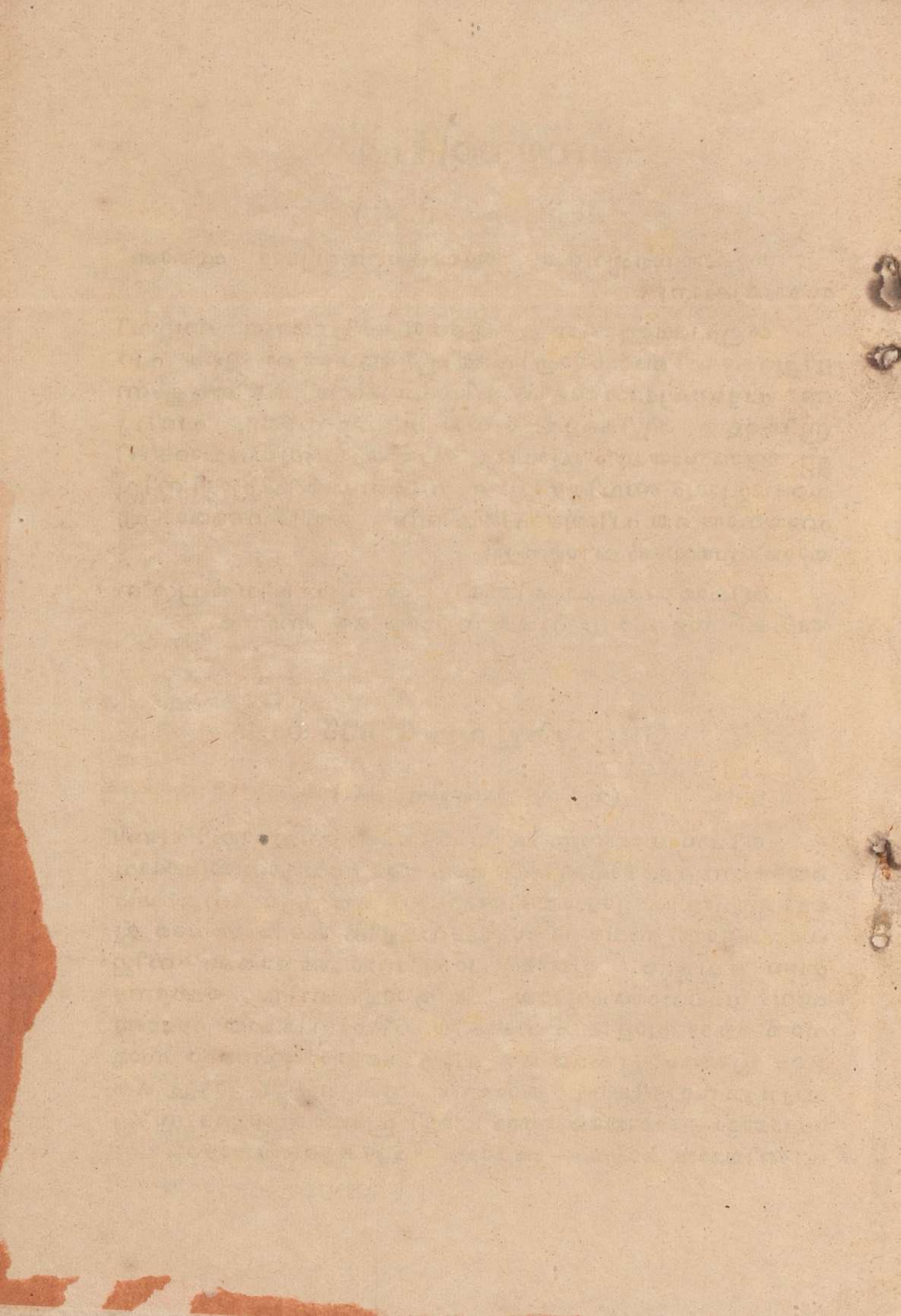
ശരൂപക്ഷത്തുനിന്നുള്ള ഏതൊരതീർപ്പിനേയും വെല്ലുവിളിച്ചുകൊണ്ട് അർദ്ധരാത്രിസമയത്ത് ആകാശത്തിലൂടെ പറന്നു പട്ടണപ്രദേശങ്ങളിൽ നിസ്സഹായരായി കഴിഞ്ഞുകൂടുന്ന സ്ത്രീകളെയും കുട്ടികളെയും ബോംബു ചെയ്യുന്നതോ, പരിപൂർണ്ണ ആത്മസംയമനം പ്രാപിച്ചു പരിത്യാഗബുദ്ധിയോടെ ജീവനെപ്പോലും ബലികഴിച്ചു അഗ്നികണ്ഡത്തിൽച്ചാടി നിസ്സഹായനായ ഒരു പിഞ്ചുപൈതലിനെ രക്ഷിക്കുന്നതോ ഏതാണ് സാക്ഷാൽ വിരക്തത്വം?

വികാരങ്ങളെ കോരിത്തരിപ്പിക്കുന്നതും ജീവൽപ്രശ്നങ്ങൾക്കും സമാധാനം നൽകുന്നതുമായ ഒരു നോവൽ.

ഏഴുകളുടെ തോഴർ

(വർണ്ണി കറഞ്ഞിരത്തുങ്കൽ)

ജീവസന്ധാരണത്തിനുവേണ്ടി രക്തം വെള്ളമൊക്കി പണിയെടുക്കുന്ന തൊഴിലാളികൾ അവരുടെ അവകാശങ്ങൾക്കുവേണ്ടി മുതലാളികളോടു മല്ലടിക്കുമ്പോൾ, ഒരു കൂട്ടർ നേതൃവേഷധാരികളായി അവരുടെ സാഹസികതകളിൽ കടന്നു അവരെ മൂഷണം ചെയ്യുന്നു. ഇത്തരം പാർട്ടിനേതാക്കന്മാരുടെ നീഗുഡവും വഞ്ചനാത്മകവുമായ തന്ത്രങ്ങളിൽനിന്നു രക്ഷനേടുവാൻ തൊഴിലാളികൾ നടത്തിയ ധീരോചിതമായ സമരങ്ങളുടെ ഹൃദയസ്പർശകമായ ഒരു ചിത്രീകരണം. ഇന്നത്തെ സാമൂഹ്യചുവടുവഴിയിൽ കാണുന്ന ഭൂച്ചുവടങ്ങളോടുള്ള ഒരു പോരാട്ടം—ശരിയായ തൊഴിലാളി പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ സ്പർശഹണിയമായ മാതൃക—അതാണ് "ഏഴുകളുടെ തോഴർ".

റഷ്യയെ ഒരു യുദ്ധം തൊഴിലാളിരാഷ്ട്രമായി ചിത്രീകരിക്കുക, റഷ്യ സമാധാനത്തിനുവേണ്ടി നിലകൊള്ളുന്ന ഏകരാഷ്ട്രമാണെന്ന കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് വാദത്തെ ഏറ്റുവാഴ്ച, ഇതാണു റഷ്യ സന്ദർശിക്കുന്ന പ്രതിനിധികൾ ചെയ്യേണ്ടതു്. പ്രതിനിധികളായി റഷ്യ നിർദ്ദേശിക്കുന്നവർക്കു് അവിടെ പ്രവേശനമുള്ള രാഷ്ട്രീയ ജ്ഞാനമില്ലാത്തവരു്, ഒരിക്കൽപ്പോലും വിദേശയാത്ര നടത്തിയിട്ടില്ലാത്തവരു് മായ വരെ മാത്രമേ പ്രതിനിധികളായി റഷ്യ നിർദ്ദേശിക്കുകയുള്ളു. അങ്ങനെ പോകുന്നവർ അവരെ ക്ഷണിക്കുന്ന കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് സംഘടനയുടെ ഭയത്തെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കും. സാധാരണഗതിയിലുള്ള ഒരു സ്ഥലവും അവരെ കാണിക്കയില്ല. കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ്കാരുടെ ശമ്പളക്കാരായ ദ്വിഭാഷികളെക്കൂടാതെ സംസാരിക്കുക സാധ്യമല്ല. വിദേശിയാണെന്നറിഞ്ഞാൽ രഹസ്യപ്പോലീസിനെ ഭയന്നു റഷ്യക്കാർ സത്യം തുറന്നു പറയുകയില്ല. സന്ദർശകർ തന്നെത്താൻ സൂചിച്ച, റഷ്യയുടെ യുദ്ധം പരമന്തരമാണെന്നറിയാതെ, മടങ്ങുകയാണു ചെയ്യുന്നതു്.

—വാർട്ടർ കൊലാർഡ്

പ്രതീക്ഷിപ്പിൻ

സൗന്ദര്യപൂജ

ഏഴകളുടെ തോഴർ

എന്റെ അനുഭവങ്ങൾ

റഷ്യൻ അണ്ടർഗ്രൗണ്ടു്

രോഗിണി

റഷ്യൻ വിപ്ലവചരിത്രം

സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ ചേരിയിൽ

സാമൂഹ്യപ്രസംഗം

മന:ശാസ്ത്രവും സ്വഭാവസംസ്കരണവും

Book-a-month

Club

ERNAKULA

Rs. 50
1530

വളഞ്ഞൊഴുകുന്നു

50.5

പ്രതിമാസ ശുഭ കൃഷി
എറണാകുളം

